

# ΘΗΣΑΥΡΟΣ





Πῶς θεραπεύουν ὠρισμένα νοσήματα

«Όλα αυτά, τονίζουν οι δρες Πράξις και Λή, δέν εἶνε μεμονωμένα γεγονότα. ἄλλα εὐρύτατα ἰνδιστά ἀπὸ ὅλους τοὺς «μάγους-γιατρούς» τῶν ἰνδικῶν φυλῶν. Καὶ σήμερα ἡ ἐπιστήμη, προσπαθεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ καὶ ἄλλα μυστικά θεραπευτικῶν οὐσιῶν, πού χρησιμοποιοῦν οἱ πρῶτογονοι αὐτῆς φυλῆς.

Πρωτότυπο διήγημα

★

Στο μικρό διάστημα που μεσολά-  
βησε ως τη δίκη του, γέρας, ά-  
σπρισε. Περίμενε πάντα ένα γράμμα  
από το παιδί του. Μα δεν ήθε πο-  
τέ αυτό το γράμμα... Μόνον η γυ-  
ναίκα του πήγαινε ποτέ-ποτέ στα

★

Βαθειὰ σιωπὴ ἀπλώθηκε στὴν αἰ-  
θουσα τοῦ δικαστηρίου. Ὅλοι ἤξε-

△

TEXT

Ἡ νέα πλαστική οὐσία κατασκευάζεται με βάση τὸ πετρέλαιο.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 496

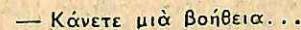
**ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ**

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ 27 135 - 29.367 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ 2.000

## Βασανίστριες...

Ὁργίζεται ὁ φίλος καὶ ἀπειλεῖ νὰ διὰρρήξῃ τὸ σὺνδεσμο. Σχίζει τὸ γράμμα ἐκείνῃ πέφτει στὸ λαϊκὸ τοῦ καὶ τοῦ ὑπόσχεται μὲ ὁρκους τὴν αἰώνια πίστι τῆς.

Εἶπε ἄρα νῦν βέβαιος ἔ νῦνος κοῦ  
φωναῖας καὶ ἀπεπικεῖται τῶρα, ὅτι  
ὅτο παροῦθ τοῦ φοῦνιους δὲν βῆ εἰ-  
σε μαροῦθ ὁ εῶρτικῶς του ἥλιος·  
Σήμερα τοῦλαχιστον, χαίρεται τῇ  
θεσπλά Δίνει τῇ μακρῇ του, Μένει  
ἀγρυπνῶς ὅτο νήμερα τοῦ ἀκάφους  
του καὶ παλευεῖ μὲ τῇ μαρία τῶν ἀ-  
νῶν, Πάλιν ἐνδιφεύρουε νὰ τοὺς  
ικανούς καὶ τοὺς γενναίους. Ἀν  
νασηθῇ τοῦ πλοῖο ἔχουν τὴν ἐντύ-  
πωσι ὅτι δὲν ἐξέλλισαν εὐπρόσ στον  
κίνδυνῶ καὶ ἔκαναν ὅτι τοὺς πῆαν  
δυν:τον νὰ νὰ τὰ διασώσουν. Κί  
ὄν καταβῶνουν, νὰ τὸ δὴνῶνουν  
εἰς γολθῖνο λιμῶν ἔχουν τὴν ικανο-  
ποίησι τοῦ κατεκτητῆ πρὸς υπέρτε-  
ρὸ ἀνήμερο θηοῖς Ὑπάρχουν δέ  
πολλὰς περιπτώσεις που καὶ τὰ πῖο  
ἀνῆρες θηοῖς, ὅταν βροῦνε τὸν  
κατάλληλο δαματῆ τοῦς ἡμερῶν  
καὶ νινῶνται ἀνάκτια.



(ΣΚΙΤΟΣ Σ. ΠΟΛΕΝΕΚΗ)

Λυρικά τρανοίδια

## Μικρή χωριατοπούλα...

Μικρή χωριατοπούλα, παινεμένη,  
που πάντα τριγυρίζει δ' ως λούσα,  
ποτέ δέν σ' έχει ή μόδα, σκληρωμένη  
καί είσαι ή σεμνή κι' απλότευμένη  
καπέλλα ντροπαλή, μαυρομελλούσα...

★

Σαπύουν α μωσχούριστα κι' άρώματα  
μικρή μου δεν ταιριάζουνε σε σένα.  
τὰ μεύρα και τὰ κόκκινα τὰ χρώματα  
πού βάφουνε τὰ μάτια και τὰ στομάτα  
γιὰ σένα! είνε άγνήστα και ξένα!

★

Μικρή χωριότοπouλα, με καυάρι  
τρελλανεις τού χωριού τόν μορφονο,  
καί με τής παθναίης σου τού θυμάρ,  
ζαλιζέται καί θέλει να σέ πάρη  
καί στέλει στους δικούς σου, πρεζε:τό  
Μέ λ'γα λόγια κι' θυμοζα του υπνίσε:  
— Τήν είδε ο Κόσμος στο πασεύρι  
κι' ή γάρη τής αλφειά τόν συγκίνησε.  
(κι' εκείνη δα τόν είδε καί κοκκίνησε,  
καί θέλει στην αγάλη του να νειπή!).

★

Καὶ θάβωθ ἡ ὥρα ἡ τρισευλογημένη  
 πού ἡ Βασίλῃ, ὁ Κορσὰς καὶ παντρετὶ  
 καὶ τότε ταρσιμάνοι κ' ἐναμένοι,  
 τὴν ὥρα πού ἡ καμπάνα θὰ σηπύσει,  
 ὅα σφίξουνε τὰ γλῆκος ληθύνει,  
 Ἄντανα θὰ δουλέψουν καὶ θὰ ζήσουνε  
 — καμάρι στὸ μικρὸ τους τὸ χωρὶ —  
 — μέ κόπους τὸ καλοθὶ τους θὰ γτίσουνε  
 καὶ πάντα μονασίμοι ἂν ἀπὸχτήσουνε  
 μικρὸ, σπενὸ κ' ἀπὸλο νοικοκυριό!...

★

Μικρή, χωρίς στοπαούλα, πανεμένη  
αυτό 'ναι τ' όνειρό σου κι' όχι άλλο  
Μιά ησυχία ζωολογία εύτυχισμένη  
στού κάπου την πλαγιά τη μυρωμένη  
αυτό 'ναι τ' όνειρό σου τ'ό μεγάλο.

★

Θὰ τόχης. Μ' ἄλλες σκέψεις ἡν πα δεύ  
ἀπλὰ εἶνε κ' ἡ μοῖρα σου γοαιμένη  
δὲν κάνει νὰ γελίεσαι, ἀ πλανέουσαι  
αὐτὴ ναι ἡ εὐτυχία ποὺ ὄνειρεύεσαι  
μικρὴ χωρ στοπούλα, πα νεμένη!...

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΠΑΥΛΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ



# Τα δρώματα της καρδιάς

## ΣΠΑΣΜΕΝΑ ΦΤΕΡΑ

«Η Τζούλια, η χαριτωμένη κόρη του πολυεκατομμυριούχου Τιμπού ήταν τρελά ερωτευμένη με τον ωραίο χορευτή Ζωρζ Ντυφούρ. Μα δεν ήταν απόλυτα εύτυχισμένη. Ήλπιε βλέποντας το Ζωρζ να σφίγγει στην αγκαλιά του χορεύοντας κι' άλλες γυναίκες.

— Είμαι φτωχός και πρέπει να ζήσω, Τζούλια! της έλεγε εκείνος προσπαθώντας να δικαιολογηθεί.

Και η μικρούλα έσκυβε το κεφάλι της.

Όταν ο Ντυφούρ την προσκάλεσε για πρώτη φορά στο σπίτι του, στο μικρό δηλαδή διαμέρισμα από κρατούσε, όχι μακριά από το καζίνο, η Τζούλια άρνιθηκε επίμονα κι' ο Ντυφούρ θύμωσε.

— Εφ' όσον δεν έχεις εμπιστοσύνη σ' έναν άνδρα, που λές πως τον αγαπάς, της είπε, αυτό σημαίνει πως θεωρείς όλους τους άντρες κτηνή!

— Όχι, Ζωρζ, δεν σκέφτηκα ποτέ τέτοιο πράγμα! Στ' δοκίμομαι.

— Τότε γιατί επιμένεις στην άρνησή σου;

— Αφού το θέλεις, θάρρω, για να σου αποδείξω πως ποτέ δεν σκέφτηκα κακό για σένα.

— Καλά, αγάπη μου. Το απόγευμα θα σε περιμένω.

Το απόγευμα ένα ταξί σταματούσε μπροστά στην πολυκατοικία, όπου έμενε ο Ντυφούρ, και η Τζούλια τα-

ραγμένη κάπως, άλλ' ανεπίπτα εύτυχισμένη, χτυπούσε την πόρτα του.

Εκείνος την δέχτηκε σαν τέλειος τζέντλεμαν.

Τέλος κατά τις οκτώ, η Τζούλια σηκώθηκε να φύγει.

— Ζωρζ, του είπε, περάσα κοντά σου ένα άξεχαστο απόγευμα. Τώρα όμως πρέπει να πηγαίνω.

Ο Ντυφούρ άναψε τότε ένα τσιγάρο και της είπε με έκφραση σαρκαστική:

— Να φύγεις! Όχι δά, μικρούλα μου! Ωραία είμαστε εδώ!

— Ζωρζ!

— Δεν έχει Ζωρζ... Δεν υπάρχει λόγος να φύγεις!

Καθώς τον έβλεπε να την πλησιάζει, ένας ξαφνικός τρόμος έκανε την Τζούλια, να αποσπαστεί.

— Ζωρζ, άφασέ με να φύγω!... Ο θάνατος!

— Φώναξε!... Μα πως θα εξηγήσεις την παρουσία σου εδώ μέσα;

— Αφσέ με να φύγω.

Μα ο Ντυφούρ, γελώντας πάντοτε σαρκαστικά, φαινόταν σαν να διασκεδάζει με την αγωνία της.

— Η Τζούλια έκανε να του ξεφύγει με μια απότομη κίνηση.

— Ζωρζ!... Πάρε το κολλί μου, στο χαρίζω!

Ποιος τη φώτισε να του προτείνει το μόνο πράγμα, που συγκινούσε τον Ντυφούρ; Ίσως η μυστική δύναμις που προστατεύει σε περίπτωση κινδύνου τα παιδιά.

Ο Ντυφούρ ζύγισε στην παλάμη του το βαρύ μα-

γαριταρένιο κολλί της Τζούλιας και κατόπιν της άνοιξε την πόρτα.

— Αντίο, ωραία μου! της φώναξε. Καί καλή τύχη!...

Η Τζούλια έφτασε στο σπίτι της ταραγμένη, χλωμή, καταλυτημένη. Στον πατέρα της που είχε αρχίσει ν' ανησυχεί, εξήγησε πως είχε χάσει το βαρύντιμο κολλί της και γι' αυτό ήταν φοβερά στενοχωρημένη.

Την άλλη μέρα όμως ο Ζωρζ Ντυφούρ έφτασε στο σπίτι της και ζήτησε να ιδεί τον κύριο Τιμπού.

Όταν οι δύο άντρες βρέθηκαν μόνοι, ο χορευτής έδωσε απ' την τσέπη του το κολλί της Τζούλιας και είπε:

— Ήλθα να σάς φέρω το κολλί που έχετε χθες στο σπίτι μου! Κι' η κόρη σας!

— Η κόρη μου! Και τί γύρευε στο σπίτι σας;

— Δεν πιστεύω να περιμένετε από έναν... κύριο, να σας πει...

— Υπό ποιές συνθήκες έδωλε το κολλί της;

— Άρνουαί! ν' απαντήσω!

Ο Τιμπού δεν ήταν νεόφυλος. Καταγόταν από παλιά γαλλική οικογένεια, που δεν άστειευόταν με τέτοια ζητήματα. Το αίμα του ανέθηκε στο κεφάλι.

— Είμαι έτοιμος να την παντρευτώ! είπε σοβαρά ο Ντυφούρ.

Ο Τιμπού χτύπησε ένα κουδούνι και είπε στον υπηρέτη να ειδοποιήσει την δεσποινίδα Τζούλια πως την περίμενε αμέσως.

Σε λίγο η μικρούλα έμπαινε στο σαλόνι.

Ο κύριος Ντυφούρ είχε την καλωσύνη να σου φέρει πίσω το κολλί σου, της είπε ο πατέρας της.

— Ζωρζ! είπε η νέα κοκκινίζοντας.

— Ωστε τον γνωρίζεις;

— Ό,τι λέει είναι αλήθεια;

— Πατέρα.

— Σιωπή!... Απ' αυτή τη στιγμή το καθάρμα αυτό είναι αρραβωνιαστικός σου... Και τώρα πηγαίνει!

Ο,τι έγινε λίγον καιρό αργότερα ήταν μοιραίο.

Ήταν το τραγικό αποτέλεσμα που έχει κάθε δεσμός που πλέκεται ασυλλογιστικά, όταν η καρδιά δεν είναι συνητισμένη να πειθαρχήσει στη λογική και δεν είναι σε θέση να διαγνώσει τον πραγματικό χαρακτήρα των ανθρώπων.

Η Τζούλια ήταν μόλις δεκαοκτώ χρόνων. Περβαίνει κανείς τόσο εύκολα από έρωτα σ' αυτή την ηλικία.

Μία άτεχνη αγάπη, το κρέμισμα των ονείρων, τα πρωτοδοκίμαστα φτερά σπασμένα. Και... ένα σωληνάριο βερνάλ' άδειο, κοντά σ' ένα χλωμό κορίτσι που δεν ζήτησε... Πού δεν θα ζήτησε ποτέ πιά.

Ετσι σκοτώθηκε η Τζούλια, παίρνοντας μαζί της στον τάφο το μικρό μυστικό του εκδυσμού της από τον άνδρα Ζωρζ, που με την αφέλεια της αγνής της καρδιάς τον είχε φαντασθεί σαν τον ιδανικότερο άνδρα του κόσμου!

ΠΩΛ ΜΑΡΝΥ

## ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

### Πικάντικο ρεπορτάζ

Ο θίασος του Βασιλικού Θεάτρου, φεύγει αυτήν την εβδομάδα για την Θεσσαλονίκη, προκειμένου να δώσει σειράν από 30 παραστάσεις στο εκεί Κρατικό θέατρο.

Στη Θεσσαλονίκη, το Κρατικό συγκρότημα θα παρουσιάσει, μαζί με άλλες πολλές επιτυχίες, και το δράμα του κ. Γρ. Ξενοπούλου. «Στέλλα Βιολάντη» που δεν πρόφασε να παίξει στην Αθήνα, πιθανώς δε κατόπιν να μεταβεί για λίγες παραστάσεις και στη Ρόδο.

Στην επιστροφή, ο θίασος του Βασιλικού Θεάτρου, ετοιμάζει μία μεγάλη πρωτοτυπία: Θα παρουσιάσει σύμφωνα με μία παλαιότερη σκέψη σε σειρά παραστάσεων κάτω από το σελινόφως, το περίφημο έργο του Σαίξπηρ «Ονειρο βερνής νυκτός».

Οι παραστάσεις θα δοθούν μέσα στο Βασιλικό Κήπο, με μουσική υπόκρουση.

Από την περασμένη εβδομάδα λειτουργούν, με πένες τα τρία μεγάλα Αθηναϊκά βαριετέ, «Πεύκα» & «Οασίς» και «Αλκαζάρ».

Στα «Πεύκα», αφίνει ξεχωριστή εντύπωση μία ωραία χορευτική δημιουργία του Αλμπέρτ και της Φιλοσόφου, με τον τίτλο «Χίλιες και μία νύχτες», που παρουσίασε η Υδόν Ντέ Κάρολο στο χρωματιστό φιλμ «Σεχραζάτ».

Στην «Οασίς», δίνει ζωή εφέτος, η δυναμική δέχτρα-Τζάζ του κ. Γ. Μουζάκη, που δίνει την εντύπωση Αμερικανικού συγκροτήματος και στο «Αλκαζάρ», που διευθύνεται πάντα από τον δαιμόνιο Λάσκο, ένας εξαιρετικός τραγουδιστής, ο Πολύβιος, που μιμείται με μεγάλη επιτυχία, τον αλυσμόντο Βάγγο Μαρά.

Η επιθεώρηση του «Περροκέ», που γράφτηκε από τρεις νέους συγγραφείς, που εμφανίζονται για πρώτη φορά, τους κ.κ. Μάνεση, Ρηγόπουλου και Μπακόπουλου, μετανοιάστη, «Ντερμπεντισσά» από ένα πικάντικο σόλο που έκτελει μέσα στο έργο η πρωταγωνίστρια του «Ρωά Χαντά, με...»

Το 16ο έργο παρουσιάζει, ως φινάλε, τους Ολυμπικούς αγώνες με πρωταθλήτες τους άσους της διεθνούς πολιτικής. Περιλαμβάνει δε ακόμη ένα εξυπνότατο σκέτο, που φέρει τον τίτλο: «Υπηρετρία εν όψει...», με τον Βασίλη Αύλωνιτς και μία εξαιρετική ρομάντζα, με τον τίτλο, «Κάτι βρήκα», του μαέστρου Παπαδοπούλου που θα λανσάρη η Κούλα Ευστατοπούλου.

Στη Θεσσαλονίκη, εκτός από το συγκρότημα του Βασιλικού Θεάτρου, θα παίξουν, το καλοκαίρι δύο ακόμη θίασοι, που αρχίζουν αυτή την εβδομάδα παραστάσεις.

Είπε δε ο θίασος πρόεδρος Μιράντας-Κωσταντάρα, που θα παίξει στο καλοκαιρινό θέατρο «Μακεδονικών» και θα αρχίσει με το έργο του κ. Δ. Μπόγρη «Το κορίτσι του λιμανιού» και ο μουσικός θίασος Οικονόμου, που θα παίξει στον κινηματογράφο «Πάλλας» και θα αρχίσει με το θρυλικό έργο του Χατζηπαντολίου «Οι Απαχίδες των Αθηνών» και με πρωταγωνίστρια τη γνωστή πρωιμαντόνα Βούλα Στάβη.

Η γνωστή ηθοποιός, Δάφνη Σκούρα, του Βασιλικού Θεάτρου, που είχε αρρωστήσει βαρεια και νοσηλεύεται στο νοσοκομείο του Ερυθρού Σταυρού, ύστερα από μία σειρά από ενέσεις στρεπτομυκίνης, βρίσκεται εκτός κινδύνου.

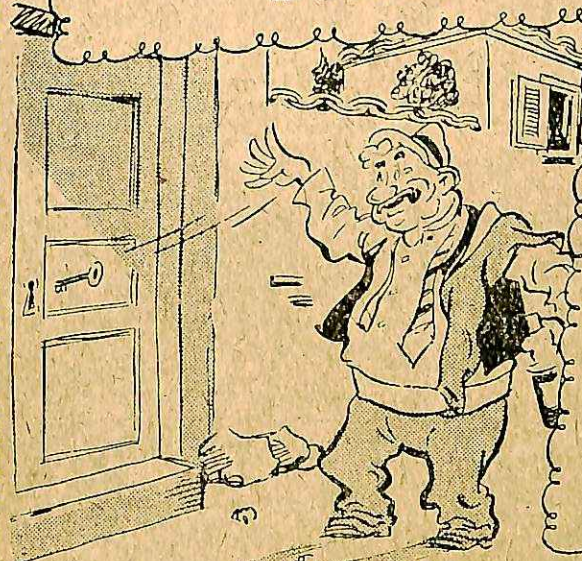
Σημειώτεον ότι η Σκούρα είχε προσβληθεί από ύγρα πλευρίτιδα, για να μη χάσει όμως το ρόλο της στον «Συρανό Ντέ Μπερζερράκ», όπου ντεμπούταρε για πρώτη φορά, έπαιξε επί μία εβδομάδα, με υψηλό πυρετό.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

## Ανάγκη εφευρέσεων

Εφευρέται οι σοφοί, Αμερικάνοι, Ρώσοι, Γάλλοι, Έγγλεζοι. Σουηδοί και τόσοι κι' άλλοι τόσοι, απασχολούνται διαρκώς να βρискουν νέες βόμβες, πυραύλους, φλογόδελματα, ραντάρ εκπληκτικά, είδη που πάντα κάνουν, θυμάτων εκατόμβες και είνε όπλα φονικά.

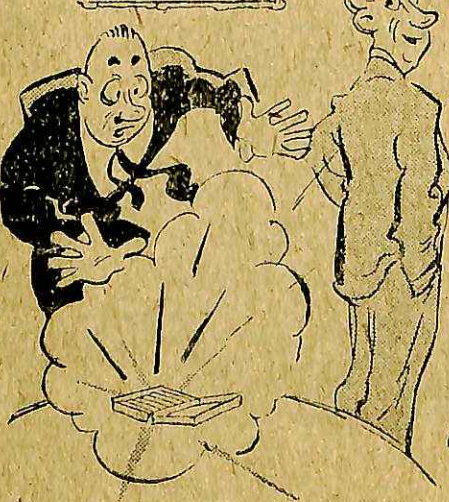
Ο μορφο που θάτανε, οι τόσοι εφευρέται ν' απασχολούν πιο ήμερα, το τόσο τους μυαλό με κάτι που ο άνθρωπος να το ευχαριστιέται και να του καμνί και καλό!



Πάρχον τόσος χριστιανοί, με γειά τους και χαρά τους που έχουν τα χουγιά τους και την παραξενιά τους. Πολλοί απ' το κρεβάτι τους όταν θα σηκωθούνε λοιπόν δεν θάν' εφευρέσεις καθόλου περιττή νά γίνη ένα μηχανήμα, να πούμε σαν κουτί το «ΕΝΔΥΜΑΙΟ - ΦΟΡΕΤΡΟΙ» που με χαρά γεματο, θά μπαίνει μέσα ένας γυμνός να ντύνεται αυτόματως!

Για τους μπερήδες έπειτα, που νύχτα σουρωμένοι δεν βρίσκουν την κλειδαριά στην πόρτα τους, στο σπίτι, μία εύκολη εφεύρεση, είν' επιβεβλημένη νάχη μηχανή ή κλειδαριά ή το κλειδί, μηχανή. Έτσι, κι' αν πανε σπίτι τους, τελείως μεθυσμένοι, μάλλον άκόπως το κλειδί στην κλειδαριά θά μπαίνει.

Μα φυσικά κι' οι σύζυγοι, μπερήδων αρκετών, που χάνουν τους άντρες τους, σε καπνεία και μάντρες κι' εκείνες θά ζητήσουνε, αν είναι δυνατόν, «ΑΥΤΟΜΑΤΟ ΣΚΟΥΠΟΕΥΛΟ» να ξεμεθά τους άντρες!



Εφευρέσεις που θάκανε πραγματικό μυστήριο θά ήταν το «ΜΑΝΔΗΛΙΟΝ - ΦΙΛΗΜΑΤΟΣ ΒΥΣΤΗΡΙΟΝ» που μία και δυό θά έσβυνε των φιλημάτων ίχνη, χωρίς αποτυπώματα εις το πανί, να δείχνει... Και θά μπορούσε ο σύζυγος στο σπίτι του να παη χωρίς να τρέμη ο άνθρωπος και να καρδιοχτυπάει κι' όταν θά βγαζή αφελώς, άθωα κι' υπευθύνως και το μανδήλι του λευκό, νάνε λ ε υ κ ό ς κι' εκείνος!

Ν έχουν οι σελέμηδες μία τέχνη ειδική ένο πακέτο πάντοτε, με τρόπο να εξαφρίζουνε μία ταμπάκερα να βρεθεί «ΑΝΤΙΣΕΛΕΜΙΚΗ» που όταν την κουρδίζουνε, χέρι σελέμη αν απλωθεί, αμέσως με το πρώτο να ριχνη μία πιστολιά ή ένα βαρελάτο!

Και κάτι μάλλον χρήσιμο στα χρόνια μας αυτά που δυστυχώς δεν φτάνουνε τα λίγα μας λεφτά, μία μηχανούλα ειδική «ΧΑΡΤΖΗΛΙΚΟ - ΑΥΣΗΤΙΚΗ» να μπαίνει ένα χιλιαρικό μαζί με άλλο ένα κι' έτσι τα δύο χιλιαρικά, κλεισμένα όσο θάνε να πολλαπλασιάζονται και να γεννοβολάνε. Αυτή θάταν εφεύρεση πραγματικά μεγάλη, καθώς και κάποια άλλη.

Νά βρουνε το «ΣΤΙΧΟΓΡΑΦΟΝ» να κάτι που ανεφευρεσμαι να γράφονται οι στίχοι μου μα... δίχως να παιδεύωμαι!

Επιστολές... Ταίλια... Συνταξίες... Τ.

### ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

### Ερωτικά έδέσματα

Ποθήσας ακατάσχετον έρωτικήν κραυγήν, εις τρυφεράν και γόνιμον νεανίδος αγκάλην, εξήλθον εις τας άγυιές, — δύνοντος του ήλιου, — προς σύναψιν φελογερού τά μάλα ειδυλλίου. Εύρον δέ όντως νεαράν και δη άρίστης ράσας, γλυκειάν, ζουμπουρλούδικον ως είδος έμβουγάσας, και ών εις τέχνην άφθαστος ή άλλως πως άσπίς, γέγονα ούν τη νεαρά αύτίκα... κολιτσίς! Πλευρίσας ήγουν εύθαρώς τρόπον τινά άνδρείως, χρήσιν ποιών εύρύτατα της αίγλης μου κυρίως, άνέμενον κατάκτησιν ταχέως, είτε βράδιον μβανίζων την νεανίδα ως ώριμον αχλάδιον. Ωθήσας δέ την βράσιν μου τά μάλα επιμόνως, μετά πειθούς έρωτικής είπον χαμηλοφώνως:

— Ω! κορασίς, γαλακτερά και λίαν μυρωδάτη!

— Ω! ύπαρξις όρεκτική και μελανο-

(φρυδάτη, αγέγονες γάρ ή άφορμή έρωτικής ζα-

(λάδος, «και είσαι μεγαλοπρεπής δίκην μακα-

(ρονάδος!... «Δώσε μοι δθεν έδεσμα έρωτος έκλε-

(κτόν, «τοιοούτον τι γενήσεται μετά χαράς...

(δεκτόν...» Και αύτη ούσα συνεπής άν τη έμψ αι-

(τήσει, συμφώνως προς το κώδικος το σχετι-

(κόν έδάφιον, προσέτι δέ μη θέλουσα να με αντιδι-

(κηση, μοι έδωκε — άλλοιμονον! — εύθες...

(σιχτήρ-πιλάφιον!... Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ





— Γιατί;  
— Γιατί δὲν θὰ ἔφευγα ἀπὸ τὸ Ἐπι-  
τελεῖο ποῖν πᾶρω τὴν οὐριστική ὑπόσχεσι  
πὺς θάμενες ἐσὺ ἐδῶ.  
Τὸ αἶμα ἀνέβηκε στὰ μάνουλα τοῦ Ἀο-  
γύου.  
— Τί ἔκανες. Βαλῖα! φώναξε.  
— Τίποτε σπουδαῖο. Νά, πῆρα τὴν ὑπό-  
σχεσι πὺς δὲν προέκειται νὰ σὲ στείλουν  
ἐδῶ.

— Ἀλλά καὶ οὕτε τόσο δυσκόλο. Ἐνθάδε πῶς ὁ Περικλῆς εἶνε μέσα στὸ ἐπιτελεῖο;  
— Ναι, γὰρ αὐτὸς εἶνε ἀνθυπολοχαγός ἐφεδρὸς. τί δύναμι ἔχει;  
— Νά, πολὺ τὰ κατὰφερα καὶ κάνε μου τὴ γὰρι νὰ μὴ μὲ ξαναρωτήσης πῶς καὶ τί, ἐπειδὴ δὲν ἀρῶ νὰ πάω νὰ πῶ ν' ἀκυρώσουν τὴ διαταγή.  
— Ἐροῦσσε αὐτὴ τὴ φοδῆρα μισοσαστεῖα, μισοστῆρα.

— Έγω παρουσιάστηκα ἄλλωστε. Καί  
εἶπα πῶς ἐνὶ δυνάμει νὰ φύγης.  
— Καί τί δύναμις ἐνεργε εἰς; Πῶς τὰ κα-  
τάφορος;  
Τὰ δύνια της νυάλισαν στό μισοσκό-  
τατο  
— Ἐτσι λές; Νά, πούγω δύναμι.  
Τὰ υἱάτια της σπρίθισαν, τέντωσε τὸ κορ-  
μί της, τὸ στήθος της φούσκωσε προκλη-  
τικό.

18

Σούσουρο  
Τὸ ἄλλο πρωΐ, τὴν ὥρα ποῦφευγε ὁ  
Γιάννης Σίδερης κι' οἱ ἄλλοι, ὁ Ἀρνούρης

ΖΩΑ ΠΟΥ ΈΜΕΙΝΑΝ  
ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ



Θάθελε νὰ δώσῃ ἕνα γυμνάσιον στὸ πρόσωπον αὐτοῦ τοῦ κυνικοῦ νεοῦ. Καὶ σὰ νὰ διαβάζε τὴ σκέψιν του, ὁ Περικλῆς εἶπε:

— Εἶσαι ἔξω θοενόν, Ἀργύριε! ἔ;  
— Ἐκρίνῃ τὴ στιχὺν ὕμνον ἂν Βόλῃ κι

ὁπότε τὸ πυστικό. Ἡ καὶ κανένα ἀλλοῦ  
ποῦ τὸ εἶπε πάρεῖ μυρωδιά. Καὶ πολλοὶ  
φίλοι τοῦ Ἀργυρίου ἀνέσαν νὰ τοῦ πετάνῃ  
πόντους παιδαγωγικοὺς. Ὁ ἀρχίατρος δὲ  
εἶπε μᾶτια νὰ τὸν ὀπ κι' εὗρεσκε ἀφορεμέ

Τὴ Μίνα, καὶ τὴ Βάλια. Καὶ πῶς ἡ Μίνα  
ἔφυγε θεληματικά ἀπὸ τὴ μέση...  
Σκυμμένος ἀπάνω στὴ Μίνα, ὁ Ἀργύ-  
ρος ἄκουγε ἀπλάνα τοῦ τῆ φωνῇ τῆς Βά-  
λιας ἀληθινή:

— Τί λές, Τερψιθέα μου! Παρὰ δλ

— Εὐχαριστῶ ψιθύρισε ἡ κοπέλλα κ.  
— Κλαίει· ὥρτησε αὐτὸς παραξενευμένο.  
Ἐνὺ φαντάστικα, πῶς θὰ γαιοῦσουν  
— Εἰς τὴν γαλῶν μὲν ἀποκοιμήθη· αὐτὴ





...και σκούπισε τα δάκρυά της κλειστά.  
Στον Άργυρο δεν είπε τίποτε, όταν τον είδε. Ούτε καν ένας άλλος του το άγγιξε. Μονάχα την τελευταία στιγμή την ώρα που τους κατέβριζαν κάτω για να τους τους επιβιβάζουν στ' αυτοκίνητα, ανάμεσα στους άλλους τραυματίες, είδε ο Άργυρος και τη Μίνα.

Η καρδιά του σταμάτησε. Πήνε κοντά της έσκυψε απάνω της.

— Φεύγεις κι' εσύ; τη ρώτησε θοανά.  
— Ναι Άργυρο του αποκρίθηκε, γαυρί να τον κυττάει.

— Μά... ποιος έδωσε τη διαταγή; Γιατί; Δεν είναι φρόνιμο να ταξιδεύεις ακόμα.

— Εγώ το ζήτησα, του αποκρίθηκε.

— Μίνα!

Του χαμογέλασε αγνά, κι' έκλεσε τα μάτια της, για να επιδείξει τα δάκρυα που ανάβλυσαν από σκληρά.

Την άλλη στιγμή τη σήκωσαν και την έβαλαν μέσα στο αυτοκίνητο. Και σε λίγο η συνοδεία ξεκίνησε.

Η Βαλία, το είχε μάθει το νέο κι' ήταν ένθουςιασμένη, από την παρουσία. Δεν είχε πη δώσει τίποτε του Άργυρου, και τώρα, με πολύ τάκτ, είχε μείνει παρούσα! Όσοι να φύγει η Μίνα. Άφησε και λίγη ώρα να περάσει για να συνέλθω ο Άργυρος. Έπειτα βρέθηκε κοντά του.

— Άσε με! Έκανε αυτός απότομα καθώς πέρασε το γέρι της στο υπράσσο του.

Για μια στιγμή τα μάτια της σπίθισαν αγριεμένα. Την άλλη στιγμή όμως η φωνή της ακούστηκε μαλακιά. Βαθιά:

— Γιατί, αγαπημένε μου; Τι σου σπείω ενώ, για όλα αυτά;

Και τον τράβηξε, απαλά, ακουμπώντας πάνω του, μέσα στο νοσοκομείο.

#### Ημέρες θλιβερές

Δέκα φορές όρκησθηκε στον εαυτό του ο Άργυρος πως θα ζήτοσε να πιάσει το όνειρό του, να γίνει ένας από τους εκεί που ήταν πώς γιαντοί της δικής του, άξιας ήταν κοίμα να πηγαίνουν απάνω, στα βουνά, στον πρώτο κίνδυνο, εκεί όπου τα μέσα δεν έπρεπε σπουδαίως έπαιρτασε, ενώ σ' ένα οργανωμένο νοσοκομείο, οι υπηρεσίες τους ήταν πολύτιμες.

Ήταν βέβαια μια άποψη που είχε κάποιος, κι' οι φίλοι του την παραδέχονταν σιγά-σιγά. Αντίθετα, όσοι δεν τον χώνευαν, μιλούσαν εις βάρος του όλο και πιο πολύ. Κι' έτσι ο Άργυρος βρισκόταν σε μια παράξενη θέση. Ένώ τον εκτιμούσαν σαν επισημίονα, και τον ανέβριζαν στα ουράνια, ενώ έκαναν θαύματα κι' έσωζε απελπισμένους, ένοιωθε γύρω του κοντά στο θαυμασμό πάντα και σαν κάποια μωφή, τη συνήλιζε όμως σιγά-σιγά αυτή την κατάσταση.

Το πάθος του για τη Βαλία περνούσε από διάφορα στάδια. Τις πρώτες ημέρες πούφωγε ή Μίνα, ούτε μπορούσε να βρει την άλλη στα μάτια. Την έβριζε πολλές φορές από κοντά του. Αυτή όμως κατάλαβε πως δεν ήταν η ώρα να του κάνει πέσιματα. Και δειχνόταν υποτακτική, τρυφερή. Ός και με τον Περικλή διέκοψε σχεδόν τις σχέσεις της εκείνες τις ημέρες. Όταν όμως ο Άργυρος έδεχσε την έντιμωσι που του είχε άρρησι ο τραυματισμός της Μίνας τότε άρχισε πάλι η Βαλία να φέρεται, όπως το συνήλιζε. Και στην καρδιά του Άργυρου το πάθος αυτό έσδυσε κάθε άλλη θύμηση και πάλι. Όταν πια ήλθε από την Αθήνα το νέο πως η Μίνα σώθηκε όριστικά, πως σπρώχθηκε και βρίσκεται σε ανάρρωσι, τότε έπαψαν κι' οι τύψεις.

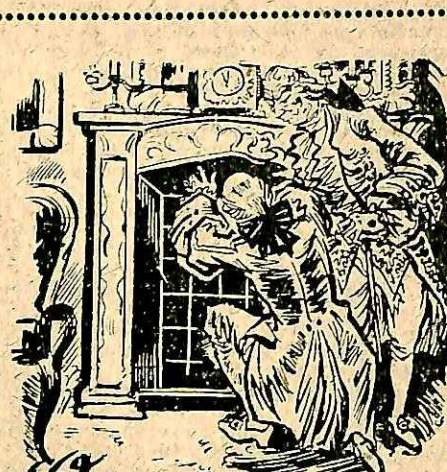
Έτσι περνούσαν οι μέρες στο νοσοκομείο, στα Γιάννενα. Όσοι άρχισαν τα πράγματα να σκοτεινιάζουν, κι' ήλθε σε λίγο το τέλος του πολέμου κι' η καταστροφή.

Ο Άργυρος βρέθηκε σ' ένα πλωτό νοσοκομείο μαζί με τη Βαλία. Και μέσα στην πραγματική αυτή ώρα, η Βαλία δεν έχανε το κέφι της. Ο Περικλής βέβαια δεν ήταν μαζί τους. Ποιος ξέρει με ποιά μέσον γυρίζει αυτό στην Αθήνα, αν ήταν γραφτό του να γυρίσει. Ο Άργυρος ήταν από να τον είχαν χτυπήσει στο κεφάλι. Μονάχα η φωνή της Βαλίας τον έβγαζε από το σκοτεινό του όνειρο.

Έτσι περνούσαν οι μέρες στο νοσοκομείο, στα Γιάννενα. Όσοι άρχισαν τα πράγματα να σκοτεινιάζουν, κι' ήλθε σε λίγο το τέλος του πολέμου κι' η καταστροφή.

Ο Άργυρος βρέθηκε σ' ένα πλωτό νοσοκομείο μαζί με τη Βαλία. Και μέσα στην πραγματική αυτή ώρα, η Βαλία δεν έχανε το κέφι της. Ο Περικλής βέβαια δεν ήταν μαζί τους. Ποιος ξέρει με ποιά μέσον γυρίζει αυτό στην Αθήνα, αν ήταν γραφτό του να γυρίσει. Ο Άργυρος ήταν από να τον είχαν χτυπήσει στο κεφάλι. Μονάχα η φωνή της Βαλίας τον έβγαζε από το σκοτεινό του όνειρο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια



Ο Άνθρωπος Έως  
ΤΗ ΤΕΡΕΖΑΣ ΝΤΕΖΑΝ

Ένα κρυφό πέρασμα από το τζάκι...

Κατά την άνοιξη του 1737, ένα ζευγάρι, που ζούσε ως τότε ελεύθερα, νομιμοποιούσε, ξαφνικά, το σύνθεσμά του.

Για να πραγματοποιηθεί αυτός ο γάμος, χρειάστηκε ένας μικρός εκδίασμός. Γιατί ο παμπλουτος Λερίς ντε λα Ποπελινιέρ δεν είχε καμμία διάθεσι, να παντρευτεί τη μικρή φίλη του Τερέζα Ντεζάν. Άλλ' όταν ζήτησε την ανανέωσι της νομικής τους δημοσίαν προσόδων — ήταν από πολλά χρόνια ένοικιαστές — ο τότε πρωθυπουργός της Γαλλίας καρδινάλιος ντε Φλερέ του δήλωσε κατηγορηματικά ότι έπρεπε προηγουμένως να παντρευτεί τη γυναίκα με την οποία συζούσε.

Η Τερέζα — κόρη της ήθοισιού Μιμι Νταρκουρ — είχε μια αξιολογή μορφωσι, ευγενικά αισθήματα και τρυφερή καρδιά. Η μεγάλη περιουσία του Ποπελινιέρ την βοήθησε, εξ' άλλου, να γίνει μια κοσμική κυρία. Και τα σαλόνια της γέμισαν αμέσως από τον καλύτερο κόσμο. Μεγάλοι συγγραφείς, όπως ο Βολταίρος κι' ο Ρουσσώ, επίζητούσαν τη συντροφιά και τη φιλία της.

Δεν έλειψαν επίσης εκείνοι, που διεκδικούσαν την καρδιά της. Άλλ' η Τερέζα δεν ανταποκρίθηκε στα αισθήματα ούτε του αδέλφου ντε Σάντ, ούτε του στρατάρκου Μαυρίκιου της Σαξωνίας, οπότε του μαρκησιού ντε Μελ κι' έδωσε σ' όλους να καταλάβουν πως έννοοσε να μείνει πιστή στον άντρα της.

Αγαπούσε λοιπόν τον Ποπελινιέρ; Κάθε άλλο. Ο πλούσιος ένοικιαστής των φώρων ήταν ένας άνθρωπος τραχύς και βάρυνσας. Άλλ' από τη στιγμή που της έδωσε το όνομά του και την έκανε γυναίκα του, η Τερέζα ήταν αποφασισμένη να σεβάσθω την οικογενειακή υπόληψι και την τιμή του.

Και θά της ήταν εύκολο ίσως να τηρήσει τις αποφάσεις της, αν ο μικρός φερωνός θεός δεν έκανε, ξαφνικά, την εμφάνισι του στη ζωή της, τη στιγμή ακριβώς που γνώρισε τον περιφημότερο, από τους γόητες της εποχής.

Με μια μόνον ματιά του, ο Αρμάνδος ντε Πλεσσί, δούκς και στρατάρχης ντε Ρισελιέ, κατάρθωσε να παραμερήσει όλους τους διαταγμούς της Τερέζας και να κάμει την καρδιά της να χτυπήσει τρελλά από συγκίνηση και αγάπη.

Για δυο χρόνια το είδυλλίο τους συνεχίσθηκε κρυφό. Άλλά, ξαφνικά, κατά τις αρχές του 1746, ο Ποπελινιέρ πληροφορήθηκε τα πάντα. Έλαβε τότε μερικά δραστηκά μέτρα. Πρώτα-πρώτα, εξυλοκόπησε άγρια τη γυναίκα του. Έπειτα, έκανόνισε με τέτοιο τρόπο τις εξόδους της από το σπίτι, ώστε η Τερέζα δεν μπορούσε να κάμει ούτε βήμα, χωρίς να το πληροφορηθώ ο σύζυγός της.

Άλλ' ο Ρισελιέ δεν ήταν από τους αν-

θρώπους που υποχωρούν εύκολα. Κατάρθωσε να συνεννοηθώ με την Τερέζα, χάρις στη βοήθεια μιας φίλης του και άμεσως έβαλε σ' εφαρμογή το σχέδιό του. Αγόρασε ένα σπίτι που βρισκόταν πλάι στο μεγάλο του Ποπελινιέρ και ανέθεσε σ' έναν καλό αρχιτέκτονα να φτιάξει μια διώδο, που θα επέτρεπε το πέρασμα από το ένα κτίριο στο άλλο.

Έτσι, οι δυο έρωτευμένοι συνέχισαν τις συναντήσεις τους κάτω από τη μύτη του Ποπελινιέρ, που δεν θα μπορούσε να φαντασθώ ποτέ ότι, την ώρα που αυτός ροχαλίζει, ο Ρισελιέ έσφιγγε τη γυναίκα του στην αγκαλιά του μέσα στο πλανόδινο δωμάτιο.

Άλλ' όλα τα ώραία πράγματα δεν διαρκούν πολύ.

Ο Ποπελινιέρ μυρίσθηκε, στο τέλος, τις κρυφές συναντήσεις της γυναίκας του με τον Ρισελιέ και έκαμε τη σκέφι πως ο στρατάρχης θάπρεπε να μπαίνει στο σπίτι του από κάποια μυστική διώδο.

Μια μέρα, λοιπόν, που η Τερέζα είχε βγώ έξω, ο Ποπελινιέρ πήρε το φίλο του Βουκασόν — τον περίφημο κατασκευαστή αυτομάτων παιχνιδιών της εποχής εκείνης — και άρχισαν να ψάχνουν μαζί μέσα στο σπίτι.

Στο τέλος, ο Βουκασόν ανακάλυψε πως μια πλάκα από το τζάκι που υπήρχε μέσα στο δωμάτιο της Τερέζας ήταν κινητή και ότι, παραμερίζοντάς την, μπορούσε κανείς να περάσει στο διπλανό σπίτι, ή αντίθετα να έρθω από εκεί στο σπίτι του Ποπελινιέρ.

Ο πλούσιος ένοικιαστής των φώρων έγινε έξω φρενών, έπειτα απ' αυτή την ανακάλυψι και απέιλησε, ότι θα σκότωνε τη γυναίκα του.

Άλλ' ο στρατάρχης Μαυρίκιος ντε Σαξ ανέλαβε να τακτοποιήσι τα πράγματα. Και έπεισε τον Ποπελινιέρ ν' αποφυγώ το σκάνδαλο και να περιορισθώ μόνο στο να διώξω τη γυναίκα του.

Ποτέ όμως μια δυστυχία δεν έρχεται μόνη. Έτσι η δυστυχισμένη Τερέζα, εκτός από το σύζυγό της, έχασε σε λίγο και τον αγαπημένο της.

Το αίσθημα του Ρισελιέ είχαν εξαμίσση σιγά-σιγά.

Η Τερέζα δεν μπόρεσε να συνήλθωι ποτέ στην ιδέα της εγκαταλείψεως από τον άνθρωπο που είχε λατρεύσει, με όλη τη δύναμι της ψυχής της και στον οποίο είχε θυσιάσει τα πάντα. Λίγων καιρό άργότερα, της παρουσιάσθηκε καρκίνος στο στήθος, που, αφού την βασάνισε για δυο περίπου χρόνια, την ώδηγησε στον τάφο.

Ο Ποπελινιέρ την συγχώρησε τότε και της έκαμε μια μεγαλοπρεπή κηδεία. Όσο για τον Ρισελιέ, όταν έμαθε το θάνατό της, βοήκε μια πρόφασι, για να φύγω από το Παρίσι και να ξεχάσει το φλογερό έρωτά του.

ZAN SABAN

\*\*\*

Ο σιδηρουνός που έκτελεσε χρέη πάστορος

Ένας τελευταίος νόμος της αγγλικής κυβερνήσεως καθόρισε το προνόμιό μιας οικογενείας σιδηρουνών του μικρού χωριού Γκρέντα Γκρήκ (στα σύνορα μεταξύ Αγγλίας και Σκωτίας) να συνάπτουν έν- κύριους γάμους.

Κανείς δεν ξέρει πως είχε προέλθει αυτό το προνόμιό. Το γεγονός είναι ότι οι νεαροί Αγγλοι και Αγγλίδες που δεν μπορούσαν να παντρευθώ λόγω έλλειψης συγκαταθέσεως εκ μέρους των γονέων των, κατέφευγαν στο Γκρέντα Γκρήκ. Εκεί, ο σιδηρουνός του χωριού έβαζε μια βίβλο πάνω στο άμονό του, έπρόφερε μερικά τυπικά λόγια και τους έδινε. Το δικαίωμα αυτό μεταβιβάσταν από πατέρα σε υιό.

Οι γάμοι αυτοί έβεβαιωνότο ένκυριο και η πολιτεία τους αναγνώριζε σιωπηρά. Ο σιδηρουνός του Γκρέντα Γκρήκ είσπερασε γι' αυτούς μια λίρα στερλίνα και υπολογίζεται ότι ένωσε κάθε χρόνο περί τα 2.000 ζευγάρια.

Κανείς νομοθέτης δεν είχε κατορθώσει ως τώρα να βρει αυτό το προνόμιό. Ο σχετικός νόμος που ψηφίσθηκε τελευταία από την αγγλική Βουλή ανανυρίξει ως έν- κύριους τους γάμους που ένινον στο παρελθόν αλλά απαγορεύει την τέλεσι πα- ρομοίων γάμων στο μέλλον.

## Οι άσύγκριτες ΓΥΝΑΙΚΕΣ των αγωνιστών

Άνεκτίμητες προσέκες και στολίδια

Η άφοσίωσι των γυναικών των αγωνιστών του 1821 στους ήρωικούς συζύγους, των ήταν κάτι αφανταστό. Ήραίες όλες τους Ήπειρωτίσες, Ρουμελιώτισσες, Μωραϊτίσες και Νησιώτισσες «δεν είχαν μάτια», όπως λένε κοινώς, να κυττάσουν άλλον άντρα, αν και τις τριγύριζαν κι' αυτές άρκετοί θαυμαστοί και μάλιστα πολλοί ξένοι και στρατιωτικοί, περιηγητοί και διπλωμάτες.

Τίποτε, πάρα έξω, δεν τις ένδιέφερε, από το σπίτι, τον άντρα και τα παιδιά τους. Γιατί ήταν και υπέροχες μητέρες.

Στον εμφύλιο πόλεμο του 1863, όταν ο Αριστείδης Κανάρης, υπολοχαγός του πεζικού 23 χρονών, γυιός του ναυάρχου, σκοτώθηκε στην πλατεία των Ανακτόρων, η μάνα του, η Κανάρινα, έκοψε σύρριζα τα μαλλιά της και έδεσε μ' αυτά τα χέρια του σκοτωμένου παιδιού της!

Και η χήρα του ήρωα Γ. Όλμπιου όταν το παιδί της πέθανε, στην Αθήνα, έβαλε στο νεκρικό του προσκέφαλο τα μαλλιά του φύλαγε από τον ήρωικό πατέρα του!

Για τη γυναίκα του Θεοδώρας Γρίβα, την κυρά Περσεφώνη, από την οικογένεια Σταϊκού, υπάρχει ένα καταπληκτικό ανέκδοτο: Όταν ο Γρίβας, στα 1824, ζούσε σε μια καλύβα στον Αϊ Θανάση, κοντά στο Μεσολόγγι, η γυναίκα του που συνήλιζε να κοιμάται το καλοκαίρι στον Ίσκιο μιας θεορατής καρυδιάς, ξύπνησε ένα πρωί και είδε ένα φερίδι να έχω τρυπήσει στο πουκάμισό της. Έβαλε τότε τις φωνές. Τρέξαν τα παλληκάρια του Γρίβα να την βοηθήσουν. Άλλά η καπετάνισσα τους έδωσε:

— Τον άντρα μου να φέρετε! Έλεγε και δεν έβριζε να ζυγώση και ν' άγγισθώ πάνω της κανένας.

Γύρισε, τέλος, ο στρατηγός, που έλειπε κεινη την ημέρα στο κυν'γι, και σκότωσε το φερίδι.

Την ώραία χήρα του ήρωα της Κλεισάδας Κίττου Τζαβέλα, την Ιστορική Βασιλική, όταν ύστερα από χρεία 30 χρονών, πέθανε στην Κηφισιά (23 Μαρτίου 1882), οι ντόπιες γυναίκες του προστάειον κατασκέπασαν το νεκρό της με κίτρινα τριαντάφυλλα. Έτσι συνήλθω, κατά το παλαιό έθιμο, να στολίζουν τις άγνες και ώραίες χήρες, που στάθηκαν πιστές στη μνήμη του άντρός τους.

Η κόρη του προύχοντα Άναγνώστη Λιδωρίκη, η Άσχημη η έξυπνη με τη χτυπητή όμορφιά, όταν έγινε 28 χρονών, παντρεύτηκε (1882), τον Ρουμελιώτη αγωνιστή Ι. Γκούρα που διορίστηκε άργότερα φρούραρχος στην Ακρόπολι των Αθηνών. Η νύφη εγκαταστάθηκε πάνω στην Ακρόπολι, που, τότε, στο πλαίσιο του βράχου της δεν είχε μόνο τα αιώνια μνημεία του ελληνικού πολιτισμού — τον Παρθενώνα, το Έρεχθειό, τα Προπύλαια και το ναό της Απτερόυ Νίκης — μά ήταν και γεμάτη σπίτια που αντιπροσώπευαν όλους τους αιώνας και όλους τους ρυθμούς. Σ' ένα από τα σπίτια αυτά, το καλλίτερο, μεταξύ του Έρεχθίου και του Παρθενώου, κατοικούσε η ώραία Άσχημη. Το σπίτι της αποτελούσε όσι μεσα στο φρούριο της Ακρόπολεως. Η στρατηγίνα άνακατενόταν στα πολεμικά ζητήματα της Έπαναστάσεως

και στη διπλωματία. Έτσι κοντά της μαζεύονταν όλοι οι Έλληνες καπεταναίοι και οι φιλέλληνες, με επί κεφαλής τον κουμπάρο της Γαλλο συνταγματάρχη του τακτικού στρατού του Εικοσίου (αυτός την είχε στεφανώσει), τον Αυστριακό πρόξενο Πρόκες. Όταν και άλλους. Ήξερε η Άσχημη, από το άρχοντικό σπίτι του παμπλουτού πατέρα της, να δέχεται και να περιποιήται κόσμο και να κρατάει συντροφιά εύχρηστη φροντίδας για όλους. Άλλά ήξερε και να ντύνεται. Τι φορούσε; Αυτό δεν θα ήταν διόλου δύσκολο να το συμπεράνουμε αν ρίξουμε μια ματιά στον κατάλογο μερικών στολιδιών της, που σώζεται στα αρχεία της Ιστορικής και Έθνολογικής Έταιρείας, κατά την άπογραφή που έγινε μετά τον ήρωικό θάνατό της.

Ακούστε, λοιπόν, μερικά από αυτά τα στολίδια της, στη γλώσσα του έγγραφου της άπογραφής:

«Κάλυμμα της κεφαλής» μαργαριταρένιο, χωριστά τα άδετα μα- σάλια διακόσσια. — Όμοιο κάλυμμα με μαργαριτάρια και ζουμπρούτια. — Δύο ζώνες με πελεντίκια μαλαματένια και μαργαριτάρια. — Δύο όμοιες ζώνες με διαμαντένιες πόρπες και άλλες δύο με ζουμπρούτια. — Γιορντάνι διαμαντένιο. — Έξη άνηθ της κεφαλής από μπριγιάντια. — Δύο ροζέτες διαμαντένιες. — Δέκα δακτυλίδια με βραεία διαμάντια. — Ένα με ρουμπίνια. — Άλλο όμοιο αντί- κα. — Τέσσερα πέπλα μαργαριτα- κέντητα. — Χωνάκι χρυσό με άλυσ- σίδα με εκατόν πενήντα φλωριά μαχμουτιέδες. — Χρυσό ρολόι με μακρούς μαλαματένια άλυσσίδες. — Ένα ζευγάρι σκολαρίκια από μαργαριτάρια. — Δύο ζευγάρια με ζουμπρούτια. — Διπλό τζαπάρι με 145 φλωριά τούρκικα. — Ένα γιορντάνι με έκατό φλωριά βενέτικα. — Τραχηλιά για πουκάμισο από μαργαριτάρια. — Ρολόγι με κρου- στάλι. — Έννεα ζευγάρια χρυσά βραχιόλια».

Πραγματικά ήγεμονικά τιμαλφή, που, την εποχή εκείνη στην Ελλάδα, καμμία άλλη γυναίκα δεν τα είχε. Στο σπίτι της Γκούραϊνας μαζεύοντουσαν τότε (1825) και πολλοί διπλωματικοί πράκτορες προσπαθώντας να πείσουν τους Έλληνες να ζητήσουν για βασίλειά τους τον δούκα του Νεμούρ. Μέσα λοιπόν στο σπίτι της Άσχημης γίνονταν συμβούλια και συζητήσεις για το ζήτημα αυτό. Άλλά όπως γράφει ο Ιστορικός της Έπαναστάσεως Γερβίνος, ο Γκούρας διεφάνησε για την υποψηφιότητα αυτή του δούκα του Νεμούρ «παρακινημένος από τη γυναίκα του που νέα, γεμάτη ζωντάνια και όμορφιά, καμαρώνοντας για τον άντρα που είχε, βασίλειε πάνω στην Ακρόπολι των Αθηνών, τίμια και αξιοπρεπής. Σ' αυτό βοηθούσε και ο Πρόκες. Όταν, που ήταν ο μεγαλύτερος θαυμαστής της Γκούραϊνας της νεώτερης αυτής γλαυκοκίτιδας Αθηνάς».

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

\*\*\*

Μαθήματα γκανγκστερικής τέχνης  
Ο Τζόννυ Τίριο που έδιδε την τέχνη του γκανγκστερ στον Άλ Κοπόνε — είχε, όπως θα λέγαμε, ο θεωρητικός αυτής της τέχνης, γιατί ο ίδιος δεν έχει λάβει ποτε μέρος σε γκανγκστερικές ενέργειες — εκδίδεται από πολλούς υποψηφίους γκανγκστερ που του ζητούν να επαναλάβει και σ' αυτούς τα ίδια μαθήματα. Άλλ' ο Τίριο αρνείται και, επειδή οι διεκδικούντες την... τιμή να γίνουν μαθητά του απειλούν ότι θα τον σκοτώσουν κατέφυγε στην αστυνομία. Ζητώντας την προστασία της.

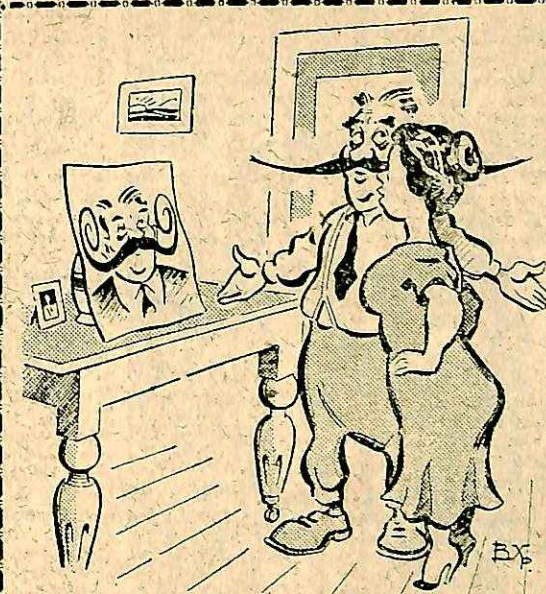
Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

\*\*\*

Ειρήνη  
Ειρήνη πάλι φάνηκε κάπως να ζευτιζή και το υπαρούτι έκαμε όλην ανακωχή και... δεν πολυμιρίζει αυτή την εποχή!...

Το περισσότεριό πούφωρε στον κόσμο την ειρήνη ακολουθώντας το ρητόν: «Ποτέ δεν είναι άρρα» για να έμποδισθώ πόλεμος φρικτός να ξαναγίνω... εκλίσσωση σούλα!...

Όλοι οι λαοί προεμένουν, μ' αληθινά μεράκια να βγούνε ειρηνόφιλα λευκά περιστεράκια, εκτός... αν άρνησαν πολύ, κι' έχουν τ' σούγα κλου (θιάνε όποτε ο κόσμος χάνεται και τον στυρό του άς κάνουν!



— Δεν τάπαιρνε, βρέ γυναίκα, άλλοιώς η φωτα γραφία!...

(Σκίτσος Β. Χριστοδούλου)

## Αθηναϊκά επίκαιρα

Παλαιστινιακά

Στην Παλαιστίνη μιλούν οι ρήσεις κι' οι συγκρου- (σεις, στίς πόλεις, στα περίχωρα κι' έντός της πρωτεύουσας) — Έβραίοι επιτίθενται κατά των μαύρων λαύρων (και στους Έβραίους κάνουνε αντίποινα οι... (μ α υ ρ ο ι !

Επικρατεί καπνός πολλοί συγκεχυμένοι, που δεν διαφέρει και πολύ από μεγάλη χάβρα. Οι μαύροι όμως άγριεσαν και κυκλόι ώριμενοι εις την Έγγυς Αγατολή, τα βλέπουν όλοι... (μ α υ ρ ο ι !

Ένας γάμος

Μία δική ένδοξόφωρος μπροστά σε κόσμο πληθώ, σε γεγονός ευχάριστον, αιώως μετεβλήθη.

Στην Πάτρα εδικάζετο, κάποιος καθηγητής που μια μικρή μνηστρία είχεν αποπλανήσει, κι' ενώ τον κυττάσε άγρια λιγάκι ο δικαστής για να τον «κοπανήσει», έσκέφθηκε ο καθηγητής της φυλακής τη ρίψη κι' είπε: Την παίρνω, βρέ παιδιά, κι' άς στυματώσω (ή δική!...

Καλείται άμέσως ο παπάς μέσα στο δικαστήριον τελειώνει η δική κι' έγινε του γάμου το μυστήριον και ο κυμυρός ένλυστος της φυλακής το βάρος κι' ο κύριος Εισαγγελέας, ένινεκε, κουμπάρος!... Κι' είπε ο γαμπρός άργότερα με λίγη λογική: — Μήπως κι' ο γάμος βρέ παιδιά δεν είναι φυλακή;

Παγωτά

Προτού άκέρη ο καιρός ζεστόν αρκετά βγήκανε τα παγωτά στους δρόμους παγωτά, αλλά με το παρ'ένωστο κι' άρχεγονο χωνάκι κι' άλλα με το ζυλάρακι.

Κύττα πως κατανήσανε με τις καινούργιες μόδες! Κυκλοφορούν με ρόδες... Κι' αυτό προς άγαν εύκολον του καθένος πελάτου με καροτσάκι μερικά ή επί ποδηλάτου!

Ποδώνι το γιάτσο το παλιό το αθηναϊκό που έδρασε αληθινά την κάθε συνοικία, ήτανε στην εμφάνισι λιγάκι λαϊκό αλλά δεν χρειαζόσσαν κατόπιν... φαρμακεία!

Ειρήνη

Ειρήνη πάλι φάνηκε κάπως να ζευτιζή και το υπαρούτι έκαμε όλην ανακωχή και... δεν πολυμιρίζει αυτή την εποχή!...

Το περισσότεριό πούφωρε στον κόσμο την ειρήνη ακολουθώντας το ρητόν: «Ποτέ δεν είναι άρρα» για να έμποδισθώ πόλεμος φρικτός να ξαναγίνω... εκλίσσωση σούλα!...

Όλοι οι λαοί προεμένουν, μ' αληθινά μεράκια να βγούνε ειρηνόφιλα λευκά περιστεράκια, εκτός... αν άρνησαν πολύ, κι' έχουν τ' σούγα κλου (θιάνε όποτε ο κόσμος χάνεται και τον στυρό του άς κάνουν!





Ο μαραθωνοδρόμος Στ. Κυριακίδης.

## Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΟΝΟΣ στούς Όλυμπιακούς του 1936

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του  
συνεργάτη μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Στους Όλυμπιακούς αγώνες του Βερολίνου κυριαρχούσε ο ελληνικός τόνος. Οι ελληνικές σημαίες ανεμίζονταν σ' όλους τους δρόμους και σ' όλα σχεδόν τα κτίρια. Αυτό ήταν που δημιούργησε στον Βολιώτη συνάδελφό Τάκη Οικονομάκη — για τον οποίο έγραφα στο προηγούμενο τεύχος — την εντύπωση ότι όλοι οι Γερμανοί και οι Ένοιοι ωφείλαν να μιλούν ελληνικά. Οι Έλληνες επίσκεπτες του Βερολίνου ήταν, βέβαια, πολύ λίγοι εν συγκρίσει με τους Γάλλους, τους Ιταλούς, τους Πολωνούς, τους Τσέχους και τους Άγγλους, ήταν όμως οι θερμότεροι. Πέντε Έλληνες άκουσαν, με τις φωνές και τα παρανοήματα τους, να κάνουν αισθητή την παρουσίαν τους μέσα σ' ένα κέντρον γιγών πελατών.

Μεγάλη αντίπαθεία έφεραν οι συμπατριώτες μας ποός τις αστυνομικές διαταγές. Θυμώμαι το ξέξυλο περιστατικό: Την ημέρα της έναρξης των Όλυμπιακών αγώνων — 1 Αυγούστου 1936 — απαγορεύθηκε αυστηρότατα στα αυτόκινητα που δεν ήταν εφοδιασμένα με ειδική άδεια, να διασχίσουν τη λεωφόρο που κατέληγε στην κεντρική πύλη του Σταδίου. Η λεωφόρος αυτή ήταν προωρισμένη για τους επίσημους Ένα ελληνικό λεωφορείο που μόλις είχε φθάσει από την Αθήνα στολισμένο με πελώριες ελληνικές σημαίες, ένεφανσθη εαφνικά στη μέση της λεωφόρου: χώθηκε στην απηνόδευμένη περιοχή παρὰ τις φωνές και τις τοιχαλές των Γερμανών αστυνομικών, τσάβησε κατ' ευθείαν στο Στάδιο κι' απόβιωσε τους επιβάτες του σ' ένα τόσο κεντρικό σημείο, ώστε βρέθηκαν όλοι σ' ένα ένκατοστημένο στην πύλη διακεκομμένη έξοδος, χωρίς να πληρώσουν εισιτήριο για την απόκτηση του οποίου άλλοι κι' άλλοι είχαν κάνει δολοπλοκούς ανώνυμους.

Ηπως των ημερών εκείνων ήταν ο παλιός μαραθωνοδρόμος Λούης. Κυκλοφορούσε στο Βερολίνο με φουτανέλλα κι' όπου ένεφανίζετο τον απόβωσαν. Ήταν πολύ άδρος ποός τις φορούλιν οι οποίες ιδιαιτέρως τον περιτοινούσαν και θαύμαζαν τις μουσάκες του τη φέτα του και τις φούντες των τσαρουνιών του. Κάθε βράδυ τραβούσε πέντ' έξη ποτηράκια... ρετσίνα, από τις νταμπλάνες που είχαν μεταφέρει στο Βερολίνο, για κάθε ενδογένομο, μερικοί προνοητικοί Έλληνες. Στην παρέα των αθλητών, ο Λούης τοποθετήθηκε έπι κεφαλής της ελληνικής διόδου, η οποία διέσχισε πρώτη το

στίβο της ένκεν. Ο Χίτλερ, που παροκολούθησε από την ειδική εξέδρα του την παρέα, κάνοντας διαρκώς κωμικές νκοιμάτσες και χειρονομίες πασοκάλεσε να του παρουσιάσουν το Λούη. Ο παλιός Όλυμπιονίκης δεν αισθάνθηκε καμιά συγκίνηση για την πρόσκληση. Δεν υποούσε όμως και ν' αρνηθί. Οδηγήθηκε, λοιπόν, στην επίσημη εξέδρα κι' ενώ ο Χίτλερ του εξέφραζε τη μεγάλη γορά του διότι έγνωριζε τον πρώτο νικητή του Μαραθωνίου, αυτός τον γυποούσε χαϊδευτικά στον ώμο, προς μεγάλην κατάπληξιν των εκατό χιλιάδων θεατών του Όλυμπιακού Σταδίου. Κατόπιν μέσον του διερμηνεύοντος άρηγού της ελληνικής διόδου ο Χίτλερ τον ρώτησε αν είχε εύναριστημένος από την παρουσία του στο Βερολίνο.

— Βέβαια και είμαι εύναριστημένος, απάντησε ο Λούης.

— Από τη ζωή σου είσαι εύναριστημένος; ερωτώρησε ο Χίτλερ.

— Φυσικά. Έσυ είσαι εύναριστημένος; Τί λές; Θα τα καταφέρεις με τη Γερμανία; Ο ώσας Αδόλφος βρέθηκε σ' αμηνανία προκειμένου ν' ανείξη συζήτηση με το Λούη για το... μέλλον του και το μέλλον της Γερμανίας! Προτίμησε, λοιπόν, να απαντήσει μ' ένα θουδώνες νέλιο, πρηνά που έκανε τον Λούη να έτοιμασθί να του δώσει μιὰ φιλική... κασπαζιά. Τον συνεκράτησε όμως με τρόπο ο έκτελών γοή διερμηνέως.

Είδα τον Λούη μετά τους αγώνες και του ζήτησα τις εντυπώσεις του από τη συνάντησή του με τον Χίτλερ.

— Άρχοντε της Γερμανίας είν' αυτές, παιδί μου μου είπε η... θεατρίνος: Τί το θέλει το τρουλούφι; Κι' ύστερα εκείνο το μουστάκι: "Αν ήταν σοδαός άνθρωπος δεν θα το ψαλλίδιζε, μα θα τάφηνε να μεγαλώσει και θα τώσποριζε σαν τον Κάϊσο! Δεν θα τα πάπ καλά. Να με θυμάσαι. Κόψα στον άνθρωπο.

Έτσι ο Λούης προφήτευσε από τότε το σκοτεινό μέλλον του Χίτλερ, σπρινάξιν στο τρουλούφι και το μουστάκι του!

Η δοναγωγική επιτροπή των αγώνων είχε παραχωρήσει στο Λούη ένα ώσας δωμάτιο στο δαυμάσια οργανωμένο ολυμπιακό γώσο όπου έφιλοξενούντο όλοι οι Ένοιοι αθλητές. Όμως ο "Αυαρουσιώτης μωραθωνονίκης δεν υποούσε να γονέη τη στρατιωτική πειθαρχία που έπικρατούσε εκεί μέσα. Προτίμησε λοιπόν το ξενοδοχείο και



## Για ποιόν θρηνούσε

Στο νεκροταφείο είχε μαζευτή κόσμος πολύς την ημέρα εκείνη. Μεταξύ αυτών ήταν κι' ο κύρ Αντώνης, που είχε πάει μερικά λουλούδια στον τάφο του μακαριτή του πατέρα του.

Άφου ο κύρ Αντώνης τελείωσε το ιερό αυτό καθήκον του διέσχισε φεύγοντας τα στενά δρομάκια του νεκροταφείου, όταν εαφνικά βλέπει το φίλο του τον Άνανία, να κλαίει άπαρηγόρητα πάνω σ' έναν τάφο.

Τον πλησιάζει άμέσως και με συμπάθεια τον ρωτάει:

— Άνανία μου, ποίος άέρας σ' έφερε ως εδώ; Μήπως έχασες τη μητέρα σου, μήπως πέθανε το παιδί σου; — Όχι, Αντώνη μου. Δεν μου συμβαίνει τέτοιο πράγμα.

— Τότε τί σου συμβαίνει και κάθεσαι και κλαίς σ' έναν ξένο τάφο;

— Άλλοίμονο, Αντώνη μου, εδώ είνε θαμμένος ένας άνθρωπος, που μονάχα εγώ είμαι σ' θέση να ξέρω πως ήταν ο πιο δυστυχισμένος στον κόσμο όσο ζούσε!

— Και ποίος είνε αυτός, Άνανία μου;

— Θέλεις να το μάθεις; Ήταν ο πρώτος άντρας της γυναίκας μου!...

Ο ΦΑΚΟΣ

της αποκλειστικής ελληνικής παρέας, με τις οποίες γλεντούσε και γόρευε στις ταβέρνες του Βερολίνου. Άλλα και τα μέλη της ελληνικής αθλητικής ομάδος αισθανόνταν στενόγώρα μέσα στο Όλυμπιακό γωσιό. Έν πρώτοις απηνόρευτο αυστηρότατα η είσοδος στις γυναίκες. Ύστερα το διατολόγιο ήταν προωρισμένο σε ώοισμένους κανόνες με τους οποίους δεν βόισκονταν σε τούφερες σέσεις τα ελληνικά στουάγια. Οι αθλητά ως ζητούσαν τα γνωστά πικάντικα φαγητά της ελληνικής κουζίνας, κι' οι Γερμανοί τους σεοβόριζαν ώο κρέας ή ώορία με μωμελάδα. Δεν έλειπαν κάπου- κάπου και τα ελληνικά φαγητά. Ελειπαν όμως τα ιτολυαδάκια, οι κεφτέδες, το κοκορέτσι, ο καπαλιάς, το ατζέμ πιλάφι. Ελειπε και η ρετσίνα.

Αυτές οι ελλείψεις και η σύμφωνα με ώορισμένους ύπογεωρητικούς κανόνες ζωή έερεθίζαν τους Έλληνες αθλητές, οι όποιοι έν τούτοις άγωνίστηκαν φιλότιμα και απέδωσαν ό,τι ήταν δυνατόν. Ο Κυριακίδης παρὰ λίγο να κέρδιζε το Μαραθώνιο, αν δεν... Βιαζόταν. Στα πρώτα δεκαπέντε γιλίόμετρα ήταν έπί κεφαλής όλων και με τεραστία διαφορά. Άν έτρενε με προισόστερη πεοίσκεψη ίσως να κέρδιζε το ανώνισμα. Και μόλις αν δεν έτρωγε ένα πελώριο μπφέκι λίγο προτού ξεκινήσει...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

\*\*\*

## Οι σύγχρονοι Ροδινάδες

Οι κάτοικοι της νήσου Τριτσάν ντά Κούνχα, στο νότιο Ατλαντικό, μπορούν να θεωρηθούν οι Ροδινάδες της εποχής μας. Η μικρή άπαικτα τους ίδρύθηκε το 1817 από ένα Άγγλο δεκανέα, που έμεινε στο νησί αυτό με το τραχύ κλίμα μετά την αποχώρησι των άγγλικών στρατευμάτων, και πήρε μαζί του και την οικογένειά του.

Ύπάρχουν τώρα 7 οικογενειακά έπιβητα στη μικρή αυτή κοινότητα. Τα μέλη δε των οικογενειών διακρίνονται μεταξύ τους με την προσθήκη των λέξεων "Μικρός" ("Μεγάλος") ή "Γέρος". Οι νέοι αρχίζουν να πολιορκούν τις κοπέλλες 5 δολέκτρα χρόνια πριν τις παντρευθούν! Δεν υπάρχουν φόροι, έγκλήματα, πολιτικά κόμματα, έκλογές. Τα ψάρια, οι πατάτες και τα αυγά των πικουίνων εξασφαλίζουν τη διατροφή των νησιωτών. Για φωτισμό χρησιμοποιούν φάρλαδο.

Άφ' ότου όμως, το 1942, ίδρύθηκε σ' αυτό το νησί ένας άγγλικός ραδιομετεωρολογικός σταθμός, οι έντόπιοι πρσαν σε πρώτη έπαφή με τον πολιτισμό. Ο διοικητής του σταθμού προπάθησε να τους έξηγηση τα πλεονεκτήματα του νομισματικού συστήματος. Εκείνοι έκαμαν τη δοκιμή... έπειτα όμως έπείστησαν όλο το κομμάτι, λένοντας:

— Είνε τελείως άχρηστα! Δεν τρώνονται, ούτε κι' έχουν ρίζες, όπως το δικό μας ανταλλακτικό μέσον, οι πατάτες.

Άργότερα έξη απ' αυτούς θέλησαν να γνωρίσουν τη Νότιο Αφρική, που τους την περιέγραφαν οι Ένοιοι με έλκυστικά κομμάτια. Όταν έφθασαν στο Καίμπάουν, σάστισαν απ' τα καταστάματα τα τράμ, τα αυτόκινητα, τους κινηματογράφους... Ίδιους τους έκαναν έντυπλοι οι γυναίκες τουαλέττες, γιατί στον τόπο τους οι γυναίκες ντυνόνται με τα φορέματα που χάρισαν στις γιαγιάδες τους τα πληρώματα των έλαχίστων περαστικών πλοίων. Γενικά όμως έμειναν μάλλον απογοητευμένοι...

Μαζί με τον πολιτισμό έφτασε στο μακρινό νησί και η νόστιμη! Έχει σημειώσει ήδη 10 θύματα, σ' ένα πληθυσμό από 250 ψυχές. Ένα απ' αυτά ήταν κι' η νοτιά "Βασίλισσα" φρεναις Ρεπέτο που κυβερνούσε το νησί με φρόνησι και ικανότητα.

Άπηνερεύεται να... τον τσιμπούν

Ο χορευτής Λουί Μαριάνο είνε ένας από τους νεαρούς νότιας του γαλλικού Ιεατρου. Τελευταία, λοιπόν, ο διευθυντής της "Καίτε- Λυρίκ", του θεάτρου όπου παίζει ο ήθοποιος αυτός τοιχοκάλησε μιο ανακοίνωσι που περιέχει τα έξης:

"Παρακαλούνται θερμώς οι χορεύτριες του μπαλέττου να μην έκτρέπινται σε άμπειότητες αμφιβόλου γούστου εις βάρος του Λουί Μαριάνο και ίδιως να μην τον τσιμπούν σε διάφορα μέρη του σώματος, κατά το πέραςμά του από τους διαδρόμους για να βνή στη σκηνή. Έναντιον εκείνων που δεν θα σταματήσουν αυτές τις άπρεπες χειρονομίες θα ληφθούν αυστηρότατες κυρώσεις".

Πρέπει να σημειωθί ότι ο Λουί Μαριάνο είνε ώραιότατος και ότι οι κριτικοί τον παρωμοίωσαν με "μοντέρνο Απόλλωνα".



— Τί θα γίνη, κύριε πόλιςμαν; Έγώ, μένω στα Έξαρχεια, αλλά κατοικώ μονίμως στην καρδιά της Μαρίτσας!...

Το χαμουργάρισμα του ξενοχτη...

— Και κατοικείτε;  
— Γράφετε «Ανάκτορα Μπου- κιγχαμ και βάλε»... πτωχέ!

Καθότι Σάββατο φιλοξενείται ο κύριος Λαπάς...

— Καλά σούλεγα, βρέ γυναίκα να δηλώσουμε και τον κουμπάρο! Τώρα, θα βρούμε κανένα μπελά!...

Ύπνοβασις το κόλπο των μπεκρήδων!...





## Τα σκοτεινά μυστήρια της Άφρικης.

Η παράξενη αυτή ιστορία άρχισε πριν από 10 χρόνια, σ' ένα νοσοκομείο του Γιοχάνεσμπουργκ, στη Νότιο Άφρική. Μια νύχτα, δύο ιθαγενείς της φυλής Μπακούμου απ' το Κογκό πέθαναν από «σιλικώση» — μια άρρώστια των πνευμόνων που είχαν πάθει εργαζόμενοι στα χρυσωρυχεία. Τα πτώματά τους μεταφέρθηκαν στο νεκροτομείο, για να γίνουν την άλλη μέρα νεκροψία. Τό πρωί όμως είχαν εξαφανισθεί, χωρίς ν' αφήσουν το παραμικρό ίχνος!

Πώς είχαν χαθεί μέσα απ' το δωμάτιο εκείνο, με την κλειδωμένη πόρτα και τα καγκελλωφράκτα παραθύρα; Ήταν ένα μυστήριο, που κανείς δεν μπορούσε να το εξηγήσει.

Την εποχή εκείνη βρισκόταν στο Γιοχάνεσμπουργκ ο περιφημος εξερευνητής Άττίλιο Γκάττι. Κατά τύχη, είχε επισκεφθεί την προηγούμενη μέρα το νοσοκομείο, όταν οι ιθαγενείς ζούσαν ακόμα, και τους είχε ακούσει να μιλούν μεταξύ τους.

— Φάτο αυτό, Γκορογκόρο! Έλεγε ο ένας στον άλλον. Φάτο, και θα πεθάνεις γρήγορα, γιατί προέρχεται απ' το δέντρο της Ζωής και του Θανάτου!

— Ναι, θα πεθάνουμε, Μπαντάκι, απάντησε ο άλλος. Αύριο όμως θα ξαναζήσουμε, και τότε θάμαστε καλλίτερα...

Ο Γκάττι δεν είχε δώσει σημασία στα παράξενα αυτά λόγια. Σε λίγο όμως, ο γιατρός του νοσοκομείου εξέτασε τους δύο ιθαγενείς και φώναξε:

— Πέθαναν κι' οι δύο! Δηλητηριάστηκαν με κάτι τι... Κυττάγετε τα χείλια τους. Είναι αλειμμένα με λίγον κόκκινο πολτό...

Ο Γκάττι άπορησε τότε. Κι' η άπορία του μεγάλωσε την άλλη μέρα, με την εξαφάνιση των δυο νεκρών.

Πήγε άμέσως στο Πανεπιστήμιο του Γιοχάνεσμπουργκ και ρώτησε τους ειδικούς στην Ιατρική των Ιθαγενών. Κανείς τους όμως δεν είχε ακούσει ποτέ για το δέντρο της Ζωής και του Θανάτου.

Εννέα χρόνια αργότερα, ο Γκάττι έτυχε να γνωρίσει κάποιον Ευρωπαίο, που είχε περάσει όλη τη ζωή του στο Κογκό. Τον ρώτησε γι' αυτό το δέντρο κι' εκείνος απάντησε:

— Ναι, άκουσα ότι υπήρχε στο Κογκό ένα τέτοιο δέντρο. Ήταν το λε-

— Το δέντρο της καλύβας μου, του είπε ο Ίβελ, είναι το σύμβολο των Πιθηκανθρώπων, της παλιάς εταίρειας στην οποία ανήκω κι' εγώ. Είναι σπάνια αυτά τα δέντρα. Οι καρποί, ή φλούδα κι' οι ρίζες τους δίνουν διάφορα γιαιτρικά. Απ' το χυμό τους βγαίνει ένα ελιξήριο, που δυναμώνει άμεσα έναν άνθρωπο και κλείνει μια πληγή. Ο κόκκινος πολτός των καρπών τους σταματάει την καρδιά και φέρνει ένα φαινομενικό θάνατο.

— Μήπως εξαφανίζεται και τους πεθαμένους; ρώτησε ο Γκάττι.

Ο Ίβελ χαμογέλασε παράξενα. Έδωσε μια διαταγή στον υπηρέτη του. Σε λίγο, μπήκαν στην καλύβα δυο ιθαγενείς. Κι' ο Γκάττι αναγνώρισε με κατάπληξη τους «νεκρούς», που είχαν εξαφανισθεί απ' το νεκροτομείο του Γιοχάνεσμπουργκ!

Ο μάγος του εξήγησε ότι οι άνθρωποι αυτοί δεν είχαν πεθάνει.

— Δούλευα κι' εγώ τότε στα δρυχεία του Γιοχάνεσμπουργκ, πρόσθεσε. Ήξερα ότι οι συμπατριώτες μου θα πεθάνουν, αν έμειναν στο νοσοκομείο. Τους έδωσα λοιπόν να φάνε λίγο απ' τον κόκκινο πολτό, κι' έτσι οι άσπροι γιατροί τους νόμισαν πεθαμένους...

Ξύπνησαν τα μεσάνυχτα. Έγώ περίμενα απ' έξω και τους βοηθήσα να περάσουν ανάμεσα απ' τα καγκελλά, που ήταν άρτια. Φύγαμε έπειτα μαζί για το Κογκό, όπου τους γιάτρεψα έντελώς με το χυμό του Δέντρου της Ζωής και του Θανάτου.

Και πράγματι, ο Γκάττι διαπίστωσε ότι το μυστηριώδες ελιξήριο είχε θεραπεύσει τις πληγές που είχε ανοίξει η «σιλικώση» στους πνεύμονες των δυο νεγρών! Είχε επιτύχει δηλαδή ένα θαύμα, ανεξήγητο για την Επιστήμη!

— Άμέσως ο Γκάττι θυμήθηκε τον κόκκινο πολτό πάνω στα χείλη των δυο νεκρών...

Πέρασαν έξη μήνες ακόμα. Μια μέρα, μια αντίληψη, τρομαγμένη και χαλινασμένη απ' τους κυνηγούς, άρμυσε πάνω στον Ίβελ.

Ο Γκάττι την πυροδότησε, αλλά τα μακρά και μυτερά κέρατά της είχαν ήδη τρυπήσει το στήθος του Ίβελ. Φαινόταν βέβαιο ότι ο μάγος θα πέθαινε απ' την ακατάσχετη αιμορραγία.

Ένας ιθαγενής όμως τότε έφερε τρέχοντας ένα φλασκί γεμάτο μ' ένα κόκκινο υγρό και του έδωσε να πι.

Έπειτα ο Ίβελ έμεινε ακίνητος δυο-τρία λεπτά. Ή αιμορραγία του στήθους του άρχισε να λιγοστεύει. Σε πέντε λεπτά είχε σταματήσει. Ο μάγος έδωσε τότε την πληγή του, σηκώθηκε κι' είπε στο Γκάττι:

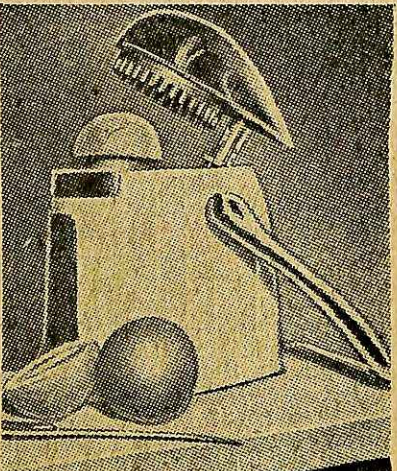
— Μούσωσε τη ζωή. Θα πληρώσω το χρέος μου! Θα απαντήσω στις ερωτήσεις σου για το δέντρο της Ζωής και του Θανάτου.

Κι' έτσι ο Γκάττι έμαθε επιτέλους το μυστικό που άναζητούσε επί 10 χρόνια.



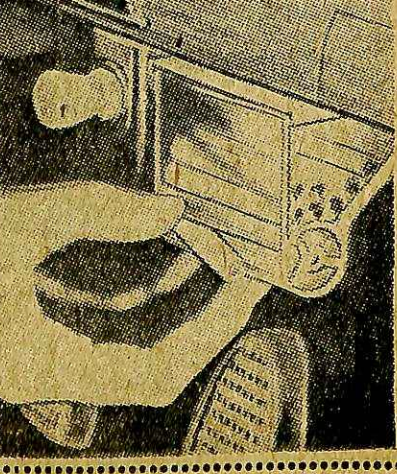
## Ο «ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΓΑΪΔΟΥΡΙΩΝ»

Κάθε χρόνο διοργανώνονται στο Βάρ της Γαλλίας γραφικότερες γαϊδουροδρομίες στις οποίες λαμβάνουν μέρος οι πιο... σπορποδοί Μέντιοι της περιφέρειας, για να κερδίσουν τον επίθλο, τίτλο του «Βασιλέως των Γαϊδουριών». Ο φετινός νικητής έχει το ασυνήθιστο όνομα «Πιν-Άν», φωτογραφήθηκε δε με την παρπαράδοτη αυτή στολή που φορούσε άλλοτε κι' ο παππούς του.



## Η ΜΗΧΑΝΗ ΠΟΥ ΣΤΥΒΕΙ ΛΕΜΟΝΙΑ

Για ν' αποφεύγουν τον κόπο και τη φασαρία του στυψίματος των λεμονιών ή των πορτοκαλιών με το χέρι, οι Άμερικανοί επινόησαν αυτό το απλό κι' έξυπνο μηχανήμα. Με μια κίνηση μόνο του μοχλού και με μικρή πίεση, το φρούτο στυβείται τελείως. Το ζουμί τρέχει μέσα σ' ένα δοχείο που υπάρχει στη βάση του.



## ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ ΤΟΥ ΣΩΦΕΡ

Οι αυτοκινητιστές δεν θα χρειάζονται πια να ψάχνουν για ένα τσιγάρο, όταν έφθασουν στο ταμπλό του αυτοκινήτου τους αυτή την αυτόματη σιγαστική συσκευή. Αρκεί να την άγγιξουν σε ωρισμένο σημείο με την άκρη του δακτύλου για να κυλήσει έξω ένα τσιγάρο. Η συσκευή αυτή είναι έμπληκτο διακοσμητικό.

## Η μέλλουσα ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ της Άγγλιας

### Τα σπάνια προτερήματα της Έλισάβετ

Με την ευκαιρία της επίσκεψης του πριγκηπικού ζεύγους της Άγγλιας στο Παρίσι, ο γαλλικός Τύπος ασχολήθηκε και πάλι δια μακρών μαζί του. Άλλωστε έχει διαπιστωθεί ότι η πριγκήπισσα Έλισάβετ κρατεί σήμερα το παγκόσμιο ρεκόρ της διαφημίσεως. Και το ενδιαφέρον του κόσμου μεγάλωσε, άφ' ότου άνηγγέλθη ότι η μέλλουσα βασίλισσα της Άγγλιας πρόκειται να γίνει μητέρα. Ωστόσο η μεγάλη επιφυλακτικότητα των αλικών κύκλων και των έφημερίδων του Λονδίνου δεν επέτρεψε να επιβεβαιωθεί αυτή η είδηση.

Η Έλισάβετ δεν κρύβει τα επιθυμία της ν' αποκτήσει το ταχύτερο δικό της «νοικοκυριό». Ζήτησε αλίστα να περιορισθούν και να συντομευθούν οι επίσκεψές του μεγάρου όπου θα κατοικήσει.

Απ' την εποχή του γάμου της, άρχισε να δείχνει μια θεληματικότητα ή επιβολή στους τρόπους της, αντίθετα προς το σύζυγό της που έμεινε άπλος, φαιδρός κι' έχθρος της έθιμοτυπίας. Φαίνεται ότι η δυνατή αυτή θελήσις της Έλισάβετ — που εκδηλώθηκε από τόσο νωρίς — οφείλεται στην τεραστία επιρροή που έδασκε πάνω της η γιαγιά της, η βασίλισσα Μαίρη, γνωστή για τον ενεργητικό χαρακτήρα της.

Αυτή την άνεθρεψε και την έμαθε να ψελλίζει τις λέξεις «μαμπά... μαμά...». Και δυο άλλες όμως γυναίκες, Σκωτσέζες, συνετέλεσαν πολύ στην ανάπτυξη της ψυχραιμίας και της θεληματικότητας της Έλισάβετ. Η μία ήταν η κ. Μακ Λην, η «Κάττα» όπως την άνωμαζαν με οικειότητα η Έλισάβετ και η αδελφή της, άλλως γκουβερνάντα της πριγκήπισσας και ήρ' ιδιαίτερα καμαριέρα της. Η δεύτερη, η παιδαγωγός Μάριον Κράουφορντ, φρόντισε ν' αποκτήσουν οι δυο αδελφές Ισχυρή προσωπικότητα.

Η βασίλισσα Μαίρη εργάσθηκε πάντοτε μεθοδικά, για να έντυπώσει στο πνεύμα της Έλισάβετ τους βασικούς κανόνες της συμπεριφοράς μιας μέλλουσας βασίλισσας:

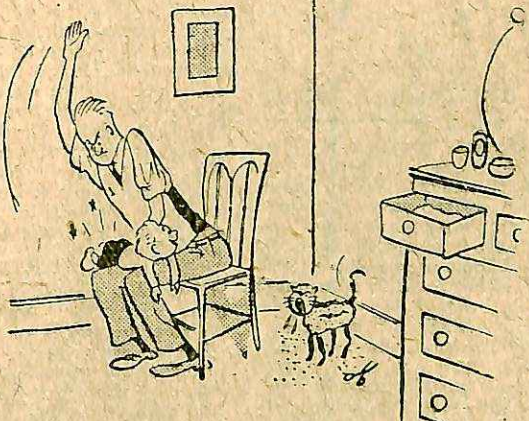
### Έρωταποκρίσεις

- Τι σχέση έχουν οι απαιτήσεις με την όρεξη;
- Ότι και οι δυο αυξάνουν όσο κανείς τις ικανότητες.
- Τι είναι η ασχμία;
- Ένας πόνος που διαρκεί όσο και η ζωή.
- Τι είναι η ελπίδα;
- Ό όδοντος της καρδιάς.
- Τι είναι η χαρά;
- Η μητέρα της ευτυχίας.
- Τι είναι ένα ωραίο πρόσωπο;
- Το πιο ένδιαφέρον θέαμα στον κόσμο.
- Τι διαφορά υπάρχει μεταξύ ενός ευαίσθητου ανθρώπου κι' ενός ματαιόδοξου;
- Ο πρώτος ζητά να τον αγαπούν, ο δεύτερος θέλει να τον προτιμούν.
- Τι είναι η αρετή της νυναικάς;
- Ένας πολύτιμος μονόδας που την προφυλάσσει απ' τις θύελλες.



## ΤΟΝ ΠΡΟΔΩΣΕ!

— Μπαμπάκα που τīs βρήκες όλες αυτές τις φηγούρες με το ίδιο πρόσωπο;

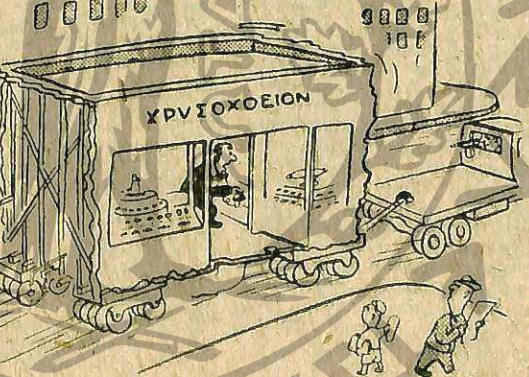


— Ύστερα από 20 χρόνια, πατέρα, θα το θυμώμαστε αυτό και ήα σπάμε κεφί!...



## ΤΟΥ ΤΟ ΕΠΡΗΞΕ

— Να κάνω πάλι μια δοκιμή για να σάς φιλήσω, αλλά με καλύτερο τρόπο;...



## ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ

— Βοήθεια! Μας κλέβουν το μαγαζί!...





Δ.Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

### Οι άλε τρίτης πράξεως

(Κροκοιράκι στην Κηφισιά. Η ώριμη Άνοιξη που φευγει μετωπιαία έχε ολοκληρώσει τις φαντασμαγορικές της σκηνογραφίες στο άτλετο υπαίθριο «στούντιο» που «γυρίζονται» τα «φίλμ» της ζωής. Σουρουπώ- νει.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ένας καλο- διατηρημένος σαρονταρης που θαρείς πως η φύσις τούχει βαφει πλατύνει τα μολλιά μόνο και μόνο για να του δώσει δυο πινελίες απαλής γοητείας προπατάει 'στη μισωμένη δειντοστο- χία' κάποιου δρομάκου που βγάξει στο Κεφαλάρι, κυττώντας τους αϊθιούς και μειωώς τα σπία Κρα- τεί στα χέρια του ένα υπου- κέττο λουλούδι).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Μιλεί από μέσα του). Εικοσιέξη... Εκοσιογτώ... Τριάντα... Το τριάντα τέσσερα πρέπει να είν' αυτή έκει η ροζ Βίλ- λα που την αγκαλιάζουν οι κ σσοι. (Προχωρεί λίγα βή- ματα και φάνει έξω απ' την κουφή Βίλλιτσα). 'Ωστ' έ- δω μυνεί... (Το βλέμμα του πέφτει σ' ένα μεγάλο Ισό- γειο παράθυρο με λευκό στόρο. Αυτή τη στιγμή ανά- βει το φώς. Δυο σκιές όδεις διακρίνονται καθάως. 'Η μια είν' ΕΚΕΙΝΗ. Φαίνε- ται ντυμένη μ' ένα άραχνού- φαντο πενούρο. 'Η άλλη σκιά είν' ένας ψηλός νέος). Μπά... Ποιος είν' αυτός; (Μιά καχύποπη άπορία τόν καθλώνει στη θέσι του. Κρύβεται πίσω από ένα δέν- τσο λαθοαίος θεατής μιάς σκηνής που τη φθονεί σαν ήρωποιός που τούκλεψαν το ρόλο. Κυττάζει. 'Εκείνη ση- κώνει τα χέρια της και καί- δει τα μαλλιά του νεαρού. Μαντεύει το διάλογο τους που θάνε γεμάτος έρωτική τρυφερότητα. Μιά λέξι ξε- φεύγει απ' τα χείλη του:) Φόκη!... (Πίσω απ' το θαμπό ντεκόρ του φωτισμέ- νου παράθυρου 'Εκείνοι άγ- κολιάζονται. 'Εκείνος σφίγ- γει με άσυνείδητη λύσσα τα λουλούδια στο χέρι του. Θέ- λει να τα πετάξει και να φύγει. Μονολογεί:) Νά την πάρω ύστερα στο τηλέφωνο και να τη βώσω... Νά τη βώσω χυδαία όπως της ά-

ξίζει... 'Η καλλίτερα να μπώ... Νά μπώ και να τους βρώ και τους δυο μα- ζί, παραγμένους, άδέιους, γελοίους... Νά γελάσω σκληρά και να τους προσέ- ρω τα λουλούδια με τις «θερ- μές ευχές μου» για την έ- ρωτική τους ευτυχία... Αυ- τό μ' άρέσει περισσότερο. (Παίρνει δυο βαθες άνάσες και βγάδοντας το μαντήλι του σκουπίζει την υγρα ά- γωνία στο μέτωπό του. Νοιώθει να συνέχεται. Προ- χωρεί αποφασιστικά προς την πόρτα. Την ώρα που τοιμάζεται να χτυπήσει το κουδούνι, η πόρτα άνοίγει και βγαίνει ο νεαρός. Είπε πολύ ύμωφος.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μπαίνει στο χώλλ. Δίνει το κατίλλο του στην καμαριέρα, ξεχνώντας να ρωτήσει «άν η κυρία είνε μέσα κι' άν δέχεται». 'Η κα- μαριέρα φαίνεται σαν αϊθι- διασμένη από μια έπισκεψη που μοιάζει σαν έισβολή. 'Ωστόσο τόν πληροφορεί πως «η κυρία είνε στο σαλόνι» και προπορεύεται. 'Εκείνος σκέπτεται: «Γιατί δέν με ρώτησε ποιος είμαι; Είπε φαίνεται συνηθισμένη σε τέ- τοιου είδους έπισκέψεις!»

ΕΚΕΙΝΗ (χάρμα ματών μέσα στο γλυκόχραιο μώβ πενιάρ που κούβει τουλά- χιστον δεκαπέντε από τα τρανταχτά της χρόνια): Καλησπέρα! Σε περίμενα νωρίτερα. Δυσκολεύτηκες να βρής το σπίτι;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκέπτεται ά- στραπιά): «Τί ήθοποι- ία!» (Δυνατά): 'Οχι. Κά- ποιος με καθυστέρησε. ('Α- κουμπάει σ' ένα τραπέζακι τα λουλούδια).

ΕΚΕΙΝΗ (τά παίρνει, τ' άνοίγει και τα δίνει στην καμαριέρα). Μερίσι. Είπε τα ώραίτερα λουλούδια που πήρα στη ζωή μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ένω σκέπτε- ται πως ν' άρχισή τους ύ- παινιμούς). Και βάχης πάρε πολλά βέβαια. (Μέσα του): «Τί βλακείες λέω!»

ΕΚΕΙΝΗ (χαριτωμένα): Ζηλεύεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ (άνικανος να κυριαρχήσει στα νεύρα του): Νά ζηλέψω γιατί... Κι' έ- σσύ κι' εγώ μ' αυτό το φλερ- τάκι, περνάμε την ώρα μας!

ΕΚΕΙΝΗ: Τι; Περνάμε την ώρα μας;

ΕΚΕΙΝΟΣ (Ικανοποιημέ- νος, «παίρνει φόρα»): 'Ε- βέβαια. Είσαι μιά νυνάικα πλασμένη για περιπέτειες που κάνει τη ζωή της.

«Κι' εγώ, πάλι, περνάω κοντά σου μερικές ώρες, ό- μολογώ πολύ εύχαιστες, άν και όχι... άπολύτως για- τί φροντίζεις να με κρατάς σε άπόσταση για να μου κεν-

τάς περισσότερο το ενδιαφέ- ρον. Πάντως έλπίζω άπόψε... να συνεννοηθούμε καλλίτε- ρα!

ΕΚΕΙΝΗ (που τα μάγου- λά της έχουν άνάψει απ' τα χαστούκια που της έδωσαν τα λόγια του): Δέν μου λές; Μήπως έχεις πιή;

ΕΚΕΙΝΟΣ (με σπασμα- δικό ύφος άνάδει τοιγάρο): Νά!... δυο καφέδες.

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε είσαι ά- συγχώρητος. 'Αποώ πως τολμάς να μου μιλάς μ' αυ- τό τόν τρόπο!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ειρωνικά): Σε προσέδωκα; Παντόν!

ΕΚΕΙΝΗ: Θυμάσαι τί μου'γραψες χτές; Και γιατί σου τηλεφώνησα πως σε πε- ριμένο σπίτι σου;

ΕΚΕΙΝΟΣ (με ύφος κυ- νικό): Νά! Σούνεαψα πως σκέπτομαι να σε παντρε- τώ. Κι' άν δέχεται να μου τηλεφωνήσης νάρω άπόψε σπίτι σου.

ΕΚΕΙΝΗ: Λοιπόν;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λοιπόν... αυτό ήτανε κόλπο! 'Ενας εύσχημος τρόπος για να με δειγής ιδιαίτερος στο σπίτι σου!

ΕΚΕΙΝΗ (τόν κυττάζει έ- ρευνητικά και ύστερ' από σι- γή δέκα δευτερολέπτων): Δέν σε πιστεύω! 'Αν ήταν έτσι, κι' άν είχες αυτή την πρόστυχη σκέψη στο μυαλό σου, θα ήταν πολύ κουτό να την δυσολογήσεις μόλις υπή- κες. Γιατί να το κάνης; Για να χάσης το παιχνίδι;

ΕΚΕΙΝΟΣ (με πείσμα): 'Απλούστατα. Γιατί το «πα- νχίδι» έπαψε να μ' ενδιαφέ- ρη!

ΕΚΕΙΝΗ: 'Από γτες ως σήμερα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί όχι;

ΕΚΕΙΝΗ: Δέν μ' έπεισε.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ούτε και θα προσηπάσω.

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται): Τότε λοιπόν, αντίο. Είπε πε- ριττό να μου ζητήσεις συγ- γνώμη για τη συμπεριφορά σου. 'Η μόνη που φταίω-είμ' εγώ.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ασφαλώς! (Σηκώνεται). Εύτυχώς που το άναγνώριζες!

ΕΚΕΙΝΗ: Μά τι θέλεις να πής; Γιατί δέν ξεηγείσαι;

ΕΚΕΙΝΟΣ (το μάτι του πέφτει σε μιά μικρή φωτο- γραφία του «νεαρού» που είν' άκουμπισμένη σ' ένα μι- κρό τραπέζακι): Θα σου έ- δηγήση ο νέος!

ΕΚΕΙΝΗ (μ' έκπληξι): Γνωρίζεις το γυό μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ (τινάζεται σε να του σπίασανε στο κεφάλι μιά κολώνα πάγο): Το γυό σου;

ΕΚΕΙΝΗ: Νά!... Δέν σου'χα μιλήσει ποτέ γι' αυ- τό, μα θα σου τώλεγα άπό- ψε. Είν' απ' τόν πρώτο μου γάμο και ή με τόν πατέρα του.

ΕΚΕΙΝΟΣ (πέφτει βα- ρός σε μιά πολυθρόνα): 'Α- γάπη μου, με συγνώμη. Θά σου τα πώ όλα... Σας είδ' απ' το παράθυρο... Καί... (Ή σκέψη και τα μάτια συμπληρώνουν τη συνενώ- ση. Κι' ένω άογίζει ένα ντου- έττο από ήχηρά γέλια και θεομά φιλία πέφτει άπότο- μα ή:

Α ύ λ α ί α).

Δ.Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

## ΤΑ ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΑ

κορίτσια της Ν. 'Υόρκης

### Ένα κοινωνικό πρόβλημα

Φαίνεται ότι ή άστυφλία δέν είνε γινώρισμα μόνον του δικού μας φτωχού τόπου. Και στην 'Αμερική, όπου ή γή είνε κυριολεκτικώς «Γή της 'Επαγγε- λίας» συμβαίνει το ίδιο. Οι νέοι προ- παντός, που άποστατεύθηκαν, προτι- μούν αντί να γυρσουν στο χωρίό τους, να μείνουν στις μεγάλες πόλεις, όπου νομίζουν ότι θα εξασφαλίσουν πιο ξε- κούρστη ζωή και μεγαλύτερη έπιτυχία.

'Εκείνο όμως που άνησυχεί περισσό- τερο τους 'Αμερικανούς, είνε ότι το ρεύ- μα αυτό έχει παρাসύρει και τα κορί- τσια. Τα τραβάει προπαντός, σαν μα- γνήτης ή Ν. 'Υόρκη, όπου έλπίζουν, ότι περνώντας από το Μπροντγουάι, θα φτάσουν κάποτε και στο όνειρεμένο Χόλλυγουντ, για να κατακτήσουν τόν πλούτο και τη δόξα.

Όπως αναφέρει σε μιά σχετική της έρευνα ή δημοσιογράφος 'Ελεν Ουάρ- ντεν, πολλά κορίτσια το «σκάζουν», κά- θε χρόνο από τα σπίτια τους και κα- ταφάνουν στη Ν. 'Υόρκη κυνηγώντας τη χίμαρα της εύτυχισμένης μεγάλης ζωής. Πόσα απ' αυτά έπιτυγχάνουν;

Ζήτημα είνε, άν ένα στά χίλια, εξα- σφαλίζει μιά άνετη σχετικώς ζωή. Τα άλλα αποτελούν τα «περιπλανώμενα κο- ρίτσια» της Ν. 'Υόρκης, που ξεπέφτουν και γίνονται όργανα και θύματα τών διαφόρων κακοποιών. Δέν έχει κανείς παρά να κάνει μιά βόλτα στις στοές του ύπαγειου σ δηροδρόμου, για να συναντήσει στρατιά δολόκληρη από τέ- τοια περιπλανώμενα κορίτσια, που τα περισσότερά είνε άνήλικα.

«Στην ύπόγεια σήραγγα της Πλα- τεϊάς τών Τάιμς, συνεχίζει ή Ουάρντεν, συνάντησα τόν είδικό για την παρακο- λούθησι τών κοριτσιών αυτών, άστυνο- μικό Λούϊ Κράβητς, που μου έδωσε σχε- τικώς ενδιαφέρουσες πληροφορίες.

«—Από αυτή τη σήραγγα, μου εί- πε, περνούν συνήθως τα 516 τών περι- πλανωμένων κοριτσιών. 'Αθώς φτωχές ύπάρξεις, που όνειρεύονται το Μπροντ- γουάι και το περιτριγυρίζουν, όπως κάνουν οι πεταλούδες στο φώς ως που να κάψουν τα φτερά τους...

«'Εκείνη τη στιγμή περνούσαν δυο κορίτσια, ένα μελαχροινό κι' ένα ξανθό.

«—Κυττάξτε, μου είπε ο Κράβητς. Πόσων χρονών τα κανέτε;

«—Γύρω στα είκοσι, μου φαίνονται, του άπάντησα.

«—'Οχι. Το ξανθό δέν είνε παρα- πάνω από 15 και το μελαχροινό 13. Φαίνονται μεγαλύτερα, γιατί άρχισε κι' όλας να τα τσακίζει ή ζωή που κάνουν.

«Όπως μου έξηγησε κατόπιν ο Κρά- βητς, αναφέρει ή Ουάρντεν, μόλις πρω- τοφτάσουν στη Ν. 'Υόρκη τα κορίτσια που το σκάζουν από τα σπίτια τους, διάφορες μέγαιρες τα βώσκουν κι' ά- φοδ τους ποτίσουν την ψυχή με το δη- λητήριο της άπονοητεύσεως, τα παρα- σύρουν σε μιά ζωή, που τους υπόσχον- τα ότι θα είνε εύκολη και χαρούμενη. 'Ετσι τα κορίτσια αυτά καταλήγουν στην άπόγνωση, στο εγκλημα. 'Η άστυ- νομία κάνει ότι της είνε δυνατόν για να περιορίση το κακό, αλλά δέν είνε δυστυχώς εύκολο να το άποτρέψη ή να το εξαλείψη έντελώς.

«Το πρόβλημα αυτό άπασχολεί τώρα διάφορες κοινωνικές οργανώσεις, όπως είνε ή λεγομένη «Εταιρία Προστασίας Ταξιδιωτών», που προσπαθεί να παρέ- χη βοήθεια και εργασία στα περιπλα- νώμενα αυτά κορίτσια, να τα περιμα- ζεύη και να τα άποτρέψη από τόν κα- κό δρόμο. Το πρόβλημα όμως, είνε γε- νικώτερα κοινωνικό, καταλήγει ή 'Ελεν Ουάρντεν. Και για τη λύσι του χρειά- ζεται να κινητοποιηθούν και ή οίκογέ- νεια και ή εκκλησία και το κράτος».



ηρόν Ντάν  
Σαρλ Μπουαριέ





## ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΙΘΑΝΟΤΗΣ νὰ εὐρεθοῦν οἱ θησαυροὶ ΤΟΥ ΑΛΗ ΠΑΣΑ;

Γιὰ νὰ... σωθῇ ἡ Ἑλλάς!

Μία εἰδήσις πού δημοσιεύθηκε πρὸ ἡμερῶν στὶς καθημερινὲς ἐφημερίδες ἀνέφερε ὅτι στὰ Γιάννενα γίνονται πάλι ἀνασκαφές — γιὰ πολλοστὴ φορὰ — γιὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν θησαυρῶν τοῦ Ἀλὲ Πασά. Τὸ πρόβλημα ἀπασχολεῖ καὶ τὸ κράτος καὶ ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς ἡπειρωτικῆς πρωτεύουσας ἀπὸ τὸ 1913 ὅταν ἀπελευθερώθηκε ἡ Ἡπειρος. Ἐγίναν εἰδικές ἐρευνες, μελετήθηκαν τοπογραφικὰ σχεδιαγράμματα, ἀνεσκάφησαν διάφορα σημεῖα τοῦ καστρου καὶ τῶν παραλινῶν κτισμάτων, ἀλλὰ ὁ μυστηριώδης θησαυρὸς δὲν βρέθηκε ποτέ.

Εἶχε, ὁμως, πραγματικὰ ὁ Ἀλὲ Πασὰς τοὺς ἀμυήτους θησαυροὺς γιὰ τοὺς ὁποίους μιλεῖ ὁ θρύλος; Πολλοί, δικαίως καὶ ξένοι, ἀσχολήθηκαν μὲ τὸ θέμα. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ βγάλῃ βετικά συμπεράσματα. Τὸ 1877 δημοσιεύθηκε σὲ ἀθηναϊκὸ περιοδικὸ τῆς ἐποχῆς ἕνας πολὺ ἐνδιαφέρων κατάλογος τῆς περιουσίας πού εἶχε κρυμμένη ὡς τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου του ὁ Ἀλὲ Πασὰς. Οἱ σχετικὲς πληροφορίες προήρχοντο ἀπὸ ἕνα παλιὸ σημείωμα τοῦ Σταύρου Τσαπαλάμου, πατέρα τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς Γεωργίου Σταύρου, ὁ ὁποῖος εἶχε χρηματίσει ἐπὶ πολλὰ χρόνια ταμίας τοῦ δυνάστου τῆς Ἡπείρου. Κατὰ τὶς πληροφορίες, λοιπόν, τοῦ Τσαπαλάμου, ἡ περιουσία τοῦ Ἀλὲ ἀνῆρχτο στὰ ἑξῆς ποσά: 4 ἑκατομμύρια ἐνετικά φλουριά, 800 χιλ. μαντζάρικα, 800 χιλ. πολιτικά, 500 χιλ. μισίρικα, 500 χιλ. τουνεζίνα, 400 χιλ. μαχμουτιέδες, 500 χιλ. ρουμπιέδες, 1 ἑκατομμύριο κολωνάτα, 16 χιλ. ντουπίες ἰσπανικές. Ἐκτός ἀπὸ τὰ μετρητά, ὁ Ἀλὲ εἶχε τεράστιες ποσότητες διαμαντικῶν, χρυσαφικῶν, κασμημάτων καὶ πολυτίμων λίθων.

Εἶνε σχεδὸν βεβαίωμένο ὅτι ὁ Τεπελενλὲς εἶχε στὴ διαθέσει τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ ὅταν τὸν πολιόρκησαν τὰ σουλτανικά στρατεύματα ὑπὸ τὸν Χουρὺτ πασά. Τὰ παρέλαβε ὁμως ὅλα αὐτὰ μαζί του ὅταν κατέφυγε στὸ μοναστήρι τοῦ Ἀγίου Παντελεήμονος, ὅπου καὶ σκοτώθηκε, ἢ τ' ἀπῆκε στὶς μυστικὲς κρυπτεὶς τοῦ καστρου. Αὐτὸ δὲν ἐξακριβώθηκε μέχρι σήμερα, παρ' ὅλες τὶς ἐρευνες πού ἐγίναν ἐκτοτε. Λέγεται ὅτι ὁ Χουρὺτ πασὰς, μετὰ τὸ φόν τοῦ Ἀλὲ βρῆκε ἕνα τεράστιο ποσὸ σὲ χρυσὰ νομίσματα πού τὰ καταχράσθηκε. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Πύλη τὸν ἀπεκεφάλισε ὡς τραπεζίτη ἀπὸ τὴν νίκη του κατὰ τοῦ Ἀλὲ.

Γεγονὸς εἶνε — πού τὸ μαρτυροῦν ἀλλωστε καὶ διάφοροι ξένοι περιηγηταὶ φίλοι τοῦ Ἀλὲ πασά —

ὅτι ὁ δυνάστης τῆς Ἡπείρου εἶχε σὲ πολλὰ μέρη μυστικὲς κρυπτεὶς ὅπου ἐκρυβε τοὺς θησαυροὺς του. Ὁ φιλοχρηματίας του ἦταν παθολογικὴ. Ὁ Πουκεβίλ βεβαίως ὅτι ὁ Ἀλὲς ἐκρυβε σωροὺς χρυσῶν νομισμάτων στὸ Τεπελένι καὶ στὰ Γιάννενα. Ὁταν τὸ 1818 κῆκε τὸ παλάτι του στὸ Τεπελένι ἐτρέξε κι' ἐσώσε μόνος του τὸ θησαυρὸ του καὶ τὸν μετέφερε στὰ Γιάννενα. Σὲ κάθε ἐπιδρομὴ του ὠργάνωνε ἀγριεὲς λεηλασίες οἱ ὁποῖες τοῦ ἀπέφεραν ἀμύθητα πλοῦτη. Σ' αὐτὰ πρέπει νὰ προστεθοῦν καὶ τὰ πολυτίμα δῶρα πού τοῦ προσέφεραν οἱ πλούσιοι παράγοντες τῆς Ἡπείρου καὶ τῆς Ἀλβανίας γιὰ νὰ ἔχουν ἐξασφαλισμένη τὴν εὐνοία του. Ἐνας Γάλλος ἐξωμότης — ὁ Ἱμπραὴμ Μανζούρ — πού ὑπηρετοῦσε στὴν Αὐλὴ τοῦ Ἀλὲ πασά ἀναφέρει ὅτι τὸ κανονικὸ μόνον ἔτησιο εἰσόδημα τοῦ Βεζύρη ἔφτανε σὲ 12 ἑκατομμύρια χρυσὰ φράγκα.

Εἶνε ἐξακριβωμένο ὅτι ἡ Κυρὰ Βασιλικὴ εἶχε κατορθώσει νὰ μαθῇ τὶς κυριώτερες κρυπτεὶς στὶς ὁποῖες φύλαγε τοὺς θησαυροὺς τοῦ ὁ Ἀλὲς. Βεβαίως μάλιστα οἱ ἱστορικὸι ὅτι ἡ Κυρὰ Βασιλικὴ διεμήνυσε στὸν Καποδίστρια ν' ἀπελευθερώσῃ τὰ Γιάννενα καὶ νὰ τοῦ ὑποδείξῃ τὶς τοποθεσίες τῶν κρυμμένων θησαυρῶν. Φαίνεται ὁμως ὅτι τὸ μυστικὸ αὐτὸ τὸ πήρε μαζί της στὸν τάφο της.

Ὁ Ἀλὲς ἐμνηχανεῖτο διάφορα μέσα γιὰ νὰ κερδίξῃ λεπτὰ. Ἐβαλε φόρους καὶ πρόστιμα. Ἐκανε καὶ ἐμπόριο. Κάποτε πούλησε καὶ τὸν ἥλιο. Δυὸ ἐξυπνοὶ Ἡπειρώτες, ὁ Σπύρος Κέντρος ἀπὸ τὴ Σωπική καὶ ὁ Μίγκας ἀπὸ τὴ Νίβανη παρουσιάσθηκαν μπροστὰ τοῦ καὶ τοῦ ζήτησαν νὰ τοὺς πούλῃ τὸν ἥλιο τοῦ Δελδίνου! Τὸ προσέφεραν 4 χιλιάδες γρόσια. Ὁ Βεζύρης δέχθηκε, εἰσέπραξε τὸ ποσὸν καὶ ὑπόγραψε ἀμέσως τὴ σχετικὴ ἀπόφασι. Οἱ... ἰδιοκτῆται τοῦ ἡλίου πήγαν στὸ Δελδίνου καὶ ἀπαγόρευαν στοὺς κατοίκους τῆς κομποῦλεως ν' ἀνοίγουν τὰ παραθύρα τους ἢ νὰ ἡλιάζονται στὶς πλατείες. Τοιχοκόλλησαν καὶ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἀλὲ. Γιὰ ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸ ἀπρασδόκητο αὐτὸ περιοριστικὸ μέτρο, οἱ κάτοικοι, ἀναγκάστηκαν νὰ μετρήσουν στοὺς δυὸ ἐκκλησιαστικὸς ἐπιχειρηματίες 14 χιλ. γρόσια.

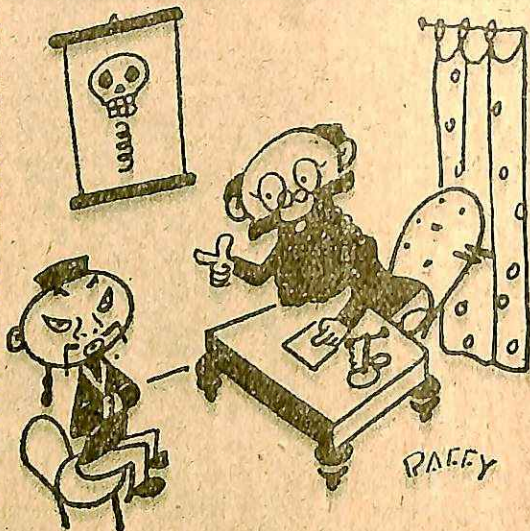
Ὁ Ἀλὲ πασὰς ἦταν πολὺ περιποιητικὸς στοὺς Εὐρωπαίους καὶ μάλιστα στοὺς ἐπιστήμονας. Μετακαλοῦσε συχνὰ μεταλλεσιολόγους καὶ τοὺς ἀνέθετε νὰ κάνουν ἐρευνες μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀνακαλυφθοῦν φλέβες χρυσοῦ. Ἐφέρνη καὶ ξένους θιάσους στὰ Γιάννενα. Δὲν τοὺς ἐπέτρεπε ὁμως νὰ παίξουν παρὰ μόνον στὸ Σεράγι τοῦ, ὅπου καλοῦσε τοὺς ἐμπιστοὺς φίλους του καὶ τοὺς ὑπασιπαστὰς του νὰ παρακολοῦθουν τὶς παραστάσεις. Στὶς ὥρες καλλιτεχνίδες χάριζε βαρύτιμα δῶρα. Ἀλλὰ καὶ γενικά ἦταν γενναῖος πρὸς τὶς γυναῖκες.

Μὲ τοὺς ἄντρες ὁμως δὲν χωράτευε. Κάποτε θέλησε νὰ δηλητηριάσῃ τὸν ἱστορικὸ Πουκεβίλ, πρόξενον τῆς Γαλλίας στὰ Γιάννενα, γιὰτὶ ἀντιδρούσε στὰ καταχθονία σχέδιά του.

Συστηματικὲς ἀνασκαφὲς γιὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν θησαυρῶν τοῦ Τεπελενλὲς δὲν ἐγίναν. Πρόχειρες, μόνον, καὶ ἀσυστηματοποιητὲς ἐρευνες. Ἐν τούτοις γενικὴ εἶνε ἡ ἐντύπωση ὅτι κάπου στὴν περιοχή τοῦ καστρου κρυβονται τασοὶ ὄγκοι χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων, ὥστε ἡ ἀνακάλυψιν τῶν αὐτῶν τῶν στιγμῶν ἂν μπόρουσε νὰ λύσῃ ριζικὰ τὸ... οἰκονομικὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος. Ἰδοὺ μίαν περίπτωσιν πού ἀξίζει νὰ τὴ μελετήσῃ σοβαρὰ ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν!

Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ

## Ἡ ξένη γελοιογραφία

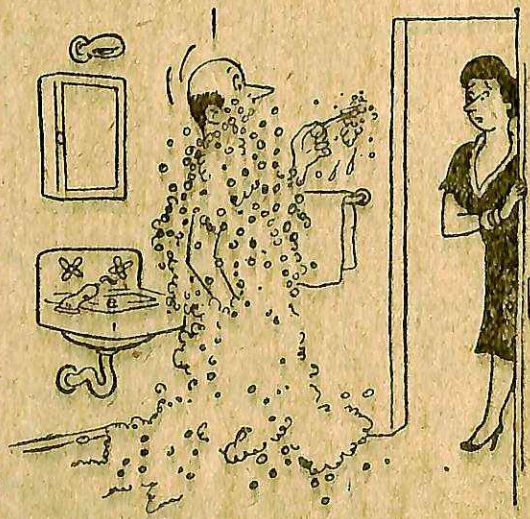


Ὁ γιὰτρός: Ἐνα χρόνο σοῦ κάνω θεραπεία γιὰ... «χρυσή» καὶ σήμερα μόλις μοῦ λές πὼς εἶσαι Κινέζος;...

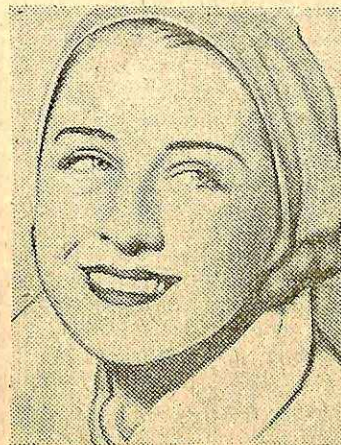
(Τοῦ Γάλλου γελοιογράφου Ραττύ)



— Ἄσε τὶς σαχλαμάρες, Λουλοῦκα καὶ χαμογέλασε!



— Εἶσαι βεβαία, βρε γυναῖκα, ὅτι ἀγοράσες ὀδοντόπαστα καὶ ὄχι κρέμα ξυρίσματος;...



Ἡ Νόρμα Σήερ

## Στὸν κινηματογράφου προοδεύουν οἱ ἄσχιμες

Μερικὰ χαρακτηριστικὰ παραδείγματα

— Πὼς πρέπει νὰ εἶνε μιὰ νέα, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ στὸν κινηματογράφου; ρώτησαν κάποιον τὸν μεγάλου παραγωγὸ ταϊνῶν τοῦ Χόλλυγουν Γκόλντβιν.

— Ὠραία! ἦταν ἡ ἀπάντησις του.

— Καὶ ἔπειτα;

— Καὶ πάλι ὦραία! ἀπάντησε.

Ἀλλ' ἡ καθημερινὴ πείρα ἀπέδειξε σφαιερῇ αὐτὴ τὴ γνώμη τοῦ Γκόλντβιν. Γιατὶ οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς νέες, πού ἐπέτυχαν στὸν κινηματογράφου, δὲν ἦσαν ὁμορφες καὶ μερικὲς, μάλιστα, ἔα μπόρουσαν νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς ἄσχιμες.

Πραγματικὰ, ὁ κινηματογράφος δὲν ἀνέχεται τὴν ἀγνή καὶ ἀπόλυτη ὁμορφιά. Δὲν θὰ ἤξερε τί νὰ τὴν κάνει. Ἀντίθετα, ἐκεῖνο πού ζητεῖ περισσότερο φαίνεται ὅτι εἶνε οἱ ἀντιθέσεις, ἡ κάποια ἑλλειψὶς ἁρμονίας μεταξὺ τῶν χαρακτηριστικῶν μιᾶς γυναίκας. Ἀλλωστε, τὸ σημερινὸ αἰσθητικὸ μακιγιάζ μπόρει νὰ κρύψῃ πολλὰ ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα ἑνὸς γυναικεῖου προσώπου. Γι' αὐτὸ, οἱ σκηνοθεταὶ τοῦ Χόλλυγουντ ἐπαφάν ἀπὸ καιρὸ ν' ἀναζητοῦν τὶς ὁμορφὲς ἡθοποιούς. Ἡ ὁμορφία τοὺς δὲν ἀντέχει στὸ ἐκτυφλωτικὸ φῶς τῶν προβολῶν τῶν σπουντιος. Οἱ γυναῖκες μὲ ἐκφραστικὴ φυσιογνωμία «στέκουν» πιὸ καλά, ἀκόμη κι' ὅταν εἶνε ἄσχιμες. Ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔχουν ταλέντο, πράγμα πού φαίνεται πὼς εἶνε τὸ σημαντικώτερο γιὰ τὸν κινηματογράφου.

Στὴν Ἀμερική, οἱ συγγενεὶς πού θέλουν νὰ παρηγορηθοῦν μιὰ μητέρα, γιὰτὶ τὸ κοριτσάκι της δὲν εἶνε ὁμορφή, τὴς λένε: «Μοιάζει μὲ τὴν Μπέττυ Νταίβης». Τὸ σωστότερο θὰ ἦταν, ἂν τῆς ἔλεγαν, πὼς εἶνε ἄσχιμη.

Ἡ Μπέττυ Νταίβης καθιέρωσε τὴ βασιλεία τῶν ἀσχιμῶν γυναικῶν στὸν κινηματογράφου. Τὰ χαρακτηριστικὰ της εἶνε ἀξιοβρήντητα: μέτωπο κυρτὸ, μάτια βοϊδίσια, στόμα πελώριο καὶ κρεμασμένο πρὸς τὰ κάτω, πόδια «ἀλύγιστα» καὶ κακοφτιαγμένα.

Ὅλα αὐτὰ δὲν ἐμπόδισαν.

ὁμως τὴν Μπέττυ Νταίβης νὰ γίνῃ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες δραματικὲς ἡθοποιούς τοῦ Χόλλυγουντ καὶ ἰσὼς ἡ δευτέρα μετὰ τὴν «θείαν» Γκρέτα Γκάρμπο.

Μιὰ ἄλλη ἐκφρασις πού χρησιμοποιοῦν οἱ Ἀμερικανοί, γιὰ νὰ πουν πὼς ἕνα ἀνδρόγυνον δὲν τὰ πηγαίνει καλά εἶνε: «Μοιάζουν σὰν τὰ μάτια τῆς Νόρμας Σήερ».

Ἡ διάσημη ἡθοποιὸς ἔχει, ὡς γνωστὸν, τὸ «ἐλαττωμα» τῆς Ἀφροδίτης. Πάσχει, δηλαδή, ἀπὸ στραβισμό. Τὰ δύο μάτια της κυττάζουν πρὸς διαφορετικὴ κατεύθυνσιν τὸ καθενὰ.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, οἱ «κπερατέρ» ἐμφανίζαν πάντα τὴ Νόρμα Σήερ στὰ πρῶτα της φιλμ «προφίλ». Πολὺ ἀργότερα, χάρις σὲ μερικὰ ἐξυπνά «τρίκ», κατάρθρωσαν νὰ τὴν παρουσιάσουν «ἀν φάς».

Ἀπὸ στραβισμό ὑποφέρουν ἐπίσης μερικὲς ἀπὸ τὶς καλύτερες ἡθοποιούς τοῦ Χόλλυγουντ, ὅπως ἡ Μέρλε Ὀμπρεντ, ἡ Μύριαμ Χόπκινς καὶ ἡ Ρόζαλιντ Ράουσελ, καθὼς καὶ ἡ χαριτωμένη βεντέττα τοῦ ἱταλικοῦ κινηματογράφου Βαλεντίνα Κορτέζε.

Γιὰ τοὺς «κπερατέρ» τοῦ κινηματογράφου ἕνα ἀκανόνιστο πρόσωπο μὲ ἔντονα χαρακτηριστικὰ ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ ἕνα καλοφτιαγμένο καὶ ἁρμονικὸ πρόσωπο. Χτυπητὸ παράδειγμα στὸ ζήτημα αὐτὸ ἀποτελεῖ ἡ ἡθοποιὸς Μὰκ Γκουῆρ μὲ τὸ τριγωνικὸ πρόσωπο, τὰ προσέχοντα μὴλα τῶν παρειῶν, ὅπως στὶς γυναῖκες τοῦ μογγολικοῦ τύπου καὶ τὸ τεράστιο στόμα. Ὅλα αὐτὰ δὲν τὴν ἐμπόδισαν, ὁμως, ν' ἀναδειχθῇ σὲ μιὰ πρῶτης τάξεως βεντέττα στὸ ἔργον «Ἐνα δένδρο μεγαλύνει στὸ Μπροντγουάιν».

Οἱ ἄσχιμες δὲν κυριαρχοῦν μόνον στὴν Ἀμερική, ἀλλὰ καὶ στὴν Εὐρώπην. Ἡ περίφημη Ἀγγλίδα ἡθοποιὸς Τσέλια Τζόνσον ἔχει πολὺ μεγάλη ὠτὴ καὶ μάτια μικρὰ καὶ γαμμένα μέσα στὶς κόγχες τους. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι αὐτὴ ἡ ἄσχιμία της τὴν κράτησε γιὰ πολὺν καιρὸ μακριὰ ἀπὸ τὸν κινηματογράφου. Ἀλλ' ἡ ἐμφάνισις της στὴν «Σύντομη συνάντησις» ἦταν ἕνας ἀόληθνος θρίμβος. Γιὰ νὰ φτάσῃ σ' αὐτὸν, ἡ ἡθοποιὸς χρειάστηκε νὰ περάσῃ τὰ σαράντα χρόνια τῆς ἡλικίας της.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴν Γαλλίδα ἡθοποιὸν Λίζα Τοπάρ, πού θεωρεῖται σὰν ἡ τελευταία ἀποκάλυψιν τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου. Κι' ὡστόσο, εἶνε μιὰ νέα ἐξαιρετικὰ ἰσχνή, μὲ κακοφτιαγμένο σῶμα, μικρὰ μάτια πού φαίνονται διαισθητικὰ καὶ πολὺ μεγάλα καὶ πλατεῖα ρουθούνια.

Καὶ στὴν Ἰταλία ἐπίσης ἡ Ἀννα Μανιάνι εἶνε μιὰ «ἀσχιμη» γυναικοῦλα τοῦ λαοῦ, σύμφωνα μὲ τὸν χαρακτηρισμὸ πού τῆς ἔδωκαν οἱ κριτικοί. Καὶ ὁμως θεωρεῖται ἀνυπερβλήτῃ στὴν ἐρμηνεία δραματικῶν ρόλων.

Ὅπως βλέπετε, ἡ ὁμορφία δὲν ἀποτελεῖ στοιχεῖον ἐπιτυχίας στὸν κινηματογράφου. Τούναντιον, μάλιστα, οἱ ἄσχιμες πετυχαίνουν περισσότερο, ἀρκεῖ νὰ ἔχουν δική τους προσωπικότητα καὶ τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο «κάτι» πού ἀποκαλούμε ταλέντο.

## ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ Ἱστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ



### Ἀποτυχημένη καλλιγραφία

Ἄν γινόταν καμμιά φορὰ παγκόσμιος διαγωνισμὸς κακογραφίας, πιστεύω πὼς θάπαίρνατο τὸ πρῶτο βραβεῖο. Γιατὶ εἶμαι κακογράφος ἐκ γενετῆς. Ἄν ὅποτε γράφτῃ μου δὲν θὰ μπόρουσε νὰ καταλάβετε ἂν εἶνε ἑλληνικὰ ἐγγλέζικα, ἀραβικά, εβραϊκά, κινεζικά ἢ παλαιὰ ἱερογλυφικά, ἀπὸ κείνα πο' βρῖσκουν στοὺς τάφους τῶν ἀρχαίων βασιλευσάδων τῆς Αἰγύπτου. Τὰ γράμματα μου δὲν τὰ βγάζω οὔτε ἐγὼ ὁ ἴδιος. Καὶ μοῦχουν τύχει καὶ μπελᾶδες μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Κάποτε πού ἔτυχε νὰ περάσω ἀπὸ τὴν ἀστυνομία ἔνεκα μιᾶς παρεξήγησιν, μοῦ κάνουν ἐρευνα μὴ ἂν νοῖσαν τὸ κανὼν μου, εἶδαν τὶς σημειώσεις μου κι' ἀπόρριψαν. Δὲν ἐδῶσαν λέξι. Ἐνῶ ἐγὼ στεκόμηνον φοβισμένος στὴ γωνία τρεῖς - τέσσερες ἀστυνομιοὶ ἔκαναν συμβούλιον ἀπάνω ἀπὸ τὰ γράφτῃ μου γιὰ νὰ τὰ ἐξηγήσω.

— Εἶνε συνθηματικά! εἶπε ὁ ἐνὺς μὲ βεβαία πεποιθισ.

— Εἶνε μυστικὸς κώδικς! ἀποφάνθηκε ὁ ἄλλος.

Μὲ φώναξαν κοντά:

— Ἐξηγήστε μας τί γράφετε ἐδῶ! μὲ διάταξε ὁ ἀρχιστυνόμος.

Ποῦ νὰ τοὺς ἐξηγήσω; Σάμπως ἐβγάζα κι' ἐγὼ κοῦδέντα ἀπὸ τὰ σκαλισμάτα. Τὸς ἐξηγήσα ὁμως ὅτι εἶμαι φανατικὸς κακογράφος κι' ὅτι αὐτὸ μὴ συμβαίνει ταχτικά. Νὰ μὴ μπόρῳ ὁλασθῇ νὰ βγάλω τὰ γράμματα μου.

— Καὶ τότε γιὰτί τὰ γράφετε; μὲ ρώτησε ὁ ἀρχιστυνόμος.

— Αὐτὸ δὲν τὸ σκέφτηκα ποτέ! εἶπα.

— Ἀλλοῦ αὐτά! εἶπε ὁ ἀρχιστυνόμος μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο πού ἤθελε νὰ πῇ: «Σὲ πιάσαμε φιλοράκο!» Καὶ πρόσθεσε: Σὲ συλλαμβάνουμε ὡς κατὰσκοπο.

Εἶδα κι' ἐπὶ ὡς πού νὰ ζεμπλέξω, ὥστερα ἀπὸ ἕνα μὴν ἀουστὴρ ἀπομόνωσι.

Δὲν ἔβρω κι' ἐγὼ πὼς διάβολο ἐγίνα τόσο συστηματικὸς κακογράφος. Βλέπω τοὺς ἄλλους πού γράφουν στρωτὰ καὶ ὁμορφα, καὶ τοὺς φθονῶ. Τόσο

Μὰ τώρα τελευταῖα μοῦ ἐτύ-

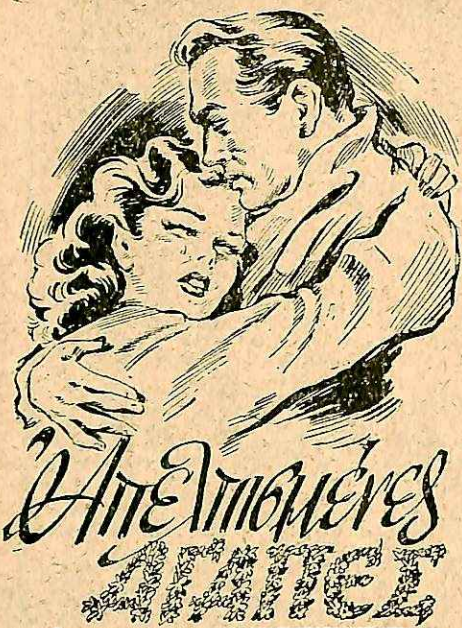


ΣΤΟ ΒΕΣΤΙΑΡΙΟ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ  
— Κι' ἐγὼ πού γύρευα νὰ σὲ βρῶ στὴν πλατεία!...









## Ο ένας και ο άλλος

Όσο τους χώριζε η κοινωνική απόσταση, τόσο πιο δυνατή ήταν η αγάπη τους. Ο Νάσος ήταν απλός υπάλληλος σε μια εταιρία. Η Λιάνα στεκόταν πολύ πιο ψηλά, μοναχοκόρη του κ. Ψ. που είχε αρκετή περιουσία σε κτήματα. Και φυσικά της έδιδε μεγάλη προίκα. Ήταν όμως ο τύπος των αυστηρών εκείνων πατεράδων, που έννοούν πάντα να γίνεται το δικό τους και να κανονίζουν αυτοί τη ζωή των παιδιών τους. Δεν ήξερε τίποτα για τον δεσμό της κόρης του, π.χ. τον κρατούσε μυστικό. Κι' όταν ο Νάσος, που αγαπούσε παράφορα τη Λιάνα, τί' είχε πώς είχε σκοπό να παρουσιαστεί στον πατέρα της και να τη ζητήσει, εκείνη χαϊδεύει τρυφερά το χέρι του και είπε με λυγροκλή:

— Φυδάμαι πώς δεν θα δεχτή. Ο πατέρας μου έχει δικές του αντιλήψεις για το γάμο. Έσύ είσαι ένας φτωχός υπάλληλος...  
— Δεν θα είμαι πάντα, Λιάνα. Αισθάνομαι όλη τη δύναμη να παλέψω και να κερδίσω τη ζωή. Κι' όταν έχω έσένα κοντά μου, αυτή η δύναμη θα δεκαπλασιασθεί. Θάρρω...

Και παρουσιάσθηκε στον κ. Ψ. Αυτός, σαν να μάντευε το σκοπό αυτής της επίσκεψης, τον δέχθηκε με παγερό ύφος. Ο Νάσος του είπε πως αγαπούσε την κόρη του και ήθελε να την παντρευτεί.  
— Τι δουλειά κάνει παιδί μου; ρώτησε ο πατέρας.  
— Τώρα είμαι υπάλληλος στην εταιρία «Α».

Ο πατέρας χαμογέλασε ειρωνικά.  
— Υπάλληλος! είπε. Και παίρνεις βέβαια ένα μισθό, που καλά - καλά δεν σε φτάνει να ψευτοζήσεις ούτε ο ίδιος. Κι' όπως σε βλέπω καλοντυμένο, στοχηματίζω πως μένεις και υψοτικός, για να φτιάχνεις πού και πού κανένα κοστούμι, ν' αγοράζεις φανταχτερές γραβάτες και να φαίνεσαι καλύτερος απ' ό,τι είσαι. Και το κάνεις αυτό μ' ένα σκοπό: Να ποζάρεις σε μια κοπέλλα που έχει τον τρόπο της, να την ξεναλήσεις, και να βάλεις χέρι στην προίκα!...

— Δεν ζητά προίκα! απάντησε ο Νάσος με θάρρος. Την κόρη σας μόνο ζητώ. Την προίκα μπορώ να την κρατήσετε.  
— Γνωστό το κόλπο, είπε με σαρκασμό ο γέρος. Στην αρχή λέτε πως δεν ζητάτε προίκα κι' ύστερα τι θα γίνει; Πάλι στα χέρια μας θα πέσει!...

— Κύριε Ψ, δήλωσε ο Νάσος, παρ' όλο που με προσβάλλετε, έχω να σας πω πως δεν θα ζητήσω ποτέ προίκα. Ούτε δεκάρα. Είμαι νέος ακόμα. Αλλά θα δουλέψω σκληρά, θ' αγωνισθώ στη ζωή και θα γίνω πολύ καλύτερος απ' όσο θα θέλατε για την κόρη

σας. Δεν θα μείνω υπάλληλος. Έχω σχέδια για το μέλλον.

— Ένα σχ.διο μόνο έχεις, νέο μου. Την κόρη μου και την προίκα της. Λοιπόν, πήγαινε στο καλό.

Ο Νάσος κατάπνε κι' αυτή την προσβολή κι' έφυγε. Έξω, στην πόρτα τον περιμένε με αγωνία η Λιάνα.

— Τι έγινε; τον ρώτησε.  
— Αυτό που είχες μαντέψει. Για τον πατέρα σου είμαι ένας προικοθήρας. Αντίο.

Δεν μπόρεσαν να ξανασυναντηθούν. Ο κ. Ψ. απαγόρευσε στην κόρη του να βγει έξω μόνη της. Σχεδόν τη φυλάκισε στο σπίτι και την επιτηρούσαν η μητέρα της, η θεία της και μια γρηγόρα άκουα. Κατάφερε ωστόσο να πάρει το Νάσο στο τηλέφωνο. Του είπε τη δυστυχία της. Κι' εκείνος της είπε να κάνει υπομονή λίγες μέρες. Θα βρισκαν την ευκαιρία να ιδωθούν.

Μά πριν δοθεί αυτή η ευκαιρία, ο κ. Ψ. ήθελε ένα μεσημέρι φέροντας μαζί του και κάποιο νέο κύριο. Η Λιάνα τον θυμήθηκε. Ήταν ο γιός ενός μεγαλειώδους, που είχε πεθάνει πριν ζήτο λίγων καιρών. Αυτός είχε κληρονομήσει τον πατέρα του. Κάποιο προαίσθημα ένοωσε η Λιάνα γι' αυτόν. Και δεν βγήκε γελασμένη. Ο νέος έρχοταν συχνά στο σπίτι, έδιναν μαζί έξω, τους καλούσε σε μακρινές εκδρομές με το αυτοκίνητό του. Κι' ένα βράδυ, ο κ. Ψ. είπε στην κόρη του:

— Σ' αρέσει ο Άλέκος;  
— Μου είναι αδιάφορος! απάντησε η Λιάνα.

— Πρέπει να πάω να σου είνε. Αυτόν θα πάρω.

Του κάκου διαμαρτυρήθηκε κι' έκλαψε η Λιάνα. Η πατρική θέληση ήταν ανένδοτη. Έξομολογήθηκε τον πόνο της στη μητέρα της, που τόσο την καταλάβαινε.

— Παιδί μου, της είπε εκείνη, δεν ωφέλει η επιμονή σου. Τον πατέρα σου τον ξέρεις. Η θέλησή του είναι νόμος.

— Θα φύγω, μητέρα, είπε η Λιάνα.  
— Αν φύγεις, θα πέσει δυστυχία σ' όλο το σπίτι. Ο πατέρας σου ξέρεις πως υποφέρει απ' την καρδιά του. Τι ευτυχία θα νιώθω κοντά στον άντρα που αγαπάς, όταν θα ξέρεις πως έγινες αίτια να πεθάνει ο πατέρας σου;

— Μα τον αγαπώ το Νάσο, μητέρα.

— Πολλές αγάπες και πήραν άλλων. Έτσι γίνεται τις π.ο πολλές φορές. Σιγά-σιγά θα τον ξεχάσεις... Θα συνειθίσεις... Η μητέρα της έκρινε και κάτι άλλο ακόμα. Πήγε η ίδια και συνάντησε το Νάσο. Του είπε όλη την ιστορία.

— Στο χέρι σου κοίμεται η ήσυχία και η ευτυχία του σπιτιού μου, κατέληξε.

— Τι θέλετε να κάνω;

— Να της γράψω ένα γράμμα και να της πω πως πρέπει ν' ακούσει τον πατέρα της. Πως έσύ θα φύγεις μακριά. Ο τ. καταλαβαίνει, παδί μου. Στο ζήτη για νάο.

Σιγά-σιγά μετακόμισαν σ' ένα μικρό, φτωχικό σπιτάκι, σε κάποια γειτονιά.

— Ένα απόγευμα η Λιάνα πήγε στον πατέρα της.

— Μπαμπά, του είπε, θέλω να πάμε μαζί κάπου. Θέλω κάτι να σου δεξώ.

Ο κ. Ψ. ακολούθησε την κόρη του. Πήγαν στην οδό «Ηρώδου του Άττικού» και στάθηκαν απέναντι από το «Αυαλίο» ορφανοτροφείο. Στην εκκλησία του, γίνονται οι αριστοκρατικοί γάμοι. Ατέλειωτη σειρά από λημονίζες περιμέναν απ' έξω.

— Τι θα κάνουμε εδώ, ρώτησε ο κ. Ψ.  
— Σε λίγο θα ιδάτε, του είπε.

Και είδε, σ' ένα τέταρτο της ώρας. Ο γάμος είχε τελειώσει. Το νεόπαντρο ζευγάρι έδινε από την εκκλησία, γελαστό κι' ευτυχισμένο. Μια όμορφη κοπέλλα, η υφή. Και γαμπρός ο Νάσος. Ακολουθούσαν οι προσκεκλημένοι, κύριοι και κυρίες της αριστοκρατίας. Η Λιάνα κρύφτηκε πίσω από ένα δέντρο. Το ζευγάρι υπήκει σε μια λιμουζίνα κι' έφυγε για την ευτυχία του. Κι' ύστερα κι' ο άλλος κόσμος μπήκε σ' αυτοκίνητά του κι' έφυγε... Ο δρόμος άδειασε.

— Αυτό ήθελα να σας δείξω, μπαμπά! είπε η Λιάνα. Τώρα πάμε...

Ο γέρος δεν είπε τίποτα. Με σκυμμένο το κεφάλι βάδισε σιγά-σιγά με κόπο, καμποισμένος, σαν κάποιο άσχημο βάρος να βάριαν τους ώμους του.

— Τη Λιάνα την αγαπώ, είπε ο Νάσος, αλλά θα το κάνω. Θα το κάνω γιατί δεν θέλω να σας περιόη ή ιδέα πως έχω σκοπό μου την προίκα...

Και της έγραψε ένα τέτοιο γράμμα, που της έλεγε πως όλα είχαν τελειώσει μεταξύ τους.

Η Λιάνα έκλαψε. Σιγά-σιγά η πατρική πίεση έφερε το αποτέλεσμα της.

— Έγώ την ευτυχία σου θέλω, Λιάνα μου, της είπε. Οι νεανικοί έρωτες περνούν... Ο άνθρωπος που θέλω να πάρω θα σε κάνει ευτυχισμένη. Θέλω να πεθάνω ήσυχος.

— Θα τον πάρω πατέρα, υποσχέθηκε η Λιάνα.

Σε λίγες βδομάδες έγιναν οι γάμοι, με σπάνια μεγαλοπρέπεια.

Οι πρώτες βδομάδες κύλησαν ήσυχες. Ο πατέρας της Λιάνας φαινόταν ευτυχισμένος. Σιγά-σιγά όμως άρχισε να καταλαβαίνει πως είχε θυσιάσει την κόρη του. Μαθημένος στην εύκολη και ενοιαστή ζωή, ο Άλέκος παραμελούσε τις δουλειές του. Στο σπίτι του προσκαλούσε συχνά ένα πλήθος ολόκληρο σε διασκεδάσεις. Η σαμπάνια έτρεχε πλούσια. Πολλές φορές έλειπε νύχτες ολόκληρες στα καμπαρέ. Έπεσε στα γαργιά. Κι' έχανε πάντα... Και μ' α μέρα ήθελε το μεγάλο νέο: Ο Άλέκος είχε πολλή τ. έμπορικό του γραφείο σε άλλον, για να πληρώσει κάτι μεγάλα χρέη που είχε.

Η Λιάνα δεν παραπονέθηκε ούτε μιά φορά στον πατέρα της. Τον άφινε να βλέπει υόνος του τη ζωή της.

— Δεν είσαι ευτυχισμένη; Λιάνα της είπε ένα βράδυ.

— Πήρα τον άντρα που μου δώσατε! απάντησε εκείνη. Τι άλλο θέλετε;

Ο πατέρας της έσκυψε το κεφάλι σαν ένοχος.

— Επειτα, με πίκρα στην ψυχή, είπε στη Λιάνα να ζητήσει δαζύνιο. Εκείνη όμως δονήθηκε.

— Όχι, είπε. Θα μένω μαζί του. Θα υποφέρω 3.τι είνε γραφό μου ακόμα. Έσείς μοι τον δώσατε...

Είχαν περάσει πέντε χρόνια από τότε. Ο Νάσος δεν ήταν πια ο άσχημος υπάλληλος. Με την όρεξη που είχε για δουλειά, και με το πείσμα ν' ανέβει για να δείξει στον κ. Ψ. ποιος μπορούσε να γίνει, ανέβηκε τα σκαλοπάτια της ζωής. Παραϊτήθηκε από την εταιρία που εργαζόταν κι' αναμειχθηκε σε δουλειές και σε επιχειρήσεις. Κέρδιζε πολλά. Και στην ίδια εταιρία που ήταν άλλοτε κατώτερος υπάλληλος, έγινε ένας από τους μεγαλύτερους μετόχους...

Κι' όλο αυτό το δόστημα ο Άλέκος κατέβαινε από σκαλοπάτι σε σκαλοπάτι. Για να πληρώσει τα χρέη που είχε από τα γαργιά, πούλησε το σπίτι του και ύστερα το σπίτι της Λιάνας.

Σιγά-σιγά μετακόμισαν σ' ένα μικρό, φτωχικό σπιτάκι, σε κάποια γειτονιά.

— Ένα απόγευμα η Λιάνα πήγε στον πατέρα της.

— Μπαμπά, του είπε, θέλω να πάμε μαζί κάπου. Θέλω κάτι να σου δεξώ.

Ο κ. Ψ. ακολούθησε την κόρη του. Πήγαν στην οδό «Ηρώδου του Άττικού» και στάθηκαν απέναντι από το «Αυαλίο» ορφανοτροφείο. Στην εκκλησία του, γίνονται οι αριστοκρατικοί γάμοι. Ατέλειωτη σειρά από λημονίζες περιμέναν απ' έξω.

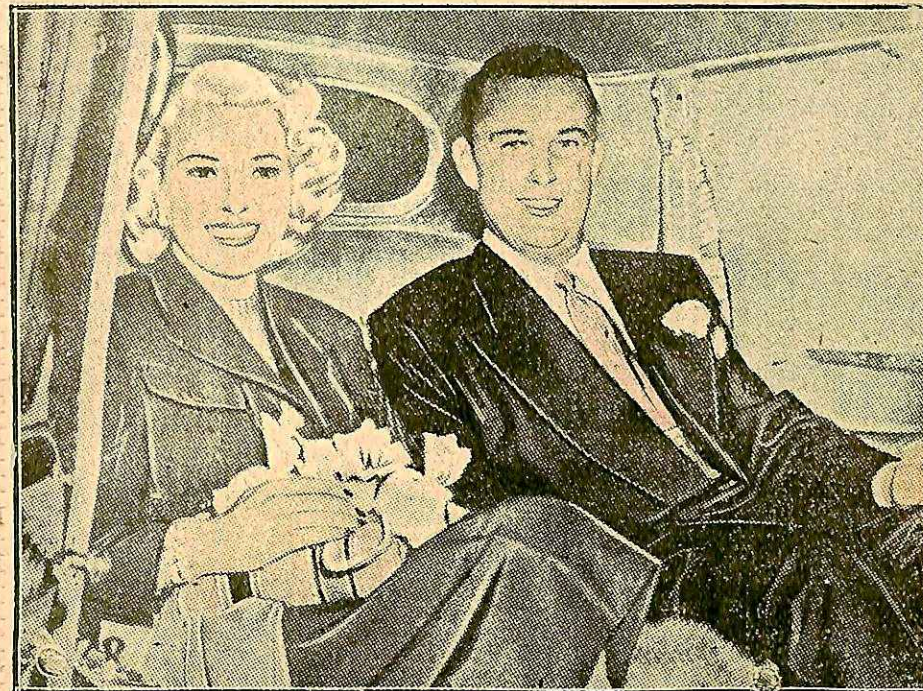
— Τι θα κάνουμε εδώ, ρώτησε ο κ. Ψ.  
— Σε λίγο θα ιδάτε, του είπε.

Και είδε, σ' ένα τέταρτο της ώρας. Ο γάμος είχε τελειώσει. Το νεόπαντρο ζευγάρι έδινε από την εκκλησία, γελαστό κι' ευτυχισμένο. Μια όμορφη κοπέλλα, η υφή. Και γαμπρός ο Νάσος. Ακολουθούσαν οι προσκεκλημένοι, κύριοι και κυρίες της αριστοκρατίας. Η Λιάνα κρύφτηκε πίσω από ένα δέντρο. Το ζευγάρι υπήκει σε μια λιμουζίνα κι' έφυγε για την ευτυχία του. Κι' ύστερα κι' ο άλλος κόσμος μπήκε σ' αυτοκίνητά του κι' έφυγε... Ο δρόμος άδειασε.

— Αυτό ήθελα να σας δείξω, μπαμπά! είπε η Λιάνα. Τώρα πάμε...

Ο γέρος δεν είπε τίποτα. Με σκυμμένο το κεφάλι βάδισε σιγά-σιγά με κόπο, καμποισμένος, σαν κάποιο άσχημο βάρος να βάριαν τους ώμους του.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ



Ολόκληρη η Αμερική μιλάει αυτή τη στιγμή για τον τέταρτο γάμο της Λάνα Τάρνερ. Για την ακρίβεια, σχολιάζει αυτό το γάμο μ' έναν τρόπο που δεν είναι και πολύ κολακευτικός για τη διάσημη Βεντέττα.

Το σύνθημα έδωκαν οι εφημερίδες του συγκροτήματος Χρήστ, που... προσέφεραν στον γαμπρό ως γαμήλιο δώρο τον κατάλογο των φίλων που είχαν ως σήμερα η ήθοποιος.

Η μεγάλη αγάπη της Λάνα για τους άνδρες, γράφουν με καυστική ειρωνεία οι εφημερίδες του συγκροτήματος Χρήστ, που είνε, ως γνωστόν, το ισχυρότερο της Αμερικής, δεν έμεινε χωρίς ανταπόδοσι. Πλαί στους «άνδρες της ζωής της», η Λεγεών των Ξένων θα έμοιαζε σαν μικρή ομάδα προσκόπων.

Αλλ' άς αρχίσουμε από τους συζύγους της.

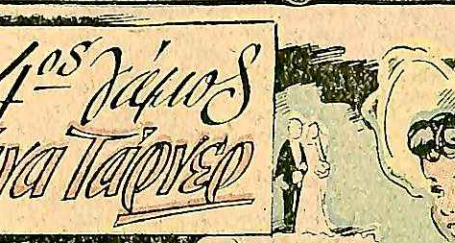
Η Λάνα Τάρνερ παντρεύτηκε για πρώτη φορά στις 8 Φεβρουαρίου 1940 με τον διευθυντή ορχήστρας Άρτι Σόου. Δύο χρόνια αργότερα, χώρισε μαζί του και παντρεύτηκε τον ήθοποιό Τζέιβ Κράιν, από τον όποιον απόκτησε μιά μικρή κόρη, την Τσερλ. Αλλ' αμέσως μετά τη γέννηση της μικρής, χώρισε με τον Κράιν και, έπειτα από διάφορες περιπέτειες, τον... ξαναπαντρεύτηκε. Αυτή τη φορά η συζυγική των ζωή υόλις κράτησε μερικώς μήνες. Κατά τα μέσα του 1943 χώρισαν και πάλι.

Και τώρα να ο κατάλογος των διαδοχικών φίλων της Λάνα, σύμφωνα πάντοτε με τις εφημερίδες του συγκροτήματος Χρήστ:

Τόμμυ Ντόρσετ, Τουρχάν Μπέης, Χούντινγκτον Χάτφορντ, Πιτ Τζαίγκερ, Λέξ Τόμσον, Τζέιν Κρούπα, Βάιν Μόρρις, Μπόουντ Ρίς, Βίκτωρ Μάτσοιουρ, Αντρίεν Σάμις, Ρόρο Κάλουν, Τζόνι Μάσιο, Ρόμπερτ Στάρκ, Γκρέγκ Μπώττσερ, Κόουαν Χιους. Ο τελευταίος στη σειρά είναι ο Τάυρον Πάουερ.

Οι εφημερίδες προσθέτουν ότι αναφέρουν μόνο τους ανθρώπους που έχουν κάποιο όνομα και ότι παραλείπουν τα παροδικά καπρίτσια της ήθοποιου.

Η γνωστή Αμερικανική δημοσιογράφος Λουέλλα Πήρσον αποκαλεί, εξ άλλου, την Λάνα Τάρνερ «Σύγχρονη Μεσαλίνα». Το ειδύλλιο της που είχε τη μακροτέρη διάρκεια και έκαμε το μεγαλύτερο



## Η Λεγεών των... «άνδρων της ζωής της»

θόρυβο ήταν εκείνο με τον Τάυρον Πάουερ.

Κάποτε, η Λάνα έμαθε ότι ο «Τάυ», όπως αποκαλούσε τον Τάυρον, είχαν αρχίσει ένα καινούργιο ειδύλλιο στο Μεξικό με τη νεαρή ήθοποιό



έκβεσι, επροκαλέσαν την αναγκαστική της αμερικανικής κοινής γνώμης και ανασταλμής οργανώσεις καταδίκασαν σε δημόσιες συνεδριάσεις την σκανδαλώδη διαγωγή της Λάνα Τάρνερ και την προκλητική σπατάλη της. Οι προεδρειανοί πάστορες συνήλθαν επίσης σε δημοσία συνεδρίαση και αποδοκίμασαν το συνάδελφό τους που είχε δεχθεί να ενώσει δύο ανθρώπους, που η ζωή τους αποτελει ένα ατέλειωτο σκανδαλό.

Οι γάμοι της Άρλιν με τον Τζωρτζ Ρος θα γίνουν τον προσεχή μήνα. Και η τέως σύζυγος του Τόππινγκ υποσχέται ότι θα ξεπεράσει σε πολυτέλεια την Λάνα Τάρνερ.

Αυτά γίνονται στο Χόλλυγουντ.

Ο 4ος γάμος της Λάνα Τάρνερ

Η Λάνα Τάρνερ και ο Μπόμπ Τόππινγκ μέσα στο αυτοκίνητό τους.

Λίνα Κρίστιαν. Αφής τότε στη μέση το φιλμ που γυρίζει και έτρεξε στο Μεξικό για να εξακριβώσει αν η πληροφορία που της είχαν δώσει ήταν αβθεντική.

Το ταξίδι αυτό ήταν η αίτια για να διακοπούν οριστικά οι σχέσεις της με τον Πάουερ.

Η Λάνα Τάρνερ άρχισε τότε ένα νέο ειδύλλιο με τον Μπόμπ Τόππινγκ, τον «βασιλέα του λευκοσιδήρου».

Το κακό ήταν πως ο Μπόμπ ήταν παντρεμένος και η σύζυγος του Άρλιν Τζούνιζ δεν φαινόταν καθόλου διατεθειμένη να υποχωρήσει.

Ωστόσο, το άντρώγιο Μπόμπ - Άρλιν θα μπορούσε να θεωρηθεί σαν πρότυπο των υπερμοντέρων αμερικανικών ζευγαριών. Η Άρλιν ήταν η τρίτη σύζυγος του Μπόμπ. Και ο Τόππινγκ ήταν ο έκτος σύζυγος της Άρλιν. Ο προκάτοχος του ήταν ο ίδιος ο άδελφός του. Ένας άγριος πόλεμος έρχισεν αμέσως μεταξύ της Άρλιν και της Λάνα.

Αλλά εσφινικά, τα πράγματα ήρεψαν. Ο Μπόμπ είχαν αναθεσεί σ' ένα φίλο του πολυκατομυριούχο, τον Τζωρτζ Ρος, να προσφέρει ένα σημαντικό χρηματικό ποσόν στην Άρλιν, για να την πείσει να εγκατατεθεί στο διαζύγιο. Το αποτέλεσμα ήταν κεραυνόβολο. Ο Ρος επέτυχε με το παραπάνω στην αποστολή του. Γιατί, μαζί με τα χρήματα του Μπόμπ, πρόσφερε στην Άρλιν και την καρδιά του.

Δικηγόροι, δικαστάι, όλοι εκινητοποιήθησαν αμέσως, για να εκδοθή το συντομότερο, το διαζύγιο του Μπόμπ Τόππινγκ με τη γυναίκα του. Η έκδοσή του έγινε στις 23 Απριλίου.

Έπειτα από τρεις ή μέρες, η Λάνα Τάρνερ γίνονταν η σύζυγος του «βασιλέως του λευκοσιδήρου».

Η πολυτέλεια με την όποιαν έγινε αυτός ο γάμος, καθώς και τα ασπρόρουχα της νύφης, που εξετέθησαν όπως σε δημόσιες οργανώσεις καταδίκασαν σε δημόσιες συνεδριάσεις την σκανδαλώδη διαγωγή της Λάνα Τάρνερ και την προκλητική σπατάλη της. Οι προεδρειανοί πάστορες συνήλθαν επίσης σε δημοσία συνεδρίαση και αποδοκίμασαν το συνάδελφό τους που είχε δεχθεί να ενώσει δύο ανθρώπους, που η ζωή τους αποτελει ένα ατέλειωτο σκανδαλό.

Οι γάμοι της Άρλιν με τον Τζωρτζ Ρος θα γίνουν τον προσεχή μήνα. Και η τέως σύζυγος του Τόππινγκ υποσχέται ότι θα ξεπεράσει σε πολυτέλεια την Λάνα Τάρνερ.

Αυτά γίνονται στο Χόλλυγουντ.

Ο 4ος γάμος της Λάνα Τάρνερ

Η Λάνα Τάρνερ και ο Μπόμπ Τόππινγκ μέσα στο αυτοκίνητό τους.

Λίνα Κρίστιαν. Αφής τότε στη μέση το φιλμ που γυρίζει και έτρεξε στο Μεξικό για να εξακριβώσει αν η πληροφορία που της είχαν δώσει ήταν αβθεντική.

Το ταξίδι αυτό ήταν η αίτια για να διακοπούν οριστικά οι σχέσεις της με τον Πάουερ.

Η Λάνα Τάρνερ άρχισε τότε ένα νέο ειδύλλιο με τον Μπόμπ Τόππινγκ, τον «βασιλέα του λευκοσιδήρου».

Το κακό ήταν πως ο Μπόμπ ήταν παντρεμένος και η σύζυγος του Άρλιν Τζούνιζ δεν φαινόταν καθόλου διατεθειμένη να υποχωρήσει.

Ωστόσο, το άντρώγιο Μπόμπ - Άρλιν θα μπορούσε να θεωρηθεί σαν πρότυπο των υπερμοντέρων αμερικανικών ζευγαριών. Η Άρλιν ήταν η τρίτη σύζυγος του Μπόμπ. Και ο Τόππινγκ ήταν ο έκτος σύζυγος της Άρλιν. Ο προκάτοχος του ήταν ο ίδιος ο άδελφός του. Ένας άγριος πόλεμος έρχισεν αμέσως μεταξύ της Άρλιν και της Λάνα.

Αλλά εσφινικά, τα πράγματα ήρεψαν. Ο Μπόμπ είχαν αναθεσεί σ' ένα φίλο του πολυκατομυριούχο, τον Τζωρτζ Ρος, να προσφέρει ένα σημαντικό χρηματικό ποσόν στην Άρλιν, για να την πείσει να εγκατατεθεί στο διαζύγιο. Το αποτέλεσμα ήταν κεραυνόβολο. Ο Ρος επέτυχε με το παραπάνω στην αποστολή του. Γιατί, μαζί με τα χρήματα του Μπόμπ, πρόσφερε στην Άρλιν και την καρδιά του.

Δικηγόροι, δικαστάι, όλοι εκινητοποιήθησαν αμέσως, για να εκδοθή το συντομότερο, το διαζύγιο του Μπόμπ Τόππινγκ με τη γυναίκα του. Η έκδοσή του έγινε στις 23 Απριλίου.

Έπειτα από τρεις ή μέρες, η Λάνα Τάρνερ γίνονταν η σύζυγος του «βασιλέως του λευκοσιδήρου».

Η πολυτέλεια με την όποιαν έγινε αυτός ο γάμος, καθώς και τα ασπρόρουχα της νύφης, που εξετέθησαν όπως σε δημόσιες οργανώσεις καταδίκασαν σε δημόσιες συνεδριάσεις την σκανδαλώδη διαγωγή της Λάνα Τάρνερ και την προκλητική σπατάλη της. Οι προεδρειανοί πάστορες συνήλθαν επίσης σε δημοσία συνεδρίαση και αποδοκίμασαν το συνάδελφό τους που είχε δεχθεί να ενώσει δύο ανθρώπους, που η ζωή τους αποτελει ένα ατέλειωτο σκανδαλό.

Οι γάμοι της Άρλιν με τον Τζωρτζ Ρος θα γίνουν τον προσεχή μήνα. Και η τέως σύζυγος του Τόππινγκ υποσχέται ότι θα ξεπεράσει σε πολυτέλεια την Λάνα Τάρνερ.

Αυτά γίνονται στο Χόλλυγουντ.

Ο 4ος γάμος της Λάνα Τάρνερ

Η Λάνα Τάρνερ και ο Μπόμπ Τόππινγκ μέσα στο αυτοκίνητό τους.

Λίνα Κρίστιαν. Αφής τότε στη μέση το φιλμ που γυρίζει και έτρεξε στο Μεξικό για να εξακριβώσει αν η πληροφορία που της είχαν δώσει ήταν αβθεντική.

Το ταξίδι αυτό ήταν η αίτια για να διακοπούν οριστικά οι σχέσεις της με τον Πάουερ.

Η Λάνα Τάρνερ άρχισε τότε ένα νέο ειδύλλιο με τον Μπόμπ Τόππινγκ, τον «βασιλέα του λευκοσιδήρου».

Το κακό ήταν πως ο Μπόμπ ήταν παντρεμένος και η σύζυγος του Άρλιν Τζούνιζ δεν φαινόταν καθόλου διατεθειμένη να υποχωρήσει.

Ωστόσο, το άντρώγιο Μπόμπ - Άρλιν θα μπορούσε να θεωρηθεί σαν πρότυπο των υπερμοντέρων αμερικανικών ζευγαριών. Η Άρλιν ήταν η τρίτη σύζυγος του Μπόμπ. Και ο Τόππινγκ ήταν ο έκτος σύζυγος της Άρλιν. Ο προκάτοχος του ήταν ο ίδιος ο άδελφός του. Ένας άγριος πόλεμος έρχισεν αμέσως μεταξύ της Άρλιν και της Λάνα.

Αλλά εσφινικά, τα πράγματα ήρεψαν. Ο Μπόμπ είχαν αναθεσεί σ' ένα φίλο του πολυκατομυριούχο, τον Τζωρτζ Ρος, να προσφέρει ένα σημαντικό χρηματικό ποσόν στην Άρλιν, για να την πείσει να εγκατατεθεί στο διαζύγιο. Το αποτέλεσμα ήταν κεραυνόβολο. Ο Ρος επέτυχε με το παραπάνω στην αποστολή του. Γιατί, μαζί με τα χρήματα του Μπόμπ, πρόσφερε στην Άρλιν και την καρδιά του.

Δικηγόροι, δικαστάι, όλοι εκινητοποιήθησαν αμέσως, για να εκδοθή το συντομότερο, το διαζύγιο του Μπόμπ Τόππινγκ με τη γυναίκα του. Η έκδοσή του έγινε στις 23 Απριλίου.

Έπειτα από τρεις ή μέρες, η Λάνα Τάρνερ γίνονταν η σύζυγος του «βασιλέως του λευκοσιδήρου».

Η πολυτέλεια με την όποιαν έγινε αυτός ο γάμος, καθώς και τα ασπρόρουχα της νύφης, που εξετέθησαν όπως σε δημόσιες οργανώσεις καταδίκασαν σε δημόσιες συνεδριάσεις την σκανδαλώδη διαγωγή της Λάνα Τάρνερ και την προκλητική σπατάλη της. Οι προεδρειανοί πάστορες συνήλθαν επίσης σε δημοσία συνεδρίαση και αποδοκίμασαν το συνάδελφό τους που είχε δεχθεί να ενώσει δύο ανθρώπους, που η ζωή τους αποτελει ένα ατέλειωτο σκανδαλό.

Οι γάμοι της Άρλιν με τον Τζωρτζ Ρος θα γίνουν τον προσεχή μήνα. Και η τέως σύζυγος του Τόππινγκ υποσχέται ότι θα ξεπεράσει σε πολυτέλεια την Λάνα Τάρνερ.

Αυτά γίνονται στο Χόλλυγουντ.

Ο 4ος γάμος της Λάνα Τάρνερ

Η Λάνα Τάρνερ και ο Μπόμπ Τόππινγκ μέσα στο αυτοκίνητό τους.

Λίνα Κρίστιαν. Αφής τότε στη μέση το φιλμ που γυρίζει και έτρεξε στο Μεξικό για να εξακριβώσει αν η πληροφορία που της είχαν δώσει ήταν αβθεντική.

Το ταξίδι αυτό ήταν η αίτια για να διακοπούν οριστικά οι σχέσεις της με τον Πάουερ.

Η Λάνα Τάρνερ άρχισε τότε ένα νέο ειδύλλιο με τον Μπόμπ Τόππινγκ, τον «βασιλέα του λευκοσιδήρου».

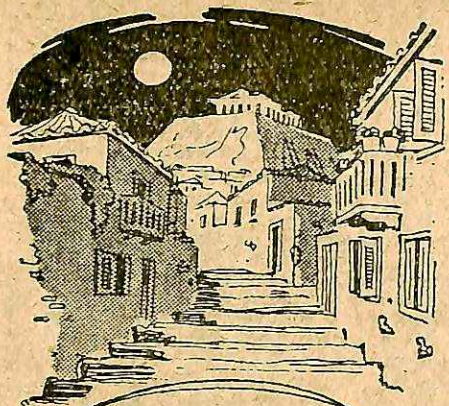
Το κακό ήταν πως ο Μπόμπ ήταν παντρεμένος και η σύζυγος του Άρλιν Τζούνιζ δεν φαινόταν καθόλου διατεθειμένη να υποχωρήσει.

Ωστόσο, το άντρώγιο Μπόμπ - Άρλιν θα μπορούσε να θεωρηθεί σαν πρότυπο των υπερμοντέρων αμερικανικών ζευγαριών. Η Άρλιν ήταν η τρίτη σύζυγος του Μπόμπ. Και ο Τόππινγκ ήταν ο έκτος σύζυγος της Άρλιν. Ο προκάτοχος του ήταν ο ίδιος ο άδελφός του. Ένας άγριος πόλεμος έρχισεν αμέσως μεταξύ της Άρλιν και της Λάνα.

Αλλά εσφινικά, τα πράγματα ήρεψαν. Ο Μπόμπ είχαν αναθεσεί σ' ένα φίλο του πολυκατομυριούχο, τον Τζωρτζ Ρος, να προσφέρει ένα σημαντικό χρηματικό ποσόν στην Άρλιν, για να την πείσει να εγκατατεθεί στο διαζύγιο. Το αποτέλεσμα ήταν κεραυνόβολο. Ο Ρος επέτυχε με το παραπάνω στην αποστολή του. Γιατί, μαζί με τα χρήματα του Μπόμπ, πρόσφερε στην Άρλιν και την καρδιά του.

Δικηγόροι, δικαστάι, όλοι εκινητοποιήθησαν αμέσως, για να εκδοθή το συντομότερο, το διαζύγ





## ΣΤΑ ΩΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ τῆς παλαιᾶς Ἀθῆνας

### Ὁ Κυριακὸς ἡ Κασσιανὴ καὶ ἡ... Ἀγία Βαρβάρα!

Στὰ γραφεῖα τοῦ «Χρόνου», ὅταν πρωτομπήκα νεαρός συντάκτης στὴ δημοσιογραφία, ἐγνώρισα τὸν Ἀριστείδη Κυριακό, τὸν περίφημο μυθιστοριογράφο τῆς Παλαιᾶς Ἀθῆνας, πού κάποια ἐποχὴ ἔπαιξε μεγάλο ρόλο στὰ δελτία τῆς κυκλοφορίας τῶν Ἀθηναϊκῶν ἡμερησίων.

Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐξυπνότερους «μπὸν βιέρ» δημοσιογράφων τῆς ἐποχῆς του καὶ τὸν θυμοῦμαι ἀκόμα ὑπερπενηντάρη καθὼς ἦταν, τότε, ὅταν πρωτόπειρος ἐγώ, ἀρχιστὴ δημοσιογραφικὴ μου καριέρα νεαρώτατος, μόλις δεκαοκτὼ χρόνων.

Φίλος, φίλτατος ὁ Κυριακὸς τοῦ μακαρίτου Κωστῆ Χαιροπούλου, εἶχε, τότε, σπουδαία θέσι στὸ «Χρόνο», τὴν ἱστορικὴ ἡμερησίαν τῆς Παλαιᾶς Ἀθῆνας, πού ἔγινε καὶ ἐπίσημο ὄργανο τοῦ Στρατιωτικοῦ Συνδέσμου (κίνημα Γουδι τοῦ 1909) μετὰ τὸ πολυκύροτο ἀρθρο «Ἀνάγκη Εἰλικρινείας», πού τὰγραφε ὁ ἐντεταλμένος τοῦ Συνδέσμου, ἀνώτερος, τότε, ἀξιωματικὸς Θάνος Λιδωρίκης.

Ὁ Κυριακὸς, λοιπόν, ἐργάστηκε ἐπὶ πολλὰ χρόνια στὴ δημοσιογραφία ὡς συντάκτης, ἀρχισυντάκτης, χρονογράφος καὶ διευθυντής. Ἀλλὰ, κυρίως, εἶχε εἰδικευθῇ καὶ ἦταν ἀσυναγώνιστος στὸ εἶδος τοῦ μυθιστοριογράφου, μετὰ τὸ ὅποιον στὴν ἐποχὴ τῆς ἀκμῆς του (1900—1915) εἶχε αἰχμαλωτίσει, κυριολεκτικὰ, τὸ ἀναγνωστικὸ κοινὸ ὅλης τῆς Ἑλλάδος, μετὰ διάφορα ἔργα του.

Τὸν ἐκρησιμοποίησε ὁ Χαιρόπουλος ἀπ' τὴν ἀρχὴ τῆς ἐκδόσεως (1903) τῆς ἡμερησίδος του. Γιὰ τὴν ἐκδοσὶ τοῦ «Χρόνου», τότε, ἐβόηθησαν οικονομικὰ ὁ Σπύρος Τσαγκάρης, ὁ ἱδρυτὴς τοῦ παλαιοῦ «Πρακτορείου Ἠμερησίων», Ἀλλ' ἡ ἡμερίδα, ἐνὺν ἀρχῇ «κάτι ἔκανε», ὕστερα τὰ φύλλα τῆς λιγότεψαν καὶ κάθε Σάββατο ὁ διαχειριστὴς ξεκινούσε καὶ πῆγαινε στὸν Τσαγκάρη, σάν νὰ πῆγαινε στὸ Σταθμὸ τῶν Πρώτων Βοηθειῶν.

Κάποια φορὰ, τέλος πάντων, ἡ ὑπομονὴ τοῦ κυρ-Σπύρου σάθηκε. Καὶ σάν εἶδε πάλι, ἕνα βράδυ, τὸ διαχειριστὴ τοῦ «Χρόνου» νὰ μπαίνει στὸ γραφεῖο του, τοῦ εἶπε:

— Πάλι ἐδῶ; Δὲν τὴ σταματᾶτε καλύτερα;

— Ὁ Ἀγίωτης τᾶχαε καὶ τοῦ λέει:

— Γιὰ τὸ Θεό, κυρ-Σπύρο! Ἄν κλείσουμε, θὰ πεινάσουν σαράντα οἰκογένειες! Καὶ τότε ὁ Τσαγκάρης,



Κ. Χαιρόπουλος.

μετὰ τὴ μυρωϊτικὴ θυμοσοφία του, τοῦ ἀπάντησε:

— Ἔτσι ἔ; Ὡστε νὰ μείνετε σεῖς ἀνοιχτοί, καὶ νὰ κλείσω ἐγώ; Ὁ ραῖος καιρὸς!

Ὁ χρηματοδότης, λοιπόν, εἶχε κουράστη καὶ ἡ ἡμερίδα ἔπρεπε νὰ σταματήσει. Ἀλλὰ συνέβη κάτι ἀπροσδόκητο — σχεδὸν ἀνεν προηγουμένου — στὴν ἀθηναϊκὴ δημοσιογραφία. Ἀρχίζει Μεγάλὴ Ἑβδομάδα. Τὴ Μ. Δευτέρᾳ ὁ Κυριακὸς ἐγραψε χρονογράφημα μετὰ τὴν Κασσιανή.

Τὸ χρονογράφημα, ὅμως, ἦταν μεγάλο καὶ δὲν χωροῦσε. Καὶ ὁ τότε ἀρχιεργάτης Σταύρος Χρήστου, ἀφού συνεννοήθηκε μετὰ τὸν ὑποδιευθυντὴ τῆς ἡμερησίδος Στέφανο Γρανίτσα, τόκοψε στὴ μέση καὶ ἔβαλε στὸ τέλος «ἡ συνέχεια αὔριον».

Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ἀρχίζει τὸ ἀνέλπιστο. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα, ὅταν, ὅπως συνήθως, ἔφτασε στὸ γραφεῖο, ἀπὸ τὸ πρακτορεῖο, τὸ ἡμερησίον δελτίο τῆς κυκλοφορίας Ἀθηνῶν-Πειραιῶς, ὁ διαχειριστὴς ἔτριβε τὰ μάτια του. Παρασείαζε ἀπότομη αὔρησι: τριακόσια φύλλα! Διαφορά σπουδαία γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη!

Μόλις κατὰ τὸ βραδύ, ἔφτασε ἀπὸ τὰ Σεπλῶν ὁ Χαιρόπουλος καὶ εἶδε τὸ ἀπροσδόκητο φαινόμενο, δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ. Ἐφάσαν σὲ λίγο καὶ ὁ Κυριακὸς καὶ ὁ Γρανίτσας καὶ ὁ ἀρχισυντάκτης καὶ ἔφαχναν ὅλοι μαζί στὸ φύλλο γιὰ νὰ βροῦν τὴν αἰτία τῆς ἀπότομης ὑψώσεως τῆς κυκλοφορίας. Σὲ λίγο, ἀφού ἐξαναδιάβασε, μετὰ περισσότερη προσοχὴ τὸ φύλλο ὁ Χαιρόπουλος, εἶπε:

— Αὐτὸ εἶνε! Ἡ Κασσιανή!

Καὶ πραγματικὰ, δὲν ἔλαθεψε. Χωρὶς διαταγὴ, τότε, εἶπε στὸν Κυριακό:

— Ἀκουσε, Ἀριστείδη! ἄνοιξε τὸ θέμα καὶ τράβηξέ το ὅσο μπορεῖς. Κάμε τὸ ἀπὸ αὔριο, τρίτηλῃ!

Καὶ τὸ χαμόγελο τῆς τύχης τῆς ἡμερησίδος ἔλαμψε, τότε, ἀμέσως, γιὰτὶ μόλις ἀρχισε μετὰ τὴν ἐκδόσιν, ὁ Κυριακὸς τὴν Κασσιανή, τὸ δελτίο τῆς κυκλοφορίας παρουσίαζε κάθε μέρα μεγάλα πηδήματα πρὸς τὴ ὕψη, ὡς πού κατεκτήθη ἡ πρώτη κυκλοφορία καὶ μετὰ σημαντικὴ μάλιστα διαφορά ἀπὸ τὴν ἀμέσως κατόπιν ἐρχομένη ἡμερίδα.

Κάποτε, ἀργότερα, ὅταν πιάστηκαν «Χρόνος» καὶ «Ἐμπρός», ὁ μακαρίτης Καλαποθάκης ἐγραψε γιὰ τὸν Χαιρόπουλο:

«Οἱ κύριοι τοῦ «Χρόνου» ἀς μὴ νομίζουν ὅτι θὰ σωθοῦν καὶ πάλιν ἀπὸ τὸ τροπάριον τῆς Κασσιανῆς. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα τροπάρια!...»

Ἐκτοτε, ὁ Κυριακὸς, ἐξακολούθησε νὰ γράφῃ ἀναγνώσματα, χωρὶς, ὅμως, καὶ νὰ ἐπαναληφθῇ τὸ τροπάριον τῆς Κασσιανῆς. Κάποτε, ὅμως, ἀρχισε νὰ γράφῃ τὴν Ἀγία Βαρβάρα. Ἀλλὰ, μετὰ μερικές ἐπιφυλλίδες ὁ Κυριακὸς ἀρρώστησε καὶ ὁ Χαιρόπουλος ἐπέτειλεν ἐπείγουσως νὰ βροῦν τὸν μακαρίτη τὸν Ἠλία Οἰκονομόπουλο, τὸν ὁποῖον καὶ ἀνακάλυψαν σ' ἕνα ταβερνάκι τῆς Κεντρικῆς Ἀγορᾶς, ὅπου κοιτούσπινε. Ἦταν παλαιότερος ἀναγνωσματογράφος καὶ ἀνεργός, τότε.

Τοῦ ἀνέβασαν, λοιπόν, νὰ γράφῃ τὴ συνέχεια τῆς Ἀγίας Βαρβάρας (ἀφού θὰ διαβάσε τὰ προηγουμένα) καὶ ὁ μακαρίτης Ἠλίας, ὑπὸ τοὺς καπνοὺς τῆς ρετσίνας πού ἦταν ἡ ἀδυναμία του, ὑπερδέψε ἕνα βράδυ τὰ πρόσωπα τοῦ ἀναγνώστη καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἀρχισαν οἱ διαμαρτυρίες τῶν ἀναγνώστων.

Ἐξω φρενῶν, τότε, ὁ Χαιρόπουλος τοῦ εἶπε:

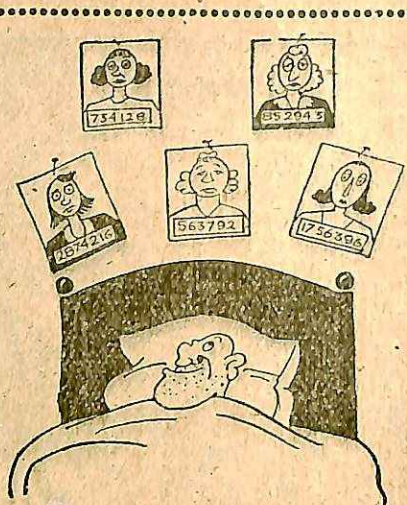
— Θάλασσα τᾶκαμες μωρὲ Ἠλία! Πῆγαινε, τώρα, στὸ σπίτι τοῦ Κυριακοῦ, γιὰ νὰ συνεννοήθῃ καὶ νὰ ἰδῇτε τί θὰ γίνῃ!

Διαβάσει ὁ Κυριακὸς τὴ συνέχεια. Τὰ πρόσωπα εἶχαν ἐνακατωθῇ φοβερά!

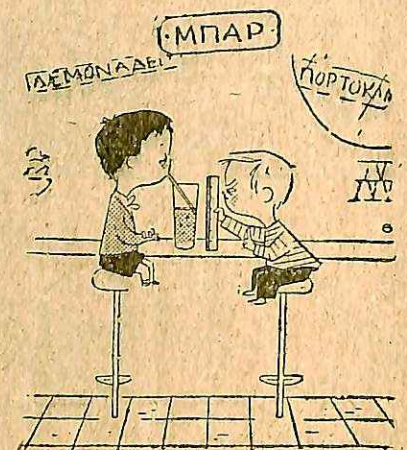
— Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ; ρωτᾷ ὁ Οἰκονομόπουλος.

— Ἔτσι πού τᾶκαμες, μωρὲ Ἠλία, μόνο ἕνας σείσμος θὰ σώσῃ τὴν κατάσταση! Ἀπαντᾷ ὁ Κυριακὸς

Δ. ΓΑΤ.

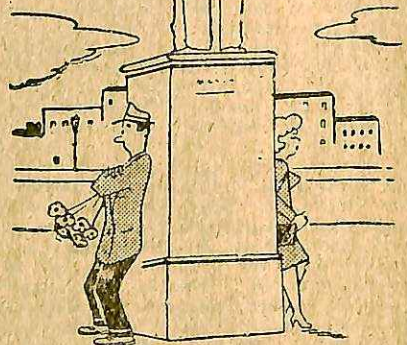


ΟΙ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ!

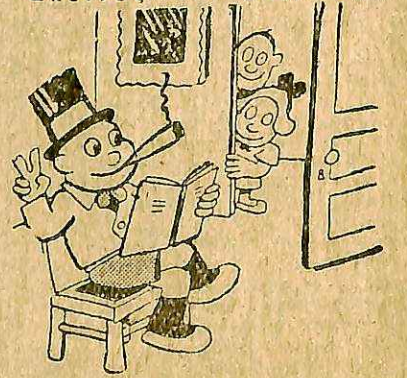


ΜΕ ΤΟ ΜΕΤΡΟ!

— Φτάνει, Λάκη! Ἡ σειρά μου τώρα νὰ ρουφήξω!...



Ἐκεῖνος: Πάλι με γέλασε!...



— Ὁ Τοτὸς διαβάει τ' «Ἀπομνημονεύματα» τοῦ Τσῶρτσιλ!...

## Ἐνα νέο ὄπλο: ΤΑ «ΑΕΡΟΣΟΛ»

Ἡ πολεμικὴ καὶ εἰρηνικὴ χρησιμοποίησις τῶν

Ἐνα περίεργο ἐπιστημονικὸ πείραμα ἔγινε πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων σὲ κάποιο νυκτερινὸ κέντρο τοῦ Λονδίνου. Λίγο πρὶν μαζευτοῦν οἱ πελάτες γιὰ νὰ σοῦπάρουν μετὰ τὸ θέατρο, μπήκε στὴν αἴθουσα ἕνας ἀνθρώπος πού κρατοῦσε μιά συσκευή μετὰ σχῆμα βαλίζας καὶ μετὰ διατάξεις φωτογραφικῆς μηχανῆς. Τὴ συνέδεσε μετὰ ἡλεκτρικὴ πρίζα, κ' ἀμέσως σκορπίσθηκε σ' ὁλόκληρη τὴν αἴθουσα, ὡς τὶς μικρότερες γανιές τῆς, ἕνα λεπτότατο σύννεφο πού μύριε δυνατὰ ρύσκη.

Ἡ συσκευή αὕτη ἦταν ἕνας εἰδικὸς «ψεκαστὴρ», ἀπ' αὐτοὺς πού δοκιμάζονται τώρα οἱ ἀγγλικὲς στρατιωτικὲς ἀρχές, γιὰ νὰ σκορπίσουν ἀσφαιρικὰ ὑγρὰ ἢ τὰ ἀντίδοτά τους. Ἀντὶ νὰ κάμουν τὴ δοκιμὴ προκαλῶντας ἀσφυξία σὲ πειραματόζωα, οἱ ἐπιστήμονες προτίμησαν νὰ πειραματισθοῦν πάνω στοὺς πελάτες τοῦ κέντρου, δίνοντάς τους ν' ἀναπνεύσουν ἕνα ἀπ' τὰ ἀγαπημένα τους ποτά. Ἡ διέθυνσις τοῦ καταστήματος ἔδωσε τὴν ἀδεία, μετὰ τὴν ἰδέα ὅτι ἡ πελατεία δὲ μισομεθοῦσε ἔτσι καὶ θάκανε κέφι.

Τὰ ἀποτελέσματα ὅμως ἦσαν ἐντελῶς ἀντίθετα: Ἀντρες καὶ γυναῖκες κυριεύθηκαν ἀπὸ μελαγχολία καὶ κατάπνιξε, τόσο πού χρειάστηκε ν' ἀνοίξουν διάπλατα τὰ παράθυρα γιὰ νὰ καθαρίσῃ ἡ ἀτμόσφαιρα, καὶ νὰ παῖξῃ ἡ ὀρχήστρα τὰ ζωηρότερα κομμάτια, γιὰ νὰ ξαναδώσῃ στοὺς πελάτες τὴν καλὴ τους διάθεσι! Καὶ τώρα ἡ διέθυνσις τοῦ κέντρου διερωτᾶται μήπως θάπρεπε, γιὰ νὰ κάμνῃ κέφι ἡ πελατεία, νὰ σκορπίσῃ ὁ ψεκαστὴρ... ὅποιον ἢ δακρυγόνα ἀέρι!

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ εἶνε ἕνα ἀπ' τὰ πολλὰ τῶν ἐντατικῶν ἐρευνῶν πού γίνονται σὲ διάφορες χώρες, γιὰ τὴ δημιουργία ἑνὸς ὅπλου προμερώτερου κ' ἀπ' τὴν ἀτομικὴ βόμβα: τῶν «ἀεροσὸλ». Ἡ ὀνομασία αὕτη ἔχει δοθῇ σὲ μιά καινούργια κατάστασι τῆς ὕλης, κάτι μεταξὺ ὑγροῦ καὶ ἀερίου, πού εἰσχωρεῖ παντοῦ, μέσα στὰ σπίτια, κάτω ἀπ' τὴν ἀσφυγιόγυνος προσωπίδες, καὶ πού τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τὸ σταματήσῃ. Ὁ νέος αὗτος ὅρος «ἀεροσὸλ» σημαίνει ὅτι μιά οὐσία εἶνε, τοῦτον τινὰ, «διαλυμένη» στὸν ἀέρα, πράγμα πού τῆς δίνει ξεχωριστὴς ιδιότητες.

Οἱ συνθιθεμένοι ψεκαστῆρες τῆς τουαλέτας ἡ οἱ τράπεζες τοῦ φλιτ παράγουν σύννεφα ὑγρῶν, ἀλλὰ σὲ σταγόνες σχετικὰ μεγάλες. Τὰ σταγονίδια ὅμως τῶν εἰδικῶν ψεκαστῆρων τῶν «ἀεροσὸλ» ἔχουν διάμετρο μικρότερη ἀπὸ ἕνα χιλιοστὸν τοῦ χιλιοστομέτρου. Διασκορπίζονται ἀστραπισία, ὅταν δὲ ἀπλοδοῦν μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα ἑνὸς κλειστοῦ δωματίου, χρειάζονται πολλές ἡμέρες ἢ καὶ μῆνες γιὰ νὰ πέσουν στὸ πάτωμα. Στὸ ὑπαίθριο, σὲ μεγάλα καταστήματα, γραφεῖα, σιδηροδρομικοὺς σταθμούς, κλπ., αἰωροῦνται στὸν ἀέρα ἐπὶ ἀπερίοριστο χρονικὸ διάστημα, διατηρώντας πάντα τὴν ἐνεργεία τους. Μποροῦν δὲ νὰ μεταφέρουν ἐπάνω τους μικρόβια.

Πρὸ ἐπ' αὐτοῦ, ὁ καθηγητὴς Τριλλὰ, τοῦ Ἰνστιτούτου Παστέρ, εἶχε τὴν ἰδέαν νὰ πειραματισθῇ σ' ἕνα σταθμὸ τοῦ παρισινοῦ μετρό μ' ἕνα εἶδος ἀλλοθῶν μικροβίων. Χρησιμοποιοῦντας ἕνα εἰδικὸ μικρὸ ψεκαστῆρα, κρυμμένον μέσα σ' ἕνα ἀνδρικό καπέλλο, σκόρπισε ἐπὶ 15 λεπτά τὴν ὥραν ἕνα λεπτὸ σύννεφο ὑγροῦ ὅπου εἶχαν καλλιεργηθῇ αὐτὰ

τὰ μικρόβια. Ἐπειτα ἀπὸ 1½ ὥρας, ὅλοι οἱ σταθμοὶ τοῦ μετρό, ἀκόμη καὶ οἱ πρὶν μακρυνοί, εἶχαν στὴν ἀτμόσφαιρά τους τέτοια μικρόβια, χάρις στὰ σταγονίδια πού εἶχαν ταξιθεφῇ ὡς ἐκεῖ.

Ἡ «μικροβιακὴ βόμβα», πού κατασκευάζεται ἤδη στὴν Ἡνωμ. Πολιτείας, σ' ἕνα ἐργαστήριον κοντὰ στὴν Οὐάσιγκτον ὅπου ἐργάζονται μέρα καὶ νύκτα 4.000 ἄτομα, δὲν λειτουργεῖ μετὰ ἐκρηξί, σάν τὶς συνθιθεμένες. Εἶνε μᾶλλον ἕνα εἶδος ψεκαστῆρος, ἱκανοῦ νὰ διασκορπίσῃ ἕνα μικροβιακὸ σύννεφο σὲ μερικές στιγμές.

Ποῖο δρόμο θ' ἀκολουθήσῃ κατόπιν αὐτὸ τὸ σύννεφο; Εἶνε δύσκολο νὰ προβλεφθῇ... Ὁ καθηγητὴς Τριλλὰ ἀπέδειξε ὅτι τὰ μικρόβια μποροῦν νὰ κινηθοῦν ἀκόμη κ' ἀντίθετα ἀπ' τὸν ἀνέμο. Πάντως, εἶνε ζήτημα καθαρῶς μετεωρολογικὸ, καὶ γι' αὐτὸ εἶνε πιθανὸν νὰ ρίχνονται καὶ «βόμβες βροχῆς», συγχρόνως μετὰ τὶς μικροβιακές, ὡτὼς ὥστε νὰ παρᾶγεται τεχνητὴ βροχὴ ἢ ὀμίχλη καὶ νὰ συγκροτῇ τὰ μικρόβια σὲ ὠριμένη περιφέρεια.

Τὰ «ἀεροσὸλ» παρουσιάζουν ἐπίσης τὴ δυνατότητα νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ τὸν «ἀσφαιρικὸν κινηματογράφον», πού θὰ μᾶς προσφέρῃ, ἐκτός τῶν φωτεινῶν εἰκόνων καὶ τῶν ἤχων, καὶ τὶς μυρωδιές τὶς σχετικὲς μετὰ τὶς σκηνές πού θὰ προβάλωνται στὸ πανί.

Πῶς θὰ γίνεταί αὐτό; Στὴν πλάτῃ κάθε πολυθρόνας τῆς πλατείας θὰ ὑπάρχῃ ἕνας ἡλεκτρικὸς ψεκαστῆρ, πού θὰ σκορπίσῃ στὴν κατάλληλῃ στιγμὴ τὰ «ἀεροσὸλ» μετὰ τὴν ἀπαιτούμενη μυρωδιά. Ἐξ ἄλλου, ἕνα σύστημα ταχυτάτου ἀερισμοῦ — πού διατηρεῖται μυστικὸν — θὰ ἐξαφανίζῃ ἀμέσως μιά μυρωδιά, ὅταν δὲν θὰ χρειάζεται πιά. Ἐτσι, δὲν θ' ἀνακατεῖται π. χ. ἡ μυρωδιά τοῦ κόκ καὶ τοῦ «σῦντ», ὅταν προβάλλεται στὸ πανί ἕνα ἐργαστάσιον ἀμέσως ἔπειτα ἀπὸ ἕνα γυναικεῖο μπουντουάρ...

Προβλεπεται ἀκόμη νὰ ἐφοδιασθοῦν οἱ πολυθρόνες καὶ μετὰ μεγάφων, ὡτὼς ὥστε νὰ δοκιμάζῃ ὁ κάθε θεατὴς τὴν ἐντύπωσιν ὅτι βρίσκεται ἀνακατεμένος ἔσῃ στὴ δράσιν τοῦ φίλμ. Εἶνε βέβαιον τότε ὅτι κ' ὁ ψυχραιμότερος ἀκόμη θεατὴς θ' ἀνησυχήσῃ. Βλέποντας π. χ. στὸ πανί μιά πυρκαγιά, ἀκούοντας γύρω του τὰ ἀπειλητικὰ τοιείματα καὶ νηϊώθοντας τὴ μυρωδιά τῶν καίσιμων ἀντικειμένων.

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΩ

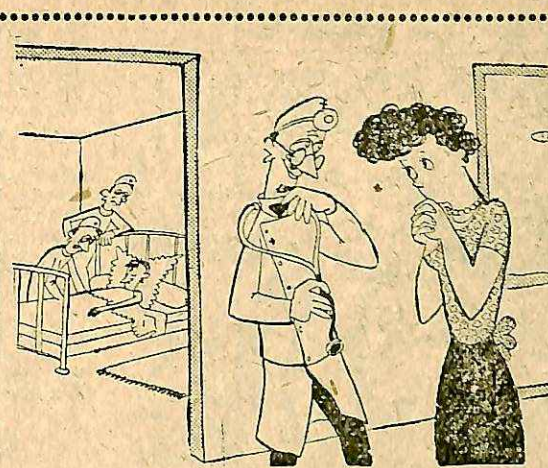
Τελευταίαις θελήσεις...

Ἐνας Παρισινὸς, ὁ Ρολάν Ντεπάρντ, ἄφησε τὴν περιουσία του, πού ἀνέρχεται σὲ 3 περίπου ἑκατομμύρια φράγκων, στὴ γυναῖκα του μετὰ τὸν ὅρο νὰ παντρευτῇ ἀμέσως. «Ἐτσι, προσθέτει, θὰ ὑπάρχῃ ἕνας τουλάχιστον ἀνθρώπος πού θὰ κληθῇ καὶ θὰ δοῦρεται γιὰ τὸ θάνατό μου».

Ἀλλὰ νὰ εἶδῃ ἄλλη περίεργη διαθήκη πού ἄφησε ὁ πλούσιος Ἀμερικανὸς Τζαίμς Γκάσσον. Μετὰ τὴν διαθήκην του ὁρίζει ὅτι ὅλη ἡ περιουσία του θὰ περιέλθῃ στὸν γυνίκο του μετὰ τὸν ὅρον ὅτι δὲν θὰ διαβάσῃ ποτὲ ἡμερησίαν. «Ἡ ζωὴ ἐπεξηγεῖται, κατὰ τὴν ἰδέαν τοῦ Γκάσσον, ὡτὼς ὡς ἡ ζωὴ κανεὶς εὐτυχισμένος εἶνε νὰ μὴν μαθαίνῃ τί γίνεται γύρω του».

Ἐνας κουρεὺς ἀπὸ τὰ Βόρτσεστερ τῆς Μασσαχουσέτης ὁ Ἀνταῖον Κόζακ, ἄφησε ἐξ ἄλλου, στὴν γυναῖκα του πεθαίνοντας ἕνα μοναδικὸ δολάριο μετὰ τὸν ὅρον ν' ἀνοράσῃ μ' αὐτὸ δολιχόριον καὶ νὰ τὸ πιῇ!

Ἐνας Ἀγγλὸς τέλος ὁ Ἐντουαρτ Ντὴλ ἄφησε σὲ ἀρετοῦς φίλους τοῦ διαφύρου ποσὸ μετὰ 5 καὶ 12 ἐπαινώματα μετὰ τὴν παράκλησιν νὰ ἐκδύσουν «εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἡλικίας τῶν»



ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ!

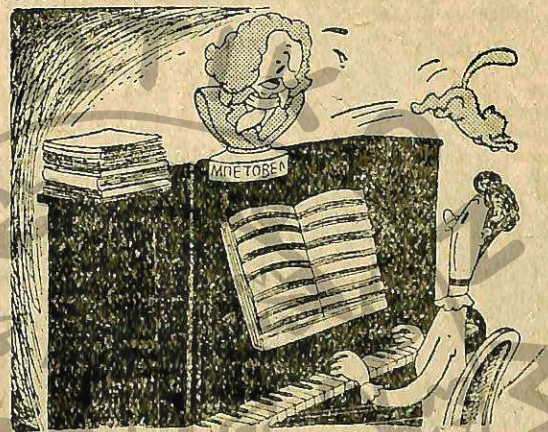
— Συμφωνῶ μετὰ τοὺς συναδέλφους μου: Τὰ μαύρα θὰ σᾶς πηγαίνουν περίφημα!...

ΚΑΤΑΖΗΤΕΙΑ!



ΓΟ ΑΔΥΝΑΤΟΝ... ΦΥΛΟΝ!

— Με συγχωρεῖς! Ἀπὸ μακριὰ, μοῦ φάνηκε πὼς σ' ἀνεγνώρισα, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς ἔκαστος... λάθος!



Ὁ Μπετόδεν: Φάτσο!...



— Εἰδοποιήσε τὴν ἀστυνομία ἀμέσως... Ὑποψιάζομαι ὅτι εἶνε κλεπτομανής!...

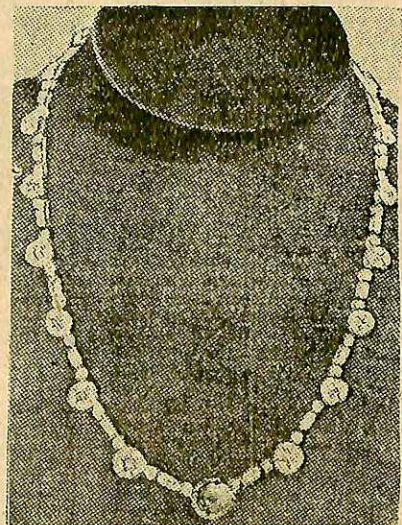


Ἐρωτευμένος  
ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ

Ἡ νέα ἀπάντησε ἀπλά:  
— Ναι!  
— Εὐχαριστῶ, δούκισσα, εἶπεν ὁ Μαυ-  
ρος Κουρσάρης, σφίγγοντας πᾶνν στὰ  
χεῖρῃ του τὸ χερί της, καὶ νὰ δῶσῃ ὁ  
θεὸς νὰ ἐξαγαγυρίσῃ κοντὰ σας ὁ ἱππότης  
τὸ Ροσμπέλ, ποὺ ἀνυπομονεὶ νὰ ἐξαναβρῇ  
τὴν πρώτη του ζωὴ μαζί σας. Τώρα θὰ  
μοὺ πῆτε πῶς μπορεῖτε νὰ βρεθῆτε πᾶ-  
νν στον «Κεραυνὸν», χωρὶς ἐγὼ νὰ το  
ξέρω;  
— Ναι, ὅταν θὰ μοὺ ὑποσχεθῆτε ὅτι  
θὰ συγχωρήσετε τοὺς συνενόχους μου.  
— Τοὺς συνενόχους σας; Ποιοὶ εἶνε  
λοιπόν;  
— Ὁ Καρμὺ, ὁ Βὰν Στίλλερ κι' ὁ νέ-  
γρος. Πραγματικὰ, αὐτοὶ τὸ βέλτησαν, αὐ-  
τοὶ τὸ διωργάνωσαν. Μὲ εἶδαν ποὺ ἐκλι-  
αίω σκεπτομένη πᾶς ἴσως νὰ πεθάνετε. Τό-  
τε, δεισιδαίμονες καθὼς εἶνε, ὅπως κι' ἐ-  
σεῖς, μοὺ εἶπαν: «Ἐλάτε μαζί μας, κι' ἄ-  
φήστε μας νὰ τὰ κανονίσουμε. Κοντὰ στὸν  
καπετάνιο μας, ποὺ δὲν θὰ μᾶς πῇ τίς  
ἐπιστὰς ἐκεῖ, θάσαστε γι' αὐτὸν σὰν ἑνας

— Πού βρισκόμαστε λοιπόν, ἱππότες;  
— Ἐν δώσει τὸ Μαρακάμπο.  
— Τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου;  
— Λέγεται Βάν Γκούλντ.  
Τῇ στιγμῇ, ποῦ ὁ Μαύρος Κουρσάρος  
πρόφερε αὐτὸ τὸ ὄνομα, ἀκούστηκε μιὰ  
κανονιά.  
— Εἶνε τὸ σινιάλο! φώναξε ἐκεῖνος  
τρέχοντας ἔξω ἀπὸ τὸ σαλόνι.  
Ἡ νέα δὲν ἔκαμε καμμιά κίνησι γιὰ νὰ  
τὸν συγκρατήσει. Ἔφερε μόνον τὰ δυὸ χέ-  
ρια της στὸ στήθος καί, σάν κεραυνοβο-  
λημὲν, ἔπεσε ἀνάσθητι πᾶνω στὸ χαλί.

“Όταν ὁ Μαῦρος Κουρσάρος ξαναφάνηκε πάνω στὴ γέφυρα, ὁ Μόργκαν εἶχε ξεμπαρκάρει ἐξήντα ἄντρες, τοὺς πιὸ γεροὺς καὶ τοὺς πιὸ τολμηροὺς ἀπὸ τὸ πλήρωμα.



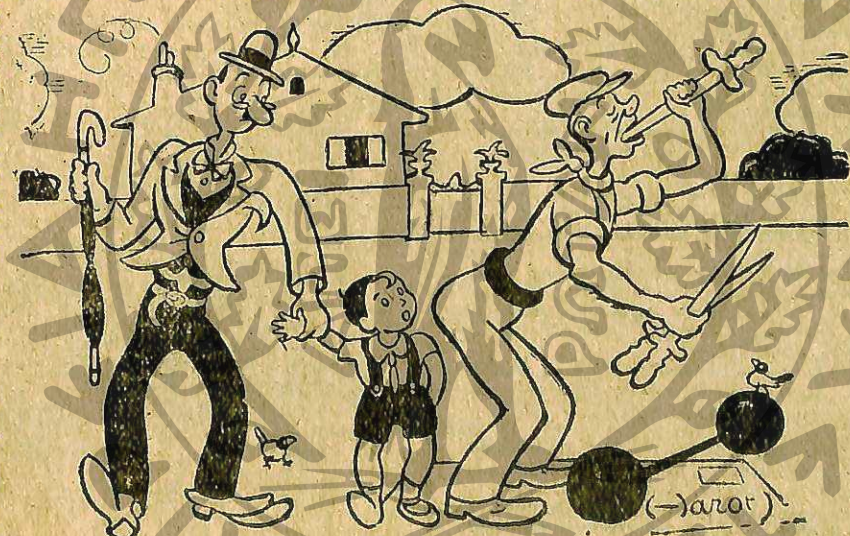
1.000.000 ΛΙΡΕΣ ΣΕ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Το άνεμηφότο άξίως διαμνηστέο καλλιτέχνη πρηνήπισησ Ελισάβετ τής Άγγλιας, πού τής προσέφερε ό πατάρχησ Σιάτ, έξ όνόματос ό Ντοισαφρικανικήσ Κυβερνήσεωσ πέρυσι τήν ήμερά τής ένληλιώσεωσ τής, εινε έκτεθειμένο τώρα στο Λονδίνο, στο τιμήμα κοσμημάτων τής Έκθέσεωσ Βρετανικήσ Βιομηχανίας. Ή άξία τών κοσμημάτων πού υπάρχουν σ' αυτό το τιμήμα υπολογίζεται σε 1.000.000 λίρες.

Στράφηκαν κι' εἶδαν τὸν Κασιώ. μαζὶ

Τὸ ἔθνος κυβερνεῖο

χα του σχισμένου  
μένο.



— Μην στέκεσαι από πίσω του, παιδί μου, γιατί μπορεί να βυθί τὸ σπαθί!...



ζο μπρούντζινο καλαμάρι. Πήρε ένα ζυλό κι έγραψε γρήγορα τα εξής:

«Αγαπητέ μου, Όλοναίε,

»Θα κυνηγήσω τον Βάν Γκούλντ μέσα στο δάσος, μαζί με τον Καρμό, τον Βάν Στίλλερ, τον Υδόνικ, τον Πιέρ και το Νέγρο. Κουμαντάρισε το καράβι μου και τους ανθρώπους μου, κι όταν τελειώσετε τη λεηλασία, έλα να με ανταμώσης στο Τζιμπραλτάρ, όπου, καθώς πιστεύω, θα βρης λεία μεγαλύτερη απ' ό,τι βρήκες στο Μαρακάμπο.

Μ α υ ρ ο ς Κ ο υ ρ σ ά ρ ο ς.

Έκλεισε το γράμμα και τόδωσε σ' ένα φλιμπουστιέρο, για να το πάη στον Όλοναίε.

Έπειτα, στρέφοντας προς τους άλλους που τον είχαν ακολουθήσει, τους είπε:

—Θα ξαναϊδωθούμε στο Τζιμπραλτάρ, παλληκάρια μου.

Καί, όταν έμεινε με τους πέντε συντρόφους του και με τον Ισπανό στρατιώτη, επρόσθεσε:

—Εμείς θα κυνηγήσουμε μαζί το θανάσιμο έχθρό μου.

Στά ιχνη του κυβερνήτη

Ένώ το πλήθος των φλιμπουστιέρων και των μπουκανιέρων του Βάσκου και του Όλοναίου, μπαίνοντας στο Μαρακάμπο, χωρίς να συναντήση καμμιαν αντίσταση, άρχισε να το λεηλατεί, ο Μαύρος Κουρσάρος κι' οι πιστοί του σύντροφοι, άπλισμένοι με τουφέκια κι' εφοδιασμένοι με τρόφιμα, ώρμησαν επί τα ίχνη του κυβερνήτη.

Μόλις βγήκαν από την πόλι, βρέθηκαν μέσα στο πυκνό δάσος, που τριγύριζε την πόλι του Μαρακάμπο και πήραν ένα μονοπάτι δυσδιάκριτο.

Δεν άργησαν ν' ανακαλύψουν τα πρώτα σημάδια από το πέρασμα των φυγάδων: Ιχνη από πέταλα όχτώ αλόγων και από δυο ανθρώπινα πόδια, πράγμα που επιβεβαίωνε τις πληροφορίες του Ισπανού.

—Βλέπετε, είπεν εκείνος, με ύφος θοι-αμβευτικό, από δω πέρασαν ο κυβερνήτης, ο καπετάνιος κι' έφτα στρατιώτες του, από τους όποιους ο ένας είναι πεζός, γιατί το αλόγο του έσπασε το πόδι του, τη στιγμή που ξεκινούσαν.

—Ναί, το είδαμε αυτά το άλλογο, είπεν ο Κουρσάρος. Πιστεύεις ότι έχουνε προχωρήσει πολύ;

—Τέσσερες ώς πέντε ώρες δρόμο. —Είνε πολύ, άλλ' είμαστε καλοί πεζοπόροι.

—Δεν άμφιβάλλω. Όστόσο, μην έλπίζετε να τους προφτάσετε, ούτε σήμερα ούτε αύριο. Πιθανόν να μην ξέρετε τί είναι τα δάση της Βενεζουέλας, και τί είδους έκπληξεις κρύβουν...

—Εκπλήξεις; επανέλαβε ο Μαύρος Κουρσάρος. Τί θέλεις να πής;

—Θέλω να πώ για τα άγρια θηρία και για τους Καραϊμπους.

—Δεν φοβάμαι ούτε τ' άγρίμια ούτε τους Ερυθρόδερμους.

—Α!... Οι Καραϊμποί είναι τρομεροί.

—Θα είναι το ίδιο και για τον κυβερνήτη.

—Συγγνώμην. Είναι σύμμαχοί του, άλλ' όχι και δικοί σας.

—Πιστεύεις πως θα τους έχη με το μέρος του;

—Είνε σχεδόν βέβαιο, καπετάνιο μου.

—Μπά! Λίγο μ' ενδιαφέρει. Οι άγριοι δεν μ' εφοδίσαν ποτέ. Κι' άλλοτε πεσαμε στα χέρια τους, αλλά κατωρθώσαμε να ξεφύγουμε.

—Τόσο το καλύτερο για σάς. Άλλά να που βρεθήκαμε πιά στο παρθένο δάσος!

Πραγματικά, το μονοπάτι, που άκολουθούσαν ως εκείνη την ώρα, σταματούσε ξαφνικά, μπροστά σ' ένα τεράστιο παραπέτασμα από κλαδιά, που κρέμονταν άνάμεσα στους κορμούς των γιγάντιων δέντρων.

Θάταν άδύνατον να περάσουν καβαλλά-ρδες αυτό το άδιεπέραστο φράγμα.

Είνε δύσκολο να φανταστή κανείς την όργιωδη βλάστησι των υγρών εκείνων λιμάτων της μεσημβρινής Άμερικής,

ιδίως γύρω από τα μεγάλα ποτάμια της. Το παρθένο έδαφος, που λιπαίνεται επί αιώνες από τα σαπισμένα δέντρα και φύλλα, είναι τόσο γόνιμο, ώστε τα φυτά άναπτύσσονται σε τεράστιες διαστάσεις.

Ο Μαύρος Κουρσάρος κι' ο Ισπανός είχανε σταματήσει μπροστά σ' ένα πυκνό και βαθύ σūdεντρο κι' άφουγκράζονταν με μεγάλη προσοχή, ενώ οι σύντροφοί τους κυττούσανε γύρω τους με βλέμματα δύσ-πιστα.

—Από πού πέρασαν; ρώτησε ο Κουρσάρος το στρατιώτη. Δεν φαίνεται κανένα ίχνος τους μέσα σ' αυτή την πυκνή βλάστησι.



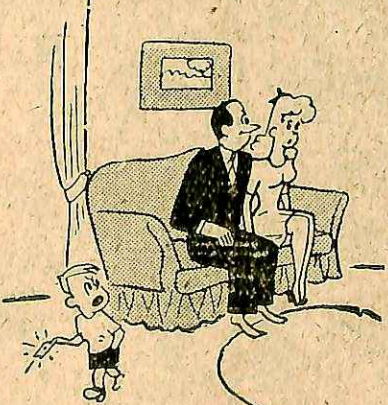
ΔΙΠΛΟ ΑΤΥΧΗΜΑ

—Τον συνάντησε όταν δοκίμαζε το καινούργιο της αυτοκίνητο!...



ΜΟΝΟΝ ΑΥΤΟ ΤΗΝ ΕΝΔΙΕΦΕΡΕ

—Άχ! Είναι τρομερό! Κάηκε το καινούργιο μου καπέλλο!...



ΑΠΟΡΙΑ ΜΙΚΡΟΥ

—Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί τους έχουν πιάσει τα κουθαρνολίκια... Αυτήν την εβδομάδα πίνω 12 φορές στο σινεμά!...

—Χμ! Έκαμε ο Καταλανός. Δεν πιστεύω να τους έπηρε ο διάβολος...

—Ούτε θάδωσε φτερά σ' αλογά τους, επρόσθεσε ο Μαύρος Κουρσάρος.

Ο κυβερνήτης είναι παμπόνηρος και θάκανε, άσφαλώς, τ' άδύνατα δυνατά, για να μην άφηση ίχνη πίσω του. Άλλο δεν καταλαβαίνα... Έσείς δεν βλέπετε τίποτα; ρώτησε στρεφόμενος προς τους φλιμπουστιέρους.

—Τίποτε, απάντησεν ο Καρμό. Μόνο άκούμε το κελάρυσμα ενός ρυακιού, που θα κυλάη κάπου εδώ κοντά.

—Ένα ρυάκι; Α! Αυτό είναι! φώναξε ο Ισπανός. Ναί, σίγυρα είναι αυτό!

—Τί συμβαίνει; τον ρώτησε ο Μαύρος Κουρσάρος.

—Άκολουθήστε με και θα ιδήτε, απάντησεν ο Καταλανός.

Έσκυψε καταγής, και, βλέποντας ότι, πάνω στο έδαφος, τα άλογα είχαν άφισει ίχνη διασταρρούμενα, τα παρακολούθησε, κι' έφτασε κοντά στο πλατύ ρυάκι, που ο Καρμό είχαν άκούσει το κελάρυσμά του.

—Ω! είπε τότε. Καλά σας έλεγα εγώ πως ο γέρος είναι παμπόνηρος σαν άλε-πού...

—Τί θέλεις να πής! τον ρώτησε περίεργος ο Μαύρος Κουρσάρος, που τον παρακολουθούσε, χωρίς να καταλαβαίνει.

—Για να εξαφανίσω τα ίχνη του, ο κυβερνήτης σκέφτηκε πως το καλύτερο, που είχε να κάνει, ήταν να προχωρήσει, μαζί με τους ανθρώπους του, μέσα στην κοίτη του ρυακιού.

—Το νερό είναι βαθύ; ρώτησε ο Μαύρος Κουρσάρος.

—Τώρα θα ιδούμε, απάντησε ο Ισπανός στρατιώτης, που μπήκε άποφασιστικά στο πλατύ εκείνο ρυάκι, όπου το νερό έφτανε μόνο ως τα γόνατά του.

—Ε, λοιπόν, είπεν ο Κουρσάρος, άς μπόυμε κι' εμείς μέσα στο νερό, και θα ιδούμε πού θα μάς βγάλη.

—Όλοι, ακολουθώντας τον άρχηγό τους, μπήκανε στο πλατύ ρυάκι.

Άσχοπες προσπάθειες

Το νερό, που κυλούσε εκεί ήτανε γεμάτο από υδροχαρή φυτά, κι' έτσι, μόρε-σαν ν' αντιληφθούν, από μερικά άπ' αυτά, που τα βρήκανε τσαλαπατημένα, τί διεύθυνσι είχανε πάρει οι φυγάδες.

Άκολουθούσαν λοιπόν αυτά τα ίχνη. Έβάδιζαν όσο μπορούσαν πιο γρήγορα, όταν, ξαφνικά, στη σιγή, που βασιλευε γύρω τους, άντηχησε μία έκπυροσκόρησι, σαν από κανένα πιστόλι, κι' έπειτα άκούστηκε ένα κροτάλισμα, μέσα στα πυκνά φυλλάμια.

—Παναγία του Χάμπουργκ! φώναξε ο Βάν Στίλλερ, που είχε σκύψει ένστικτωδώς. Τί είναι αυτό;

Ο Μαύρος Κουρσάρος έτοιμασε άμέσως το τουφέκι του, ενώ οι σύντροφοί του κυττούσανε γύρω τους τρομαγμένοι.

Μόνο ο Ισπανός στρατιώτης δεν είχε δείξει ούτε έκπληξι ούτε φόβο.

—Μήπως είναι καμμία επίθεση; τον ρώτησε ο Κουρσάρος.

—Όχι, απάντησε εκείνος χαμογελώντας.

—Δεν άκουσες, λοιπόν, τίποτα;

—Ναί, καπετάνιο μου, αλλά δεν άνησυχώ γι' αυτό...

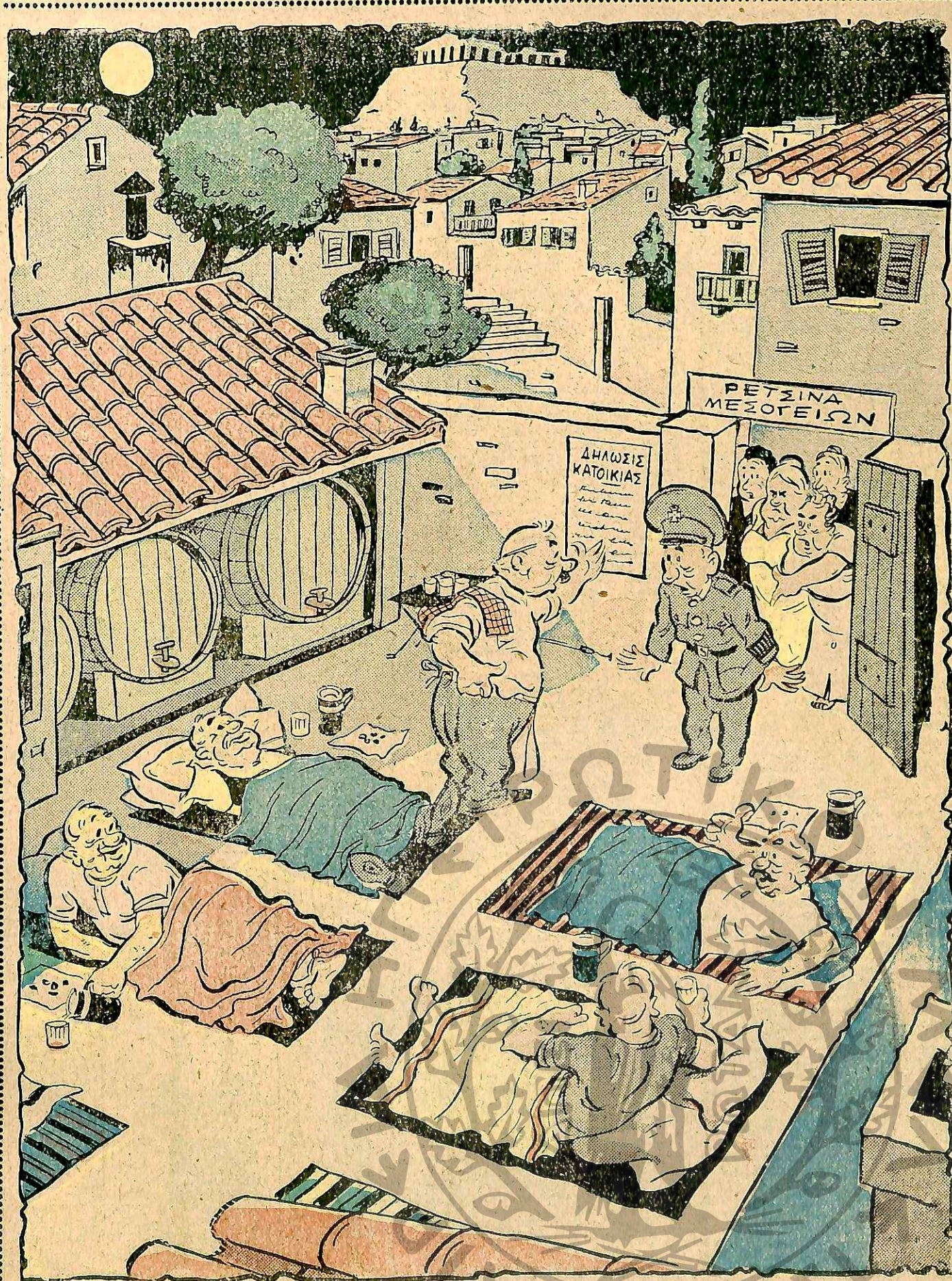
Καθώς ο Ισπανός τελείωνε αυτά τα λόγια, μία έκπυροσκόρησι, πιο δυνατή από την πρώτη, άκούστηκε, ακολουθούμενη από πυκνό κροτάλισμα.

—Μιά άληθινή μπόμπα! είπεν ο Υδόνικ.

—Ναί, αλλά μιά μπόμπα φυτική και άθωότατη, γι' αυτό μπορώ να σας δεβαιώσω, απάντησεν ο Ισπανός, δείχνοντας, στη δεξιά όχθη, ένα δέντρο με πλατεία φύλλα, που, πάνω στα κλαδιά του, ύπληχαν κάτι ξηροί καρποί σαν πορτοκάλλια, με ραβδώσεις όπως των πεπονιών. Να τί μάς βομβαρδίζει. Όταν οι καρποί αυτού του δέντρου ώριμάζουν, τινάζονται γύρω τους και κάνουν το θόρυβο που άκούσαμε.

—Μα την πίστι μου, ψιθύρισε ο Καρμό, ένόμιζα πως ήταν οι άνθρωποι του κυβερνήτη, που μάς πυροβολούσαν. Είναι περίεργο...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια



—Μην τίς άκούτε, κύριε πόλιςμαν! Έδω έχουνε χάνει δηλωσί κατσινίλας... (Του Μ. Γάλλια)

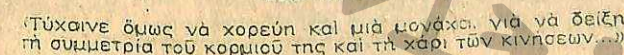
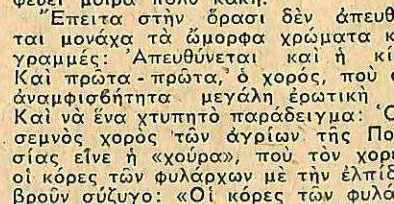




Θ. ΔΡΑΚΟΥΣ



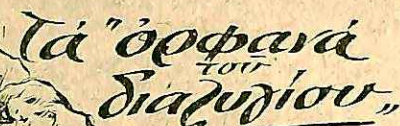
Ἔνα γεγονός ἀρέτα εὐλω-  
το, γι' αὐτὴ τὴν τάσι, εἶνε αὐ-  
τὸ ποῦναι πρὸ τοῦ πολέμου,  
στὸ Παρίσι. Μία ἐφημερίδα εἶ-  
χε ἐκδόσει, σὲ μιὰ σελίδα της,  
τὶς φωτογραφίες ἐκατὸν τριάν-  
τα καὶ μίας ἄρτοποιῶν καὶ καλ-  
λιτεχνῶν, καὶ ζήτησεν τὴν γνώμη  
τοῦ κοινῶ, ποῖα ἦσαν ἀραιότε-



Ὅσοσοῦν ὑπάρχει καὶ ἡ ἐλπίς  
τῆς ἀκινήσεως, ποῦ τὴν ἀσκεῖ ἡ  
ὠμορφία στὴν πιὸ ἡρεμὴ κι' ἰδε-  
ώδη ἐμφάνισί της — στ' ἀγαλλ-  
ματα! — Μὰ γι' αὐτὸ θὰ μιλή-  
σω σ' ἄλλο σημεῖωμα.

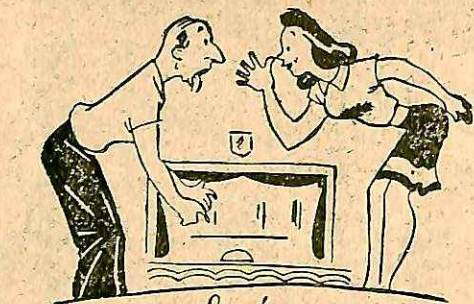
Τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν





11





## Η ΚΑΜΟΔΙΟΥΣΙΑ ΜΑΣ

### ΟΙ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΕΣ

#### ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΔΙΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: 40 ΕΤΩΝ. ΔΙΣ ΑΝΤΕΛΑ: 38 ΕΤΩΝ. ΔΙΣ ΟΡΤΑΝΣΙΑ: 36 ΕΤΩΝ. ΛΟΥΛΟΥ: ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ ΤΩΝ 3 ΑΔΕΛΦΩΝ. 20 ΕΤΩΝ.

(Η σκηνή σ' ένα δωμάτιο, το παράθυρο του οποίου βλέπε, στο δρόμο).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (μπροστά στο παράθυρο, κυττάζει έξω): Πάλι κόβει βόλτες αυτός ο παλάνθρωπος στο άπεναντι πεζοδρόμιο!

ΑΝΤΕΛΑ (πλησιάζοντας το παράθυρο): Ά, εκόβε τις βόλτες για χάρη σου θά τον εύσκες πολύ καθώς πρέπει.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (πειραγμένη): Δεν πιστεύω να νομίζει πως κόβει βόλτες για τ' αμύγδαλό σου.

ΑΝΤΕΛΑ (με ερώνη): Όχι, για χάρη σου τις κόβει! Μα δεν το πήρες άκομη άπόφαση πως έμεινες στο ράφι;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Όρίστε μας! Τό κοριτσάκι!... Μήπως άφισες κανέναν άντρα για τούς άλλους;

ΑΝΤΕΛΑ: Πάντως είμαι μικρότερή σου. Δύο χρόν... εινε δυο χρόνια και μέσα στο δάστημα αυτό αλλάζουν πολλά πράγματα.

ΟΡΤΑΝΣΙΑ (μπαίνοντας): Τι έχετε και τραγουδάτε. Δεν φεύγετε τουλάχιστον άπ' το πασάθυρο; Εινε ανάγκη να σας άκούη ο κόσμος; (Κυττάει άπ' το παράθυρο τό νέο πού κόβει πάντα βόλτες και χαμογελά).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Κύττα ξετσιπωσιά! Να κάθεται να χαμογελά στον πρώτο τυχόντα!

ΟΡΤΑΝΣΙΑ: Έπειδή δεν σε κυττάει κανείς έσένα θαρρείς πώς δεν έχουν και οι άλλοι τό δάκαμα να φλερτάρουν λιγάκι;

ΑΝΤΕΛΑ (γενλώντας προσποιητά): Όρίστε μας! Άλλη πάλι αυτή. Έχε γούστο να υάς πής πως ο νεαρός αυτός σουλατσάει έξω για σένα.

ΟΡΤΑΝΣΙΑ: Όχι, για χάρη σου χαλάει τις σόλες του. Μα δεν θέλετε λοιπόν να καταλάβετε έσεις οι δυο πως γεράσατε;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ και ΑΝΤΕΛΑ (μαζί): Η μπρεπεκα!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Τό στόμα της μοσχοβολά γαλατάκι.

ΑΝΤΕΛΑ: Δεν πηγαίνεις λέω έγω να πιάσης καμιά θέσι στο γηροκομείο!

ΟΡΤΑΝΣΙΑ: Άν δεν πάσαχτε άπό μυωπία θα βλέπατε πως μούκλεισε τό μάτι.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Κατά δώ κυττάει.

ΑΝΤΕΛΑ: Έμένα τόκλεισε.

ΟΡΤΑΝΣΙΑ: Κυττάει προς τα κεί γιατί δεν θέλει να μ' έκθέση. Να τώρα μού χαμογελά. Και τί σίκ πού εινε!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Δεν εινε άσχημος! Πάντως δεν εινε και για τ' αμύγδαλό σου!

ΑΝΤΕΛΑ: Τώρα χαμογέλασε σ' έμένα. Τι ευγενικός πού φαίνεται!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Δείχνει να εινε άπό καλή οικογένεια.

ΑΝΤΕΛΑ: Μπά! Μα πρόδ'όλιγου τον έλεγες παλάνθρωπο.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Σκασμός! Δεν σου πέφτει λόγος.

ΑΝΤΕΛΑ: Έσύ τ' αμύγδαλό σου θέλεις να κύνες κόρτε, τώρα σ' αμ γεράματα!

ΟΡΤΑΝΣΙΑ: Σάμπως τού λόγου σου πηγαίνεις πίσω.

ΑΝΤΕΛΑ: Έσύ να κυττάζης τ' αμ δικά σου τ' αμ χάλ'α και ν' άφίνης τούς άλλους ήσυχους!

ΟΡΤΑΝΣΙΑ: Δεν πηγαίνετε λέω έγω να ήλιοτραβηχτήτε άλλου και να μ' άφίσετε ήσυχη έμένα; Μού έχετε χαλάσει τόσες φορές τήν τήχη μου! Φτάνει πιά. (Κυττάει έξω).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Έμεις σου χαλάσαμε τήν τήχη σου ή έσύ τήν δική μας με τήν ξετσιπωσιά σου; Κυττάζεις πάντοτε να τσιμπήσης για λογαριασμό σου όποιον παρουνισιάζαν για μας. Άκόμη και σήμερα δεν ντρέπεσαι να γυρίσης μ' αυτά τ' αμ προκλητικά φουστάνια κοτ' αμ γυνάικα!

ΟΡΤΑΝΣΙΑ: Έχω ώραία πόδια και δεν ντρέπομαι να τ' αμ δείχνω. Δεν εινε σαν τ' αμ δικά σας τ' αμ καλάμια! (Κυττάει πάλι έξω).

ΑΝΤΕΛΑ (άναστατωμένη): Ποιανής έστειλε τό φίλι;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Έμένα!

ΟΡΤΑΝΣΙΑ: Ήταν για μένα!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Θά εινε φαίνεται άλλοι άωρος. Τ' αμ στέλνει σ' έμένα και κυττάει άλλου!

ΟΡΤΑΝΣΙΑ: Μού φαίνεται...

ΑΝΤΕΛΑ: Κι' έγω έτσι νομίζω.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Σ' αν νάχτε δικήν. Ά! τό βραμκορίτσι! Με τήν υπηρέτριά μας φλερτάρει. Αυτό μας έλειπε! (Φωνάζει δυνατά): Λουλού!

ΑΝΤΕΛΑ: Άκούς τό παλαιοηλικό! Να νομίζη κι' ο κόσμος πως κορτάρουν έμάς! (Φωνάζει κι' αυτή): Λουλού!

ΟΡΤΑΝΣΙΑ: Κι' αυτός ο παλάνθρωπος δεν ντρέπεται λιγάκι να κάνη κόρτε με τις δούλες!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Άμ τί περιμένεις άπ' αυτόν, δεν βλέπεις τή φάτσα του;

ΑΝΤΕΛΑ: Ποιά γυνάικα τής προκοπής θα γυρίζε να δ' ό τό προστυχόμυτρό του; (Φωνάζει πάλι): Λουλού!

ΟΡΤΑΝΣΙΑ (φωνάζει άπ' το παράθυρο): Φύγε άπ' εκεί, παλάνθρωπε, γιατί θα φωνάξω τήν άστυνομία!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (ανοίγει τήν πόρτα και φωνάζει): Λουλουσουού!...

ΛΟΥΛΟΥ (μπαίνοντας): Με φωνάξατε, δεσποινίς;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Ξελαργύ, αστήκαμε. Ξεράθηκε τό στόμα μας να σε φωνάξωμε.

ΑΝΤΕΛΑ: Πού ήσουν; Δεν μού λές;

ΛΟΥΛΟΥ (κοκκινίζοντας): Στήν... κουζίνα!

ΟΡΤΑΝΣΙΑ: Στήν κουζίνα ήσουν ή κρεμίσουν άπ' τό παρόθυρο κορτάροντας μ' αυτόν τόν παλαιομυσκαρά;

(Η Λουλού κοκκινίζει περισσότερο και δεν άπαντά).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Δεν ντρέπεσαι, κορίτσι πρ' αμ να φλερτάρης με άνώστους;

ΛΟΥΛΟΥ (με θάρρος): Μα αν δεν φλερτάρουν τ' αμ κορίτσια ποιές θα φλερτάρουν; οι γονές και οι γεροντοκόρες;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, ΑΝΤΕΛΑ και ΟΡΤΑΝΣΙΑ (χυμών επάνω της και τήν πιάνουν άπ' τ' αμ καλλιά): Τι είπες, παλιοθήλυκο;

ΛΟΥΛΟΥ: Βοήθεια!...

(Άκούγεται τό κουνούνη τής έξώπορτας. Οι τρεις άδελφές τήν άφίνουν άμέσως).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Να πάρης τόν μπόγο σου και να φύγης στη στιγμή.

ΑΝΤΕΛΑ: Να μ' αμ σε ξαναδώ στα μάτια μου!

ΟΡΤΑΝΣΙΑ: Ξετσιπωτή!

(Η Λουλού φεύγει, κατεβαίνει τρέχοντας τις σκάλες και βγαίνει άπ' τήν έξώπορτα. Οι τρεις άδελφές τήν βλέπουν ν' άπομακρύνεται κρεμασμένη άπ' τό μπράτσο τού σουλατσάδου).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (άναστενάζοντας βαθείά): Τυχερή!...

ΑΝΤΕΛΑ (ψιθυριστά): Πάει κι' αυτή!...

ΟΡΤΑΝΣΙΑ (κλείνοντας τό παράθυρο): Εύτυχ σμένη Λουλού! Πόσο σε ζηλεύω!...

Φ. ΣΑΤΣΝΟΚ

#### ΘΘΘ

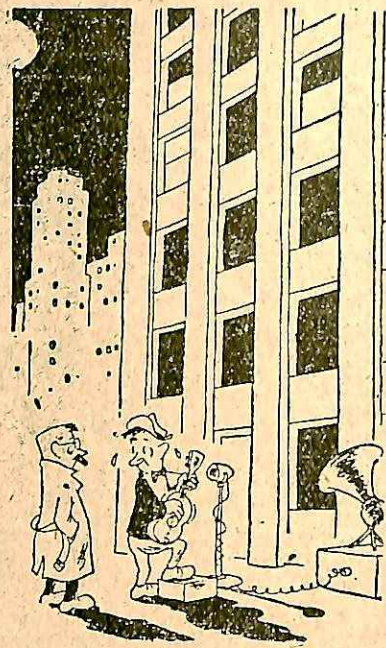
#### Άθως ο κατηνορούμενος

Ο δίκαστής: Ίσχυρίζεσαι λοιπόν ότι διέρρηξες τό κατηνορούμενο μόνο και μόνο για να πάρης ένα πακέτο τσιγάρα;

Κατηνορούμενος: Μάλιστα κύριε πρόεδρε.

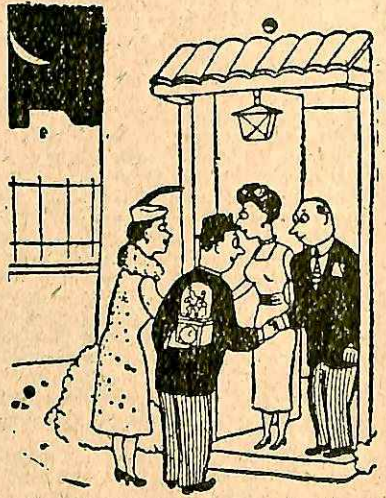
Ο δίκαστής: Τότε για ποιά λόγο άνοιξες τό κατηνορούμενο;

Κατηνορούμενος: Για να βάλω μέσα τό αντίτιμο, κύριε πρόεδρε.



#### ΣΕΡΕΝΑΤΑ

— Κάθεται, βλέπεις, στο 52ο πάτωμα κι' άναγκάστηκα να βάλω μεγάφωνο!...



#### ΤΟ ΠΗΡΕ ΓΙΑ «ΣΟΥΒΕΝΙΡ»

— Πέρασαμε μια εύχάριστη βραδιά. Θά μας μείνη άξέχαστη!...



Τ' αμ ώραία μουστάκια!...

ΟΛΑ τ' αμ βερνίκια και όλες οι κρέμες τού κόσμου δεν μπορούν ν' άναπληρώσουν τό θελητήριο ενός λεπτού και χαριτωμένου χεριού. Πολλές γυναίκες έχουν κινήσεις άποτόμες ή άναποφάσιστες. Τ' αμ χέρια τους στερεούνται προσωπικότητας. Όστόσο, ή χάρις και ή άρμονία τών κινήων δεν εινε άναγκαστικά έμμετες. Μπορούν ν' άποκτηθούν έπίσης με μερικές άπλες άσκήσεις, πού δεν άπαιτούν μεγάλο κόπο.

Μην ξεχνάτε ότι ένα ώραίο πρόσωπο προσελκύει, άλλ' ότ ένα κομψό χέρι συγκρατεί περισσότερο τήν προσοχή και προκαλεί μεγαλύτερο ένδιαφέρον. Γιατί τ' αμ χέρια έχουν τή δική τους κεύλαττία, πού αίχμαλωτίζει όσον και τό βλέμμα.

Πρέπει, πρό πάντος ν' άφήσετε έλεύθερα τ' αμ χτυλά σας και να κάμετε και τις πιο μικρές κινήσεις τών χεριών σας χαριτωμένες και άρμονικές.

Ξερετε να χορεύετε; Έ, λοιπόν, δεν θα χρειασθή παρά να μεταβάλετε τ' αμ χέρια σας σε δυο μικρές χορευτρίες, πού θα χορεύουν βάλε ή ρυθμια στο ρυθμό πού παίζει τό ραδιοφωνό σας ή στο σκοπό πού τραγουδούν τ' αμ χείλη σας.

Αι κινήσεις πού θα σας ύποδείξωμε έχουν χαρακτήρα καθαρώς ένδεκτικό. Μπορείτε να τις ποικίλετε όσον θέλετε. Οι έμπνεύσεις δεν θα σας λείψουν, άσφαλώς, στην προκειμένη περίπτωση.

Άν τ' αμ χέρια σας δεν εινε πολύ λεπτά ή δεν έχουν τις άρμονικές γραμμές πού θα έπιβουόσατε, μην άπελπίζεσθε. Αι άσκήσεις πού σας ύποδεικνύωμε, καθώς κι' εκείνες πού θα έπινοήσετε μόνη σας, ξεκινώντας άπ' αυτές, θα σας βοηθήσουν να διορθώσετε όλες τ' αμ έλαττώματα, θα δώσουν χάρι στις κινήσεις σας και θα κάμουν τ' αμ χέρια σας να μιλούν πραγματικά.

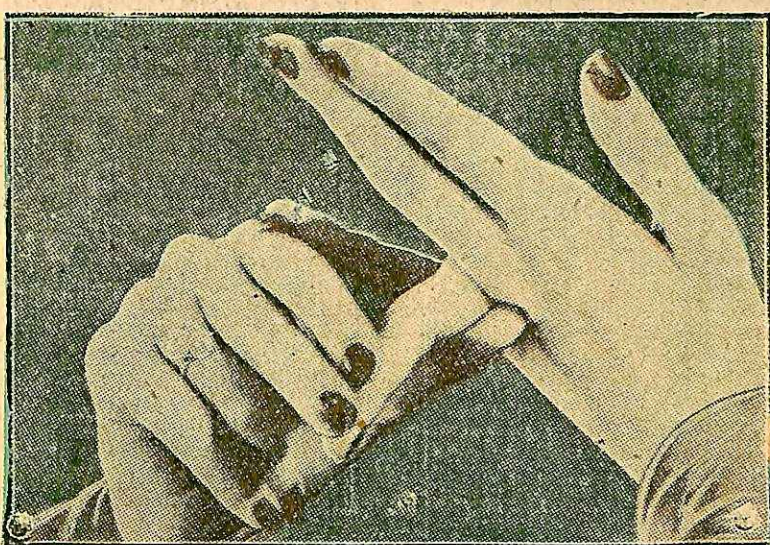
Άλλ' ύπάρχει μια προϋπόθεσις για να φτόσετε σ' αυτό τό άποτέλεσμα. Πρέπει να έχετε ύπομονή και να έκτελήτε τήν κάθε άσκησι κανονικά, σύμφωνα με τόν άπαιτούμενο ρυθμό και χωρίς βιασιότητα. Και κάτι άλλο άκούη. Όπως και τό ύπόλοιπο σώμα, έσ' και τ' αμ χέρια έχουν συνεχή ανάγκη από γυμναστική. Μην επαναπαύεσθε, λοιπόν, στο άποτέλεσμα πού έπιτύχατε. Άλλά συνεχίστε τις άσκήσεις σας. Θ' αμείψετε έτσι τήν άρμονία και τή χάρι τών χεριών σας.

Εινε αυτόνοπτο ότι και εκείνες πού προκίστηκαν από τή φύσι με άμορφη χέρια δεν πρέπει να παραμελούν αυτές τις άσκήσεις, αν θέλουν να διατηρήσουν τή φόρμα τους. Πέντε ή δέκα λεπτά πού θα διαθέσετε τήν ήμέρα για αυτό τό σκοπό δεν άποτελούν μεγάλο κόπο.

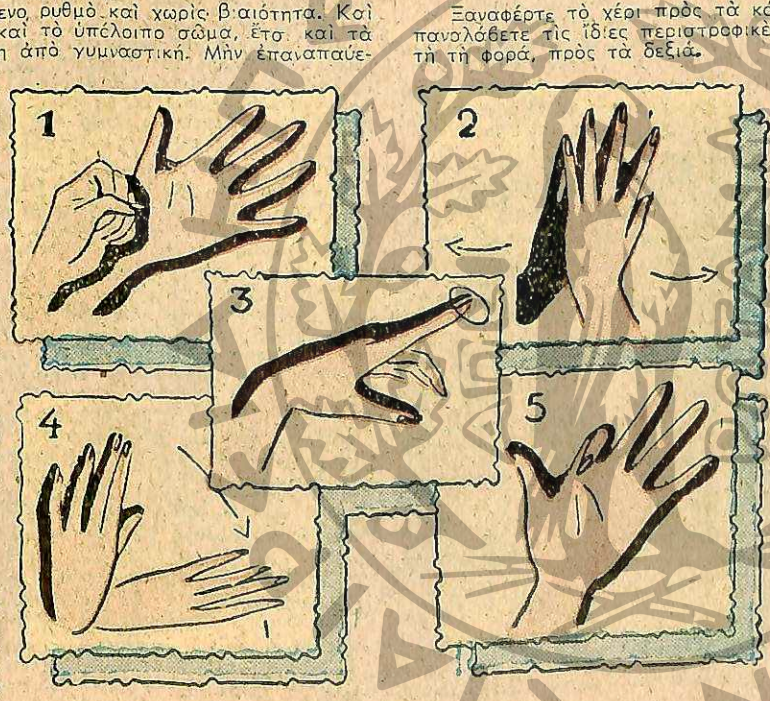
Να τώρα ποιές εινε οι βασικές άσκήσεις πού πρέπει να κάμετε και από τις οποίες θα έμπνευσθήτε ένα σωρό άλλες:

#### 1η κίνηση, σε δυο χρόνους.

Πρώτος χρόνος: Σφίγγετε τή γροθιά σας, με τόν αντίχειρα προς τα μέσα. Δεύτερος χρόνος: Άνοίξετε τό χέρι, τεντώνοντας τ' αμ δάχτυλα μεταξύ



#### Πώς θα τούς δώσετε όμορφες και χαριτωμένες κινήσεις



των, όσο υποστείτε περισσότερο.

Θά έκτελέσετε αυτές τις κινήσεις δέκα φορές, είτε χωριστά με τό κάθε χέρι, είτε και με τ' αμ δυο χέρια μαζί (αν μπορήτε).

#### 2η κίνηση, σε δυο χρόνους (πολύ άρνούς)

Πρώτος χρόνος: Ένώσετε τις άκρες τών δαχτύλων και τών δυο χεριών. (Τ' αμ δάχτυλα τεντώνετε και μακριά τό ένα από τό άλλο).

Δεύτερος χρόνος: Άνυψώσατε τούς άγκώνες χωρίς να ξεσηύξετε τ' αμ δάχτυλα. Άν τ' αμ χέρια σας εινε εύλύγιστα, ή όαχη τους θα σχηματιση μ' αμ γωνία με τ' αμ δάχτυλα.

Η άσκηση αυτή, πού εινε έξαιρετική για τήν εύλυγισία τών χεριών, πρέπει να επαναληφθή έξι φορές.

#### 3η κίνηση, σε τρεις χρόνους (πολύ ταχείς)

Άνοίξετε τό χέρι οριζόντια, με τήν παλάμη προς τα κάτω.

Κάμετε με τό κάθε δάχτυλο χωριστά τρεις περιστροφές από τ' αμ δεξιά προς τ' αμ άριστερά και άλλες τρεις από τ' αμ άριστερά προς τ' αμ δεξιά.

Τ' αμ δάχτυλα πρέπει να παραμένουν τεντωμένα κατά τή διάρκεια αυτών τών κινήσεων.

#### 4η κίνηση, σε τρεις χρόνους (άρνούς)

Περιστροφική κίνηση τού χεριού γύρω στον καρπό. Τό χέρι πρέπει να παραμένη έλεύθερα και εύλύγιστο κατά τούς έπομένους χρόνους.

Πρώτος χρόνος: ή περιστροφική κίνηση θα γίνη με τό χέρι γεμμένο προς τα κάτω.

Δεύτερος χρόνος: άνεβόστε τό χέρι και κάμετε τήν ίδια περιστροφική κίνηση, με τόν καρπό γυρισμένο προς τ' αμ άριστερά.

Τρίτος χρόνος: ύψώστε τό χέρι φέρνοντας τό όσο υποστείτε πιο τ' αμ προς τήν κάθση και κάμετε τήν ίδια περιστροφική κίνηση.

Επαναφέρετε τό χέρι προς τα κάτω (πρώτος χρόνος) και έπαναλάβετε τις ίδιες περιστροφικές κινήσεις, άνεβαίνοντας αυτή τή φορά, προς τ' αμ δεξιά.

#### 5η κίνηση, σε τέσσερις χρόνους

Λυγίστε τ' αμ δάχτυλα στην τρίτη φάλαγγα (έκτος από τήν αντίχειρα) και άνοίξετε τα τό ένα έπειτα από τό άλλο, τεντώνοντας τα όσο μπορείτε περισσότερα.

Θά άρχίσετε τό λυγισμα τών δαχτύλων από τόν δείκτη. Το άνοιγμα θα άρχισή από τό μικρό δάχτυλο.

Θά κάμετε κατόπιν τήν ίδια κίνηση με τόν αντίχειρα.

Επαναλάβετε όσο υποστείτε περισσότερα αυτές τις άσκήσεις, πού λεπταίνουν τ' αμ δάχτυλα και τούς δίνουν έξαιρετική εύλυγισία.

Δεν έχετε λοιπόν παρά να δοκιμάσετε.

Οι άσκήσεις αυτές κάθε άλλο παρά δύσκολες εινε. Το άποτέλεσμα όμως εινε σπουδαίο. Άποκτάτε έτσι τ' αμ πειό ώραία, τ' αμ πειό έκφραστικά χέρια.



# Το τραγικό Είδενιο της ΜΑΡΙΑΣ ΚΡΕΣΣΥ

## Ένα άποτρόπαιο Ιστορικό έγκλημα

Η οικογένεια των Κρεσσύ ήταν μια από τις παλαιότερες και ένδοξες της Γαλλίας. 'Αλλ' οι πόλεμοι είχαν εξαφανίσει σιγά-σιγά όλα τα αρρενα μέλη της. Καί, κατά τα μέσα του 14ου αιώνας, μόνο δυο γυναίκες είχαν απομείνει απ' αυτήν: η γηραιά κόμισσα Κλοτίλδη και η κόρη της Μαρία.

Οι δυο γυναίκες ζούσαν μόνες τους στον παλιό πύργο του Κρεσσύ, περιτοιχισμένες από μερικούς πιστούς φύλακες. Οι μόνοι άνθρωποι που τις επισκέπτονταν εκεί ήταν ο άββας Ζορντάν και ένας νεαρός δάσκαλος, ο 'Ιωσήφ Μπαγγλιόν.

'Αλλά, με τον καιρό, συνέβη κάτι που ούτε η κόμισσα Κλοτίλδη ούτε ο άββας Ζορντάν μπορούσαν να υποπτευθούν: η Μαρία και ο 'Ιωσήφ αγαπήθηκαν μ' ένα παράφορο αίσθημα και παντρεύτηκαν κρυφά.

Όταν η κόμισσα Κλοτίλδη έμαθε αυτόν τον κρυφό γάμο, έστειλε την κόρη της σ' ένα μοναστήρι, κοντά στο Παρίσι και διάταξε τους ανθρώπους της να συλλάβουν τον Μπαγγλιόν και να τον ρίξουν μέσα σ' ένα σκοτεινό κελλί του πύργου. 'Αλλ' ο Μπαγγλιόν κατόρθωσε να δραπέτευση σε λίγο και κατέφυγε στην Ιταλική Σιέννα.

Στο μεταξύ, ένα σκοτεινό και άποτρόπαιο δράμα παιζόταν στο Παρίσι.

Ο βασιλιάς Λουδοβίκος ο 10ος είχε πεθάνει, ξαφνικά, αφήνοντας έγκυο τη γυναίκα του Κλημεντίνη, κόρη του βασιλιά της Ουγγαρίας.

'Ολοι περίμεναν με άnuπομονησία τη γέννηση του παιδιού, που είχε στα σπλάχνα της η βασίλισσα, αλλά περισσότερο από όλους ο άδελφος του Λουδοβίκου Φίλιππος. Γιατί, αν γεννιόταν κορίτσι, θ' ανέβαινε αυτός στο θρόνο. 'Ενώ, αν γεννιόταν αγόρι, η Κλημεντίνη θ' άσκούσε την αντίδασί- λεια, εν όνοματι του παιδιού της.

Κι' η τύχη θέλησε να γεννηση η Κλημεντίνη αγόρι.

Μερικές ημέρες αργότερα, αυτό το παιδί πέθανε ξαφνικά. 'Αλλοι έπλαν πως είχε στραγγαλισθή από την πεθερά του Φίλιππου πριγκίπισσα Μαχώ του 'Αρτουά. 'Αλλοι πως είχε πεθάνει δηλητηριασμένο. Κι' άλλοι, τέλος, πως του είχαν τρυπήσει με μια χρυσή καρφίτσα το κεφάλι.

'Ετσι, ο Φίλιππος άνακηρύχθηκε βασιλιάς.

'Αλλά ήταν το παιδί της βασίλισσας αυτό που είχε πεθάνει μ' ένα τέτοιο μυστηριώδη τρόπο; 'Η αλήθεια άποκαλύφθηκε έπειτα από πολλά χρόνια.

'Η Μαρία του Κρεσσύ είχε γεννήσει κι' αυτή ένα αγόρι την ίδια ημέρα με την Κλημεντίνη. Οι όπαδοι της βασίλισ-



Οι μόνοι άνθρωποι που τις επισκέπτονταν ήταν ο άββας Ζορντάν και ο νεαρός 'Ιωσήφ Μπαγγλιόν.

σης, ξέροντας τον κίνδυνο που διέτρεχε ο μικρός πρίγκηπας άντικατέστησαν τα δυο παιδιά το ένα με το άλλο, χωρίς ούτε ο Φίλιππος ούτε η Μαχώ ν' άντιληφθούν το παραμικρό.

'Ετσι, ο μικρός πρίγκηπας σώθηκε και, στη θέση του, η Μαχώ και ο Φίλιππος σκότωσαν το παιδάκι της Μαρίας.

Όταν η δυστυχισμένη μητέρα του δολοφονηθέντος βρέ- φους έμαθε την τραγική αλήθεια, βυθίστηκε σε μεγάλη λύπη και πέθανε έπειτα από λίγον καιρό.

Στο μεταξύ, είχε πεθάνει και η κόμισσα Κλοτίλδη. 'Ο 'Ιωσήφ Μπαγγλιόν γύρισε τότε στη Γαλλία, πήρε το παιδάκι που το νομίζει για δικό του και ξαναγύρισε στη Σιέννα.

Ο άββας Τζορντάν, που γνώριζε το τρομερό μυστικό, άποφάσισε στην αρχή να σιωπήσει. 'Αλλ' όταν είδε τις συμφορές να ξεσπούν η μία έπειτα από την άλλη πάνω στη Γαλλία, άποφάσισε να φανερώσει την αλήθεια.

'Οστόσο, δεν στάθηκε τυχερός ν' ανακαλύψει τα ίχνη του Μπαγγλιόν. Προτού πεθάνει, όμως, έμπιστεύθηκε αυτή τη φροντίδα στον άββα Βαρθολομαίο, που συνέχισε τις έρευνές του.

Ο Γάλλος κληρικός, έπειτα από προσπάθειες πολλών ετών, κατόρθωσε, τέλος, με τη βοήθεια του άρχοντος της Ρώμης Κόλα ντι Ριέντζο, να βρουν το «γυίο» του 'Ιωσήφ Μπαγγλιόν. Τον έλεγαν 'Ιωάννη Μινιέ και έξασκούσε το επάγγελμα του έμπορου ύφασμάτων στη Σιέννα.

Μιά μέρα του 1354, ο Κόλα ντι Ριέντζο έστειλε ένα γράμμα στον «γεγενή και σοφό 'Ιωάννη Μινιέ», προσκαλώντας τον να πάη να τον επισκεφθή.

Ο Ριέντζο, τού άφηγήθηκε τότε τα διαδραματισθέντα κατά τη γέννησή του, τού έδωσε τα έγγραφα που τού είχαν έμπιστευθή ο άββας Βαρθολομαίος και, πέφτοντας στα πόδια του, τον προσκύνησε.

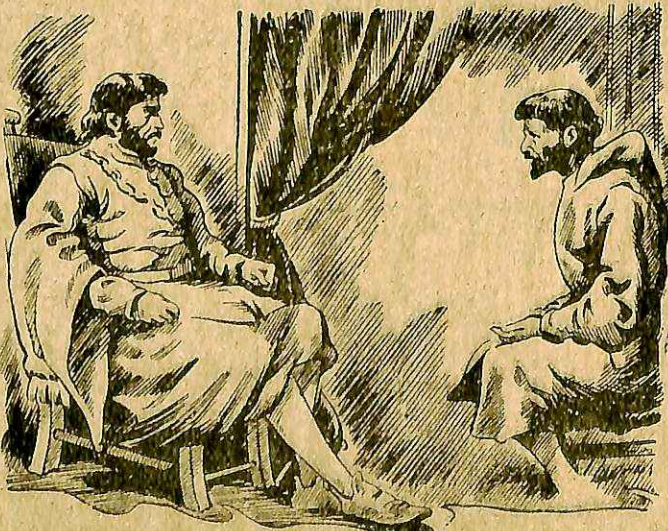
Ο 'Ιωάννης δίστασε στην αρχή αν έπρεπε να διεκδικήσει τα δικαιώματά του στο γαλλικό θρόνο. Το άποφάσισε, όμως, έπειτα από λίγον καιρό, με τη βοήθεια των συμπολιτών του, που στρατολόγησαν στρατεύματα μισθοφόρων και τον έφωδίσαν με άφθονα χρήματα, για να επιτύχη το σκοπό του.

Σε λίγο, δηλ η Προβηγκία ήταν με το μέρος του. 'Αλλ' ο στρατός των μισθοφόρων, στον οποίον είχε σπρίξει τις ελπίδες του, διασκορπίσθηκε στην πρώτη εμφάνισι των βασιλικών δυνάμεων.

Συνέβη και στην περίπτωση αυτή, ό,τι συμβαίνει συνήθως με τους μισθοφορικούς στρατούς που τους λείπει η πίστις, η άφοσίωσις και διασκορπίζονται στην πρώτη σύγκρουσι.

Ο 'Ιωάννης κατέφυγε τότε στη Σικελία, όπου συνελήφθη κατά διαταγήν της βασίλισσας της Νεαπόλεως 'Ιωάννας, που ήταν εξαδέλφη του Φίλιππου της Γαλλίας.

Λίγον καιρό αργότερα, ο άτυχος γυιός του βασιλιά Λουδοβίκου του 10ου και της Κλημεντίνης πέθανε δηλητηριασμένος σ' ένα υπόγειο κελλί του περιφόντου πύργου του 'Οδο (Αύγου).



Ο Κόλα ντι Ριέντζι έκαμε γνωστή στον 'Ιωάννη τη βασιλική καταγωγή του...

## ΤΟ ΑΥΤΙ ΕΙΝΑΙ Ένα άριστούργημα

Η εύαισθησία του στους ήχους

Είμε άληθινό θαύμα εύαισθησίας το ανθρώπινο αυτί. Όταν π.χ. άκούμε τον άσθενέστερο ακουστό ήχο, οι παλμικές κινήσεις του τυμπάνου έχουν πλάτος λιγότερο από ένα δέκατον της διαμέτρου του μορίου του υδρογόνου. 'Η άπόστασις αυτή είναι άσύλληπτα μικρή, περίπου ένα δεκάκις εκατομμυριοστόν του χιλιοστομέτρου.

Αν τ' κεφαλαίο Α της αρχής αυτής της φράσεως μεγάλωνε όσο του να φτάση στο ύψος τον ψηλότερο άμερικανικό ουρανοξύστη κι' η άπόστασις που είχαμε πιδό πάνω μεγάλωνε κι' αυτή άλλες τόσες φορές, θάφτανε στο πάχος του τσιγαροχαρτού.

Το έξωτερικό αυτί του ανθρώπου δεν συγκεντρώνει τόσο καλά τους ήχους, σαν το αυτί του σκύλου ή του κουνελιού. Το έξωτερικό αυτί, όπου βρίσκονται τα λεπτά αίσθητήρια νεύρα έχει έξαιρετική εύαισθησία, αλλά όχι μεγαλύτερη απ' όσο χρειάζεται. 'Η Φύσις δηλαδή ανέπτυξε την εύαισθησία του αυτιού μας ακριβώς όσο χρειάζεται για ν' άντιλαμβάνομεθα τους ήχους που μας ενδιαφέρουν.

'Αλλά κι' η άντοχή του αυτιού μας στα δεινοπαθήματα που υφίσταται (πολύ δυνατούς κρότους έρεθισμούς κλπ.) είναι άληθινά άξιόθαύμαστη.

Το έξωτερικό αυτί μπορεί να θεωρηθή ως ένα έξελιγμένο και τελειοποιημένο όργανο της άφης. 'Αντιλαμβάνεται δηλαδή όχι μόνο τις πολύ δυνατές παλμικές δονήσεις, που τις νοιώθουμε και με την άφή με το δέρμα μας (όπως π.χ. τους παλμούς του πιάνου με τις άκρες των δακτύλων μας), αλλά και τις άδύνατες και έλαφρές. 'Εχει παρατηρηθή ότι, όσο ένας ήχος είναι δυνατότερος, τόσο πρέπει να γίνει πιο δυνατός, αρχίζει να έπηρεάζη το δέρμα των χεριών μας, τους βλεννογόνους της μύτης και του λαιμού μας, τις τρίχες της κεφαλής μας, ακόμη δε και τα κόκκαλα, τις αρθρώσεις και τα έξωτερικά μας όργανα.

Η κοινή όμως άφή δεν μπορεί να διακρίνει τις λεπτές διαφορές, για τις οποίες είναι ειδικευμένη η άκοή. 'Αντιλαμβάνεται π.χ. το ρυθμό ενός μουσικού κομματιού, όχι όμως την έναρμονία των ήχων. Νοιώθει την έντασι μιας δυνατής ομιλίας, δεν ξεχωρίζει όμως τις λέξεις.

Το ύψος ενός ήχου μετράται με...  
**Σοφά Λόνια**

Η ζωή είναι ένα βουνό που πρέπει να το άνεβούμε όρθιοι. \* Η φίλια των περισσότερών ανθρώπων είναι έμπορικό συνάλλαγμα, το όποιον διορκεί μέχρι της ώριμης πρως λείν ημέρας. \* Κάθε τι ωραίο στη φύσι ή στην τέχνη μας θυμίζει με ταχύτητα άστραπής το πρόσωπο που άγαπούμε. 'Ετσι η άγάπη του ωραίου και ο έρωτας μοιάζονται τη ζωή.

ΣΤΑΝΤΑΛ

Δυο αίσθηματα κυριαρχούν στον έρωτα της γυναίκας: 'Η άφοσίωσις σε άνδρώπουλο και πεινυμένους πονεμένους και κακούργους άκούει τους οποίους θέλει να παρηγορήσ η παροδινεται σε άντρες περπατώντας σκληρόκοδους, δυνατόν σαν οποίους θέλει να λατρεύη σαν σκυλάκι, και να την κάνουν να πονέει και να ξευτελιστή.

«κύκλους» και η έντασι του με «ντεσιμπέλ». Οι άκουστοί ήχοι βρίσκονται μεταξύ 20 και 20.000 κύκλων. Την περισσότερη όμως εύαισθησία έχει το αυτί για ήχους 500 έως 4.000 κύκλων — αυτούς δηλαδή που αναλογούν περίπου στην όμιλία του ανθρώπου. Πάνω απ' τους 4.000 κύκλους και κάτω απ' τους 500, η εύαισθησία του αυτιού ελαττώνεται ταχύτατα. 'Οστόσο ένα υγιές νεανικό αυτί μπορεί ν' άκούση κι' αυτούς τους ήχους, αν έχουν άρκετή έντασι. 'Ενα παιδί π.χ. μπορεί ν' άκούση τους οξύτατους ήχους μιας νέας σφυρίχτρας για σκυλιά (20.000 κύκλων), ενώ οι γέροι δεν άκούνε ούτε μια ανθρώπινη φωνή με ύψος 5.000 κύκλων.

Τα περιθώρια των ακουστών ήχων είναι μεγαλύτερα στα σκυλιά, τις γάτες, τα ποντίκια κι' όλα ίσως τα μικρά θηλαστικά.

Πέρα απ' τους ήχους που αντιλαμβάνεται το αυτί βρίσκονται οι υπέρηχοι — όπως τα υπερδραχέα ηλεκτρικά κύματα βρίσκονται πέρα απ' τα βραχέα και δεν μπορούν να τα συλλάβουν τα κοινά ραδιόφωνα.

Οι υπέρηχοι είναι ήχοι υπερβολικά όξεις. Στη Φύσι οι υπέρηχοι δεν έχουν ποτέ μεγάλη έντασι κι' έπομένως δεν παρουσιάζουν καμμία αίσθητη επίδρασι στον οργανισμό μας. 'Όπως όμως γράψαμε κι' άλλοτε, παράγονται με τεχνητά μέσα ισχυρότατοι υπέρηχοι, που έχουν περιέργα άποτελέσματα τόσο στα άψυχα σώματα όσο και στους ζωντανούς οργανισμούς.

Οι υπέρηχοι έχουν την ιδιότητα να κινούνται σχεδόν κατ' ευθείαν γραμμήν, όπως οι φωτεινές ακτίνες (ενώ οι κοινοί ήχοι διασκορπίζονται προς όλες τις διευθύνσεις). Μεταδίδονται έξ' άλλου δύσκολα στον άέρα. 'Όσο δυνατοί λοιπόν κι' αν είναι, σβύνουν γρήγορα σε μικρή σχετικώς άπόστασι απ' την πηγή τους.

Ένας ήχος ώρισμένης έντάσεως άκούεται δυνατότερα αν βρίσκεται στη μέση περίπου των ακουστών όριών, παρά αν είναι πολύ όξυς ή πολύ βαρύς. Μπορεί λοιπόν ν' άκούε-ται καλά στους 1.000 ή 2.000 κύκλους, αλλά να μην άκούεται καθόλου στους 200 ή στους 10.000 κύκλους (μολονότι η έντασις είναι η ίδια και στις δυο περιπτώσεις).

Το άκουστικό νεύρο που συνδέει το αυτί με τον έγκέφαλο, άποτελείται από 30.000 λεπτότατες ίνες (πολύ λιγότερες δηλαδή απ' τις ίνες του όπτικού νεύρου, που φτάνουν το ένα εκατομμύριο). Τα σχε- τικά πείραματα άπέδειξαν ότι καθεμιά απ' αυτές ανταποκρίνεται σε ήχους ώρισμένου ύψους. 'Η «έλεκτικότης» αυτή των ινών ελαττώνεται κάπως όσο αυξάνει η έντασις των ήχων. Πάντως όμως καθεμιά απ' τις ίνες έπηρεάζεται μόνον από ένα μικρό ποσοστό των ακουστών ήχων.

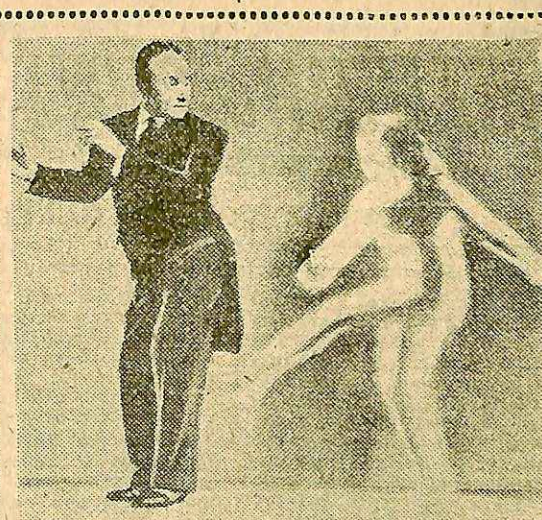
Θυμιάσιος σύμβουλος

Ο Τζαίμς Καννάρα στο Μπλουμ- φιλντ, της πολιτείας της Νέας 'Υ- όρκης, έξασκούσε το επάγγελμα του «φορολογικού συμβούλου». Συμβού- λευε, μ' άλλα λόγια, τους φορολο- γουμένους πελάτες του πως να ά- προκούπουν τα εισοδήματά τους και να μην πληρώνουν φόρους.

—'Αναλαμβάνω την ευθύνη για όλα, τους έλεγε. Δεν έχετε να φοδη- θήτε τίποτε. 'Αλλωστε, όπως βλέπε- τε, υπογράφω κι' ενώ μαζί σας τις φορολογικές δηλώσεις σας.

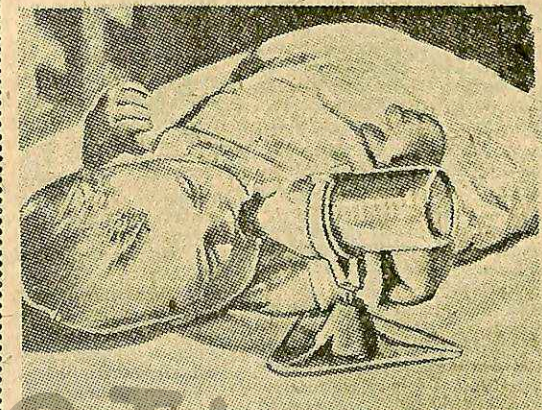
'Αλλ' ο εύφρονέστατος Καννάρα ύ- πόγραφε με από μελάνη που έξα- φανίζονταν από τη δηλώσι έπειτα από μερικές ημέρες.

Τελευταία, όμως, άποκαλύφθηκε η άπάτη του και όδηνόηθηκε στις φυλακές. Την ίδια τύχη είχαν και πολλοί από τους πελάτες του, που είχαν ακολουθήσει τις συμβουλές του.



Η ΑΟΡΑΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Σ' ένα καινούργιο άμερικανικό φίλμ, πρωδηία του «Αοράτου ανθρώπου», η πρωταγωνίστρια Βιρτζίνια Μπρούς γίνεται άόρατη, χάρις στην έφεύρεσι ενός γέρου έπιστήμονος κι' έπωφελείται απ' την καινούργια αυτή κατάστασι της για... να φιλοδογήσ με μερικές κλωταίες τον άχώνευτο προϊστάμενό της!



Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΘΗΛΑΖΕΙ ΔΙΧΩΣ ΚΟΠΟ

Το στήριγμα αυτό για τις μπουκάλες του μπιμπερόν επιτρέπει στα βρέφη να πίνουν το γάλα τους μ' όλη τους την άνεσι, χωρίς ν' άπασχολήται η μητέρα τους ή κάποιος άλλος για να τους βροτάη τη μπιτολίτσα. 'Όσο η μπουκάλα άδειάζει λίγο-λίγο, γέρνει προς τα έμπρος, κι' έτσι το παιδί ρουφάει εύκολα το περιεχόμενο, δίχως να καταπίνει άέρα και να υπάσχη κίνδυνος να πνιγί, όπως γίνεται συνήθως όταν τα μωρά μένουν μόνο τους και χωρίς επίβλεψι την ώρα που πίνουν το γάλα τους.



ΕΝΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟ ΓΥΛΚΙΣΜΑ

Το γλύκισμα αυτό, προωρισμένο για τους άργυ- ρούς γάμους του βασιλικού ζεύγους της 'Αγγλίας, είναι έργο ενός είδικου του ζαχαρολάστου Μ. Σούρ, του ίδιου δηλαδή που έφτιασε το γλύκισμα των γάμων της πριγκίπισσας 'Ελισάβετ. Καθεμιά απ' τις όκτω πλευρές του στολίζεται απ' τα βασι- λικά σύμβολα κι' από άλλες συμβολικές παραστάσεις.



27



Μία βαρεία σιωπή ήταν απλωμένη γύρω. Κι' εξαφνα μία σπαραχτική φωνή ακούστηκε:

— Μητέρα! μητέρα! τον χάνω, τον χάνω για πάντα! Λυπήσου με, Θεέ μου!

— Μαρία, κόρη μου, έλα μαζί μου, της είπε η μητέρα της. Έτσι μεγαλώνεις τον πόνο σου!

Η Μαρία, μόλις είκοσι χρονών, ωραία σαν κρίνος, με το πρόσωπο όμως αλλοιωμένο απ' το κλάμα, είχε χιρύνει και τώρα σήκωναν το νεκρό του αντρός της.

Κάτω από έναν ωχρό ούρανό του Νοεμβρίου, η κηδεία ξεκίνησε σ' ένα λίγο: Η πομπή ήταν επιθλιπτική. Προχωρούσε η νεκροφόρος, ύστερα ακολουθούσαν αμάξια με στεφάνια και σταυρούς από λουλούδια. Ο κόσμος πήγαινε από πίσω πεζή, με βήμα αργό. Η νεαρά χήρα, συντριμμένη, αποκατωμένη απ' το βαρύ πένθος της, είχε μείνει στο σπίτι, γιατί οι γείτροι φοβόντανε για την υγεία της. Μπροστά στο ανοιχτό παράθυρο, έβλεπε την νεκρική πομπή ν' απομακρύνεται ολοένα. Τότε έβγαλε μία απελπισμένη κραυγή. Στην κραυγή αυτή απάντησε ένα κλάμα.

Έξαφνα η Μαρία είδε λίγα μέτρα πιά πέρα, μία γυναίκα ολομόναχη που θρηνούσε. Δεν θάταν περισσότερο από είκοσι χρονών και φορούσε κι' αυτή μαύρα. Η άγνωστη σήκωσε το κεφάλι της και το βλέμμα της διασταυρώθηκε με το βλέμμα της Μαρίας. Η Μαρία τροβήχτηκε μέσα στο δωμάτιο κι' έκλεισε το παράθυρο. Μά σ' ένα λίγο, σαν να την έσπρωχνε κάτι, τ'ο ξανάνοιξε και κύτταξε-έξω. Η άγνωστη δεν ήταν πιά εκεί.

Απελπισμένη, η χήρα έπεσε σ' ένα πολυθρόνα. Μ'ε το κεφάλι πρὸς τὰ πόδια, με μάτια απ' όπου εξακολουθούσαν ν'α τρέχουν τὰ δάκρυα, προσπαθούσε τώρα ν'α συγκέντρωση τὴ σκέψι της. Ποιά ήταν ἡ μελαγχρινὴ αὐτὴ γυναίκα, πού μπορούσε ἴσως ν'α ἦταν κι' ἀδελφὴ της, μὰ καὶ εἶχαν καὶ οἱ δύο τους περίπου τὴν ἴδια ἡλικία; Πού εἶχε δὴ αὐτὸ τὸ ζωερὸ βλέμμα, τὸ θολὸ απ' τὰ δάκρυα, ἡ Μαρία;

Προσπάθησε ν'α θυμηθῇ, μὰ οἱ εἰκόνες μπερδεύονταν σὸ κουρασμένο μυαλὸ της. Σιγὰ σιγὰ ὅμως οἱ ἰδέες ξεκαθάριζαν.

Γιὰ λίγη ὥρα ξαναεἶδε τὸν ἑαυτὸ της τὴν ἀνοιξί, μέσα σ' ἕνα χορὸ, γεμάτο ἀπὸ γοητεία καὶ δειλία, παρασυρμένη απ' τὴ μουσικὴ καὶ τὰ φῶτα. Ὑστερὰ σὸ κουρασμένο μυαλὸ της σχηματίστηκε μὴ ἄλλη θελκτικὴ εἰκόνα: ὁ ἀντρας πού λίγους μῆνες ἀργότερὰ τὴν παντρεύτηκε, ὁ κομπὸς ἀκόλουθος τῆς πολωνικῆς πρεσβείας, ὁ Ἀλέξανδρος Μασίνσκυ. Τὴν εἶχε παρακαλέσει ν'α χορεύουν μαζί κι' ἀμέσως τὰ βλέμματά τους διασταυρώθηκαν, οἱ ψυχὲς τους ἐνώθηκαν, με τόσο γλυκύτητα, με τόσο ἀφέλεια, πού δόθηκαν ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή.

Κι' ἀμέσως, ἔτσι ξαφνικά, με καρδιά πού παλλόταν ἀπὸ συγκίνηση, με χεῖλη πού ἔτρεμαν, εἶδε μὴ ἄλλη εἰκόνα: τὸν λατρευτὸ της ἀντρα πᾶνω σὸ νεκρικὸ κρεββάτι, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνον συμβιώσεως. Μὴ πνευμονία τῆς τὸν πῆρε μέσα σ' ἕνα βδομάδα.

Σιγὰ σιγὰ, τὸ μυαλὸ τῆς Μαρίας ξεκαθάριζε: τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου της, — ναι, τώρα τὸ θυμόταν — εἶδε μέσα στὴν ἐκκλησία, πίσω ἀπὸ μὴ ἕνα κολόνα — κείνη... τὴν ἀγνωστὴ, πού λίγο πρὶν τὴν εἶχε ἀντικρύσει σὸ δρόμο. Ναι, αὐτὴ ἦταν ἡ παράξενη γυναίκα πού τὴν εἶχε ἀντικρύσει δύο φορές στὴ ζωὴ της, σὸ θρίαμβο τῆς εὐτυχίας της καὶ στὴν δόνη της! Ναι, ἦταν αὐτὴ: μελαγχρινὴ, με πρόσωπο χαριτωμένο, ὥραιο, με βλέμμα ὄλο θλίψη καὶ καρτερία. Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ὄπτασία, ἡ Μαρία σηκώθηκε τρομαγμένη, τείνοντας τὰ χέρια σὸ κενὸ σὰν νᾶθελε ν'α δώδῃ μὴ ἕνα ἀφόρητὸ σκέψι.

Ἔτσι λοιπὸν ἡ σύντομη εὐτυχία της δὲν ἦταν παρὰ ἕνα ψέμα; Ὅταν ὁ σύζυγός της τῆς εἶχε πῆ πὼς δὲν εἶχε ἀγαπήσει ἄλλη γυναίκα απ' αὐτὴ, ὅταν γονατιστὸς μπροστὰ τῆς τῆς ἔλεγε πὼς τὴ λατρεῖ, τῆς ἔλεγε ψέματα;

Ἡ Μαρία ἔκλαιγε τώρα με λυγμούς.

★

Ἔπειτα ἀπὸ μὴ ἕνα ὀρρώστεια ὅπου πάλαιψε ἀπε-

## Αισθηματικό διήγημα

γνωσμένα με τὴ ζωὴ καὶ τὸ θάνατο, ἡ Μαρία συνερχόταν τῶρα.

Ὑστερ' απ' τὴν τρομερὴ κρίσι πού τὴν εἶχε τσακίσει. Μὰ τὴν ἀπελπίσια τῆς τὴν εἶχε διαδεχθῇ μὴ ἄπειρὴ θλίψη.

Πήγαινε τακτικά καὶ προσεῦχόταν πᾶνω σὸν τάφο τοῦ ἀγαπημένου της. Ἐκεῖ ἐνοιώθε ἀνακούφισι, ὡσὰν ἡ καρδιά της ν'α χτυποῦσε μαζί με τὴ ζωντανὴ καρδιά τοῦ Ἀλέξανδρου. Μονάχη μέσ' στὴ σιωπὴ τοῦ νεκροταφείου, γονατιστὴ πᾶνω σὸ μαρμαρίνο μνήμα, ὅπου θᾶθελε ν'α βρισκόταν καὶ ἡ ἴδια, ἐνοιώθε τὴς ἀνησυχίες της ν'α διαλύωνται, νόμιζε πὼς ἡ παράξενη ὄπτασί της ἄλλης γυναίκας, πού τῆς ἔκλεθε κάτι ἀπὸ τὴν δόνη της, χανόταν γιὰ πάντα!

Τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο ἦταν ἐξαίσιο. Ὁ οὐρανὸς καταγάλανος. Τὰ πουλιὰ κεληδοῦσαν. Ἡ ἀνοιξὶς εἶχε ἔρθῃ μ' ὅλα της τὰ ἀρώματα, μ' ὅλα της τὰ θέλητρα. Ἡ ὁμορφὴ καὶ θλιμμένη Μαρία προχωροῦσε ἀργὰ μέσα σὸ κοιμητήριο καὶ πλησίαζε, κρατώντας λουλούδια, σὸν τάφο τοῦ ἀντρός της, ὅταν ἡ καρδιά της σφίχτηκε καὶ νόμιζε πὼς θ'α λιποθυμοῦσε. Μπρὸς σὸν τάφο, γονατιστὴ, μὴ γυναίκα, ἡ ἄλλη, προσεῦχόταν.

Ἡ Μαρία πῆγε γοντὰ της καὶ με φωνὴ σκληρὴ τῆς εἶπε:

— Ποιὰ εἰστε σεῖς πού δὲν μ' ἀφήνετε ν'α κλάψω μονάχη;

Ἡ ἄλλη τρόμαξε καὶ γλώμισσε. Ἦταν μὴ ἕνα πολλὸ ὁμορφι, κοπέλλα κι' απ' ὄλο της τὸ ἄτομο ἀναδινόταν μὴ ἕνα ἕνα ἄσπρη.

— Ἀπαντήστε μου λοιπὸν, ξανάπε με ὀργὴ ἡ Μαρία, ποιὰ εἰστε, τί γυρεύετε ἀπὸ μένα, κυρία ἡ δεσποινίς;

Μὲ γλυκεῖα φωνή, σὰν ν'α παρακαλοῦσε, ἡ ἄλλη ἀπάντησε:

— Δεσποινίς... ἡ δεσποινίς Ἄννα Νικίεφ.

Ἦταν τόσο συγκινημένη καὶ τὰ μάτια της γεμάτα δάκρυα εἶχαν τόσο εἰλικρίνεια, πού ἡ χήρα ἐνοιώσε τὸ θυμὸ της ν'α διαλύεται καὶ τῆς εἶπε με γλυκύτητα:

— Τὸ κακὸ πού μοῦ κάνατε μπορεῖ λοιπὸν ν'α συγχωρηθῇ;... Θυμᾶμαι: τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου μου ἦσατε στὴν ἐκκλησία καὶ κλαίγατε...

— Ἐκλαίγα γιὰ μένα, κυρία, ἔκλαίγα γιὰ τὸ χαμένο μου ὄνειρο. Ἔσεῖς δὲν ἔρατε πὼς τὰ τριαντάφυλλα πού πατοῦσατε ὅταν σὰς ἔρραιναν, ἔτσι ὥραία κι' εὐτυχισμένη, ἦταν τὸ αἷμα τῆς καρδιάς μου!... Κι' ὅταν τὰ βλέμματά μας διασταυρώθηκαν καὶ τὰ δάκρυα ἔτρεχαν απ' τὰ μάτια μας τὴν ἡμέρα πού τὸν πῆρανε νεκρὸν απ' τὸ σπίτι σας, ὦ! πόσο γλυκὸ θ'α ἦταν γιὰ μένα ν'α πέσω στὴν ἀγκαλιά σας, ν'α σὰς παρηγορήσω, ν'α σὰς ἀπαλύνω τὸν πόνο σας... γιατί, κυρία, εἴμαστε ἀδελφές τῆς ἴδιας δόνης... ἔσεῖς ὅμως ὑπῆρξατε γιὰ λίγον καιρὸ εὐτυχισμένη, ἐνῶ ἐγώ...

— Ἐλάτε, κοντὰ μου, τῆς εἶπε ἡ Μαρία, ἀνοίξτε μου τὴν καρδιά σας.

Στέκονταν κι' οἱ δύο τους μπροστὰ σὸν τάφο.

— Εἶναι ἡ τρίτη φορὰ, κυρία, πού με βλέπετε κοντὰ σας. Θὰ σὰς τὰ πῶ τώρα ὄλο... Τὸν ἀγαποῦσα κι' ἐγώ, τὸν ἀγαπᾶ μ' ὄλη τὴ δύναμι ἑνὸς πρώτου ἔρωτος! Ἡ μούνα τότε δέκα ὀχτὼ χρονῶν, ἦμουνα συμπατριώτισσά σου. Ἰσὼς κι' ἐκεῖνος ν'α μπορούσε ν'α μ' ἀγαπήσῃ! Μά, ἀλλοίμονο, ἤρθατε σεῖς, κυρία μου... καὶ τότε σὰς μίσησα μ' ὄλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου, γιατί μοῦ κλέβατε τὴν εὐτυχία μου! Ἔπειτα ὅμως σὰς ἀγάπησα καὶ σὰς, γιατί τὸν ἀγαποῦσα δίχως ν'α τὸ ξέρῃ! Συγχωρήστε με, κυρία συγχωρήστε με!...

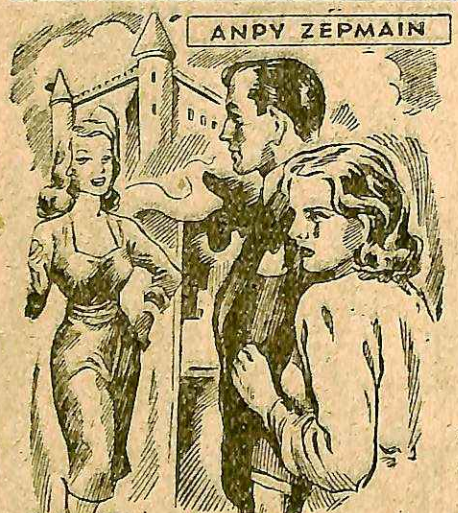
Δάκρυα ἔτρεχαν απ' τὰ μάτια τῆς Μαρίας, δάκρυα ἀνακουφιστικά πού τὴν ἔκαναν εὐτυχισμένη, γιατί μπορούσε καὶ νεκρὸ ἀκόμα ν'α λατρεύῃ τὸν ἀντρα της.

— Σ'ε συγχωρᾶ, εἶπε στὴν Ἄννα κι' ἀγκαλιάζοντάς τὴν τὴν φίλησε τρυφερά.

PENE ΓΚΙΑ







## Απόκρυφοι της Κοινωνίας

12ον — Μπρί! έμουργούρισε ο Ζύλι, δυσαρεστημένος απ' αυτή την αινιγματική κι' απότομη δακοπή, να ένα λαυράκι που μάς ξεφεύγει! Δεν θα τραβήξω πια ούτε πένταρα απ' αυτόν! Είπε αλήθεια πώς τον είχα στίψει σαν λεμόνι. Ο γέρος την είχε πάθει για καλά! Δέκα χιλιάδες φράγκα σ' έφτά μήνες...

— Έπειτα, εξετάζοντας προσεκτικά τα γυροματσάκια του φακέλλου, πρόσθεσε άπονοητευμένος: — Κεντρικό Ταχυδρομείο. Είπε άρεκέτα έξυπνο... Άδύνατο να καταλάβει από πού έρχεται! Ωστόσο, η εξαφάνιση του Μαντέλ είναι ένα μυστήριο, άησυχαστικό πιθανόν... Αυτή η καμπανιά για τις στενές του σκέψεις με τον Ζωρζ ντε Σαμπρεβέρο δείχνει πως μάς έξερουν καλά, πιθανόν μάλιστα και να μάς παρακολουθούν...

Αυτή η τελευταία σκέψη έκανε τον Ζύλι, νανε συλλογισμένος όλη την υπόλοιπη ημέρα. — Όταν βοήθηκε, το Βοάδρι, κλεισμένος σπίτι του, συντοφιά με τον Ζωρζ ντε Σαμπρεβέρο, φαινόταν πως ήταν πολύ πιο σοβαρός απ' ό,τι συνήθως.

— Τι έβλεπε λοιπόν; τον ρώτησε άμέσως ο τραπέζιτης. — Άγαπητέ μου, η γνώμη μου είναι πως βρίσκαστε υποσπτά σ' ένα διωγιονγμένο ένθροικό στρατόπεδο, που σκοπός του είναι να υπερασπιστεί τα έκατομμύρια της υπέρας σου.

— Ποιός λοιπόν είναι το συμφέρον να υπερασπιστεί να διατηρήσει αυτά τα έκατομμύρια, αν όχι ο Ζάκ ντε Σαμπρεβέρο ο ίδιος ή ο κατ' εθείαν κληρονόμος του; — Πράγματι, αυτοί είναι οι κυριότεροι ένδιαφερόμενοι, οι μοναδικοί μάλιστα. Λοιπόν, το ένθροικό στρατόπεδο για το όποιο μιλώ άποτελείται απ' αυτούς.

— Πώς θα μπορούσε να γίνει άφου ο Ζάκ ντε Σαμπρεβέρο κι' ο γυιός του είναι άνεύρετοι; — Για μάς πιθανόν.

— Επίσης και για τη Δικαιοσύνη. — Πράγμα που δεν άποδεικνύει τίποτα, παρ' όσον ότι η άστυνομία είναι συννά άνικανή, κυρίως όταν διαθέτει κανείς δυνατό μέσο...

— Ο Ζάκ, αν ύφίσταται άκόμα, πρέπει νανε φτωγός, κι' ο γυιός του το ίδιο. — Μπορούν να Βοούν υποστήριξη χρηματική.

— Από πού; — Από την κόρη σου ντε Καστελβιέ ή από το γερο-Μαντέλ.

— Τι σκέψεις νομίζεις πως υπάρχουν άναμεσα σ' αυτά τα δυο πρόσωπα; — Θα σου έξηγήσω την κατάσταση, όπως την βλέπω, άκολουθώντας τις ύποψις μου και σποηζόμενος σ' ένα νοάμμα, που ήπια σήμερα το πρωί. Θα ίδεις πως αυτή ή κατάσταση υποδηλώνει μέσα με την ήμερα, Προβλέπω πολύ σύντομα έναν άνδρα δύσκολο και πολύ μακρύ πιθανόν...

— Άρχίζω να τρουαζώ... — Και με το δικό σου... Παρακολούθησε καλά το συλλογισμό μου. Υποθέτω ότι υπάρχει ένας δούλος που άποσκοπεί να σώσει τα έκατομμύρια των Καστελβιέ. Νά πως θα μπορούσε ν' άποτελεσθεί: Θα ήταν πρώτα-πρώτα ο Ζάκ ντε Σαμπρεβέρο, ο κυριώτερος ένδιαφερόμενος για... το θρίσινδο της αλήθειας!

— Ω! Αυτός δεν είναι να τον φοβάσαι! — Πώς το ξέρεις; Άν προέτι να πιστέψωμε τις τελευταίες ειδήσεις των έφημερίδων θα Βρίσκειται στη Γαλλία. Θα τον διέκριναν στα περίγυρα του Σωμού.

— Είναι πολύ κοντά στο Καστελβιέ, ώστε κάτι θα μάθαινα σχετικά την τελευταία φορά που ήυουν στις υπέρας μου.

— Πρέπει να υπολογίσουμε, έξ άλλου, τη Ζενεβιέβ και τον Πέτρο ντε Σαμπρεβέρο, που γίνεται κατ' εθείαν κληρονόμος, σε περίπτωση θανάτου του πατέρα του.

— Άν ζή άκόμα... Η ίδια ή υπέρας του τον άναζητεί του κάκου, δέκα γούνια τώρα.

— Μπορεί, ώστόσο, να φανερωθεί από τη μια μέρα στην άλλη. Έξ άλλου, υπορούμε να υπολογίσουμε άνάμεσα στους άντιπάλους μας, την ίδια την κόρη σου ντε Καστελβιέ, έπειτα τους Μαντέλ, πατέρα και γυιό, γιατί, παρ' ό το νάμμα που μου άναγγέλλει το θανάτο του στο Λονδίνο, διατηρώ άκόμα την πεποίθησή μου ότι ζή.

— Τι συμφέρον θα υπορούσαν να έχουν οι Μαντέλ για να υπερασπίσουν την ύποθεσι του άδελφού μου; — Ο Φοντεριόκ Μαντέλ δεν έδραπέτευσε μαζί με τον Ζάκ ντε Σαμπρεβέρο; Λοιπόν αυτό προσηυβέτι στενές σκέψεις, μιάν άνοιβαία έμπιστοσύνη και πιθανώς και την ύπαρξη μιας συμφωνίας για άλληλοβήθεια. Άν ο Φοντεριόκ Μαντέλ έσαναβήκε τον πατέρα του, θα τον έκανε να ένδιαφερόθι για την τύχη του φίλου του, όπως και για την τύχη της γυναίκας του και του γυιού του.

— Είναι δυνατόν. Ωστόσο, μ' όλο που τα συμπεράσματά σου είναι έξυπνα, μου φαίνονται κάπως υπερβολικά. Η δυαδία δεν αντιπάλαν μας, που την έδωκύνοντες μόνος σου με το μυαλό σου, μου φαίνεται πως δεν ύφίσταται. Έτσι όπως την περιγράφεις.

— Έ! άσφαλός! Δεν είναι άκόμα ένωμένη, άλλωστε θα είναι δράσει ήδη. Άνάμεσα σ' αυτούς που άνέφερα πολλοί είναι...

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Το νερό

Στο λέω θρόσω από καιρό ότι δεν έχει πια νερό ή δύστυχη Άθήνα.

Λοιπόν, σπαμάτα, να χαρής μέσ' τη μπανιέρα όλημερίς να κολυμπάς σαν χίνα.

Όμως μ' αυτό το γεννός ίσως μπορέσει ελκονίνας κανείς να έαναστήση της Άντριάνας τον καιρό που κολυμπούσε το νερό απ' το Βατραχονήσι!

Μιά και ή Ούλεν τόχει πη κάθε μπουναδά θα κοπή κι' ο πόθος ο δικός μου.

σου το ζηνήθηκα σαφώς, είναι να έρθουνε σε (ως και τ' άπλυτα του κόου)...

Το πρόβλημα είναι φανερό θα ζούμε πια χωρίς (νερό και όταν θα γεράσω όρόσω μου αυτό σ' ό, (μολαγθ θάχω μιά έννυλη, (ένν πώς δεν θα... νερού... (λίσωσι

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

3

3

3

3

3

έξαφανισμένοι κι' άγνωστον ο ένας τον άλλο. Άλλά μερικά άπρόοπτα γεγονότα υπορούν να τους πλησιάσουν μία μέρα, να τους ένώσουν. Κι' αν αυτή ή ένωση γινώταν, τα ύλικά μέσα δεν θα της έλειπαν. Η κόρη σου ντε Καστελβιέ θα υπορούσε να τα προσηυβέση. — Το ίδιο κι' ο γερο-Μαντέλ, που ή περιουσία του είναι κολοσσιαία. Αυτές οι δυο δύναμεις ένωμένες θα γαλούσαν άσφαλώς όλες μας τις κομπίνες, πιθανόν μάλιστα και να μάς καταστρέψαν. Πρέπει λοιπόν ν' άνοήσουμε εύθες άμέσως τον άνδρα.

— Έναντίον ποιού θέλεις ν' άνοήσεις; — Έναντίον της άληθινής Λουίζας Νταβέρο στην άογή για να έξασφαλίσουμε διοστικά την κατοχή της κληρονομιάς της. Πέντε έκατομμύρια είναι ένα ποσό που έζει έμειδικό κινδύνους. Νά γιατί θα σύγω αύριο για το Σωμού. Θα σου έκθέσω τώρα το σχέδιό μου και θα σου δώσω μεοικές ειδικές οδηγίες.

Κι' ο Ζύλι, πλησιάζοντας το συνεταίρο του, του μίλησε, γωρίς διακοπή πάνω από μιάν ώρα.

— Με κατάλαβες καλά; είπε τέλο, Άν χοεισάτη να δασύουμε άμέσως, θα σου στείλω το πληρωσάμμα που σου είπα.

— Καλά, θα είμαι έτοιμος. Ο Κουνάβης είναι προσηυβούμενος. — Έδώ και τρεις μέρες.

— Οί έπιδιούθωσεις έχουν τελειώσει εκεί κάτω. — Όλα ήταν τελειωμένα την περασμένη νύκτα, πηγα και βεβαιώθηκε μόνάτος μου.

— Τα σκέπτεσαι όλα, με την αλήθεια! — Όσο μπορώ. Δεν έχω καμιά δόξει να γάσω τον κασπύ δέκα γωρών κόπαι, ούτε την έλευθερία μου. Τώρα, άναπητέ μου, δεν σε κοστίζω άλλο, γιατί έχω να τελειώσω τις προσηυβασίες μου για το ταξίδι.

— Κατάλαβα, άπάντησε ο Ζωρζ ντε Σαμπρεβέρο, και σπκάθηκε να φύγη.

Στο πανδοχείο

Για να είναι έτοιμος για άναγώρησι, εύθες την έπομένη το πρωί, ο Ζύλι άνοήσε άμέσως τις προσηυβασίες του.

— Άπό τότε που είχαμε γίνει τα τρανικά έκείνα γεγονότα στα Έρείσια, είναι άναγκαση να έγκαταλείψω το διαμεοισμά του της όδου Άμστερνταμ. Είναι μεταφύρεσι στην κατοικία του, τα κροτρώμια που είχε εκεί κάτω. Όλα αυτά, τα είχε άποθηκέψει σ' ένα μικρό σκοτεινό δωμάτιο όπου ο ύπνρετης του δεν έμπαινε ποτέ.

Πήρε μιá λάμπα, διάλεξε με προσοχή τα ρούχα και τις πάστες που νοσηάσαν για μιá μεταμύεση και τα τοποθέτησε σε μιá μεγάλη βαλίτσα.

Την άλλη μέρα, στις έφτά το πρωί έπαίονε από το σταθμό του Όσσα, το έξπρες της Νάντ. Και, μόλις το τραίνο έεκίνησε, βιάστηκε ν' αλλάξει έντελως την έμφανισή του.

Μιά άσπρη περούκα και μιá μακρούα πατοιογική γενειάδα του έδωσαν ένα ύφος έντελως γερωνικό. Ένα ζευγάρι μαύρα γυαλιά, τον έκαναν τελείως άγνωριστον.

Άλλαξε το κομψό παλτό του μ' ένα άλλο μεταχειρισμένο. Τέλος, άκούμπησε κοντά του μιá τσάντα νεμάτη γαστιά.

Κατά τη μιá το άπόνευμα, κατέβηκε στο Σωμού, κι' έψαξε να βρή έναν άναρά, για να τον μεταφέρει στο Κυνώ.

Κόντευε πέντε ή ώρα και σουρούπωνε ήδη, όταν το άμάκι του σταμάτησε υποσπτά στο πανδοχείο «Βασιλίσσα των Λειβαδιών».

Ο υπάουπα Λεαίο, βγήκε άμέσως, βλέποντας το άμάκι να σταματά και βιάτηκε να βοηθήση τον ταξιδιώτη να κατέβη, γιατί φαίνόταν πολύ ηλικιωμένος.

— Ο κύριος θα μείνη σ' έμάς; ρώτησε. — Ναι, φίλε μου, ναί άπάντησε ο Ζύλι, παίνοντας μέσα στην αίθουσα του παντοχείου, και παριστάνοντας τον καμπουριασμένο.

— Λουίζα! Λουίζα! φώναξε άμέσως ο ενόδοχος. — Η Βασιλίσσα των Λειβαδιών φάνηκε άμέσως γαμογελαστή και ναριτωμένη όπως πάντοτε.

Μ' ένα διαπεραστικό βλέμμα, ο Ζύλι έξέτασε την όμορφη νέα ένν έκείνη άκονι προσεκτικά τις οδηγίες του βέλου της.

— Διάβολε! ωιδυρίσε ο τυχοδιώκτης, αυ-

τή είχε προσηυβαστικό κόμματος!... Ά!... Άν ήυουν πιο νέος!... — Ο κύριος έπιθυμεί να ίδη το δωμάτιό του; ρώτησε η Λουίζα.

— Άσφαλώς, όμορφούλα μου. Δείτε μου το δώμα, σας άκολουθώ.

Η νέα πήρε τη βαλίτσα, πέραςσε στην πλώ αίθουσα κι' άνέβηκε τη σκάλα. Ο Ζύλι έρόταν από πίσω, γοητευμένος από τη γοοί και την εύληνισία της κοπέλλας έκείνης.

— Κρίμα που δεν την είχα μωριστή γωρίτερα! σκέφθηκε. Θάφτιανε μιá κυρία ντε Σαμπρεβέρο περφημη, και θα γλυτώνωμε πολλές φασαρίες... Τέλος πάντων, τώρα είναι πολύ άνά... Έκτός αν με καμιά κομπούγια κομπίνα...

Και, γωρίς ν' άποτελειώση τη σκέψη του, ο γέρος υπήκε μέσα στο δωμάτιο που του ύπεδεδίκα.

Ο κύριος θα κοιμηθί καλά έδώ, είπε εύγενικά ή Βασιλίσσα των Λειβαδιών. Το κρεβάτι είναι περίφημο.

— Δεν άμφιβάλλω, μικρούλα μου, Έξ άλλου όλα μου φαίνονται άναπαυτικά έδώ μέσα. Θα περάσω καλά.

Και, καθώς ή Βασιλίσσα των Λειβαδιών έτοιμαζόταν να βγη, συνέχισε: — Μιά στιγμή, παιδί μου, μιá στιγμή. Και άκούμπησε άπαλά το γέρι του πάνω στο υπατόσο της νέας.

— Είσατε ή δεσποινίς Λουίζα Λεαίο; τη ρώτησε, αλλάζοντας τη σωνή του. — Ναι, κύριε. Γιατί με ρωτάτε; — Γιατί έχω μια έδώ για σας, όμορφούλα μου.

— Για μένα; — Ναι, και θα σας έξηγήσω. Άλλά μιλάτε σιγά. Αυτό που έχω να σας πώ είναι έντελως προσηυβικό.

Και, για να συμπληρώση τις προσηυβασίες του, ο γέρος έσπρωξε την πόρτα του δωματίου. — Έπειτα συνέχισε, μ' ένα ύφος μυστηριώδες: — Έρχομαι απ' το Παρίσι, έπιτηδέ για να σας δώ, και για να μιλήσω μαζί σας. Είμαι συμβολαιογράφος, ο κύριος Λεαός, και πιστεύω ότι άνακάλυψα ένα υυστικό, που άφορά τη γέννησή σας.

— Το όνομα του πατέρα μου πιθανόν; — Το όνομα του πατέρα μου πιθανόν, ρώτησε άσυλλόγιστα ή Βασιλίσσα των Λειβαδιών.

— Ναι, και κάτι άλλο άκόμη. Άλλά, προτού να ζητήσω από τους θετούς γονείς σας μεοικές πληροφορίες, που άφορούν τη γέννησή σας και τα ιδιαίτερα συμφέροντά σας, θα έπιθυμούσα πολύ να υπορούσα να συζητήσω με σας γωρίς κανέναν άλλον υποσπτά.

— Δεν είναι εύκολο, κι' έπειτα δεν έχω τίποτα κρυφό από τους γονείς μου. — Δεν άμφιβάλλω, γι' αυτό. Ωστόσο, θαταν άποσπαστικό να συνομιλήσω με σας μόνάχα στην άογή. Άς δούμε; Δεν υπορείτε να μου ύποδείξετε ένα μέρος, όπου, αύριο παραδείγματος χάριν, θα μου ήταν δυνατό να σας συναντήσω, γωρίς να με άντιληφθούν;

Αυτή ή παρόδοξη πρόταση έκανε μιá στιγμή τη Βασιλίσσα των Λειβαδιών να διατάσει.

Κύτταξε το συνομιλητή της με κάποια δυσπιστία. Ωστόσο, ή μεγάλη του ηλικία την καθήσυχασε. Έξ άλλου, τί υπορούσε να φοβηθί, μέρα μεσημέρι, και ίδως αν δεν ξεμοναχιάζόταν πολύ;

— Άκούστε, είπε, θα υπορούσα άσφαλώς να σας ίδώ αύριο στην έκκλησία του Κυνώ, κατά τις δέκα το πρωί. Έγώ μιá δουλειά στο γωριό. Θα πάτε ήθην σαν για να την έπισκεφθήτε, γιατί είναι πολύ παλιά και άρεκά ένδιαφερόμενα. Θα σας άνταμώσω έκει.

— Πολύ καλά. Συμφωνώ, παιδί μου. άπάντησε ο γερόγερος. Άλλά, προ πάντων, σας συνστώ, ως αύριο, άπέλυτη έμεμείσα.

— Μείνετε ήσυχος, κύριε. — Σκεφθήτε ότι πρόκειται πιθανόν για όλο σας το μέλλον, για την τύχη σας... Η Βασιλίσσα των Λειβαδιών βγήκε άναπαυμένη από το δώματι.

Ένα τέτατο άνογότερα, ο Ζύλι βγήκε κι' αυτός στη μεγάλη αίθουσα του παντοχείου.

Ο κύριος έχει την καλωσύνη να συνομιλήσει με το βιβλίο πελατών; τον ρώτησε εύγενικά ο υπάουπα-Λεαίο.

Κι' έβλεπε υποσπτά στον ταξιδιώτη ένα

μικρό κατάστιχο, με πέννα κι' ένα μελανοδοχείο. — Χωρίς κανένα δισταγμό, ο γέρος έγραψε: «Άλκιδας Λακάς, συμβολαιογράφος, ένηταπέντε έτών. Παρίσι, όδός Σωσέ Νταντέν, άριθ. 32».

Ο ξενοδόχος ύποκλήθηκε με σεβασμό, διαδίδοντας το έγγραφο του ταξιδιώτη. Ο Ζύλι μίλησε μαζί του για την περιουσία στην άογή, έπειτα για τα ήθη και έθια και για τους κατοίκους της. Και με μεγάλη έπιθεσιότητα, τον κατάφεσε να μιλήσει γι' αυτόν και για την οικογένειά του.

Έμωσε έτσι, πως οι Λεαίοι δεν είναι παιδί, κι' ότι ή όμορφη Βασιλίσσα των Λειβαδιών θαταν ή μοναδική τους κληρονόμος, γιατί ήταν άνηψιά τους. Αυτή ή τελευταία πληροφορία, που ο ξενοδόχος την είπε από συνήθεια, φάνηκε να άπονοπεύη κάπως τον πώην «ντετεκτιβ».

Άν ή Βασιλίσσα των Λειβαδιών ήταν προσηυβικά ή άνηψιά των Λεαίοι δεν θαταν ή άληθινή Λουίζα Νταβέρο, όπως είνε ύποθεσι ο Ζωρζ ντε Σαμπρεβέρο.

Αυτό το ζήτημα έπροεπε να το διαλευκάνη.

Αιγμάλωτη!

Την άλλη μέρα το πρωί, ο ψευδο-Λακάς ένιωσε κάποια άπογοήτευσι, βλέποντας ότι, κατά το διάστημα της νύχτας, είχε πέσει ένα παχύ στρώμα γιονιού.

Ωστόσο, από τις έννά, πήξε άποφασιστικά το δώμα γιά να έπισκεφθί, όπως είπε, τον πύργο του Τρέβ, το γωριό Κυνώ και την παλιά του έκκλησία.

Μισή ώρα άνογότερα, ή Βασιλίσσα των Λειβαδιών έφευγε κι' αυτή με το κροσνημα ότι είναι βιαστική δουλειά στο Κυνώ.

Ο ψευτόγερος κι' ή νέα συναντήθηκαν μέσα στην έκκλησία.

— Παιδί μου, άρχισε ο ψευτο-συμβολαιογράφος, μ' ένα ύφος πατοικό, σας ζητώ πωτά πρώτα να μου ύποσχεθήτε ότι θ' άπαντήσετε ελκονίνα σ' όλες μου τις έρωτήσεις. Άλλοίως, ή συζήτησή μας θάνε άσκοπη.

— Σας το ύπόσχομαι, κύριε. — Καλά, έχω μια λοιπόν κατ' εθείαν στο προκήμενο: Πρώτα-πρώτα δεν είσα-

στε άνηψιά των Λεαίοι, δεν είν' έτσι; — Ποιός σας το είπε; ρώτησε ή Βασιλίσσα των Λειβαδιών, παραξενευμένη από αυτή την άπότομη προσηυβανή.

— Άδιόφορο, το ξέρω, και γωρίς να το θ λετε, το ώμολογήσατε με την έρώτησή σας. Μείνατε, λοιπόν, άλλοτε, στο Παρίσι. Άνατραφήκατε από μιάν άνοητώλιδα, της Λεωφόρου Κλίσυ, μιá δεσποινίδα Λεαίο, που το κατάστιχά της είναι έπιγασφά «Στις Καμείλες».

— Πράγματι. — Άλλ' ώστόσο, δεν είσατε κόρη αυτής της εξαίρετης γυναίκας. Σας είναι συμμάζεψι, όταν πέθανε ή υπέρας σας.

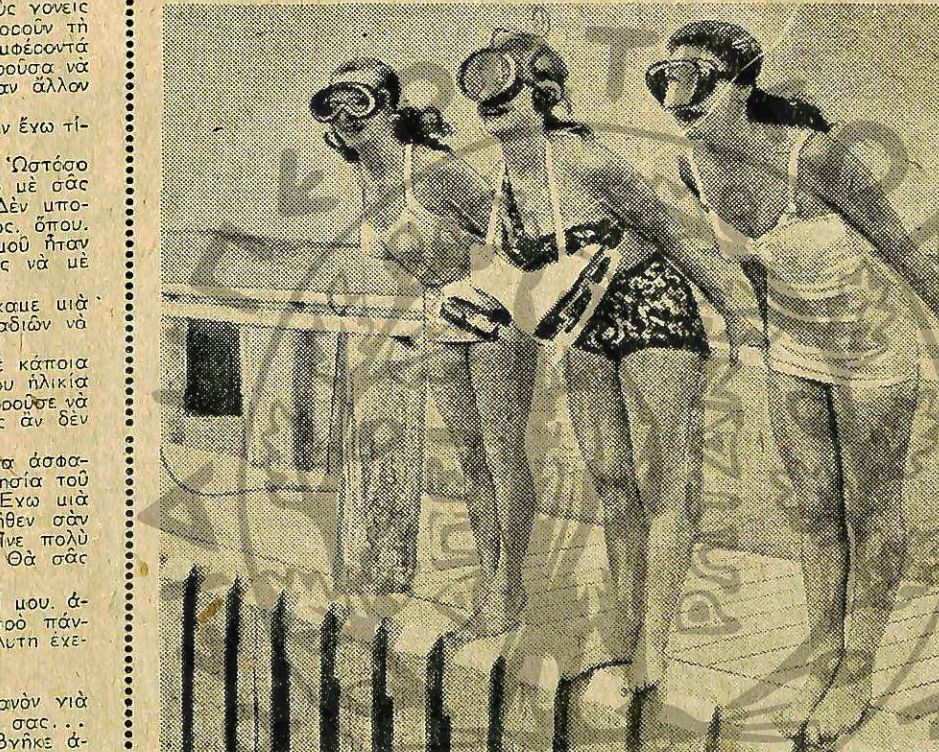
— Είναι αλήθεια. Άλλά ποιός λοιπόν ύπόρρεσε να σας πώ όλα αυτά; — Ω! Αυτό θα μάς έπαινε πολλή ώρα, για να σας το έξηγήσω. Άρκει να μάθω, ότι είσατε όντως όπως το ύποθετώ ή κόρη της Μάρας Νταβέρο, που πέθανε σ' ένα νοσοκομείο του Παρισιού, έδώ και είκοσι γούνια...

Η Βασιλίσσα των Λειβαδιών έμεινε άφωγή, μιá στιγμή. Η άκρίβεια των γεγονότων, που άνέφερε ο συνομιλητής της, την τρούαζε.

— Δεν μου, είπατε γθές, ρώτησε διαστακτικά, ύπερας από λίγο, ότι γνωρίζετε το όνομα του πατέρα μου; — Δηλαδή ότι το όνομα αυτό το γνωρίζει ένας Παρισινός συνάδελφός μου, ο συμβολαιογράφος Περντώ, της όδου Ρισελί, που διαχειρίζεται την περιουσία μιας πλουσιωτάτης οικογένειας, ή όποια θα υπορούσε να ήταν ή δική σας.

— Και θα υπορούσα να μάθω σπύτο το όνομα, να γνωρίσω αυτή την οικογένεια; — Χωρίς καμιά άμφιβολία, αλλά θα έπρεπε ναόηθε στο Παρίσι μαζί μου. Έγώ καθήκον να σας πώ, άλλωστε, ότι το ταξίδι μου έδώ δεν είναι άλλο σκοπό, παρ' ό την εξακρίβωσι της ταυτότητός σας, και την παρουσίασί σας στον συμβολαιογράφο κύριο Περντώ.

— Πώς; Θέλετε να με πάρετε στο Παρίσι; φώναξε ή Βασιλίσσα των Λειβαδιών κατάπληκτη. — Είναι άποσπαστικό, αν είσατε όντως, όπως είμαι σχεδόν πεπεισμένος τώρα, ή



ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΧΑΡΙΤΕΣ ΚΑΝΟΥΝ ΜΠΑΝΙΟ

Άφου διαθέσουν 10 ώρες κάθε μέρα για πρόβες στο μεγάλο νεοορκέζικο κωμάρε όπου εργάζονται, οι τρεις αυτές χαριτωμένες χορεύτριες — τρία απ' τα ώραιότερα κορίτσια της Ν. Γόρκης — ξεσκάζουν κολυμπώντας στα νερά του Χούδσον. Συγχρόνως, βρίσκουν την ευκαιρία να φωτογραφηθούν απ' τους φωτορεπόρτερ σε διάφορες άουνηθιες πόζες.



Λουίζα Νταβέρ, η πραγματική κόρη της Μάρθας Νταβέρ, της υιοθετήτριας.

— Ακούστε, κύριε, είπε ξαφνικά η Βασίλισσα των Λειβαδιών, είνε ένα άλλο πρόσωπο, που με άνηψε, και που πρέπει να σας το πώ.

— Μιλήστε με κάθε εμπιστοσύνη, παιδί μου.

— Ε, λοιπόν, τώρα τελευταία, έδω, στην εποχή μας, μια Λουίζα Νταβέρ παντρεύτηκε κάποιον πολύ πλούσιο.

— Α! Τό ξέρετε αυτό;

— Ήμουν στην τελετή του γάμου.

— Αλήθεια! Λοιπόν θα πιστέψατε πως η γυναίκα, που παντρεύτηκε, είχε πάρει το όνομά της;

— Ναι, το πιστεύω.

— Και, χωρίς άλλο, μιλήσατε για τις υποψίες σας σε κάποιον;

— Ναι, στη θεία μου, στο θείο μου.

— Μόνο;

— Επίσης τόνωσα σε κάποιον που μένει στο Παρίσι.

— Α! Πολύ καλά, όλα ξεχνούνται τώρα, μουρμούρισε ο τυχοδιώκτης.

Πίστρεψε, πραγματικά, ότι είχε ανακαλύψει εκείνον που έκανε την καταγγελία στον κ. Ζολιμπτό. Κι, άμέσως, η έρευνά του της Βασίλισσας των Λειβαδιών του φάνηκε άπαράκλητη. Άλλα το πρόσωπό του ξαναβρόχε την άπαθι του έκφραση.

— Δυστυχώς, της είπε, δεν είχατε αναγνωρίσει, ούτε από τη υπέροχα σας, ούτε από τον πατέρα σας. Θα γοηστούσε μεν την διαδικασία για να διαπιστωθεί η καταγωγή σας, και για να παραλάβετε την περιουσία που σας έκληροδοτήθηκε. Το ταξίδι σας λοιπόν στο Παρίσι είνε άπαράκλητο.

— Ποτέ ο θεός μου κι' η θεία μου δεν θα δεχθούν να υ' αίσουν να φύγω μονάχη.

— Άλλα δεν θέσατε μονάχη, αφού θα ταξιδεύετε μαζί μου, υπό την εγγύησή μου.

— Το ίδιο είνε, κύριε ξέρεω, θ' αρνηθούν...

— Εκτός αν με συνοδεύουν.

— Ακούη κι' αν προέκυπτε για το μέλλον σας, για την ευτυχία σας.

— Τό φοβόμαι. Όσοσο θα ήθελα πολύ να πάω στο Παρίσι.

— Α! Αλήθεια;

— Ναι, Μ' αυτή την ευκαιρία, θέλω να ένα πρόσωπο, που αγαπά πολύ, και που θα ήταν κι' αυτό ευτυχημένο, αν με ξανάδελτε.

— Αυτός στον οποίο γράψατε για το γάμο;

— Ναι.

— Ένας φίλος ασφαλώς; έπαινε ο ψευδο-Λεκάς.

— Ναι, με την καλή σημασία. Είνε ο άρραβωνιστικός μου.

— Και βρίσκεται στο Παρίσι;

— Στο Λεβαλούα-Περέ.

— Πώς ονομάζεται, αυτός ο εύτυχης νέος; Θα επιθυμούσα να τον γνωρίσω.

— Σ' αυτή την ερώτησι, η Βασίλισσα των Λειβαδιών δάνκωσε τα νείλη της και δεν απάντησε. Καταλάβαινε τώρα πως είνε δείξει πολλή εμπιστοσύνη στον γηραιό συνομιλητή της.

— Ε, λοιπόν, αυτές ο άρραβωνιστικός; επιπλέον ο ψευτογενός, καρφώνοντας πάνω στη νέα το διαπεραστικό βλέμμα του.

— Γιατί να σας πώ τ' όνομά του; Δεν μπορείτε να γνωρίσετε ένα φτωχό παιδί...

— Ποιος ξέρει; Θα υποσώψα ίσως να του φανώ χρήσιμος.

— Ω! Δεν τό πιστεύω.

— Δεν επιμένω περισσότερο. Έπαινε γομαι στην πρότασί μου του ταξιδιού. Αν δέχεστε, θα μιλήσω στους θετούς γονείς σας. Άναλαμβάνω να τους πείσω να σας αίσουν να φύγετε στο Παρίσι μαζί μου.

— Μπορείτε να δοκιμάσετε. Θα τήθελα να τό καταφέρνατε.

— Σύμφωνα, μουρμούρισε. Μόλις έπιστρέψω στο θείο μου, θα συζητήσω μαζί του για την πρόθεσί μου.

— Ο Ζυλ σκόληκε οίνοντας ένα τελευταίο φλογερό βλέμμα θαυμασμού στη νέα, κι' έπειτα της έδωσε το νερό.

— Οδοῦα, της είπε, Γυρίζω κατ' εὔθειαν στο πανδοχείο.

— Έπειτα βγίκε από την έκκλησις, αφίνοντας τη Βασίλισσα των Λειβαδιών βαθεία ταραγμένη.

— Ο ψευδο-Λεκάς πήρε το χιονισμένο δρόμο.

— Φτάνοντας στο πανδοχείο, τηνάχτηκε

και πήγε να ζεσταθῇ κοντά στην αναμμένη σόμπα, εξετάζοντας με την άκρη του ματιού τη φυσιογνωμία του υπάρχη Λεμαίρ.

— Έπειτα φώναξε τον ξενοδόχο:

— Κύριε Λεμαίρ, του είπε, έχω να σας μιλήσω, καθώς και στη γυναίκα σας, για μια υπόθεση πολύ ενδιαφέρουσα.

— Για ποίο ζήτημα, καλέ μου κύριε;

— Για τη δεσποινίδα Λουίζα, η μάλλον τη δεσποινίδα Λουίζα Νταβέρ.

— Ε! τό ξέρετε; φώναξε ο υπάρχη-Λεμαίρ.

— Και πολλά άλλα ακόμη, Λοιπόν, φωνάξε την κυρία Λεμαίρ για να συζητήσουνε.

— Η γυναίκα του ξενοδόχου, ειδοποιημένη από τον άντρα της, δεν άργησε να σανῇ. Κάθισε κοντά στη σόμπα, για ν' ακούση με προσοχή αυτό που θα της έλεγε ο γέρος. Η Βασίλισσα των Λειβαδιών, που είχε, στο άναμεταξύ, επιστρέψει, πλησίασε κι' αυτή.

— Η συζήτησι ήταν δραματική. Ο ψευδοσυμβολαιογράφος κατέβαλε υπεράνθρωπος προσπάθειες για να πείση τον ξενοδόχο και τη γυναίκα του για την ανάγκη του ταξιδιού της προστατευομένης των στο Παρίσι. Όστόσο, υποβληθέντες από τη νέα, που η επιμονή της κλόνισε τους καλούς ανθρώπους, κατάρρωσε ν' αποσπάσει τη συγκατάθεσί τους.

— Με μια συμφωνία, δήλωσε επίσημα ο υπάρχη Λεμαίρ: ότι η Λουίζα δεν θα λείψει περισσότερο από όχτω μέρες κι' ότι σ' όλο αυτό τό διάστημα θα μείνει μαζί σας, κύριε Λεκάς.

— Μείνετε ήσυχος, καλέ μου άνθρωπε. Θα επιβλέπω τη Βασίλισσά σας. Δεν θα μπορέ να κάνω ούτε βήμα, χωρίς την άδειά μου, σας τό δοκίμομαι.

— Καλά, καλά, σας ευχαριστώ πολύ, κύριε Λεκάς. Μ' έναν άνθρωπο σαν και σας, θα είμαστε εντελώς ήσυχος, η γυναίκα μου κι' εγώ.

— Πότε θα φύγετε, καλέ μου κύριε; ρώτησε η θεία-Λεμαίρ.

— Αύριο, μετά τό πρόγευμα, αν δεν έχετε καμιά αντίρρησι σ' αυτό.

— Λοιπόν, ο άνθρωπος μου θα σας οδηγήσῃ ο ίδιος στο Σωμύρ, με τη σουστα του.

— Καλά, σύμφωνα. Τώρα, που κανονίστηκε η υπόθεσι, θα στείλω ένα τηλεγράφημα στο βοήθό μου, για να τον προειδοποιήσω για την επίτροφί μου. Που υπάρχει τηλεγραφείο εδώ κοντά;

— Στο Ζέν.

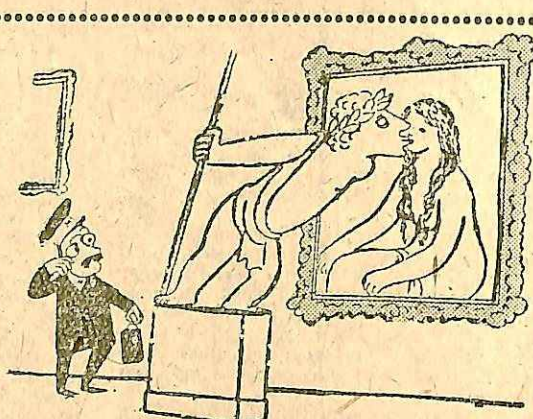
Δέκα λεπτά αργότερα, ο ψευδοσυμβολαιογράφος πήγε στο Ζέν απ' όπου έστειλε στον Ζωζύ, με τη Σαμπρερό το ακόλουθο τηλεγράφημα:

«Υπόθεσις έκανονίσθη, φθάνω αύριον βράδυ, ένένα με Λουίζαν.

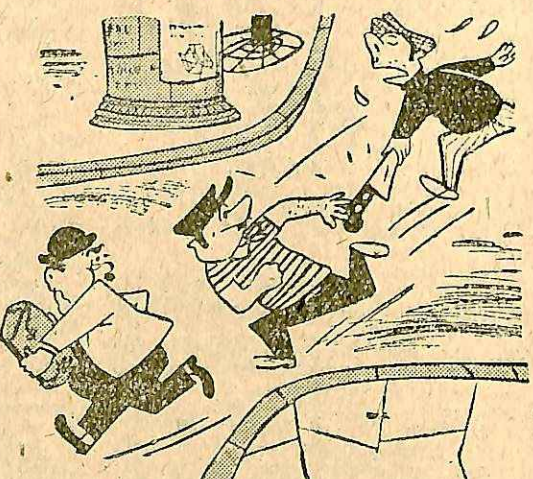
Ζυλ».

Μόλις έλαβε αυτό τό τηλεγράφημα, ο τραπεζίτης της οδού Σκριμπ έσπευσε να στείλῃ ένα άλλο στον Κουαβί, τό έξης:

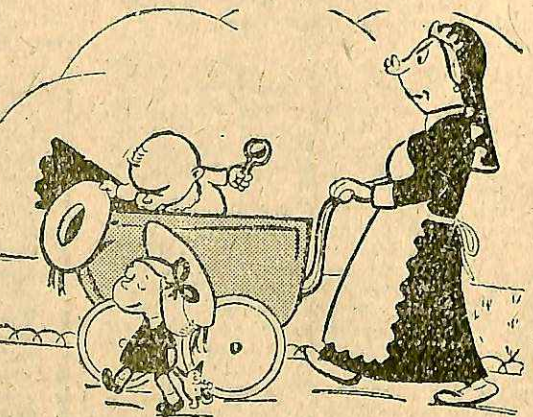
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ! Η συνάεξι



ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

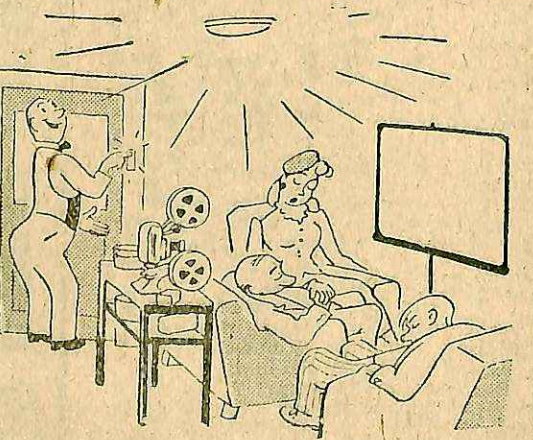


Σκυταλοδρομία...

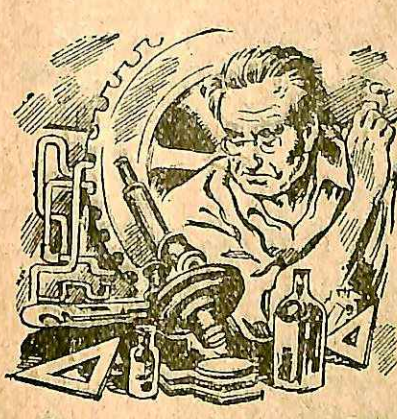


Ο ΜΙΚΡΟΣ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

— Μήπως μπορώ να σας πάω στο σπίτι σας;



— Είμαι βέβαιος ότι σπάσατε κέφι με την ταινία!



## ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ

### Ο «μάγειρος του χρυσού»

Κατά τις αρχές του 1705, μια είδησις κυκλοφόρησε με την ταχύτητα της αστραπής σ' όλη την Ευρώπη: ένας νεαρός χημικός, που εργαζόταν σ' ένα φαρμακείο, στο Σλέιτς της Βαυαρίας, ο Ιωάννης Φρειδερίκος Μπότγκερ, είχαν ανακαλύψει ένα υγρό, που μετέβαλλε άμέσως οποιοδήποτε μέταλλο σε χρυσάφι.

Ο ιδιοκτήτης του φαρμακείου Ζόρντ έκανε τη μεγαλύτερη «διαφήμιση» για τὸν υπάλληλό του. Και έβεβαίωσε πως τὸν είχε ἰδῇ με τὰ ἴδια του τὰ μάτια να μεταβάλλει σε χρυσάφι μια ράβδο από χαλκό.

Δεν είνε αλήθεια! Ισχυρίζονταν αντίθετος ο Μπότγκερ. Τα πειράματά μου με ώδηγησαν ν' ανακαλύψω ένα υγρό που «επιχρυσώνει» οποιοδήποτε μέταλλο, ἄλλα δεν τό κάνει χρυσάφι. Ἡ ανακάλυψίς μου έχει μεγάλη σημασία για την ἐπιστήμη. Μπορεί επίσης να εφαρμοσθῇ στο πεδίο της πρακτικῆς και να δώσῃ αξιόλογα αποτελέσματα. Ἀλλά δεν έχω καμιά σχέση με τὴν παραγωγή χρυσού.

Κανείς, όμως, από κείνους που τὸν άκούγαν δεν τὸν πίστεψε. Καί, σιγά-σιγά σχηματίσθηκε ἡ πεποίθησις, ὅτι ο Μπότγκερ, που τὸν ἀποκαλούσαν «μάγειρος του χρυσού» ήθελε να κρατήσῃ τὴν ἐφευρέσι του για τὸν ἑαυτό του.

Οι φήμες αυτές έφτασαν σ' αὐτὰ τοῦ βασιλέως Φρειδερίκου τοῦ Ιου, που διάταξε άμέσως τὴν ἐγκάθερι τοῦ Μπότγκερ στο φρούριο τοῦ Σπαντάου.

Με τό καλό εἶπε με τὴ βία, εἶπε, ο Μπότγκερ πρέπει να παραγάγῃ χρυσάφι για τὸν ήγεμόνα και τὴν πατρίδα του!

Όστόσο, ο Μπότγκερ κατάρρωσε να δραπέτευσῃ και σε λίγο περνούσε τὰ σύνορα τῆς Σαξωνίας. Εἶχε νομίσει ὅτι γλύτωσε τὸν κίνδυνο. Ἀλλ' εἶχε πέσει ἀπὸ τῆς Σκυλλας στη Χαρυβδί.

Γιατί ο βασιλεὺς τῆς Σαξωνίας Φρειδερίκος - Αὐγουστος ο Ιος, μόλις έμαθε ὅτι ο Μπότγκερ δρικόταν στην ἐπικράτειά του, διάταξε άμέσως τὴ σύλληψί του και τὴν ἐγκαθερί του σ' ένα κελλί τοῦ παλαιοῦ φρουρίου τῆς Δρέσδης.

Ο βασιλεὺς, του εἶπε ο διοικητῆς τοῦ φρουρίου, μου έδωκε τὴν ἐντολή να θεσω σὴν διάθεσί σας ὁ- ἅ τὰ μέσα που σας χρειαζονται, για να παρασκευάσετε χρυσάφι.

Δεν ξέρω να φτιάχνω χρυσάφι, απάντησε ο Μπότγκερ.

Και όμως ὅλοι στην Εὐρώπη

εἶνε βέβαιοι γι' αὐτό, εἶπεν ο διοικητῆς τοῦ φρουρίου. Ἀγνοείτε, λοιπόν, ὅτι ο βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας ἀπειλεῖ ὅτι θα μὰς κηρύξῃ τὸν πόλεμο, αν δεν σας παραδώσω με σ' αὐτόν;

Ο Μπότγκερ ἀνατρίχιασε σὴν σκέψι, ὅτι θα τὸν, ξαναπήγαιναν στο Σπαντάου, ἀλλ' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἡ συνείδησίς του δεν τοῦ ἐπέτρεπε να ἐξαπατήσῃ κανένα.

Ακούστε, εἶπε στο διοικητῆ τοῦ φρουρίου. Πέστε στον βασιλέα Φρειδερίκο - Αὐγουστο, ὅτι δεν ξέρω να φτιάχνω χρυσάφι. Τό μόνο που κατάρωσα εἶνε να βρῶ ένα νερό, που κάνει ὅλα τὰ μέταλλα να φαίνονται σαν χρυσάφι.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Φρειδερίκου - Αὐγουστου ήταν κατηγορηματική:

Δέκα συντάγματα Πολωνών μισθοφόρων ἀπειλοῦν ὅτι θα φύγουν, γιατί δεν έχω να τὰ πληρώσω! φώναξε. Καί αὐτός ὁ ἄθλιος Μπότγκερ ἀρνείται να μου φτιάξῃ λίγη ποσότητα χρυσού, που μὲν χρειαζεται! Να τοῦ πῆτε ὅτι αν δεν συμμορφώθῃ με τὴν ἐπιθυμία μου, θα διατάξω, να τὸν κρεμάσουν στην κεντρική πλατεία τῆς Δρέσδης.

Ο Μπότγκερ πήγαине να χάσῃ τό μυαλό του. Τί μανία ήταν, λοιπόν, αὐτῇ που εἶχε πιάσει ὅλους, να νομίζουν ὅτι ήξερε τὸν τρόπο να φτιάχνῃ χρυσάφι; Ὡστόσο, δεν τοῦ ἄρεσε να πεθάνῃ σὴν ἀγχονή. Καί, για να κερδίσῃ καιρό, εἶπε ὅτι ήθελε να συνεχίσῃ τὰ πειράματά του.

Τὸ ἔδωσαν τότε ὅλα τὰ μέσα και ο Μπότγκερ έκαμε μια σειρά ἀνακαλύψεων, που ἐξέπληξαν τοὺς συγχρόνους του. Ἡ σημαντικότερη ἀπ' αὐτῆς ήταν τῆς ἐγχρωμῆς και λευκῆς πορσελάνης.

Ο βασιλεὺς Φρειδερίκος-Αὐγουστος έμεινε ένθουσιασμένος με τὴν καινούργια ἀνακάλυψι. Και διάταξε να κατασκευασθῇ άμέσως ένα εργοστάσιο πορσελάνης στο Μείσεν.

Κάθε πρωί, ένα κλειστό άμάξι ε- παίρνει τὸν Μπότγκερ ἀπὸ τὴν Δρέσδη και τὸν μετέφερε στο Μείσεν. Ἐκεῖ ὁ σοφὸς χημικός διηύθυνε τῆς ἐργασίης τοῦ εργοστασίου πορσελάνης, που εἶνε άμέσως γνωστό σ' ὅλο τὸν κόσμο. Ἐπειτα, τὸν ἐανάπαιρναν και τὸν πῆγαιναν σὴν φυλακή του.

Αὐτῇ ἡ ζωῇ κράτησε ἔξη χρόνια, ἀπὸ τό 1713 ὡς τό 1719.

Ο Φρειδερίκος - Αὐγουστος εἶχε τὴν ἔμμονη ἰδέα ὅτι ο Μπότγκερ κατείχε τό μυστικό τῆς κατασκευῆς χρυσού και δεν ήθελε να τοῦ ξαναδώσῃ τὴν ἐλευθερία του.

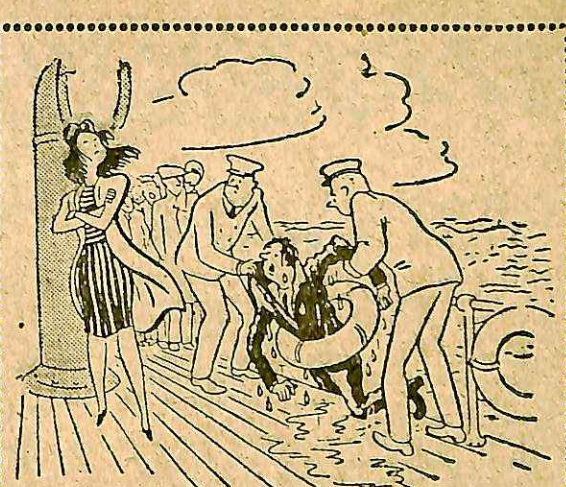
Στό τέλος, ο Μπότγκερ έπεςε βαρειά ἀρρώστος. Ἡ μαρτυρικῇ ζωῇ του μέσα σὴν φυλακή κλόνισε τὴν υγεία του.

Ο Ιωάννης - Φρειδερίκος Μπότγκερ πέθανε στις 13 Μαρτίου 1719 μέσα σ' ένα κατὰψυχρο κελλί τοῦ παλαιοῦ φρουρίου τῆς Δρέσδης. Ἦταν τότε μόλις 35 χρόνων. Ἀπ' αὐτὰ εἶχε ζῆσει μόνο τὰ 21 ἐλευθερος. Τὰ ὑπόλοιπα 14 τὰ εἶχε περάσει μέσα σὴν φυλακή, θύμα τῆς παρανοήσεως και τῆς ἀγνοίας τῶν συγχρόνων του.

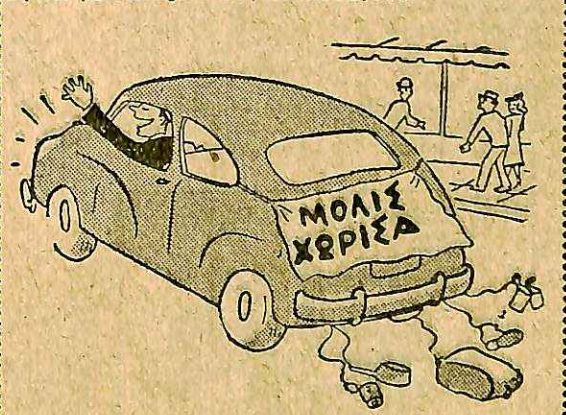
Τὸ νερό εἶνε ἓνα «άνωμαλο» υγρό

Όλα τὰ υγρὰ ὅταν τὰ θερμαίνω- με διαστέλλονται (ὅπως και τὰ στερεά). Ἀλλά δεν συμβαίνει τό ἴδιο και με τό νερό, που, για τό λόγο αὐτό ο Ἀγγλος ἐπιστήμων δόκτωρ Μάξερ τό κατατάσσει μεταξύ τῶν «ανωμάτων» υγρῶν.

Πραγματικά, τό νερό, ὅταν τὸ θερμαίνωμε, ἀρχίζει να συστέλλεται ἀντὶ να διαστέλλεται. Ἡ συστολή αὐτῇ διαρκεῖ μέχρι τῆς θερμοκρασίας τῶν 4 βαθμῶν. Μόλις ἐπεράσῃς ὡς αὐτῇ τῇ θερμοκρασίᾳ, ἀρχίζει να διαστέλλεται ὅπως και τὰ ἄλλα υγρὰ.



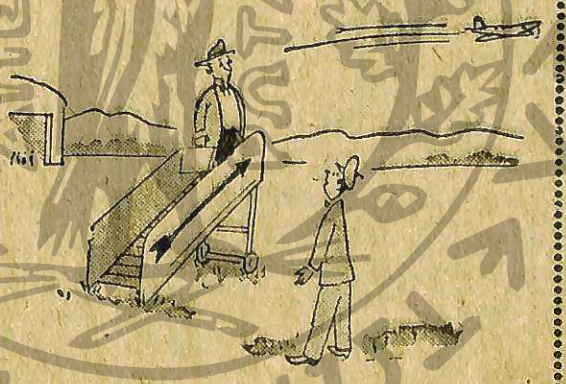
— Δεν μπορούσατε, δεσποινίς, να μου δώσετε ένα χαστούκι, γιατί σας φίλησα;... Ἦταν ἀνάγκη να με πετάξετε σὴν θάλασσα;...



ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ



Όνειρα!...



— Τὴν πάθατε, κύριε! Για να παζάρετε στοὺς φωτόρεπόρτες, χάσατε τό ἀεροπλάνο!...



# Ο πόνος εναντίον του πόνου

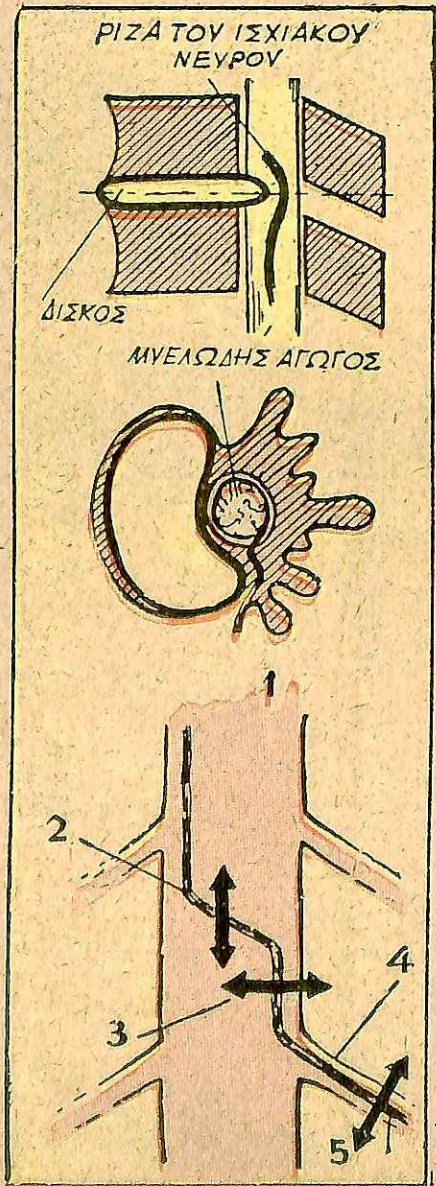
## Η άρραίρεσις των νευρών και ο ρόλος των αναλγητικών

Ο πόνος ήταν πάντοτε ο απαραίτητος σύντροφος του ανθρώπου. Και χωρίς να μιλήσουμε για τους ψυχικούς πόνους οι φυσικοί ή σωματικοί είναι τόσο πολλοί και έχουν τόσο μεγάλη ποικιλία, ώστε θα δυσκολευόταν κανείς να τους απαριθμήσει και να τους κατατάξει σε ωρισμένες κατηγορίες.

Γι' αυτό, οι άνθρωποι αναζητούν πάντοτε τα μέσα που θα τους επέτρεπαν να καταπραύνουν τους πόνους ή να τους εξαφανίσουν. Από την αρχαία ακρόση εποχή ο Ιπποκράτης έλεγε ότι η εξαφάνισις του πόνου αποτελεί έργο «θεϊόν».

Ο φυσικός πόνος δεν έχει μία ωρισμένη έντοπιση. Στην πραγματικότητα, ολόκληρο το σώμα μας, από την εξωτερική επιφάνειά του, ως τα βαθύτερα όργανά του, έχει εξαιρετική ευαισθησία στον πόνο.

Αλλά η ευαισθησία αυτή δεν είναι παντού η ίδια. Άλλου αισθανόμαστε περισσότερο τον πόνο και άλλου λιγώτερο, ακό-



μη και όταν η αιτία που τον προκαλεί είναι η ίδια. Αν π. χ. τρυπήσουμε την άκρη των δακτύλων μας με μία καρφίτσα, θα αισθανθούμε πολύ μεγαλύτερο πόνο σ' αυτό το σημείο, παρά αν τρυπήσαμε τη ράχη του γαριού ή τον αγκώνα.

Η ίδια περιοχή του σώματός μας αισθάνεται επίσης με διαφορετικό τρόπο δυο πόνους που δέχεται από την ίδια κατηγορία.

Αν οι γυναίκες πλησιάζουν στα μάγουλά τους το σίδερο του σιδερώματος, για να ιδούν αν καίει, δεν το κάνουν από απλή συνήθεια, αλλά γιατί τα ευαίσθητα στη θερμοκρασία σημεία είναι πολυαριθμότερα στα μάγουλα παρά όπουδήποτε άλλο. Αντίθετα, τα μάγουλα που είναι τόσο ευαίσθητα στη ζέση, αισθάνονται πολύ λιγώτερο τον πόνο από ένα νυμφο. Υπάρχει, μάλιστα, ένα ωρισμένο σημείο τους — και αυτό το γνωρίζουν πολύ καλά οι φακίροι — που είναι τελείως άναίσθητο.

Αυτή η ευαισθησία, ως σμένων σημείων, οφείλεται στο ότι αποτελούν το τέρμα ενός αισθητηρίου νευρίου. Μπορούμε, λοι-

Χειρουργική ή εξαφάνισις του πόνου. Ο πόνος, για να γίνει αισθητός πρέπει να διατρέξει όλη τη διαδρομή που αναφέρουμε, για να φτάσει ως τον εγκέφαλο και ιδίως το καλούμενο «φλοιώδες κέντρον». Τότε μόνον αποκτούμε συνείδηση του πόνου. Για να εξαφανίσουμε χειρουργικά τον πόνο υπάρχει ένας μόνον τρόπος: να κόψουμε τους άγωγους που μεταφέρουν τον πόνο στον εγκέφαλο, σ' ένα σημείο της διαδρομής των. Θα κόψουμε λοιπόν ή το ίδιο το νευρικό ή τη ρίζα του. Όταν όμως ο πόνος εντοπίζεται στο επίπεδο του στήθους του νωτιαίου μυελού, πρέπει να κατασφύγουμε σ' ένα άλλο μέσον. Η θα κόψουμε το ήμισυ του μυελού ανωθεν του μέρους όπου γίνεται αισθητός ο πόνος (αυτή η μέθοδος καλείται εγκοπή του ήμισυ του μυελού και είναι εξαιρετικά επικίνδυνη γιατί μπορεί ν' αποκοπουν και άλλες ίνες εκτός από εκείνες που θέλουμε να κόψουμε και να προκληθεί τότε παράλυσις) ή θα κόψουμε αυτές τις ίνες στο σημείο όπου εισχωρούν στον εγκέφαλο (η μέθοδος αυτή είναι λιγώτερο επικίνδυνη και εφαρμόζεται σε μεγαλύτερη κλίμακα). 1) Μυελός. 2) Αποκοπή νευρού κατά τη διαδρομή του προς τον εγκέφαλο. 3) Εγκοπή του ήμισυ του μυελού. 4) Ρίζες νευρικών. 5) Εκτομή ρίζας νευρού.

πόν, να πούμε ότι ο πόνος γεννιέται σ' αυτά τα σημεία. Αλλά, για να γίνει αισθητός, πρέπει ή οδυνηρή εντύπωσις ν' ακολουθήσει μ' ακρά διαδρομή για να φτάσει σε ένα ωρισμένο σημείο του εγκέφαλου. Γι' αυτό, κατά τη στιγμή ενός νυμφο, δεν αισθανόμαστε με τόνση οδυνηρή τον πόνο, στον κυρίως έπειτα από ένα κλάσμα δευτερολέπτου, που αντιπροσωπεύει το χρονικό διάστημα που χρειάστηκε αυτή η ειδική αίσθησις για να φτάσει ως τον εγκέφαλο.

Αλλά, ως παρακολουθήσωμε αυτή τη διαδρομή,

Καθ' όσον απομακρύνονται από την επιφάνεια του σώματος, οι λεπτότατες νευρικές ίνες συνενώνονται, για ν' αποτελέσουν τα καλούμενα αισθητηριακά νευρά, που προχωρούν μέσα στο σώμα μας και τερματίζονται στο επίπεδο του νωτιαίου χιτώνα της φαιάς ουσίας του νωτιαίου μυελού.

Αντίθετα προς ό,τι νομίζουμε, ο πόνος δεν είναι το ταχύτερον από τα αισθητά μας. Οι ίνες που το μεταφέρουν είναι λεπτότατες και η μεταβίβασις της οδυνηρής εντύπωσης πάνω σ' αυτές γίνεται με σχετική βραδύτητα.

Από το νωτιαίο μυελό τα αισθητήρια νευρά συνεχίζουν την πορεία τους προς τον εγκέφαλο, για να καταλήξουν σ' ένα σημείο καλούμενο θάλαμος. Από εκεί νέες ίνες μεταφέρουν την οδυνηρή εντύπωση σ' ένα ωρισμένο σημείο του εξωτερικού φλοιού του εγκέφαλου, που βρίσκεται κοντά στην καλούμενη αλκα του Ρολάνδου.

Ετσι, η οδυνηρή εντύπωσις δεν πηγαίνει κατ' ευθείαν στον εγκέφαλο, αλλά προχωρεί από σταθμό σ' ένα σταθμό, για να φτάσει στον κεντρικό σταθμό και να προκαλέσει το αισθητό του πόνο.

Αν θέλαμε να εκτιμήσωμε τα πράγματα με μαθηματική ακρίβεια, θα βλέπαμε ότι αισθανόμαστε τον πόνο μερικά δέκατα του δευτερολέπτου — κάποτε, μάλιστα, συμβαίνει να περάσουν αρκετά δευτερόλεπτα — από τη στιγμή κατά την οποία προκαλείται ο πόνος.

Αλλά, άμέσως γεννιέται το ερώτημα: Γιατί, όταν τρυπήσωμε π. χ. το χέρι μας, αισθανόμαστε τον πόνο σ' αυτό ακριβώς το σημείο και όχι στον εγκέφαλο, όπου μεταφέρεται η εντύπωσις;

Το γεγονός αυτό οφείλεται στο ότι ο εγκέφαλος δεν είναι ένας απλός δέκτης εντυπώσεων που προέρχονται από τον εξωτερικό κόσμο. Όπως υπάρχουν ωρισμένα νευρά, που συνδέουν την περιφέρεια προς τον εγκέφαλο, έτσι υπάρχουν επίσης άλλα νευρά που συνδέουν τον εγκέφαλο με τα διάφορα σημεία της περιφέρειας. Ετσι ο πόνος επανέρχεται στο σημείο από το οποίο ξεκίνησε, π.χ. στο χέρι μας και γι' αυτό τον αισθανόμαστε μόνον εκεί και ποτένα άλλο.

Ενα άλλο περίεργο φαινόμενο είναι εκείνο που παρατηρείται σε πολλούς ακρωτηριασθέντες. Μολονότι έχει αποκοπή το πόδι ή το χέρι των αισθάνονται οδυνηρούς πόνους στο μέρος αυτό, σαν το πόδι ή το χέρι των να βρίσκονται στην αρχική του θέση.

Οι έπιστημονες που έχουν μελετήσει αυτό το περίεργο φαινόμενο δεν κατώρθωσαν ως σήμε α να βρουν μία ικανοποιητική εξήγησι. Ούτε η αφαίρεσις των νευρών, ούτε κανένα άλλο μέσον ε'ν εξαφάνισις τους πόνους. Ο άσθενής πονεί πραγματικά και σε μερικές περιπτώσεις, που είναι εύτυχως πολύ σπάνιες, ο πόνος σταματά μόνον μαζί με τη ζωή.

Τι συμβαίνει σ' αυτές τις περιπτώσεις; Πιθανότερη εξήγησις είναι ότι το αποκοπέν μέρος εξακολουθεί να υπάρχει στο υποσυνείδητο του ακρωτηριασθέντος και ότι ο εγκέφαλος εξακολουθεί να εξαποστέλλει προς αυτό τις οδυνηρές εντυπώσεις που έδοκιμασε άλλοτε.

Ωρισμένοι πόνοι είναι τόσο ισχυροί και επίμονοι — π. χ. σε περιπτώσεις τραυματισμού της σπονδυλικής στήλης, της παρεγκεφαλίδας, καθώς και διαφόρων άλλων οργάνων του σώματος — ώστε ο μόνος τρόπος για να καταπαύσουν είναι η αφαίρεσις ενός ή περισσοτέρων νευρών.

Μέχρι πρό όλιγων ετών, η αφαίρεσις νευρού έθεωρείτο σαν κάτι το αδύνατο. Η νεώτερη χειρουργική, όμως, κατώρθωσε την αφαίρεσις νευρικών σε οποιοδήποτε σημείο της διαδρομής των, ακόμη και στην περιόχη του εγκέφαλου.

Όπως είναι εύλογο, η αφαίρεσις του νευρού θα γίνει σε μικρή απόστασι από το σημείο όπου γίνεται αισθητός ο πόνος. Ετσι, διακόπτεται κάθε έπαση αυτού του σημείου με τον εγκέφαλο και ο πόνος σταματά αυτόματα.

Υπάρχουν όμως περιπτώσεις κατά τις οποίες δεν αρκεί η αφαίρεσις ενός νευρού σ' ένα οποιοδήποτε σημείο της διαδρομής του. Πρέπει τότε ν' ανατρέξωμε στη ρίζα του, που, όπως είπαμε βρίσκεται στην όπισθία πλευρά του νωτιαίου μυελού.

Η επέμβασις αυτή είναι, όμως, εξαιρετικά επικίνδυνη και μόνον από ειδικευμένους δεξιότατους μπορεί να γίνει. Γιατί, όπως είπαμε, αναρριχητές νευρικές ίνες διασχίζουν το νωτιαίο μυελό προς όλες τις διευθύνσεις. Είναι δυνατόν, λοιπόν, μολονότι με τη ρίζα του νευρού που θέλουμε ν' αφαιρέσωμε να κόψουμε και διάφορα λνδια, που ξεκινούν από το νωτιαίο μυελό και προχωρούν προς τον εγκέφαλο και να προκαλέσωμε μερική ή καθολική παράλυσι.

Γι' αυτό, οι γιατροί αποφεύγουν αυτό το είδος της επέμβασεως.

Μία άλλη μέθοδος αφαίρεσεως νευρού είναι η αποκοπή του στο σημείο όπου εισχωρεί μέσα στον εγκέφαλο. Στο σημείο αυτό η παρακολουθήσις της διαδρομής του νευρού είναι περισσότερο εύχερης και ο κίνδυνος να συμβεί λάθος είναι πολύ μικρότερος.

Η χειρουργική αυτή επέμβασις, όμως, είναι εξαιρετικά δυσχερής, αν όχι πάντοτε επικίνδυνη και γι' αυτό εφαρμόζεται μόνο σε περιπτώσεις εξαιρετικά σοβαρές και κατά τις οποίες ο πόνος είναι μόνιμος και σταθερός.

Σ' όλες τις άλλες περιπτώσεις γίνεται χρήση των καλούμενων αναλγητικών φαρμάκων. Κατά τα τελευταία χρόνια, ιδίως η προσοχή των έπιστημόνων έχει στραφεί στην τελειοποίησι αυτών των φαρμάκων, που αποτελούν πολυτιμώτατα όπλα εναντίον του πόνου.

Τα αναλγητικά φάρμακα είναι δυο ειδών. Άλλα απ' αυτά εξαφανίζουν τον πόνο, χωρίς να συσκοτίζουν τη συνείδησι και να προκαλούν ύπνο. Άλλα — τα δραστικότερα απ' αυτά — βυθίζουν τον άσθενή σε ύπνο, που δεν έχει όμως, τίποτε το μη φυσιολογικό, αλλά προσεγγίζει αρκετά προς το φυσικό ύπνο.

Το πρότυπον των αναλγητικών είναι η μορφίνη, που είναι ένα υλικό δες παράγωγον του όπιου. Η έπίδρασις της εξασκέπται κυρίως στον εγκεφαλικό φλοιό. Διακόπτει την επικοινωνία μεταξύ του θα-

λάμου και του εγκεφαλικού φλοιού και έτσι δεν αφήνει τον πόνο να φτάσει στο φλοιώδες κέντρον και να γίνει αισθητός. Τούτοχώρα, όμως ουρεί μία κατάσταση «εύφοριας», ήρκει το νευρικό σύστημα και φέρνει σιγά-σιγά έναν εύχριστο και αναζωογονητικό ύπνο.

Το μειονέκτημα της μορφίνης είναι ότι δημιουργεί μία έξι στον οργανισμό και οδηγεί στην καλούμενη μορφινομανία.

Ισχυρότερο αναλγητικό είναι η ηρωίνη. Μεταξύ των ισχυρών αναλγητικών είναι επίσης η ινδική κάνναβις (το χασίς), που προκαλεί στην αρχή ένα είδος μέθης αλλά κατόπιν βυθίζει τον άνθρωπο σε μία ληθαργική κατάσταση. Κάποτε, όμως, προκαλεί ένα ακατάσχετο παρλήρημα και έξωθει σε πράξεις εξαιρετικής βίας. Οδηγεί, τέλος, στην τοξικομανία. Γι' αυτό, δεν χρησιμοποιείται πιά στη θεραπευτική.

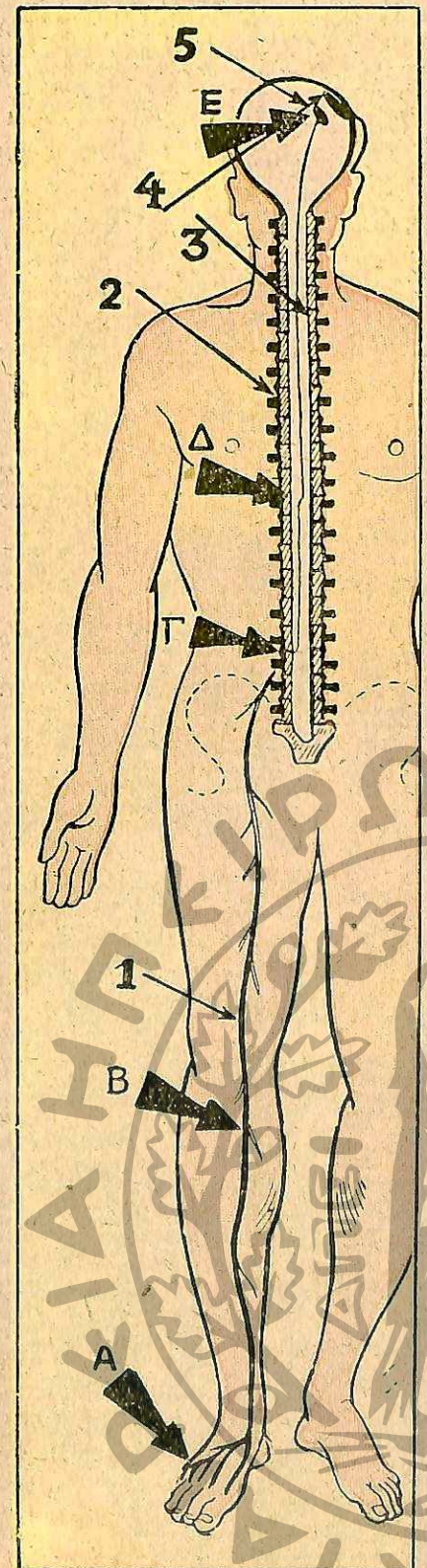
Πλάι στα τρία αυτά ισχυρά αναλγητικά, υπάρχουν μερικά άλλα που είναι σχετικά άκινδυνα γ'α την οργανισμό. (Μόνο η συχνή χρήση έχει δυσάρεστες συνέπειες). Τα φάρμακα αυτά είναι η ασπιρίνη, η σαινασετίνη, η αντιπυρίνη, το πυραμδόν, η κριοζενίνη κλπ. Έκτος από την αναλγητική έπίδρασι των, έχουν επίσης και αντιπυρετικές ιδιότητες.

Ο μηχανισμός της αναλγητικής έπίδρασεως αυτών των φαρμάκων παραμένει σκοτεινός. Το πιθανώτερον είναι, σύμφωνα με τις τελευταίες έπιστημονικές έρευνες, αυτό που γράψαμε παραπάνω, ότι δηλαδή όλες αυτές οι ουσίες εμποδίζουν τον πόνο να φτάσει στο επίπεδο του θαλάμου και έτσι προκαλούν μία αποσυνμόρφωσι των κυττάρων αυτού του νευρικού κέντρου.

Τα ύπνωτικά είναι έμμέσως αναλγητικά. Βυθίζουν τον άσθενή σε ύπνο και έτσι δεν αισθάνεται το αισθητό του πόνο.

Ο πόνος, παρά τις ένοχλήσεις που μας προκαλεί, είναι μία ωφέλιμη αντίδρασις του οργανισμού. Γιατί, ως έπιτρέπει να ξεχωρίζωμε ωρισμένες βλαβερές έπιδράσεις του εξωτερικού κόσμου (π. χ. τη ζέση, το κρύο κλπ.) και, από το άλλο μέρος, μας πληροφορεί για τις νωσικές έπεξεργασίς που γίνονται μέσα στον ίδιο τον οργανισμό μας. Κάθε πόνος, λοιπόν, ακόμη κι' ο πιο μικρός, είναι παθολογικός, φανερώνει, δηλαδή, ότι κάτι έκτακτο συμβαίνει στον οργανισμό μας, κάτι που διαταράσσει την ισορροπία και την υαλή λειτουργία του. Γι' αυτό, δεν πρέπει να παραμελώωμε ποτέ την προειδοποίησι που μας παρέχει.

Η διαδρομή του πόνου. Οι νευρικές ίνες που χρησιμοποιούν για τη μεταφορά του πόνου αρχίζουν από την επιφάνεια του δέρματος. (Γι' αυτό αρκεί η έπαση με ένα θερμό ή ψυχρό αντικείμενο, για να δοκιμάσωμε το αντίστοιχο αισθητό της θερμοτήτος ή του κούου). Έπειτα ανερχονται βαθμιαία ακολουθώντας το αισθητήριο νευρικό, που εισχωρεί στο νωτιαίο μυελό από το οπισθεν μέρος του. Ο νωτιαίος μυελός είναι ένας «σταθμός» μεγάλης σημασίας. Η διαδρομή των ίνων σ' αυτό το σημείο είναι εξαιρετικά πολυπλοκή. Τον διασχίζουν καθ' όλες τις διευθύνσεις. Ετσι, οι ίνες που προέρχονται από την άιστερη κνήμη αναγγυρίζουν στην δεξιά και αντίστροφα. Οι νευρικές ίνες αφού διασχίσουν το νωτιαίο μυελό φτάνουν στο θάλαμο που είναι ο δεύτερος σημαντικός «σταθμός». Τέλος, από το θάλαμο εξαπλώνονται προς την επιφάνεια του εγκέφαλου και, μόνον όταν η οδυνηρή αίσθησις φτάσει σ' αυτό το σημείο, αποκτούμε συνείδηση του πόνου. Όλη αυτή η διαδρομή του πόνου διορκει μόλις ένα ελάχιστον τμήμα δευτερολέπτου. Ο πόνος μπορεί να γεννηθεί σ' όλα τα σημεία αυτής της διαδρομής: Α) στην επιφάνει του δέρματος (κάψιμο, κόψιμο κτλ.). Β) στο επίπεδο του αισθητηρίου νευρού (που τραυματίσθηκε π.χ. έπειτα από κάταγμα οστού). Γ) στο επίπεδο της οπισθίας ρίζας του ισχιακού νευρού. Δ) στο επίπεδο του νωτιαίου μυελού (συνεπεία κατάγματος της σπονδυλικής στήλης). Ε) στο επίπεδο του εγκέφαλου (όπως συμβαίνει π.χ. στους όγκους του εγκέφαλου). 1) Ισχιακόν νευρύν. 2) Ραχιοθλακική ζώνη. 3) Νωτιαίος μυελός. 4) Φλοιώδες κέντρον. 5) Όπτικός θάλαμος.





# Η Γυναίκα της Τριτογενούς

## Κουβεντούλες

Κάποια ανανγνώστρια που καθώς μου επισημαίνει φιλονεικώ με τον άντρα της ανάκαυσε ξαφνικά ότι έχει αυτός όλα τα ελαττώματα και του τα είπε έξω από τα δόντια. Το αποτέλεσμα; Θύμωσε κι έκεινος της πέταξε πικρά λόγια και τώρα δημιουργήθηκε μεταξύ τους μία ψυχρότητα που είναι πιθανόν να έχει δυσάρεστα επακόλουθα. Όπως είναι φυσικό, όλη αυτή η κατάσταση που δημιουργήθηκε δεν ευχαριστεί διόλου την ανανγνώστρια μου που αγαπάει πολύ τον άντρα της και δεν θέλει να τον διαχωρίσει από τον εαυτό της. Κι όμως, όπως μου επισημαίνει, έχει τον εαυτό της να τη θέλει να υποχωρήσει πρώτα.

Θα συμβούλευα την καλή μου φίλη ν' αφήσει κατά μέρος τον εγωισμό της και να λάβει υπ όψιν της ότι όταν αγαπά κανείς παραμελείει τον εαυτό του. Μέσα στην αγάπη της γυναίκας για τον άντρα της υπάρχει πάντα και μία μενάλι όσος τρυφερότητας οχεδόν υπέρβαρη. Μία γυναίκα που αγαπάει τον άντρα της τον κυττάζει λιγάκι και σαν παιδί της κι' αυτό την κάνει να είναι πολύ επιεικής μαζί του. Κρατά κανείς εγωισμούς και αξιοπρέπειες στο παιδί του;

Σας συμβουλεύω λοιπόν αγαπητή φίλη, να κάμνετε το πρώτο βήμα, συνδιαλλαχθείτε και είμαι βέβαια πως δεν θα το μετανιώσετε.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

## Η μόδα

Με την άφιξη του καλοκαιριού βλέπουμε να προβάλλουν τα πρόσκαρφα, ελαφρά φορεματάκια σε ζωηρούς χρωματισμούς που είναι τόσο ταιριαστά με την εποχή.

Η φετινή μόδα έχει ιδιαίτερο χαρακτηριστικό την πρωτοτυπία στη γραμμή, αλλά και στις διάφορες λεπτομέρειες.

Είδαμε ότι οι φούστες έχουν λίγο μακρύνει. Ας μην ξεχνούμε όμως ότι πρέπει να αποφεύγουμε κάθε υπερβολή σ' αυτό το σημείο γιατί ασφαλώς κοντά στο καινούργιο μας φόρεμα θα φορέσουμε και ένα παλιό που δεν μπορεί φυσικά να μακρύνει. Αυτό λοιπόν θα ήταν παραφροσύνη και όπως ξέρουμε σ' η νυναικεία γκαρνταρόμπα ο υ π α μ α ι ας κομψής γυναίκας πρέπει να βασιστεί η αμοιμία σε όλα.

Ας ακολουθήσουμε λοιπόν τη νέα μόδα σιγά - σιγά αποφεύγοντας κάθε υπερβολή.

Στα κοράζι τα νέα χαρακτηριστικά είναι οι λιγνύρες, ο σκληρότερος τετράγωνος ύψος και η πολύ εφορμωστή μέση.

Στις φούστες επικρατεί το φάρδος. Και οι στενές όμως είναι «άνδρες». Είτε η μόδα σε δίνει το δικαίωμα να την προσομοιάσεις στη σιλουέτα σου χωρίς να φαίνεσαι «ντυμένη».

Όσο για τα μανίκια η μόδα, ενώ

κυρίως θέλει να τα βλέπει πολύ νανορισμένα.

## Κομψοποιή

Το καλοκαίρι είναι η ένδοξη εποχή για την «κομψοποιή» που τόσο κολακεύει την εμφάνιση και δίνει έναν αέρα νεότητας στην νυναικεία σιλουέτα.

Της «κομψοποιή» χαρακτηριστικά είναι οι πιέτες στη φούστα, άλλοτε κουπωτές και άλλοτε απλές, τα κατεβατά για καδίκια που φοριούνται είτε κλειστά είτε αλά «Μπαύρον», οι τσέπες στα κοράζι και στη φούστα το κομψοποιή απ' επάνω ως κάτω έμπρός. Οι έμορφες ζώες.

Για ύφασματα χρησιμοποιούμε, πρώτα απ' όλα, αυτά που έχουν την ίδια ονομασία: «Σεισιζιέ» διάφορα λινά, οινέ και ο πικέ.

## Μεταπληθείς

Η νέα μόδα που θέλει μακρύτερη τη φούστα έδωσε άφορο, σε ώριμους συνδυασμούς που εναρμονίζουν στη θύμη, οι μας ένα φόρεμα παλαιάς εποχής.

Θέλετε, λ.χ. να μακρύνετε ένα φόρεμα σας αλλά δεν έχετε ύφασμα και βούσκεθε σε άμυγδα;

Η μόδα έρχεται, άμωως να σας βοηθήσει προτείνοντας σας να συνδυάσετε το ύφασμα του φορέματός σας με ένα άλλο ύφασμα που θα ο α ε βοηθήσει να προσθέσετε στο φόρεμα σας μακρός με ένα αμυγδαλινά, με μία μπροστινή στη φούστα, με ένα δολαν κτλ.

Μπορείτε επίσης να προσθέσετε στο κοράζι ένα είδος καζέ, κας που κι' αυτή θα σας βοηθήσει να επιτύχετε το μακρύτερο που θέλετε. Είτε ούτε σεί η ίδια θα υποδείξει ότι πρόκειται για περσινό φόρεμα.

Και αυτά που αναφέρουμε παραπάνω είναι ένα μέρος μόνον συνδυασμών. Υπάρχουν και πολλοί άλλοι, λίγο νου, στο μόνον χρειάζεται και μπορείτε και μόνας σας να κάμνετε μεταποιήσεις που να σας βοηθήσουν να γίνετε άμωως της τελευταίας μόδας με ελάχιστο έξοδα.

## Αμυγδαλινές

Τις αμυγδαλινές ρουαλέτες θα τις χαρακτηρίσουμε ως έμωως οι «ντυμένης». Αυτή η λεπτομέρεια συνδυάζεται καταπληκτικά με τα ανάλαφρα μεταξωτά ύφασματα που χρησιμοποιούνται για αυτό τον σκοπό.

Οι «ντυμένης» έμορφοι, λοιπόν, σε είδος καζέ, κας άλλοτε με κοκινιές που ξεκινούν από τη μέση και φτάνουν με πτυχές ως τα δυο τρίτα της φούστας, άλλοτε με ντυμένης, σπαστά στα δύο πλάγια, που προσθέτουν πλάτος στους γοφούς και ούτως καθ' έξιν.

Πάντως εκείνο που χαρακτηρίζει τη ντυμένης αυτή φούστα είναι το ακανόνιστο μακρύτερ της. Πιο μακρύτερ έμπρός ή τανά, παλιν, με κωνικά στα πλάγια κτλ.

Η μόδα αυτή της διπλής φούστας είναι χαρακτηριστική και δίνει ιδιαίτερη χάρι στη σιλουέτα.

## Όμορφες εμφανίσεις

Μία όμορφη γραβάτα πλεονάζει και δίνει πλούσια συμπλήρωση.

— Ένα πλεονάζον και μονόχρωμο από ύφασμα οινέ αποτελεί επίσης ωσαύτο συμπλήρωμα.

— Μία ζώνη λουστονιένια είναι ένδοξη εμφανίση για ένα φορεματάκι ντυμένης - αμυγδαλινής.

— Για φόρεμα σπορτίφ η ζώνη γίνεται από δερμάτινο αντίλοφ.

— Το ντύ - πικέ φορεματάκι σας παίρνει ένα νικαδάκι από πικέ και μονόχρωμο που νανορύνει το τούνο καρ μανίκια.

— Συνδυάζονται και οι κόκκινες ντυμένης - αμυγδαλινές ζώες, που προσθέτουν την ευθυμία ντύσεως σ' ένα φορεματάκι σκούρω.

— Τα νάντια είναι πολύ «ουβροζέ» και βλέπουμε πολύ συχνά να ανάνειν δερμάτιος και πλεκτού μερορεοζέ ή μεταξωτού και πλεκτού ή και όλα μεταξωτά, στο κομψοποιή του φορεματός.

— Οι τσάντες θα συνδυάζονται με τα νάντια και την ζώνη όσον αφορά το χρώμα, έννοια δε και όσον αφορά το υλικό.

— Οι μπλουζές θα φορεθούν πολύ και θα έχουν πολλές και ποικίλες εμφανίσεις. Θα τις δούμε καμωμένες από μεταξωτά πολυτελές ύφασμα για δράδυα ή απονεύματα, λινές βατιοτένιες κλπ. για πρωινά. Πολλές θα μας θυμίζουν την εποχή των ντυμένης μας με τις πικέτες, τα άζουα, τα φιλίρε, κεντήματα κλπ.

## Σούρε, βολάν

Η παρισινή καλλιτέχνις Μάν-κη Ρουφ που, ως ντυμένης, διευρύνει έναν από τους καλύτερους Οίκους Ραπτικής Λανσάν, μας δίνει ούτως και τέτοια.

— Σε ένα φόρεμα απονεύματος από τουιλ με πούα τοποθετεί ένα κοράζι ίσιο που καταλήγει σε τρία βολάν, το ένα λίγο μακρύτερο από το άλλο και συνεχίζει με φούστα άν, φόρου που πλατύνει αρκετά κάτω.

— Σε άλλο φόρεμα της τοποθετεί βολάν από ταφτά ηλιοσπαστά έμωως το κοράζι είναι ολόισιο και αρκετά κλειστό στον λαιμό.

— Σε ένα φόρεμα αρκετά στενό, τοποθετεί βολάν αν φόρου από το ίδιο ύφασμα και αφήνει τον υποπόδι έντελως σκέτο με μανίκια κίμονο και ώμους πολύ ριχτούς.

— Σε ένα φόρεμα απονεύματος, τοποθετεί βολάν από ταφτά ηλιοσπαστά έμωως το κοράζι είναι ολόισιο και αρκετά κλειστό στον λαιμό.

— Σε ένα φόρεμα απονεύματος, τοποθετεί βολάν από ταφτά ηλιοσπαστά έμωως το κοράζι είναι ολόισιο και αρκετά κλειστό στον λαιμό.

— Σε ένα φόρεμα απονεύματος, τοποθετεί βολάν από ταφτά ηλιοσπαστά έμωως το κοράζι είναι ολόισιο και αρκετά κλειστό στον λαιμό.

ματός έχει δηλ τη φούστα ηλιοσπαστά έμωως το κοράζι είναι ολόισιο και αρκετά κλειστό στον λαιμό.

## Η άλλη μορφή μου

Α. Γ.ω.: Αυτές οι εξάψεις οφείλονται ακριβώς στην αιτία που μου αναφέρετε. Δεν πρέπει να σας άνησκουν διόλου, υό- νον παίρνετε 2 φορές τον μήνα ένα ελαφρό καθαρτικό και τις νύχτες λίγη βαλερίαντα μέσα σε τσίλιο. Αυτό θα σας δίνει ήσυχον ύπνο.

Π. Ρ. Κ.: Πρέπει ν' αποταθείτε σε μίαν ιατρόν μαιευτήρα της έμπιστοσύνης σας κι' εκείνη θα σας δώσει την πληροφορία που ζητάτε.

Α. ν. α. ν.: Πάρτε μία λανολίνη τουαλέτας και αυτήν να χρησιμοποιείτε για καθάρια του - προσώπου. Όσο για την φίλη σας πείτε της ότι το χνούδι του προσώπου μόνον με ηλεκτρίσμο μπορεί να φύγει.

Α. Ρ. Ι. σ. ο. φ. α. ν. γ. Χ.: Όχι φίλε κύριε, δεν πρέπει ν' ανησυχείτε, διότι όπως μου περιγράφετε τα πράγματα όχι μόνον θα μείνι η γυνίκα σας, αλλά κι' ο μικρός αυτός χωρίσος θα την κάνει να σας αγαπήσει ακόμη πιο πολύ και να μην έχει άλλον πόθον παρ' ότου πότε θα σας ξαναδείτε.

Α. μ. ο. δ. ρ. υ. α. δ. ο. 218: Μονοσας να βρείτε την κρέμα που σας ταιριάζει, διότι από μερικά χωρίς να ιδώ το είδος της επιδερμίδος σας δεν μπορεί να σας συστήσω τίποτε. Για την περεσκόδο του προσώπου σας συνιστώ αυτή τη λαιμόν: Γάλα αμυγδαλιν 200 γρ. Βάμμα βενζόνης 5 γρ. Αυτή θα κλείσει και τους πόρους.

Β. Ι. ο. λ. έ. τ. α. ν. Κ.: Το υάτια και ό,τι αχετίζεται με αυτό, είναι πολύ λεπτά οργανα ν' αυτό προτιμώ να ζητήσετε την γνώμη ενός οφθαλμιάτρου.

Α. γ. ν. ο. τ. η. ν. 13: Αυτή η λαιμόν θα σας ώφελήσει στο μπιμπικία: Bicarbonate de Soude 125. Glycerine 15 γρ. Hydrolate de fleurs d'orange 150 γρ.

Μ. Ρ. δ. ε. μ. ε. ν. η. ν. ύ. η. ο. ε. σ. ι. ν.: Έκκαμτε μία άπερι- κηφία και σας επιβάλλεται να ζητήσετε συγγνώμη. Όσο για τα μαλλιά χρησιμοποιήσατε λίγο Πετρολ Κανόν.

Μ. Ρ. δ. ε. μ. ε. ν. η. ν. ύ. η. ο. ε. σ. ι. ν.: Κάμνετε σ' ένα φαρμακείο αυτή την κρέμα και χρησιμοποιήστε την νύχτα για καθάρια και πρωί πριν από το μακρίσισμα: Cold cream 25 γρ. Lapoline 5 γρ. Oxide de zinc 2 γρ.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

☼☼

Ποιός διηύθυνε το σπίνι: Στο Ντόπτενγκμ της Άγγλιας κάποιος Τόμας Άλμπερτ Μόρλεϋ παρουσιάσθηκε, σ' ό σταθμό πρώτων βοηθειών για να του δώσουν τις πληροφορίες για να καταγγείλη τη νυνίκα του. Η... τρυφερή συμβία του του είχε επιτεθεί σαν θύριο, τον είχε πατάει, όπ' την καρέκλα του στο πάτωμα του είχε ώσει μία κλωστή τον είχε κτυπήσει μ' ένα μαχαίρι στο μπρά- σσο, του είχε αμαρσίσει το μάτι με μία τσιγάρα και τον είχε απειλήσει ότι θα τον σκοτώσει! Και γιατί όλ' αυτό; Γιατί ό δυ- στυχισμένος Μόρλεϋ είχε τρώει με τις πιά της φούσας: «Ε- νώ διευθύνω στο σπίνι μου!».

Τι πλάνη!... Πλάνη στην ό- ποία βρίσκονται πολλοί σύζυγοι. Όχι, δεν κυβερνούν αυτοί το σπίνι. Δικτάτωρ του σπινιού εί- ναι η σύζυγος και μόνον αυτή.

## Σε ποιόν τύπον ανήκετε;

Φυσική διάπλασις, κισθήματα, τάσεις, διανοητικές ικανότητες.

Η φυσιογνωμική τείνει όλοένα και περισσότερο να εξελιχθεί σε μία άληθινή επιστήμη. Μήπως, άλλωστε, δεν είναι αλήθεια ότι το πρόσωπο άποτελεί μία έκφρασι του βαθύτερου είναι μας και ότι πάνω σ' αυτό καθ' εφ' όσον, οι διανοητικές μας ικανότητες, τα αισθήματα, οι τάσεις μας;

Να μερικοί γενικοί χαρακτηρισμοί, που θα σας επιτρέψουν να ξεχωρί- σετε σε ποιό τύπο ανήκετε και να κάμνετε μερικές ενδιαφέρουσες παρα- τηρήσεις για τον χαρακτήρα, τις δια- θέσεις κλπ. των ανθρώπων με τους όποιους συναντάσθεσθε.

### 1. Γήινος τύπος.

(Ανήκουν σ' αυτόν ό Ζολά, ό Βί- σμαρκ, ό Δαντών, ό Μαρξ και από τους συγχρόνους ήθοποιους του κι- νηματογράφου ή Τένιερν Τζόνες και ό Έντοναρν Ρόμπινσον).

Φυσική εμφάνισι: Χονδρό και βαρύ κεφάλι, μέτωπο πλατύ, άλλ, όχι πολύ ψηλό. Φρύδια πυκνά και άσκα- κτα, μάτια χαμένα μέσα στίς κόγ- χες τους, έπάνω βλέφαρο κρυμμένο, βλέμμα πανούργου, προεξέχοντα μή- λα, μύτη κοντή και πλατιά στή βάσι, στόμα κλειστό, σιαγόνες προ- εχί:χουσες. Εύρεις και τετράγωνοι ώ- μοι. Σώμα ελαφρά καμπυρασμένο.

Ψυχικές ιδιότητες: Έγωϊσμός, ά- λαζονεία που δεν επιτρέπει σ' αυτούς τους ανθρώπους να βλέπουν τα έλατ- τώματά τους και τους ώθει ν' άνα- ληφούν τα ελαττώματα στους άλ- λους. Έλάχιστα ή καθόλου αίσθημα- τικοί, άντικειμενικοί την άγάπη και το γάμο από την πρακτική τους ά- ποψι. Κατά βάθος είναι νονετικοί και ευγνώμονες. Οι γυναίκες αυτού του τύπου είναι άσταχτικές, δραστήριες και κακεντρεχείς. Η μανία να διοί- κουν και να επιβάλλονται τις κάνει κάποτε άνυπόφορες.

### 2. Ήλικος τύπος.

(Καρλομάγνος, Λουδοβίκος 14ος, Ναπολέων, Λαυραίνος, Λεονάρδος Ντα Βίντσι, Μισέλ Μοργάν).

Φυσική εμφάνισι: Ξανθά μαλλιά, ψηλό μέτωπο, βλέμμα άσπρη, άλλα ήρεμο, μύτη άτέριος, στόμα λε- πτό και κλειστό, σαγόνι στρογγυλό, σώμα άρμονικό και σβέλτο. Προσω- πική γοητεία.

Ψυχικές ιδιότητες: Αισθήματα εύ- γενικά. Οι άνθρωποι αυτοί επιζητούν σ' όλα γύρω των την άρμονία. Είναι εύπροσήγοροι, άλλ, άγαθούν, να κλειώνονται στον εαυτό τους. Δεν δέ- χονται συμβουλές από κανένα. Οι άν- θρωποι γύρω των τους θαυμάζουν, άλλα δεν άφοσιώνονται σ' αυτούς. Η ψυχική των διάθεση τους κάνει δυστυχές στον έρωτα, γιατί επιζη- τούν σε όλα την τελειότητα. Οι γυ- ναίκες αυτού του τύπου έλκονται πρὸς τους ανθρώπους που είναι διά- στημοι. Πολλές φορές ζουν παραγω- γισμένες και δυστυχίες.

### 3. Μαχητικός τύπος.

(Πέτρος ό μέγας, Ντυγκεκλέν, Μπεργκμαν, Ζάν Μπου- αριέ).

Φυσική εμφάνισι: Πυρεόξανθα μαλλιά, μέτωπο ψηλό, που καταλή- γει σε εύθεία γραμμή, τριχωτά και πυκνά φρύδια, μάτια μενάλια και ζωηρά, μήλα όστεωδή, μύτη σε σχή- μα γωνίας, μεγάλα ρουθούνια, στό- μα μεγάλο, σαγόνι προεχόν, κον- τός λαιμός. Παρέχουν την έντύπωσι της βίας.

Ψυχικές ιδιότητες: Περιπαθείς και φλογεροί στίς έκδηλώσεις των. Ρέ- πουν πρὸς την ύπερβολή. Πολλές φο-

ρές είναι φανατικοί. Μεγαλόψυχοι και γενναίοι μέχρι σπατάλης. Είλι- κρινείς και πιστοί στίς υποχρεώσεις των, καυστικοί, στίς κρίσεις τους. Προκαλούν πολλές αντίπαθεις γύρω των, άλλ, έμπνέουν έπίσης και με- γάλους έρωτες. Οι γυναίκες αυτού του τύπου έχουν κάτι το άντρικό. Είναι βίαιες και άπειθαρχητες.

### 4. Όνειροπόλος τύπος.

(Ροντέν, Βίκτωρ Ουγκό, Μπερτε- λό, Σαρλ Τρεκί, Μπλανσέτ Μπου- νουά).

Μαλλιά ξανθά και άσθονα. Πρώ- ρη φαλακρότης. Πρόσωπο πλατύ, εύ- ρο μέτωπο, μάτια στρογγυλά, και σαν πεταγμένα έξω από τις κόγχες, βλέμμα όνειροπόλο και μελαγχολικό, μύτη κοντή, στόμα μικρό και μισά- νωχο, προτεταμένα χείλη, σαγόνι πρὸς τα μέσα, λαιμός παχύς, σώμα εύταστές. Συχνά είναι πικρές.

Ψυχικές ιδιότητες: Διάθεσις όνει- ροπόλος. Πολύ εύφάνταστοι. Υπο- βάλλονται πολύ εύκολα. Αναποάσι- στοι και εύμεταβλητοι. Κάποτε είναι ύποκριτες και ψεύτες. Δεν έχουν ά- τίληψη της πραγματικότητας που τους περιβάλλει. Οι γυναίκες είναι ύ- περευαίσθητες και φαντασιόπλγκτες.

### 5. Κρόνιος ή διανοητικός τύπος.

(Παστέρ, Δάντης, Μισαήλ Άγγε- λος, Σαίξπηρ, Έδθ Πιάφ, Πιέρ Μπλαζάρι).

Μαύρα ή πυρεόξανθα μαλλιά, που άσπρίζουν πολύ νωρίς. Μέτωπο εύ- ρο και ύψηλο, που ευτιδώνεται με την έπίδρασι της σκέψους. Βλέμμα άύ- σπρη, μελαγχολικό και στοχαστικό. Μύτη λεπτή, στόμα σφιγμένο και γυρτό πρὸς τα κάτω στίς δυό ά- κρες. Άνάστημα ύψηλο και ελαφρά κυρτωμένο.

Ψυχικές ιδιότητες: Δύσκολος στη φίλια, Η άφοσιώσις του είναι, όμως, σταθερή και ειλικρινής. Χαρακτήρ ά- νεξάρτητος. Ζή μακρὰ από τον κό- σμο και δειχνεται συνήθως ψυχρός. Οι γυναίκες αυτού του τύπου είναι σαδιστές.

### 6. Έφευρετικός τύπος.

(Έδισον, Μωρίς Μπαρέ, Ζύλ Λεμπέρτ, Ντάνυ Ρουπέν, Τζεράρ Φίλ πι).

Φυσική εμφάνισι: Μαλλιά λεπτά, πολύ άπαλά και σγουρά. Μέτωπο εύ- ρο άλλ, όχι ψηλό. Βλέμμα ζωηρό, άλλ, ανήσυχον. Μεγάλη μύτη, που εί- ναι συχνά σούβληρη. Λαιμός μακρύς και λεπτός. Μεγάλη ευκινησία.

Ψυχικές ιδιότητες: Είρωνική διά- θεσις. Έφευρετικό πνεύμα. Έντονη ζηλοτυπία, που καταντά συχνά ά- νυπόφορη. Αστάθεια και έπιπολαίω- της. Δεν άρέσκονται στους μόνιμους και σταθερούς δεσμούς. Οι γυναίκες είναι πολύ έξυπνες. Έχουν μία ξεχω- ριστή τέχνη να γοητεύουν τους άν- τρες, άλλα πολύ δύσκολα δίνουν την καρδιά τους.

### 7. Έρωτικός τύπος.

(Ντανιέλ Νταριέ, Σαρλ Μπου- αριέ).

Φυσική εμφάνισι: Άσθονα και λεπτά μαλλιά. Μέτωπο μέτριο και γεμμένο πρὸς τα πίσω. Όραία τα- ξωτά φρυδιά. Μεγάλα γεμάτα. Βλέμμα τρυφερό. Μύτη κομψή. Στό- μα καλοσχεδιασμένο. Σώμα πολύ εύ- κλητο και με άρμονικούς σχηματι- σμούς.

Ψυχικές ιδιότητες: Μεγάλη ροπή πρὸς τον έρωτα. Διάθεσις έπίδειξας. Έχουν το μυστικό να γοητεύουν έ- κείνους που τους περιστοιχίζουν. Άλλ, είναι έγωϊστές και αρκετά ό- κνητροι. Παραχωρούν πολύ εύκολα τη φίλια τους. Η τύχη τους εύνοεί. Οι γυναίκες αυτού του τύπου παίζουν με τον έρωτα και βίονουν την έντύπω- σι άσταθείας και έπιπολαιότητας. Άλ- λά κάποτε άγαθούν με πάθος και ά- φοσιώνονται στον άνθρωπο της έκλο- γης των.



— Έγώ στο φινάλε κάνω το κορόιδο γι' αυτό δεν μπαφιάζω!...



— Δεν μπορώ να κάνω τίποτα, βρε γυναίκα, με τα παιδιά διαρκώς ανάμεσα στα πόδια μου!...



Ο διαιτητής: "Άσε, μωρέ, τις λαβολιές!..."



Ο κατάδικος: "Άλλη φορά, Λουλού, να με είδοποις, όταν βάζεις λίμες μέσα στο ψωμί!..."





πήση την πόρτα μιάς γειτόνισσας, για να της πη πως ο άντρας της είχε γυρίσει μεθυσμένος και πως είχε πεθάνει ξαφνικά.

Αυτή τη φορά, υποπτεύθηκαν στα σοβαρά την Πόλλυ.

Λίγον καιρό μετά το θάνατό του, η Πόλλυ πήγε να εγκατασταθῇ σε άλλη συνοικία και αργότερα έκαμε έναν έβδομο γάμο. Ο σύζυγός της λεγόταν Τζών Κάλλεγκερ και ήταν μηχανικός.

υπήρχε λυωμένο μολύδι. Έτρεξε τότε να ειδοποιήση τις αρχές.

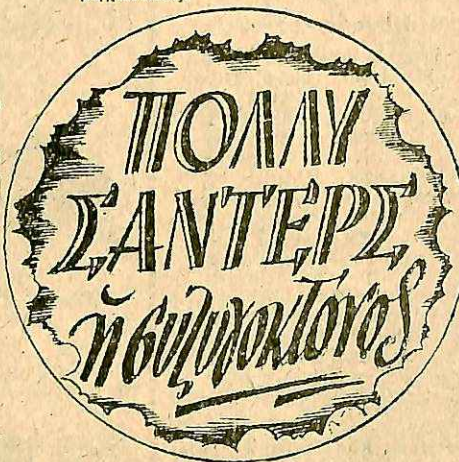
Διετάχθη άμέσως έκταφη των πτωμάτων των προηγούμενων συζύγων της Πόλλυ και η εξέταση απέδειξε ότι είχαν πεθάνει όλοι με τον ίδιο τρόπο. Η σατανική αυτή γυναίκα, όταν ήθελε ν' απαλλαγῇ απ' αυτούς, παραδοκούσε την ώρα που κοιμόνταν και τους έχυνε λυωμένο μολύδι μέσα στ' αυτί. Ο πόνος που δοκίμαζαν ήταν τόσο μεγάλος, σαν να τους είχε χώσει ένα καρφί μέσα στον έγκέφαλο και οι δυστυχισμένοι πέθαιναν στη στιγμή. Οι γιατροί που τους εξήταζαν κατόπιν έστρεφαν την προσοχή τους σε όλα τα άλλα μέλη του σώματός των, αλλά ποτέ δεν περνούσε από το μυαλό τους η σκέψις να κυττάζουν τα αυτιά των νεκρών.

Έτσι, τα εγκλήματα της Πόλλυ Σάντερς έμεναν ανεξιχνίαστα.

Στο δικαστήριο που την δίκασε, η σατανική αυτή γυναίκα είπε με απάθεια:

— Η ιδιοσυγκρασία μου δεν μου επέτρεπε να ζώ διαρκώς με τον ίδιο άντρα. Από το άλλο μέρος δεν ήθελα να ξεπέσω στο σημείο ώστε να γίνω μιά κοινή γυναίκα. Βρήκα, λοιπόν, αυτό το μέσον, για να συμβιβάσω την ήθικη (!) με την ανάγκη που αισθανόμουν ν' αλλάζω κάθε τόσο σύζυγο...

Η Πόλλυ Σάντερς καταδικάστηκε στην ποινή του αποκεφαλισμού με το τσεκούρι και η εκτέλεσίς της έγινε στις 6 Ιουνίου 1711 στον Πύργο του Λονδίνου.

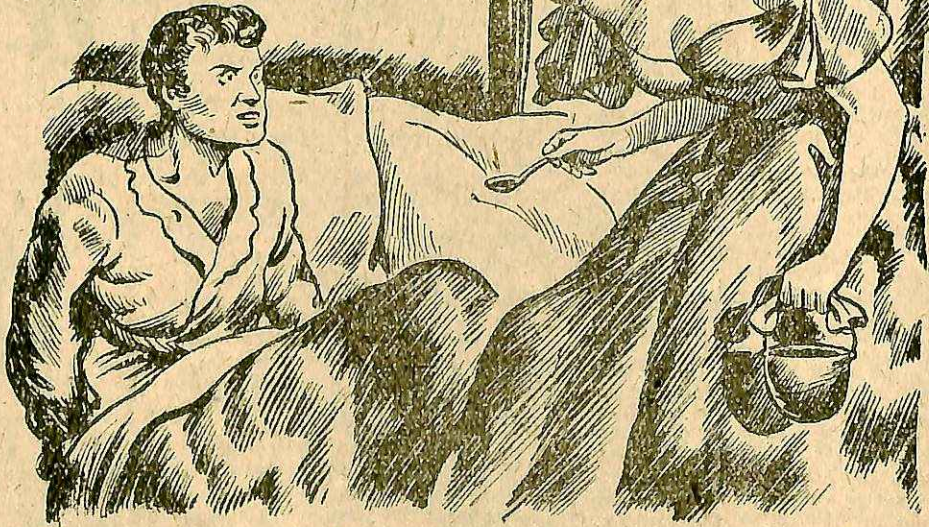


**Έχυνε λυωμένο μολύδι μέσα στο αυτί των ανδρών της!..**

Η ζωή του αντρογύνου δεν άρχισε με πολύ καλούς οίανους. Και φαίνεται ότι η Πόλλυ βιάσθηκε πολύ ν' απαλλαγῇ κι' από τον καινούργιο σύζυγό της.

Μιά νύχτα, ο Κάλλεγκερ ξύπνησε ξαφνικά. Είδε τότε την Πόλλυ που ήταν σκυμμένη πάνω του και προσπαθούσε να πλησιάσῃ ένα κουτάλακι στο αυτί του.

Ο μηχανικός βρέθηκε μ' ένα πηδήμα όρθιος. Και είδε ότι μέσα στο κουτάλο



Είδε τότε την Πόλλυ που ήταν σκυμμένη πάνω του και προσπαθούσε να πλησιάσῃ ένα κουτάλακι στο αυτί του...



**Η δύναμις της αλήθειας**

«Λ ο υ λ ο υ δ ι τ ο υ α γ ρ ο υ Τ ρ.»: Η περιπέτεια σου θα μπορούσε να γίνῃ πραγματικό ρωμάντο. Το φέμα ανεξαρτήτως ελατηρίων, δεν μπορεί παρά να έχῃ κακά αποτελέσματα. Υπεύθυνη γιά το άτυχο τέλος του ερωτικού δεσμού σου είσαι, μάλλον εσύ. Τράβηξες έναν άνθρωπο με την ωμότητα σου και δεν μπόρεσες να τον κρατήσεις γιατί δεν είχες τή δύναμη της αλήθειας. Θέλησες να φανῇς κάτι περισσότερο απ' ό,τι είσαι. Έπρεπε με τή λιγα γραμμάτια που έτρεψες ν' αλληλογραφήσῃς μαζί του.

Ανοήτως ανέθεσες ένα ζήτημα τόσο λεπτό, στη φαντασία σου. Δεν ακρότητες πώς μπορούσε ύστερα από ενάμιση χρόνο συχνή αλληλογραφία να δημιουργηθῇ ένα αίσθημα μετεξύ τους; Μου περιγράφεις τή φίλη σου ως μεγαλότερή σου, άρχημη, αλλά μορφομένη. Δεν έχει σημασία. Το πνεύμα πολλές φορές, νικάει τήν ωμορφιά. Παρ' όλα αυτά θα σε συμβούλευα ν' αλ' αυτήν να σε συμβούλευα. Μη περιμένεις λιγάκι ακόμα. Μη σπάσεις εντελώς τόν δεσμό σου. Μέχρι τής στιγμῆς βέβαια, κερδίζεις ή πέννα. Εγώ όμως, προκειμένου περί ανδρός-σπριγκ πολλὰς ελπίδες στην ωμορφιά σου. Υπομονή και θάρρος λοιπόν. Μην καταθέσῃς ακόμα τή δόξα. Έξακολούθησε τόν αγώνα. Είμαι πολύ περιέργος να μάθω το τέλος. Σε παρακαλώ να μὴν ἀμελήσῃς να μου γνωρίσῃς το αποτέλεσμα.

«Ν ι κ ο λ ο υ Χ.» Αλεξανδρείαν: Θα μου επιτρέψῃς να ρίξω όλο το βάρος σε σένα τόν ίδιο και να χαρακτηρίσω με μιά φράση τήν πράξι σου «καταχρηστική εμπιστοσύνη». Μη σου κοινοποιήσω. Η συμπεριφορά τῆς εἶνε αποτέλεσμα τῆς στάσεώς σου. Δεν σε συμβούλευω να τή χαλάσῃς. Τὴν ἀγάπη πολλὰ και πρέπει νὰ υποχωρήσῃς.

«Χ ρ υ σ ῇ Π ε τ α λ ο θ α.»: Εἶσαι πολύ ἀδελφικός πεταλούδα. Οι πραγματικές πεταλούδες δεν πετούν μονάχα πάνω από τή λουλούδια. Πολλές φορές τρυπνούν μέσα χωρίς να φαρμακερὰ ἀγκάθια χωρίς να πληγωθού. Αλλά δ' ἔγινε γέγονε. Τώρα πρέπει νὰ χειροδότης τή ζήτημα με σοφρότητα, με ειλικρίνεια και με τιμιότητα. Όταν υπάρχει ή καλή θέλησις και στους δυο σὰς, νομίζω πως τὰ πράγματα δεν εἶνε δύσκολο νὰ βολευτούν.

«Α ν ν α Κ ο ρ ε ν ί ν α Χ α λ κ ί δ α.»: Μου γράφεις: «Υποσχόμαι ν' ακολουθώ τή συμβουλή σου πιστά οποιαδήποτε σου εἴναι». Αυτό δείχνει πως έχεις τή δύναμη νὰ σκεφθῇς και νὰ μὴν πραγματοποιήσῃς τήν ἀνόητη ἀπειλή σου. Λοιπόν: Κατ' ἀρχήν σου συνιστῶ νὰ λογιευθῇς. Αυτό, παιδί μου, δεν εἶνε έρώτα. Αυτό λέγεται παραλογισμός. Το αίσθημα φαίνεται, σε συνεπίζουν σε βαθμό, ώστε νὰ εἰσαι ἀνίκανη γιά ό,τι όπλοτες άλλο στη ζωή. Δεν εἶσαι κοριτσάκι νιά, νὰ σκέπτεσαι έτσι. Στην ηλικία σου άλλες γυναίκες εἶνε μάννες παιδιών και ἀγωνίζονται γιά νὰ τὰ μεγαλώσουν. Εσένα φαίνεται πως δεν σ' ἀπασχολεί

στη ζωή άλλο από τόν έρωτα και σε σημείο παραφοράς. Και ή ίδια τὴ καταλαβαίνεις πως με δυο - τρία ραντεβού δεν εἶνε δυνατόν ν' ἀναπτυχθῇ αίσθημα βαθύ και σοβαρό που νὰ τὸν κάνει νὰ τηρήσῃ τήν ὑπόσχεσι που σου έδωκε φεύγοντας. Οι συνθήκες τῆς σημερινῆς ζωῆς λυγίζουν χρόνων δεσμούς. Βγάλε απ' τὸ μυαλό σου τις κακές ιδέες που σε βασανίζουν και περιμένε. Εξοικειώσου πρωτίτως με τή σκέψι ότι εἶνε ἐνδεχόμενον νὰ έχῃ ξεθυμάνει τὸ αίσθημά του προς εσένα. Ακόμα και γιά λόγους ἀνεξαρτήτους προς τή θέλησί του μπορεί νὰ μὴν ζαναιδωθῇ. Έν τῷ αὐτῷ περιπτώσει ή λογική και μόνη, εἶνε ἱκανή νὰ σε παρηγορήσῃ, ἀν' ὅχι ένας καινούργιος έρωτας.

«Π ι κ ο μ ε ν ῆ ν υ π ο σ χ ῆ σ ι.»: Δικαιολογῶ τὴν ἀπελπισία που ξεκύνεται στο πολυέλεο γραμμάτι σου. Ο πόνος σου πραγματικά, εἶνε μεγάλος και τὸν σέβομαι. Δεν ἀναπλήρωται εύκολα ένας τέτοιος άνθρωπος. Και μόνον τὸ ότι θυσίασθηκε γιά τήν ἐλευθερία τῆς Πατρίδος μας, μόνον αυτό, πρέπει νὰ σε παρηγορήσῃ. Νομίζω ότι βασανισμός λέγοντας τὴν ἀγάπη σου άτυχη. Ήταν μιά μεγάλη κι' ὠραία ἀγάπη - ὅκτω χρόνων εὐτυχισμένη ἀγάπη. Τὸ τέλος τῆς, ἀλλῶς, ήταν άτυχο. Ακόμα κι' ή ἀνάμνησις τῆς πρέπει νὰ σου δίνῃ δύναμη και κουράγιο γιά τή ζωή. Ερχομαι τώρα στο κυριότερο σημείο τῆς ἐπιστολῆς σου. Σου συνιστῶ προσοχή μεγάλη.

Κυττάξῃς νὰ μὴ σε παρασύρῃς ή ἀπελπισία σου σε λύσεις που μπορεί νὰ καταστρέψουν τή ζωή σου και νὰ πικράνουν τὸς δικούς σου. Η λύση που διάλεξες εἶνε ή χειρότερη, κατά λέξιν τῶν ἀπελπισμένων. Εἶνε γιά κείνους που τὸν νοιώθουν και τὸν ἐπίζητούν από μιά βαθύτερη πίστι και που αισθάνονται πραγματική κλίσιν γι' αὐτόν. Υπάρχει κάτι άλλο που μπορεί ν' ἀνακουφίσῃ τὸν πόνο σου και νὰ σου δώσῃ σιγὰ σιγὰ ὁρεξί γιά τή ζωή. Να γίνῃς «ἀδελφή». Ν' ἀφιερώθῃς στην ἀνακούφιση τῆς δυστυχίας τῶν άλλων. Υπάρχει ἀσφύκτισσι δυστυχία στον τόπο μας. Αντικρύζοντας τή δυστυχία και τὸν πόνο τῶν άλλων και σὺ ή ίδια ἀνακουφίσθῃς και στήν κοινωνία θα κάνῃς καλό. Τὸ ρόσο και ή αυτοκτονία εἶνε κατά τή γνώμη μου οι χειρότερες λύσεις.

«Α λ ῆ τ η ν τ ῆς Κ υ ψ ῆ λ ης.»: Στο γραμμάτι σου, ἀγαπῆτέ μου, ἀπάντῶ με κάποια καθυστέρηση. Επανελημμένος τὸ ἐνγραψο σ' άλλους και τὸ ἐπαναλαμβάνω και σε εἶπα ότι αὐτὸ ὀφείλεται στο πάθος ἐπιστολῶν που λαμβάνω και εἶμαι ὑποχρεωμένος κατὰ χρονολογική σειρά, δυστυχῶς, δὴ μὴ νὰ ἱκανοποιήσω τὴν ἐπιθυμία σου. Ἀλλά τὸ νὰ καταχωρήσω τὸ γραμμάτι σου, κατὰ στήλη τὸ ερωτικό γραμματικό κώδικά σου εἶπε οὐδὲν ἄλλο, ὅτι «Θεσσαρόν». Αὐτὸς ὁ λιβελλὸς σου κατὰ τῶν γυναικῶν εἶνε ὁδίκος και ἐντελὴς ὑποκειμενικός. Δεν εἶνε οὐτε ὁλεσ ὁ γυναικὲς τέρας οὐτε ὁλοι οι ἄντρες ἀνέμοι. Βρίτῃ μίαν, ἄλλη καλή, φίλη γιά νὰ συμφωνήσῃς μαζί μου.

«Π α π α ρ ο υ ῖ ν α.»: Τὸ ψευδὺς σου εἶνε ταίριασμα με τὸ χαρακτήρα σου ἀγαπῆτε ὁμοίως. Σὰς βεβαίω ότι ή ἀγνοία σου σ' αὐτὴ τήν ηλικία μου κάνει καταπληξί. Εἶστε μορφωμένο κορίτσι και πρέπει

νὰ κατανικώσετε τὴν γτροπή που σὰς κυριεύει όταν βρίσκεσθε κοντά του. Θα τὸ ἀπέδιδε, ὅτι δὲν τὸν ἀγαπάτε φοι-νεται και δὲν σὰς ἀρέσει, ἀν εἴσεις ή ίδια δὲν με διαβεβαιώ-νατε περί τὸν ἐναντίου. Προσπαθήστε λοιπόν νὰ μὴν εἰσθε εἰς αὐτὸ τὸ σημείο ψυχρῆ.

«Ε φ ι α λ ῆ τ η ν Α. Ν. Δ.»: Μου γράφετε: «Τὴν πρώτη φορά πήρα τή φίλη ενός φίλου μου. Τὴ δεύτερη πήρα τή φίλη τοῦ ἐξαδέλφου μου. Πρό εἰκοσι ἡμερῶν πήρα τή φίλη ενός άλλου φίλου μου και τώρα, οι κα-κὲς γλώσσες λένε πως πήρα πάλι τή φίλη τοῦ ἀδερφοῦ μου. Κεἶ διερρωτῶμαι τι προορισμὸς ἔ-χω. Να παίρνω τις φίλες τῶν φίλων και συννεγνῶν και νὰ γίνωμαι ὁ ἐφιόλης τῆς συνοικίας μου; Γί' αὐτὸ μου ἔδωκαν και τὴν τίτλον τοῦ «Δὸν Ζουάν».

«Ολοι με ἀποκαλοῦν «κλέπτη» ἀλλά ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ χαρακτηρίσω τὸν ἐαυτόν μου ὡς κλοῦστον. Δεν ξεύρω ποῖος φταιει ἐγὼ ή τὰ ἐλαφρόμυαλα δεσποινάρια;» κλπ. κλπ. Τί νὰ σὰς πῶ, ἀγαπῆτέ μου. Κι' ἐγὼ ἀρχίζω νὰ σὰς φοβάμαι. Ἐτοί καθώς πάτε θα γίνετε, ἐντός ὀλίγου... ὁ ἐφιόλης τῶν Ἀ-θηνῶν και περιχώρων.

«Ν τ ῆ ν τ υ Β. Β.»: Ἐτοι καθώς ἔχουν τὰ πράγματα, καταλαβαίνω πως εἰς εἰς δὲν μπορεί νὰ κάνετε τίποτε. Ἀπὸ κείνην ἐξαρτάται ν' ἀντιστῇ στην ἐπιμονή τῶν δικῶν τῆς και νὰ σὰς περιμένῃ. Ἀν σὰς ἀγαπῇ πραγματικά θα τὸ κά-νῃ. Αὐτὸς ὁ «ἄλλος» τὸν ὁ-ποῖον φοβάστε, μπορεί νὰ μὴ βρεθῇ ποτέ. Η τύχη πολλές φορές βάζει τὸ δαχτυλάκι τῆς.

«Αφελῆτε λοιπόν σ' αὐτήν. Ἐξ άλλου εἶστε ἀρετὰ νέος και μπορεί ν' ἀγαπήσετε ἄλλη γυναικα με μεγαλύτερη, ακόμα τρεῖς, κατὰ τὴν ἑκκράσι σας. «Ο δ υ ο σ ε α.»: Πρόκειται, φίλε μου, να φωνέτε γιά τὸ ἐ-ξωτερικό και ζητάτε τή συμβουλή μου, δὲν πρέπει νὰ μεί-νετε ἐδὼ γιά νὰ τρέχετε πίσω από μιά γυναίκα; Ἀν ὅσα μου γράφετε συμπεραίνω πως δὲν

σὰς ἀγαπάει. Μὴν κάθεστε λοι-πόν οὐτε λεπτό. Ἐγὼ τουλάχισ-τον σὰς εὐχομαι καλὸ ταξίδι. «Κ α ῖ τ η 1948.»: Κορίτσι τοῦ 1948 εἶσθε δεσποινίς Καίτη ή τοῦ 1848. Ο παθολογικός ρω-μαντισμός σας νομίζω πως εἶνε ή μόνη αἰτία τῆς μελαγχολίας σας. Εἶνε τόσο δύσκολο νὰ δη-μιουργήσετε μιά παρέα από νέους και νέες; Τὸ βρίσκω πολὺ ἀφύσικο γιά τὴν ηλικία σας τὸ νὰ μὴν ἔχετε οὐτε καν μιά φίληνῶδα. Κακό, κακίσο τὸ νὰ μένετε μέσα στους τέσσερις τοίχους τοῦ σπιτιοῦ σας κλει-σμένη μονάχη και χωρίς καμ-μιά ἄλλη ἀποσχόλησι. Προσπα-θήστε νὰ βρῆτε μιά δουλειά ἐ-ξω από τὸ σπίτι. Να ἐργασθῆτε.

ἴσως αὐτὸ σὰς ὠφελήσῃ. Κι' ἀσφαλῶς θα σὰς ὠφελήσῃ. Ὁ ἀλλάζετε χαρακτήρα και θα βρῆτε τὸ ἐνδιαφέρον γιά τή ζωή που ταίριαζει σ' ἕνα κορι-τὶ τῆς ηλικίας σας. Τότε θα ἴδῃτε ή ἀξίζουν τὰ νεῖτά σας και δὲν θα θέλετε νὰ νεράσετε πρὶν ζῆσετε τή ζωή σας τὴ νεότητά σας.

ΑΤΤΙΚΟΣ  
Ὁ τωχὴν ἀστρατὴν Α.Σ.: Πῶς θέλετε νὰ σὰς ἀγαπήσουν σοβαρά, τὴ στιγμή που εἶστε μιά κοπέλλα, ἀνοίγεται τὴν καρδιά σας και στὸν Α και στὸν Β; Σὰς φοβίζον λέτε τὰ γη-ρατειά. Συμφωνοι, ἀλλ' αὐτὸ δὲν θα πῇ ότι πρέπει νὰ μὴ λαμβάνετε ὑπ' ὄψιν ὠριμέ-νους ἠθικούς νόμους. Κατὰ τή γνώμη μας ὁ νέος φαίνεται πως ἔχει καλὸς σκοπούς γιά σας, Παντρεύεστε τὸν λοιπόν, ἀφοῦ μάλιστα θα ζῆσετε μαζί του μακριὰ ἀνάμεσα σ' ἀν-θρώπους πολιτισμένους.

Τά κ η ν Π. 25 - 15 Θεσσα-λονίκην: Η διαφορά τῆς ηλικίας δὲν εἶνε μεγάλη. Ἀρκεί νὰ σὰς ἀγαπῇ και νὰ τὴν ἀ-γαπάτε εὐλκρινῶς. Σὰς συμ-βουλεύουμε νὰ παντρευθῆτε, βεβαίω ότι θα εὐτυχίσετε.

Γ e o r g e S a n d.: Θα κά-μω ὅτι μπορῶ και θα σὰς ἀ-παντήσω στο ἴδιο ψευδώνυμο στή στήλη αὐτή. Δεν μου νο-φετε ὅμως τί μπορείτε νὰ κά-ν



**ΜΕ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΚΑΤΩ**

Θέλοντας νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχή τοῦ κόσμου, ή νεαρή αὐτὴ ἀκροβάτης τοῦ ἀμερικανικοῦ Τσιρκου Μπάρνοου δὲν βρῆκε καλλίτερο τρόπο ἀπ' τὸ νὰ μιλήσῃ ἐμπρός στο μικρό-φωτο τοῦ ραδιοφώνου, κρεμασμένη με τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω, σε ὕψος 76 μέτρων ἀπ' τὸ ἔδαφος. Ὅσο γι' αὐτόν που κρατᾷ τὸ μικρόφωνο πρέπει νάτον λιγάκι ἀκροβάτης...



81





### Η τρομερή καταστροφή της Χαρίμπεαν

Οι κυκλώνες, κατά κανόνα, δημιουργούνται στην περιοχή του Ισημερινού, περισσότεροι όμως από αυτούς εστιάζουν στο Δυτικό Ημισφαίριο και ιδιαίτερα στις ακτές της Αμερικής.

Όσοι έτυχε να βρεθούν μέσα σε τροπικό κυκλώνα, έμειναν κατάπληκτοι από την τρομερή ταχύτητα του αέρος, την δύναμη και παγώμενη βροχή που τον συνόδευε και την εξαιρετικά ηλεκτρισμένη ατμόσφαιρα. Φαντασθήτε ότι τα ίδια μαλλιά ενός Αμερικανού που βρέθηκε μέσα σ' ένα κυκλώνα... καταστράφηκε λόγω του ηλεκτρισμού και έμειναν έτσι επί δυο βδομάδες! Επίσης κατά τη διάρκεια ενός κυκλώνα, μικροί σπινθήρες (ηλεκτρικές εκκνώσεις) αναπηδούν από τους διαδότες, μόλις πλησιάζει ο ένας τον άλλο.

Η ταχύτητα του αέρος κατά την διάρκεια των τροπικών κυκλώνων φτάνει καμιά φορά τα 250 χιλιόμετρα την ώρα. Για να καταλάβετε πόσο ισχυρός είναι ο άνεμος με τέτοια ταχύτητα, πρέπει να σας πούμε, ότι όχι μόνο σαρώνει τα σπίτια στο πέρασμά του, αλλά και λυγίζει τις γερές στεριένες κολώνες του ηλεκτρισμού!

Η προσέγγιση ενός κυκλώνα δημιουργεί διάφορα παλιρροϊκά φαινόμενα σε απόσταση 750 χιλιομέτρων μπροστά από αυτόν. Μέσα σ' ελάχιστα λεπτά, το επίπεδο της θαλάσσης ανυψώνεται τόσο πολύ, ώστε το νερό κατακλύζει τις παραλιακές πόλεις και τα λιμάνια.

Η τρομερότερη καταστροφή της ιστορίας που προήλθε από παλιρροϊκά κύματα, συνέβη το 1737 στον Κόλπο της Βεγγάλης όπου κολοσιαία κύματα εισέδυσαν μέσα στον ποτα-

μό Χούγκλη, προχώρησαν σε αρκετό βάθος, συνέτριψαν 20.000 σκάφη (βάρκες, καΐκια κτλ.) και σκότωσαν περισσότερους από 300 χιλ. ανθρώπους. Διάφορες πόλεις που βρισκόταν στο δρόμο του κυκλώνα, σαρώθηκαν κυριολεκτικά. Οι δρόμοι τους μετεβλήθησαν σε ποτάμια, τα δέντρα και οι κολώνες ξεριζώθηκαν και τα 3/4 των γύρω κατοικημένων περιοχών ισοπεδώθηκαν!

Ποτέ δεν θα ξεχάσω τον τρομερό κυκλώνα της Χαρίμπεαν που βρίσκεται στις ακτές της Νικαράγουας.

Η προηγούμενη νύχτα ήταν τελείως ήρεμη. Ούτε ένα φύλλο δέντρου δεν κουνιόταν. Η επομένη ημέρα όμως ξημέρωσε παγωμένη, με πυκνή ομίχλη. Μικρά σύννεφα ταξίδευαν ψηλά στον ουρανό. Σε λίγο πυκνότερα σύννεφα σκέπασαν το στερέωμα κι' έπιασε μία ψιλή βροχή. Ο αέρας άρχισε να δυναμώνει. Κι' άξαφνα ξέσπασε ο κυκλώνας. Μέσα σε μία ώρα όλα τα δέντρα της περιοχής του Χαρίμπεαν είχαν μείνει χωρίς φύλλα ή είχαν ξεριζωθεί. Οι δρόμοι είχαν γίνει ορμητικά ποτάμια που χύνονταν στην φουρτονιασμένη θάλασσα. Ο κυκλώνας έμεινε. Κάθε πλωτό μέσον, που βρισκόταν στο λιμάνι, είχε αποσπασθεί, εξ αιτίας του δυνατού αέρος από το άγκυροδόλιό του και είχε εξαφανισθεί στα ανοιχτά της θαλάσσης. Οι ξυλίνες σκεπές των σπιτιών είχαν ανυψωθεί και είχαν γαλή μεσα στα σύννεφα. Έγώ είχα σταθεί δίπλα σ' έναν γερό τοίχο. Χρειάσθη-

καν να κρατάω τα πόδια μου μπροστά από το πρόσωπό μου κλονώντας έτσι την όλη του αέρος, για να μπορώ να αναπνεύσω. Διάφοροι κορμοί δέντρων ατρίφονυρι-

ζαν στον αέρα, έπεφταν με όρμη πάνω στα μισογκρεμισμένα σπίτια και τα ισοπέδωναν. Κάθε τι που έκινε, ήταν φορτισμένο με ηλεκτρισμό, τον οποίον μετέδιδε στο πρώτο αντικείμενο, που θα περνούσε δίπλα του.

Ξαφνικά τα πάντα γαλήνεψαν. Ο αέρας και η μύχι σταμάτησαν. Οι κροίτοι ηλεκτρικών εκκνώσεων έπαψαν. Ίσως ακουγόντουσαν οι απεγνωσμένες φωνές των κατοίκων, που εφάναν να βρουν τα χαμένα μέλη της οικογενείας των. Σε λίγο βγήκε πάλι ο ήλιος. Νομίζετε ότι πέρασε η θύελλα; Όχι, απλούςτατα: βρισκόμαστε στο κέντρον του κυκλώνα. Στο βάθος του ορίζοντος διακρίνεται ένα μαύρο κολοσιόσι παραπέτασμα, που πλησίαζε με μεγάλη ταχύτητα προς την πόλη μας. Πέρασαν μερικά λεπτά νεκρικής γαλήνης. Και ξαφνικά μ' ένα τρομερό ούρλιαχτο του αέρος άρχισε πάλι ο τρομερός κυκλώνας να σαράνι την πόλη. Η θεομηνία αυτή βάσταξε άλλες δυο ώρες. Η Χαρίμπεαν ήταν πια ένα απέραντο νεκροταφείο. Όσοι από τους κατοίκους της επέζησαν, θηρνούσαν επί ημερών τους συγγενείς των και τις χαμένες τους περιουσίες.

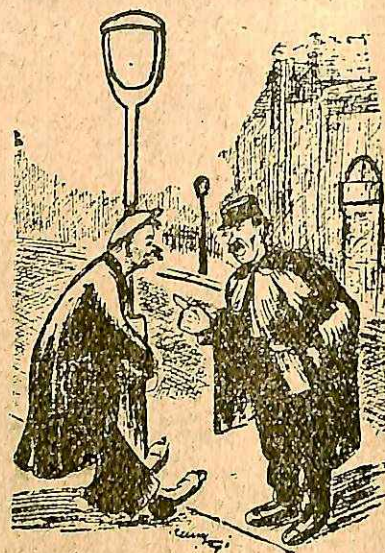
Είπε επιστημονικάς αποδεικνυμένο, ότι κατά τη διάρκεια τροπικών κυκλώνων, αυξάνει το ποσοστό της εγκληματικότητας μεταξύ των ανθρώπων. Αυτό οφείλεται στην άμεσο επίρροη που εξασκεί η αναστάσις της ατμοσφαιράς και οι ηλεκτρικές εκκνώσεις στα νευρά του ανθρώπου. Είπε γεγονός σχετικώς ότι στις τροπικές χώρες, κατά την περίοδο των κυκλώνων, συμβαίνουν τα περισσότερα εγκλήματα και αυτοκτονίες. Ίδιας 24 ώρες πριν από τον κυκλώνα, τα νευρά των ανθρώπων ερεθίζονται σ' επικίνδυνο σημείο. Μερικοί μάλιστα παραφρονούν!

Τα ζώα διαίσθανονται την προσέγγιση των κυκλώνων 24 ώρες πριν από τον άνθρωπο και σπεύδουν να απομακρυνθούν από την απειλούμενη περιοχή. Πολλές φορές τ' αποτελέσματα του κυκλώνα είναι αρκετά παράξενα. Το 1942, παραδείγματος χάριν, στην περιοχή της Βρετανικής Ονδούρας ξέσπασε ένας κυκλώνας με μία έρημη έκταση. Το μόνο κτίριο που βρισκόταν σ' αυτή την περιοχή ήταν ένας πυργός ανάμεσα από πυκνά δέντρα. Μετά από τον κυκλώνα στη θέση του πύργου βρισκόταν ένας μεγάλος κρατήρας. Τα γύρω δέντρα ήταν άθικτα! Πως συνέβη αυτό; Ανεξήγητο μυστήριο!

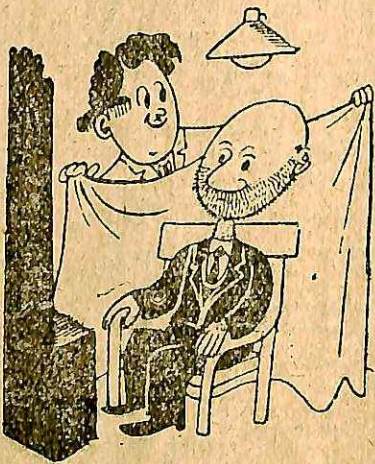
Καμιά φορά οι κυκλώνες έχουν και ευεργετικά αποτελέσματα, γιατί μεταφέρουν εκατομμύρια τόννων νερού, με τα οποία ποτίζουν άπλεαντες έδρες εκτάσεις, τις οποίες μετατρέπουν έτσι σε γόνιμες και εκμεταλλεύσιμες περιοχές.

I. ΣΤΑΝΤΕΡΣΟΝ

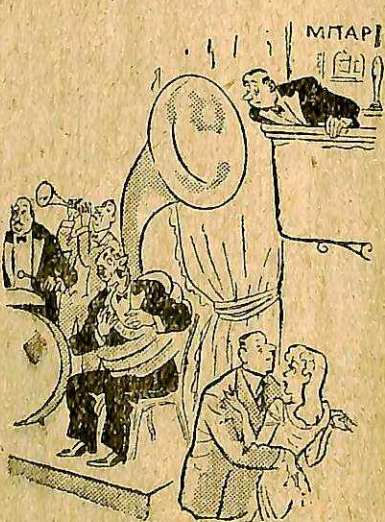
### ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ



— Γιατί κρατάς έτσι το φανάρι; Ο μεθυσμένος: Για να μην πέσει πάνω σου, κυρ άστυφύλακα!...



— Μαλλιά ή ξύρισμα;



ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΜΟΥΣΙΚΟΥ

— Ρίξε, ρε Παναγιώτη, άλλο ένα ποτηράκι μπύρα, μέσα στη μπασαούρα!

### «ΧΑΜΠΟΥΜΠ» Ο ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟΣ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

Ένα μυστηριώδες και ανεξήγητο μυστήριο

Ένα από τα πιο μυστηριώδη και καταπληκτικά φαινόμενα της φύσεως, είναι το «χαμπούμπ», ο «άνεμοστρόβιλος της έρημου».

Οι έπιστήμονες, παρ' όλες τις προσπάθειες που έκαναν, δεν κατάβρυσαν ως σήμερα να δώσουν μίαν ικανοποιητική εξήγηση σ' αυτό. Και, ωστόσο, το «χαμπούμπ» παραμένει ένα από τα φοβερότερα θαύματα που μπορεί ν' αντικρύσει κανείς.

Από τις αρχές του Μαΐου ως το τέλος του Ιουνίου, οι άνθρωποι που ζουν στη ζώνη που εκτείνεται από το Χαρούμ — την πόλη όπου συνανώνται οι τρεις Νείλοι — ως την Κασάλα και το Τόκαρ, κυττάζουν κάθε τόσο με αγωνία προς το μέρος της Δύσεως. Γιατί το «χαμπούμπ» μπορεί να ξεσπάσει ξαφνικά, από τη μία στιγμή στην άλλη, χωρίς την ελαχίστη προειδοποίηση.

Αλλά τί είναι το «χαμπούμπ»;

Ο άνθρωπος που κυττάζει προς δυσμάς βλέπει ξαφνικά τη γυαλιστερή επιφάνεια της έρημου να χάνεται από μπροστά του. Ένα πελώριο τείχος, σαν ένα κοφτό μαχαίρι, που υψώνεται από τη γη ως τον ουρανό, φράζει άμεσως τον ορίζοντα.

Αυτό το τείχος έχει χρώμα άπροσδιόριστο. Είναι σαν ένα τεράστιο νέφος ή σαν το σάβανο ενός φαντασματος, που απλώνεται παντού, για να τυλίξει ανθρώπους και πράγματα μέσα στις πτυχές του. Άλλοι είναι καταπρόφυρο σαν το αίμα. Άλλοι μούρο σαν τη νύχτα. Άλλοι ροζ-κιτρινο...

Στροβιλιζόμενες πορφύρες κολώνες τρέχουν μπροστά, σαν εμπροσθοφυλακή ενός στρατού γιγάντων, που προχωρεί απειλητικός και ασυγκράτητος μέσα σε μία σιωπή θανάτου.

Ολόγυρα, ωστόσο, δεν κουνιέται φύλλο. Οάλεες πώς η ζωή έχει σταματήσει ξαφνικά. Αυτή η αγωνιάδης σιωπή κρατάει μισή, μία ώρα, κάποτε περισσότερο.

Έπειτα, αναπάντεχα, όπως και πριν, ξεσπάει ένας άγριος άνεμος. Το μουγκρητό του γεμίζει την ατμόσφαιρα και θα ήταν αδύνατον να πη κανείς, αν έρχεται από τον ουρανό ή αν βγαίνει μέσα από τη γη. Η όρμη του είναι ασυγκράτητη. Τα σπίτια τρίζουν σαν να κινδυνεύουν να ξεριζωθούν από τα θεμέλιά τους, τα δέντρα γέρνουν προς τη γη και το νερό των πηγών και των λιμνών ξεσηκώνεται σαν υγρό μετέωρο και έκσπενδονίζεται τότε

προς τα έδω και τότε προς τα εκεί, για να καταπέσει στο τέλος με όρμη πάνω στη γη.

Ολόγυρα, τα πάντα, είναι τυλιγμένα τώρα μέσα σ' έναν καταπρόφυρο πέπλο. Κι' ο άνεμος που φυσάει σέρνει μαζί του σύννεφα μίας λεπτής και καφετής άμμου. Οι κόκκοι αυτής της άμμου αφήνουν πάνω στο πρόσωπο μικρά στίγματα, όπως εκείνα της βλογιάς. Άλλα το εύτυχημα είναι ότι αυτά τα στίγματα εξαφανίζονται πολύ γρήγορα, χωρίς ν' αφήνουν ίχνη.

Κάποτε, αυτό το φωτεινό μετέωρο συνοδεύεται και από χοντρές σταγόνες βροχής, που πέφτουν κατά διαστήματα, σαν ξαφνικές μπόρες, διαρκείας μερικώς λεπτών.

Οι σταγόνες αυτές είναι κατ'όλοκληρον και αφήνουν πάνω στα ρούχα στίγματα, που πολύ δύσκολα εξαλείφονται. Είναι το φαινόμενο της καλούμενης κόκκινης ή αίματτης βροχής, που οφείλεται στο ότι οι σταγόνες του νερού υπερπληρώνονται από μόρια έρυθρωπής άμμου και χρωματίζονται κι' αυτές κόκκινες.

Πρέπει να σημειωθεί, ότι το φαινόμενο της κόκκινης βροχής έχει σημειωθεί πολλές φορές και στην Ευρώπη και οφείλεται σε παρομοίους λόγους.

Το «χαμπούμπ» ή ο άνεμοστρόβιλος της έρημου είναι ένα φαινόμενο τελείως διαφορετικό από τον άνεμο της έρημου, που παρατηρείται στη Σαχάρα και γενικά στις έρημους.

Το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του είναι ότι προηγείται απ' αυτό πάντοτε μια απόλυτη ήρεμία του αέρος. Η δημιουργία του τείχους για το οποίο μιλήσαμε, γίνεται, χωρίς τη συνδρομή αέρος, μ' έναν τρόπο αυτόματο, σαν μιά μυστηριώδης δύναμη να ξεσηκώσει τεράστια νεφά άμμου από τη γειτονική έρημο και να τα σπλώσει από τη γη ως τον ουρανό.

Ο άνεμος ή καλύτερα ο άνεμοστρόβιλος σηκώνεται πολύ αργότερα και θα μπορούσε να πη κανείς ότι συντελεί στο ξεκαθάρισμα της ατμόσφαιρας. Το μετέωρο κοιμάται, τότε, τα κομμάτια του εξαφανίζονται σιγά σιγά στο βάθος του ορίζοντος.

Έπειτα από ένα «χαμπούμπ», η ατμόσφαιρα γίνεται εξαιρετικά διαυγής, σαν το παράξενο αυτό μετέωρο, φεύγοντας, να είχε πάρει μαζί του και όλους τους κοινοτικούς που αιωρούντο στην ατμόσφαιρα.

Οι απότομες μεταβολές της ατμοσφαιρικής πίεσης φαίνεται πιθανώτατα ότι συντελούν στη δημιουργία του «χαμπούμπ». Άλλα δεν το εξηγούν τελείως και ειδικότερα δεν εξηγούν το ξεσηκώμα των σύννεφων της άμμου μέσα στην ακινησία του αέρος που προηγείται από το σχηματισμό του μετέωρου.

Έτσι, το «χαμπούμπ» παραμένει πάντα ένα ανεξήγητο και μυστηριώδες φαινόμενο, που γεμίζει με τρόμο εκείνους που μένουν γύρω στη Σαχάρα. Δημιουργεί, άλλωστε, κάθε χρόνο εκατοντάδες θυμάτινι, μεταξύ εκείνων που τυχαίνει να σκεπασθούν ξαφνικά από το μετέωρο και να παρασυρθούν απ' αυτό



### Σε καλά χέρια

Ο κ. Τουπέν είχε βαρεθεί πια να ζή με τη γυναίκα του, την τόσο λεπτή κι' αξιολάπητη κυρία Τουπέν.

Όσοσο απέκλειε το διαζύγιο. Ήταν καλός Χριστιανός και θεοφοβούμενος άνθρωπος, και δεν έννοσε με κανένα τρόπο να κάνει κάτι που το στιγματίζει ή Εκκλησία και το κολάζει ο Ύψιστος. Αποφάσισε λοιπόν, για ν' απαλλαγεί απ' τη συμβία του, να τη δηλητηριάσει.

Φυσικά, θα κατέφευγε πολύ εύχαρίστως στο περίφημο κι' αποτελεσματικό δηλητήριο των Βοργιών. Όπως όμως θα ξέρετε σίγουρα, η συνταγή αυτού του τόσο εξυπνιστικού και κοσμοπονητικού φαρμάκου έχει χαθεί.

Κατέφυγε λοιπόν ο κ. Τουπέν σε πεζότερα και πιο κοινά δηλητήρια — και συγκεκριμένως στο άρσενικο, με το οποίο άρχισε να καρυκεύει τεχνιέντως όλα τα φαγητά που έτρωγε η γυναίκα του.

Τα αποτελέσματα αυτής της ένεργειας του δεν άργησαν να εκδηλωθούν στον λεπτοφύεστατο κι' ευαίσθητον οργανισμό της κ. Τουπέν... ή οποία άρχισε να παχαίνει και να δυναμώνει!

Το πράγμα δεν θα φανή διόλου εκπληκτικό, αν λησθή υπ' όψιν ότι το άρσενικο είναι ένα απ' τα δραστικότερα... τονωτικά!

Μαύρη άτελεισία κυριέψε τον ταλαίπωρο κ. Τουπέν... Καταράσθηκε το άρσενικο και κατέφυγε στο συμπλιμέ, με το οποίο άρχισε να ποτίζει τακτικώς τα φαγητά της. Έλα όμως που το άρσενικο είχε ανοίξει την όρεξη της γυναίκας του, κι' η έπακολουθήσασα πολυφαγία της είχε φέρει έντερκες διαταραχές! Κι' όλοι ξέρουμε ότι μοναδικό φάρμακο σε τέτοιες περι-

— Η γυναίκα σας πρέπει να σας ευγνωμονεί, αγαπτή μου! Την έσωσατε από συμφορησι. Το αίμα πούτρεζε απ' την πληγή της, την ανακούφισε... Αυτό τον τελευταίο καιρό, έβλεπα πως κινδύνευε κι' ήθελα να σας πω να την προσέχετε... Μα έννοια σας, από σήμερα την ά-

— Ζύψνα, Άναξίμανδρε! Είναι ώρα να κοιμηθείς!...



— Ζύψνα, Άναξίμανδρε! Είναι ώρα να κοιμηθείς!...



55





## Ο στραγγαλιστής

Ο οδοκαθαριστής της Λίνκολν Στρήτ Τόμ Λάστερ, άρχισε ως συνήθως τη δουλειά του στις τρεις και μισή το πρωί. Ήταν ακόμη σκοτεινά και ο έρμος δρόμος φωτιζόταν από θαμνούς ηλεκτρικούς γλυπτους. Έξαφνα άκουσε μία παρακτική κραυγή:

— Βοήθεια!... Τήν σκοτώνουν!... Βοήθεια!...

Ο Τόμ κτύπησε κατάπληκτος τριγύρω του. Οι φωνές έβγαζαν απ' το μέγαρο που βρισκόταν απέναντί του. Έγκρατέλιψε άμέσως τη σκούπα του κι έτρεξε προς τα εκεί. Άνέθηκε γρήγορα τη σκάλα κι όταν έφτασε στο πρώτο πάτωμα είδε έναν άδύνατο άντρα που προσπαθούσε ν' ανοίξει μία πόρτα, ζητώντας συγχρόνως βοήθεια.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Τόμ λαχανιασμένος. — Γρήγορα! του απάντησε εκείνος με λυγμούς, σκοτώνουν τη γυναίκα μου! Δεν ακούτε; Θεέ μου! και δεν έχω τα κλειδιά γ' α ν' ανοίξω την πόρτα.

Ο Τόμ κόλλησε τ' αυτί του στην πόρτα και άκουσε καθαρά κάποιον άντρα να φροδίζει μία γυναίκα. Συγχρόνως, μία γυναίκα φωνή ζητούσε έλεος. Φαινόταν καθαρά πως πίσω απ' την πόρτα εκείνη έκτυλισσόταν μία τραγική σκηνή. Μία γυναίκα διέτρεχε τρομερό κίνδυνο. Κάποιος προσπαθούσε να την πνίξει.

Ο Τόμ έρρε ένα βλέμμα στη βαρειά πόρτα και άντελήφθη πως μόνος του δεν θα μπορούσε να την παραδίσει. Ο άλλος πάλι ήταν ένας λιγνός άντρας χωρίς δυνάμεις.

— Πέριμενε μία στιγμή, του είπε ο Τόμ. Θα τρέξω να φωνάξω έναν αστυνομικό.

Κατέβηκε σαν αστραπή τη σκάλα και σε λίγο ξαναγύρισε με τον ύψηλωση και ήρακλειο πόλισταμν Ο Κόνερ.

Με δύο τρεις γενές σπρωξίες ή πόρτα άνοξε. Ο Τόμ και ο αστυνομικός ώρμησαν μέσα. Στην κρεβατοκάμαρα πάνω στο κρεβάτι, βρισκόταν το πτώμα μιας στραγγαλισμένης γυναίκας. Γύρω της έπικρατούσε μία απείρηραπτή άταξία. Ο δολοφόνος είχε ψάξει όλα τα συρτάρια και είχε σκορπίσει κατανής όλα τα πράγματα.

Ο σκύλος, υποστά στο θέαμα αυτό έχασε τις αίσθήσεις του και σωράστηκε στο πάτωμα. Ένώ ο αστυνομικός εξέταζε το πτώμα, ο Τόμ έσπυσε και πήρε κάτι που γυάλιζε υποστά στο τζάκι. Ύστερα κτύπησε προσεκτικά μία άνοποδοιμένη καρέκλα και πλησιάζοντας τον σκύλο του θύματος που είχε άνοιξει να συνέρχεται τον βοήθησε ν' ανακτήσει τη θέσος του.

— Τήν στραγγάλισαν γιά νά τήν κλέψουν! ψθύρισε εκείνος μ' ένα λυγμό, κυττάζοντας τήν νεκρή γυναίκα του.

Ο Τόμ Λάστερ είχε τελειώσει τήν δουλειά του και είχε γυρίσει στο σπίτι του γιά ν' αναπαυθί. Δεν μπορούσε όμως νά ήσυχάσει. Τό έγκλημα τής Λίνκολν Στρήτ τόν είχε αναστατώσει. Φαινόταν μυστηριώδες και έδειχνε πάντα ενδιαφέρον γιά κάτι τέτοιες έγκληματικές υποθέσεις.

Θα ήταν περίπου μεσημέρι όταν ένας πόλισταμν ήρθε νά τόν έιδοποιήση πως τόν ζητούσαν στόν αριθμό 1597 τής Λίνκολν Στρήτ.

Όταν έφτασε στο σπίτι του έγκλήματος, ο Τόμ βρήκε εκεί πέντε δημοσιογράφους, μερικούς αστυφύλακες, τόν σύζυγο τής νεκρής και τόν έπιθεωρητή Ντράϊσλερ. Στάθηκε στο κατάφωλι, γατί ο τελευταίος μιλούσε στους δημοσιογράφους.

— Κύριοι τούς έλεγε. Χθές τό άπόγευμα ο "Άλφ Ντρήν, ο σύζυγος τής δολοφονηθείσας πήγε ως συνήθως στή δουλειά του, στο έργοστάσιο Θάψων, που άπέχει απ' έδώ περίπου δέκα χιλόμετρα. Στή μία και μισή μετά τά μεσάνυχτα άφου τελείωσε τή δουλειά του, γύριζε με τό ποδήλατο στο σπίτι του. Στο δρόμο όμως τόν τρύπησε ένα λάστιχο και άναγκάστηκε νά κάνη με τά πόδια τό μεγαλύτερο μέρος. Φθάνοντας έδώ στις τρεις και μισή άκουσε τή γυναίκα του νά φωνάζη βοήθεια.

Ο "Άλφ Ντρήν δεν είχε μαζί του κλειδιά γιάτί τού άνοιγε πάντα ή γυναίκα του. Προσπάθησε τότε νά παραδίσει τήν κλειδωμένη πόρτα μά δεν τό κατώρθωσε κι' άρχισε κι' αυτός νά καλή βοήθεια. Στις φωνές του έσπευσε άμέσως ο οδοκαθαριστής Τόμ Λάστερ και κατόπιν ο πόλισταμν Ο Κόνερ. Και οι δύο, όταν υπήλκαν στο δωμάτιο τού δράματος βρήκαν τήν Μαίρη Ντρήν στραγγαλισμένη. Ο δολοφόνος είχε έξαφανισθί φεύγοντας απ' τό παράθυρο με τήν βοήθεια ενός σεντονιού, που χρησιμοποίησε ως σχοινί.

Ο "Άλφ Ντρήν είχε άποσύρει τήν προηγούμενη μέρα από τήν τράπεζα χίλια δολάρια, τό τελευταίο ποσό που είχε άπομείνει απ' τήν προίκα τής γυναίκας του, γιά ν' αγοράσει ένα έξοχικό σπίτι. Τά χρήματα αυτά τά είχε κρύψει τό θυμά σ' ένα συρτάρι τής τουαλέτας τής. Περίττον νά σάς πως δεν υπάρχουν πιά! Ο στραγγαλιστής έπνιξε τήν Μαίρη γιά νά πάρη τά δολάρια.

Στό σημείο αυτό ο έπιθεωρητής διεκόπη από έναν αστυφύλακα που μπήκε μέσα μαζί μ' έναν άντρα σκαπάντα χρόνων που φορούσε χειροπέδες.

— Ήρθεσ πάνω στήν ώρα! είπε ο έπιθεωρητής.

— Δεν έξρω τίποτε γιά τό έγκλημα αυτό, είπε ο άγνωστος. Ο έπιθεωρητής όμως άδίαφορώντας γιά τίς διαμαρτυρίες

του είπε στους δημοσιογράφους:

— Κύριοι, σάς παρουσιάζω τόν Σάμ Γκόντον, γνωστό αλήτη και άνεργο. Χθές τό άπόγευμα, ο Γκόντον χτύπησε τήν πόρτα αυτή γιά νά ζητήσει έλεησύνη. Η Μαίρη Ντρήν όχι μόνον τού έδωσε χρήματα, αλλά τού προσέφερε κι' ένα πιστό φαγητό. Φαίνεται όμως πως έκανε τό λάθος νά τού μιλήσει γιά τά δολάρια και γιά τήν αγορά τού σπιτιού στήν έξοχή. Τό βράδυ ο Γκόντον τριγύριζε έξω από τό σπίτι. Αυτό τό βεβαιώνουν πολλά πρόσωπα. Όταν τόν ρώτησαμε πού πέρασε τήν νύχτα, μάς είπε πως κοιμήθηκε σ' ένα παγκάκι τού πάρκου. Ποιός τόν πιστεύει όμως; Και τώρα προσέξτε τό σακάκι του: έχει σε πολλά μέρη τό κόκκινο χρώμα τού τοίχου αυτού τού μεγάρου. Τά χέρια του έχουν κι' αυτά τσαγκουινίες που έγιναν κατά τήν ώρα τής πάλης από τά νύχια τού θύματος.

— Τά έγδρασε σε κάτι ζερά κλαδιά τού πάρκου! διαμαρτυρήθηκε ο Γκόντον.

— Αφού τά αυτά, τού είπε άυστοπά ο Ντράϊσλερ και πές μας πού έκρυψες τά λεπτά που έκλεψες!

— Είμαι άθώος! — Κι' όμως! ο Τόμ Λάστερ άκουσε και τή φωνή σου άκούη, τήν ώρα που στραγγαλίζες τήν Μαίρη Ντρήν. Δεν είναι έτσι, Λάστερ;

— Όχι, κύριε έπιθεωρητά! έδήλωσε κατηγορηματικά ο Τόμ. Η φωνή που άκουσα έδώ μέσα δεν έμοιαζε καθόλου με τήν φωνή τού Σάμ Γκόντον.

— Δεν έμοιαζε; άπόρησε ο Ντράϊσλερ. Προέζε καλά, Λάστερ, γιάτί αναλαμβάνεις μεγάλη εύθυνη.

— Δέκα ώρες τώρα, βασανίζω τό κεφάλι μου, γιά νά βρω τήν λύσι αυτού τού μυστηρίου. Άν μεν έπ τρέπετε, θα σας πω τί σκέφθηκα προηγουμένως όμως έπιθυμώ νά εξετάσω κάτι.

Και παίρνοντας μία καρέκλα, τήν έβαλε στο τζάκι βυθίζοντας τά πόδια τής στή σάχτη. Ύστερα ανέθηκε με κάποια δυσκολία πάνω σ' αυτή και νάθηκε μέσα στήν καπνοδόχο.

Σε λίγο, μέσα απ' τό τζάκι άκούστηκε ο θόρυβος μίας άπεγνωσμένης πάλης και μία γυναικεία φωνή που έλεγε:

— Δεν έξρω πού είναι τά λεφτά!... Δεν έξρω!... Μή με σκοτώσης!... Λυπήσου με θέλω νά ήσω!...

— Εμπρός!... Μίλησε!... Άλλοιώς θα σε πνίξω!... Ο Λάστερ βγήκε από τό τζάκι και είπε:

— Αυτή τή φωνή άκουσα, κύριε έπιθεωρητά. Και τώρα προσέξτε τόν "Άλφ Ντρήν γιάτί μου φαίνεται πως έτοιμάζεται νά τό σκάσει.

Ο πόλισταμν Ο Κόνερ τόν άρπάξε απ' τόν γαϊάκ και τόν άνάγκασε νά ξανακοθήσει.

— Ο Τόμ εξακολουθούσε: — Αυτός, κύριοι, στραγγάλισε τήν γυναίκα του. Τό έγκλημά του τό προμελέτησε με μία στανική πονηρία. Έσκαψε τόν τοίχο μέσα στο τζάκι κι έβαλε ένα μικρό γραμμοφώνο. Μαζί μ' αυτό άγόρασε μία πλάκα στην οποία είχε άποτυπωθί μία σκηνή δολοφονίας από ένα θεατρικό έργο φοίκης. Ύπολόγισε επίσης με ακρίβεια πσσα λεπτά θα γύριζε ή πλάκα και χθές τό βράδυ, έθεσε σ' έφαρμογή τό σαστίδιο του σχεδίου.

Όταν γύρισε από τό έργοστάσιο, δολοφόνος τή γυναίκα του, πήρε τά χρήματα, άναποδογύρισε τίς καρέκλες, άδειασε τά συρτάρια και περίμενε. Όταν στις τρεις και μισή άκουσε τή σκούπα μου και τά βήματά μου έξω στο δρόμο, έβαλε όπως έγω τώρα μία καρέκλα μέσα στο τζάκι, έθεσε σε κίνηση τό γραμμοφώνο κι' ύστερα βγήκε έξω, κλείδωσε τήν πόρτα κι' άρχισε νά ζητά βοήθεια. Έτσι, όταν έφτασα έγώ, άκουσα τόν θόρυβο τής πάλης και τή φωνή τού... δολοφόνου και τής γυναίκας του, δηλαδή, τήν πλάκα τού γραμμοφώνου που άκούσατε και σεις προ όλίγων. Καθώς βλέπετε τό κόλλο ήταν έξυπνο, ο "Άλφ Ντρήν όμως δεν κατώρθωσε ν' άποφύγη μερικά μικρά σφάλματα που τόν πρόδωσαν. Όταν υπήλκα στο δωμάτιο, βρήκα υποστά στο τζάκι δύο βελόνες γραμμοφώνου ενώ πουθενά δεν υπήρχε γραμμοφώνο. Έπίσης είδα στάχτη στα πόδια μιας άναποδογυρισμένης καρέκλας. Τέλος, στα μανίκια τού Ντρήν είδα φανερά ίχνη απ' τήν καπνιά τού τσιγκιού. Έτσι έκανα μία υπόθεση: ότι αυτός ήταν ο δολοφόνος. Προηγουμένως όμως έπρεπε νά βεβαιωθώ ότι υπήρχε έν γραμμοφώνο μέσα στο τζάκι.

Ο "Άλφ Ντρήν ήταν κατάχλωμος κι' έτρεμε σόγκορμος: — Είμαι ένας κακούργος!... ψθύρισε. Ο Θεός νά με λυπηθί!... Στραγγάλισα τήν γυναίκα μου!

Ο Κόνερ τού πέρασε τίς χειροπέδες ενώ ο Ντράϊσλερ έλεγε στόν Λάστερ:

— Είσαι θαυμάσιος!... Έσύ κάνεις γιά αστυνομικός! — Ήμουν άλλωτε! τού απάντησε με λυπή ο Τόμ. Έκανα όμως κάποια τρέλλα κι' έχασα τή θέσι μου. Κατά βάθος όμως είμαι πάντα ένας τέτεκτιβ!

ΚΕΝΕΝΤΥ ΡΑΣΣΕΛ

## ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΛΕΥΚΑ ΜΑΛΛΙΑ

Η μοναδική συνταγή γνωστή διά τά θαυματουργά της άποτελέσματα νά νά διατηρηθούν τά μαλλιά σας στο φυσικό των χρώμα. Έάν τά μαλλιά σας είναι ήδη λευκά θα έπανακτήσουν τό φυσικό των χρώμα μ'όλίγας έπαλείψεις με τό θαυματουργό

# JEUNESSE

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΛΕΜΠΕΣΗ  
ΔΩΡΟΥ 3 & ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ (Ομόνοια) Τηλ. 53.291  
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Σπύρος Μαυρίκος, Άντας Σοφίας 24.  
ΚΡΗΤΗ (Ηράκλειον): Εύαν-  
γελος Γκιγκας, Άρματοποιεία.  
ΣΥΡΟΣ: Φραγκούλης Κα-  
λούτσας.

ΚΑΡΗΤΗ (Χανιά): Κοιμητή-  
σιον Πέτρου Φραγκουλάκη.  
ΛΑΡΙΣΑ: Κοιμητήριο Φα-  
νός Αντωνούλη.  
ΚΑΒΑΛΛΑ: Φαρμακείον Πα-  
ναγιώτη Αινειττου.

Και εις όλες τάς πόλεις τής Ελλάδος — Γράψατε Φαρμακείον Κ. ΛΕΜΠΕΣΗ, Δώρου 3 Αθήνας.

# Ομά με χέλι καρδιά

## Συγκινητικό διήγημα

Ο Πάλ Λουσιέν εργαζόταν όπως κάθε μέρα στο εργαστήριό του. Ο βοηθός του ο Μπερνάρ, τόν ρώτησε ξαφνικά:

— Πάλ, αγαπάς τή Μαρί - Κλώντ;

Ο Πάλ σήκωσε τά μάτια του απ' τό μικρόβιο που εξέταζε.

— Τί έρώτησι είν' αυτή; Γιατί είσαι πονηρός; είπε.

— Γιατί... γιάτί... τήν αγαπά έγω τή Μαίρη - Κλώντ.

— Μπά! είπε ο Πάλ, έχεις λοιπόν καιρό ν' άσχολησαι με τόν έρωτα. Έγώ βλέπεις άσχολούμαι μονάχα με τήν επίσημη μου: με τήν Ιατρική.

— Απάντησε μου, αγαπάς τή Μαρί - Κλώντ;

Η Μαρί - Κλώντ, φοιτήτρια τής Ιατρικής, μία νόστιμη μελαχροινούλα, κόρη διάσημου καθηγητού είχε πολλούς θαυμαστές, έκτος απ' τόν Πάλ Λουσιέν, που τήν θεωρούσε, μ' όλα τά διπλώματά της και τήν έξυπνάδα της σαν άσημαντο κοριτσάκι.

— Η θέσις είν' ελεύθερη, είπε τέλος. Η νέα αυτή μου είναι τό ίδιο αδιάφορη, όσο και ο θυρωρός τής κλινικής.

— Κι' όμως σ' αγαπάει. Δεν σ' ενδιαφέρει ο έρωτας;

— Λιγώτερο απ' όλα. Ο έρωτας είναι ή άπάτη δυό έγω-ισμών.

Και ή μητρική αγάπη; ρώτησε ο Μπερνάρ.

Ο Πάλ δεν απάντησε. Δάγκωσε μονάχα τά χέλι του. Ενώ εργαζόταν, ξαναζούσε τό δράμα τής ζωής του. Τό δράμα αυτό συνοψιζόταν σε λίγα λόγια. Ο Πάλ ήταν ένα έγκαταλελειμμένο παιδί. Είχε άνατραφή στο ορφανοτροφείο. Δεν είχε γνωρίσει γονείς. Δεν είχε προσφέρει ποτέ του τίς λέξεις αυτές τίς τόσο γλυκειές: «Μητέρα... Πατέρα...» Δεν είχε ακούσει ποτέ του τήν τρυφερή αυτή λέξη: «Παιδί μου...»

Όταν μεγάλωσε και σπούδασε στο λύκειο, με έξοδα κάποιου γιαιτρού, που τόν είχε συμπαθήσει και άναθέρπει, έδειξε μεγάλη κλίσι γιά τήν Ιατρική. Τους άσθενείς του τούς θεράπευε από καθήκον. Τίποτα δεν τόν συγκινούσε. Νομίζες πως ήταν άναίσθητος.

Η πόρτα τού εργαστηρίου άνοιξε έξαφνα και φάνηκε ή άδελφή.

— Ο καθηγητής Μερσιέ δεν είν' έδώ; ρώτησε.

— Τί τρέχει, άδελφή Βερνιέ; ρώτησε ο Πάλ.

— Ήθελα τόν καθηγητή...

— Και δεν μπορώ νά τόν άντικαταστήσω; Μήπως χρειάζεται καμιά επέμβασις;

— Ναι, όχι όμως χειρουργική. Ήθικη.

Ο Πάλ τήν κτύπησε έκπληκτος.

— Πρόκειται, συνέχισε ή άδελφή, νά πούμε στήν κυρία Ρογκά — δωμάτιο 23 — πως πέθανε ο γυιός τής!

Ο Μπερνάρ φώναξε:

— Α! τή δυστυχισμένη!

Ο Πάλ ρώτησε:

— Δυστύχημα;

— Ναι. Τό αεροπλάνο Παρισίαν - Μιλάνου, με τό όποίο πήγαινε ο γυιός τής στήν Ιταλία γιά νά δώση συναλίες έπεσε και συνετριβή. Τί χτύπημα γιά τήν άρρωστή μας!...

— Πρέπει νά τής πούμε τήν αλήθεια, είπε ο Πάλ.

— Ή δυστυχισμένη δεν θ' άνθξει, απάντησε ή άδελφή.

Είπε γρηά, άρρωστη βαρείά, ή ζωή τής κινδυνεύει.

— Πρέπει νά λέμε τήν αλήθεια. Μου φαίνεστε πολύ εύ-  
αίσθητη, άδελφή.

— Γιατί δεν έέρετε, γιάτρε, τί ήταν ο γυιός τής γι' αυτή τή γυναίκα! Κάθε μέρα μου μιλούσε γιά τό παιδί τής. Μούδειχνε τά γράμματα του, τίς φωτογραφίες του, μου διηγείτο ανέκδοτα απ' τή ζωή του, μου μιλούσε γιά τίς επιτυχίες του, γιά τούς θριάμβους του στις συναλίες του. Όχι, όχι, δεν βάρω τό κορμάγιο νά τής τό πώ.

— Θα πάω έγώ, είπε ο Λουσιέν. Δώστε μου τό τηλε-  
γράφημα.

— Ω! όχι σεις, είπε ή άδελφή.

— Γιατί όχι έγώ;

— Φοβάμαι, γιάτρε...

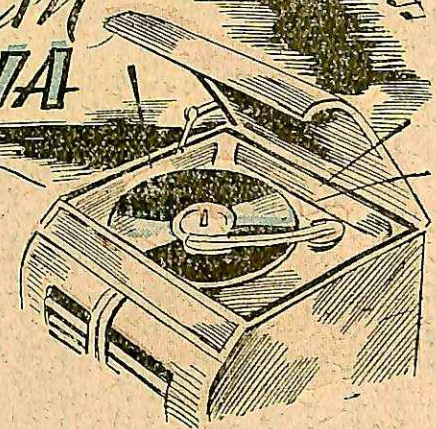
— Μήπως φερθώ άπότομα; Ήσυχάστε. Θα φανώ πολύ  
λεπτός.

Τό άσπασέρ σταμάτησε στο δεύτερο πάτωμα. Ο Πάλ  
άνοιξε άπότομα τήν πόρτα τού θαλάμου 23.

— Ποιός είνε; άκούστηκε μία ήρεμη φωνή.

— Έγώ, ο γιάτρος Λουσιέν.

— Συγχωρήστε με, γιάτρε, νά έέρετε δεν είμαι τυφή  
από πολύν καιρό. Πρότει νά συνηθίσω νά βλέπω «με τ' αυτιά  
μου». Μήπως θέλετε νά εξετάσετε τά μάτια μου, γιάτρε;...



— Όχι... Πώς είστε;  
— Τα ίδια, γιάτρε μου. Έέρετε, εί-  
πε ή άρρωστη, περιμένω τό γυιό μου.  
Αχ! πόσο θάβηλα νά τόν φιλήσω, ν'  
άκούσω τή φωνή του. Μου έγραψε πως  
σε τρεις μέρες θάνε κοντά μου. Αύριο  
πρέπει νάνε δώ...

— Ναι, θα είνε, είπε ο γιάτρος κι'  
έννοιωσε γιά πρώτη φορά συγκίνησι στή  
ζωή του.

— Έέρετε, γιάτρε, πως ο γυιός μου  
μου άφιέρωσε ένα τραγούδι του. Τα  
λόγια και τή μουσική τάγραψε ο ίδιος.  
Ένα άραιο αλήθεια τραγούδι. Τό έ-  
χουν βάλει και σε δίσκους γραμμοφώ-  
νου: «Κοντά σου, μητέρα μου, μέσ'  
στη σιωπή, θέλω γιά μία στιγμή, νά  
ξαναγίνω παιδί, ν' άκουμπήσω τό κε-  
φάλι μου στα γόνατά σου και νά μου  
λές παραμύθια, σαν άλλοτε. Κοντά  
σου, μητέρα μου, πάνω στα γόνατά  
σου». Δεν είν' άραιο, γιάτρε;

— Πολύ άραιο! είπε ο γιάτρος.

— Ένοιωθε τόν έαυτό του άναστατω-  
μένο. Όχι, δεν μπορούσε, δεν είχε τό  
δικαίωμα νά τής πη τήν αλήθεια.

— Αύριο, γιάτρε μου, θάνε τό παιδί μου έδώ.

— Ναι, αύριο. Ήσυχάστε. Καληνύχτα, κυρία μου.

Σε λίγο ή άδελφή ρώτησε τό γιάτρο τί συνέβη.

— Περιμένει πάντα τό παιδί τής, τής είπε ο γιάτρος.  
Τήν άλλη μέρα ή κατάσταση τής άρρωστης χειροτέρευσε.

— Τό τέλος πλησιάζει από στιγμή σε στιγμή... είπε  
ή άδελφή.

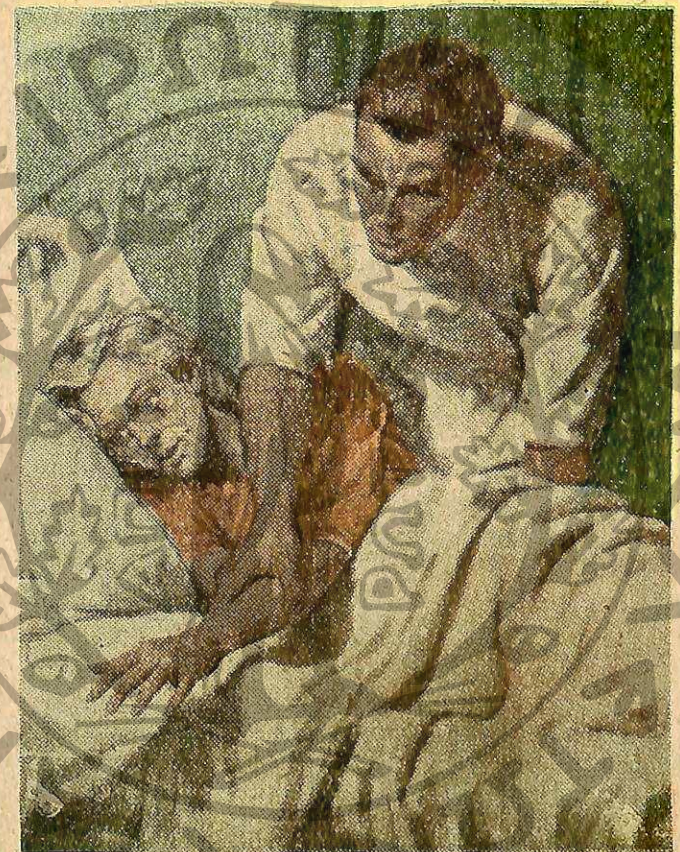
Ο Λουσιέν είχε άπαγορεύει νά πούν τίποτα στήν κατα-  
δικασμένη άρρωστη. Αυτός ο «μπαλίσμας», ο «κάνισθη-  
τος» είχε φτιάσει ένα ψεύτικο γράμμα, γιά νά δικαιολογή-  
ση τήν άρρωστίαν τού γυιού τής. Αυτός που ήταν παιδί έγ-  
καταλελειμμένο, βρήκε λόγια στοργικά γιά νά παρηγορήσει  
τή μητέρα. Όταν ή άδελφή τού είπε, πως τό τέλος πλησι-  
άζε, ο γιάτρος Λουσιέν πήρε άπόνα ντουλάπι ένα μυστηρι-  
ώδες κουτί κι' ανέθηκε στο θάλαμο 23. Άνοιξε τήν πόρτα  
και σήκωσε τό σκέπασμα τού κουτιού. Ήταν ένα γραμμο-  
φώνο. Έβαλε τό δίσκο τού Ζαν Ρογκά. Ένα δίσκο που με πολ-  
λύν κόπο τόν είχε βρή και μέσα στήν ήρεμία άκούστηκε μία  
θερμή και γλυκειά άνδρική φωνή που τραγουδούσε: «Κοντά  
σου, μητέρα μου, μέσ' στη σιωπή...»

Η τυφή άρρωστη άκουσε τή φωνή τού γυιού τής.

— Παιδί μου, παιδάκι μου; ψθύρισε.

Κι' ή στοργική μητέρα πέθανε με τό χαμόγελο στα χέλι.

ZAN PAMQ



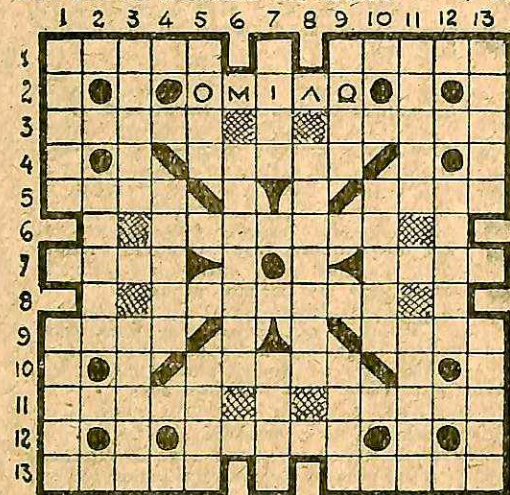
— Παιδί μου, παιδάκι μου. ψθύρισε ή άρρωστη...



# ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

## Άνω - κάτω σταυρόλεξο

Άνω να σάς δώσουμε κατωτέρω τις λέξεις των διαφόρων λέξεων που θα τοποθετήσετε μέσα στο σχέδιο, σάς δίνουμε τις ίδιες τις λέξεις και αλφαριθμητική σειράν. Βοηθούμενοι τώρα από τα γραμμάτια της λέξεως



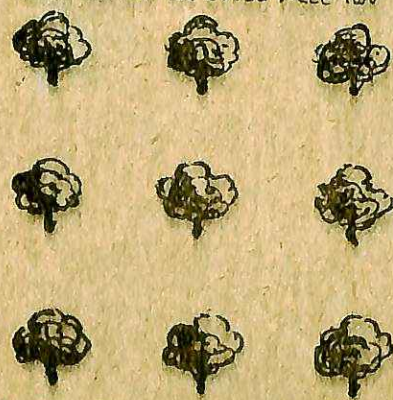
«ΟΜΙΛΩ» που τοποθετήσαμε ήδη, προσπαθήστε να συνεχίσετε συμπληρώνοντας το σταυρόλεξο με όλες τις κατωτέρω λέξεις:

ΑΓΑΠΗ - ΑΓΝΟΣ - ΑΔΙΚΩ - ΑΝΑΒΟΛΗ - ΑΝΑΣ - ΑΝΙΩΝ - ΑΣΜΑ  
ΔΑΝΟΣ  
ΗΡΩΪΣ  
ΙΑΝΟΣ - ΙΛΙΩΝ - ΙΝΔΟΣ - ΙΡΙΣ - ΙΣΟΠΕΔΩ - ΙΣΟΣ  
ΚΑΝΩΝ - ΚΥΡΟΣ  
ΜΑΝΗ - ΜΕΙΩΝ - ΜΗΤΗΡ - ΜΙΓΜΑ - ΜΙΖΑ  
ΝΑΝΑ - ΝΑΟΣ - ΝΕΡΩΝ - ΝΙΠΤΩ - ΝΟΣΩ

ΟΚΝΟΣ - ΟΥΓΙΓΕΝΗ  
ΡΗΓΜΑ - ΡΙΝΗ - ΡΥΑΚΙΩΝ - ΡΥΠΟΣ  
ΣΙΩΝ - ΣΥΡΜΑ - ΣΩΜΑ - ΣΩΣΤΑ  
ΤΩΡΑ  
ΦΡΑΙΑ

Γοίφες  
Πάν, τον πατεί ρινόκερος  
Τό πότισμα των δέντρων

Ένας χωρικός είχε στο κτήμα του έννα μπλίες ουτεμένους ακούβας όπως δείχνει η εικόνα μας. Για το πότισμα των δέντρων αυτών είχε βρει ένα πολύ πρακτικό τρόπο. Έκανε τέσσερες διαδρομές σε ευθεία γραμμή που του επέτρεπαν να ποτίσει και απ' τις έννα ρίζες των



δέντρων. Μπορείτε τώρα κι' εσείς με τέσσερες ευθείες γραμμές να ποτίσετε και απ' τις έννα ρίζες

## 10 κινηματογραφικά έργα

Στους παρακάτω δέκα τίτλους, οι διάφορες λέξεις που τους αποτελούν έχουν φυγεί από τις θέσεις τους παρουσιάζοντας αυτά τα παράξενα συμπλέγματα. Μπορείτε να ξαναβάλετε τα πράγματα στη θέση τους, σχηματίζοντας τους τίτλους δέκα κινηματογραφικών έργων της χειμερινής περιόδου:

- 1) ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ
- 2) ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΠΟΝΟΣ
- 3) ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΡΑΣΤΗΣ
- 4) ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗ ΚΟΛΑΣΙΣ
- 5) ΤΥΓΛΟΣ ΣΑΤΑΝΑΣ
- 6) ΣΤΙΓΜΗ ΥΠΟΦΙΑΣ
- 7) ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ
- 8) ΚΙΤΡΙΝΗ ΑΓΝΩΣΤΗ
- 9) ΘΗΛΥΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ
- 10) ΑΝΩΤΕΡΟΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

## Φτερωτές συλλαβές

Παιχνίδι με 3 συνεχόμενα γραμμάτια από καθεμιά των τεσσάρων λέξεων που δημοσιεύουμε παρακάτω, πρέπει να σχηματίσετε τοποθετώντας τα στη σειρά ένα ανώτατο εκπαιδευτικό ίδρυμα.

Οι λέξεις απ' τις οποίες θα πάρετε τα γραμμάτια είναι οι εξής:

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ - ΔΕΥΤΕΡΑ  
ΑΝΙΧΝΕΥΩ - ΔΙΟΝΥΣΟΣ

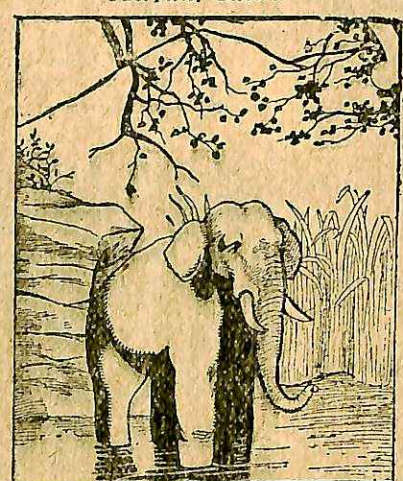
## Άπορία

Ένας άνθρωπος έσκότωσε μόνος του το ένα τέταρτον ακρίβως του ανθρώπινου γένους. Ποιος ήταν ο άνθρωπος αυτός και πώς το κατώρθωσε;

## Στοιχειόριθμος

Στη γραμμάτιση με βριόκεις όπως είναι αν μ' αφήσεις, το κεφάλι μου αν κόψεις, ένα ζω θ' απαντήσεις.

## Μαγική εικόνα



Ο ελέφας αυτός φαίνεται ανήλικος γιατί κάτω έχει κοντά βριόκεις κι' ένας τρομερός ρινόκερος. Μήπως τον βλέπετε εσείς;

## Μαθηματικά παράδοξα

Σας παρουσιάζουμε κατά καιρούς διάφορα μαθηματικά παράδοξα από της στήλης αυτής. Ίδου σήμερα ένα σχετικά με τον αριθμό 371:

|           |     |
|-----------|-----|
| 37 X 3 =  | 111 |
| 37 X 6 =  | 222 |
| 37 X 9 =  | 333 |
| 37 X 12 = | 444 |
| 37 X 15 = | 555 |
| 37 X 18 = | 666 |
| 37 X 21 = | 777 |
| 37 X 24 = | 888 |
| 37 X 27 = | 999 |

## Αίνιγμα

Τοιό είν' εκείνο το μικρό και άμορφο σπτάκι που ούτε πόρτα απέκτισε ούτε παρβουράκι π' ο νοικοκύρης από κει να έδινε (αν θέληση, είνε ανάγκη πάντοτε τον τοίχο να νικηθείον).

Οι λύσεις στη σελ. 70



## Ο κακός άραπης

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε μία φτωχή γυναίκα που είχε ένα νυίο. Κάθε μέρα πίνανει η άμοιρη στο δάσος για ζύλο και γυρίζει αποσταμένη, έβηνε το φανάκι τους κι' έτρωγε με το νυίο της.

Ένα πρωί που είχε πάει πάλι να μαζέψη ξυλαράκια, καθώς κάθισε στη ρίζα ενός δέντρου κι' αναστέναζε που θυμήθηκε τη φτώχεια της να σου και ξεπετιέται απ' τη νη ένας άραπης.

— Γιατί βονγιάς μάνα; τη ρώτησε.  
— Είμαι φτωχιά, Άγιά μου κι' έχω κι' ένα νυίο που δεν μπορώ καλά-καλά να τον ζωώ.  
— Τον φέρνεις να τον μάθω ενώ τέχνες;  
— Να του το πώ; Άγιά μου, κι' αν θέλη μετά χάρα.

— Έτσι κι' έγινε. Τό είπε η γρηά στο νυίο της σαν γύρισε κι' αυτός δέχτηκε. Τον πήρε λοιπόν και τον πήγε στο βουνό. Εύχως ξεπρόβαλε ο άραπης κι' αφού της έδωσε μερικώς παράδες για να ζήσει πήρε τ' αγόρι και χώθηκε στα βουνά της.

— Έκει που φτάσαν ήταν ένα ωραίο παλάτι ολο κρύσταλλο κι' είχε γύρω ένα ωραίο περιβάλλο.  
— Έου τώρα θα ποτίσης το περιβάλλο και θα το καθαρίσης απ' τ' αγκάθια είπε ο άραπης στο παιδί.  
— Καλά, αποκρίθηκε εκείνο.

Κι' όταν έφυγε ο άραπης έρχισε να γυρίζει εδώ κι' εκεί. Ξαφικά από μία τριαντοφυλλιά ξεπετάχτηκε μια ωραία νεα που τον ρώτησε πως βρέθηκε εκεί.

Αυτός της διηγήθηκε την ιστορία του κι' εκείνη του είπε:  
— Ο άραπης που μένει εδώ τρώει ανθρώπους! Όταν πεινώνη θα σε ποτίση νερό απ' τη μαγεμένη πηγή και θα σου πη: «Γίνε άρνακι γρηγορά» μα τότε εσύ να πής από μέσα σου: «Θεέ μου, άς γλ'ω περ'ερί!» κι' όταν γίνης πέταξε μακριά. Συλλογίσου όμως και μένα που με κρατά σκλάβο του μακρού απ' τους δικούς μου. Φόρεσε αυτό το μαγικό δαχτυλίδι και θα γλυτώσης. Έγώ δεν μπορώ να το χρησιμοποιήσω γιατί είνε άλλη η Μοίρα μου.

Ο νέος την ευχαρίστησε για τις συμβουλές της και πήγε να ποτίση το περιβάλλο.  
Πέρασαν τρεις μέρες και πάνω στη τρίτη νυχνάει ο άραπης θεονότηκος.

— Έλα δω! προστάζει το παιδί.  
Και του δίνει ένα άσπασμένο τάσι νερό να πη. Τό πη ο νέος με τη στιγμή που ο άραπης τον διάταζε να γίνη άρνα, αυτός είπε από μέσα του: «Λόγια που τον συμβούλεψε η πεντάμορφη κοπέλλα; είνε περισσότερο και πέταξε μακριά. Δεν χάνει καιρό ο άραπης γίνεται άρνα και κυνηγάει το περιστέρι. Προσπαίνει τότε αυτό και γίνεται μυγα. Δεν χάνει καιρό κι' ο άραπης και γίνεται απ' άπτός μυγαφίτης και την κυνηγάει. Κόντευε πάλι να τη φτάση. Βλέπει τότε η μυγα μία βασιλοπούλα που καθόταν στο παρβουρό και κεντούσε. Γίνεται άμωας ένα ωραίο γαρύφαλλο και πέφτει άπάνω στο τελαρό της. Γίνεται κι' ο άραπης νερόντας παρουσιάζεται στο βασιλιά και του λέει ότι η μάνα του τουχε χαρισμένο ένα γαρύφαλλο; μα πέρασε μία κλέφτρα καρακάδα του τό πήρε και τορίξε στα γόνατα της βασιλοπούλας. Ζήτησε λοιπόν να διατάξη να του το δώσουν πίσω.

Σ' αυτό το άναμεταξύ το γαρύφαλλο άλλαξε είνε ένας ωραίος νέος κι' είπε στη βασιλοπούλα:  
— Για το θεο μη με δώσης νικη χάρηκα!...

Κι' άμέσως έπειτα ξανάγινε γαρύφαλλο. Σάν ήσαν λοιπόν οι σκλάβες και το ζήτησαν αυτή άρνθήκε τρεις φορές συνέχεια μέχρι που θυμωσε ο βασιλιάς κι' άνέθηκε ο ίδιος να τό πάρη. Τότε άναγκάστηκε κλαίνοντας η βασιλοπούλα να τό δώση.

Μα τη στιγμή που τό έδινε ο βασιλιάς στον νερόντα γίνεται το γαρύφαλλο κεχρί και χύνεται κάτω. Γίνεται κλώσα με κλωσούπολα κι' ο άραπης και ρίχνεται να τό φάη. Μα γίνεται τότε το κεχρί άλεπού και τρώει γρηγορά την κλώσα με τα κλωσούπολα της...

Μόλις ο νέος γλ'ώτωση πειά απ' τον άραπη πήρε την ανθρώπινη μορφή του και κάθισε και διηγήθηκε την ιστορία του στον βασιλιά και στη θυγατέρα του.

Κι' ο βασιλιάς που τον συμπάθησε κι' είδε ότι άρεσε και της βασιλοπούλας του πρότεινε να τον κάνει νυίο του.

— Έκείνος δέχτηκε μα έφυγε για λίγον καιρό. Έτρεξε κι' ελευθέρωσε τη σκλαβωμένη νεα που ήτον βασιλοπούλα; την πήγε στους δικούς της που τον νύμισαν δώρα βασιλικά κι' ύστερα πήγε, κι' έφερε τη μητέρα του στο παλάτι. Κι' έβιναν άμωως οι γάμοι με χαρές μεγάλες κι' έζησαν εκείνοι καλά κι' έμεις καλλίτερα.

## ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

### Π. ΦΙΟΡΙ



## ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Σ' ένα χωριό Έσκιμώων κοντά στο Β. Πόλο συμβαίνουν παράξενα φαινόμενα με φλόγες κι' εκρήξεις που οι θηγενείς τα αποδίδουν στο «μεγάλο διάβολο». Για να σώσουν τη ζωή τους, μεταναστεύουν όλοι, μαζί με το Δανό έξερευνητή Άξελ και τη ραδιο-ρεπόρτερ Μώντ. Άστορ που παρκαίωσαν στο χωριό τους.

Κατόπιν ο Άξελ ξαναγυρίζει στο έγκαταλείμμενο χωριό για να μελετήσει τα μυστηριώδη φαινόμενα. Την άλλη μέρα η Μώντ άνησκει για την τύχη του και πνύνει να τον βρη. Χάνεται όμως μέσα στα χιόνια, κινδυνεύει η ζωή της και διασώζεται απ' τους δόκτορες Ρούπερτε και Καντόγκαν και τη Μαίρη Κάτερ, το προσωπικό δηλαδή του μετεωρολογικού «σταθμού Γκάρου». Ο πλούκιος Άμερικανός Γκάρου άρχνος και χρηματοδότης άκηνός της άποστολής άνειρεύεται να δημιουργήσει ζωή και άνοητικές συνθήκες στον Πόλο. Πραγματικά ο Ένα δωματίο η Μώντ βλέπει να άνέχουν ωραία τριαντάφυλλα!

Συγχρόνως οι άντρες του σταθμού είνε έρωτευμένοι με την ωραία ραδιο-ρεπόρτερ. Η Μώντ όμως συμπληρώνει Καντόγκαν. Σ' ένα κυνηγι άρκούδας στην παγωμένη έρημο η Μώντ κινδυνεύει σοβαρά και τον σώζει ο Καντόγκαν, ο όποιος κατόπιν εξαφανίζεται και φαίνεται ότι βρήκε τραγικό θάνατο. Τον ίδιο καιρό κάποιος κόβει τριαντάφυλλα από τη σέρα και τα άφηνει στο δωμάτιο της ωραίας ραδιο-ρεπόρτερ. Άλλα άνεξήγητο μυστήριο αυτό. Ξαφικά η Μώντ εξαφανίζεται. Οι σύντροφοί της στο σταθμό είνε άνάστατοι. Κι' άπρόοπτα η Μώντ τους καλεί με τον δούνατο από τη Ν. Υόρκη. Έτσι άκουχάσουν. Κι' έπειτα από άρκετον καιρό η Μώντ ξαναγυρίζει στον Άρκτικό όπου τα πράγματα δεν είνε πλέον ήσυχια. Ο Γκάρου έχει έξωφρενικά σχέδια που τρομάζουν τους άλλους έξερευνητές. Συγκρούεται μάλιστα με τον Άξελ στον πυροβολείο και φαίνεται πως τον σκοτώνει. Τα πράγματα παίρνουν πλέον άσχημη τροπή.

— Ήταν τρομερή! Μα δεν μ' άγγιξε... Δεν έβρω πώς... από ένα προαίσθημα... είνε κρυφή σ' αυτή τη μικρή σπηλιά...

Κι' έδειξε ένα κοίλωμα.  
— Πάμε άμέσως στο πλοίο! φώναξε ο Ρούπερτε. Έκει θα σάς περιποιηθούμε.

Σήκωσε στην άγκαλιά του τη Μώντ και ξαναγύρισε προς την άκτι, λαχανιασμένος, κατακόκκινος.

— Τι τρομερές φλόγες!... μπουσουρίζει η Μώντ.

— Είτε από μία γοήνοση θραπέα και άνάσσει σε μία κλινική της Φλόγας, η Μώντ Άστορ έκίνησε πάλι για ταξίδι. Με την τελευταία περιπέτεια της στη Γη του Γκάρου, είνε μεγάλως η όψη της ως άφοβος δημοσιογράφου. Ώστε δεν της έπετοπέτα να σταματήσει καθόλου τις επανειλημμένες της περιπλανήσεις.

Ήταν μία περίοδος μεγάλων γεγονότων. Κι' η Μώντ άφειλε να τοξή από μία σε άλλη χώρα, για να ίκανοποιήσει την περιέργεια των άγανωστών της έφημερίδας της. Πήγε με το άεροπλάνο στη Χαβάι για να περιγράψη τις τρομακτικές συνέπειες μιας παλιόρας. Πέταξε στις νήσους Μαριάνες, για

— Ναι, τρομερές. Σωθήκατε όμως! Φοβήθηκαν τόσο για σας!... Σας άναψα, Μώντ... Δεν μπορούσα να φύγω, γωός να φάω να σας βρώ...  
— Ευχαριστώ. Ρούπερτε!  
— Άπ' τη γέφυρα του πλοίου, ο Γκάρου κι' η υία Κάτερ κύταξαν τώρα με έκπληξη το όλο τους, που ξανακατέβαινε προς τη θάλασσα, κρατώντας στα χείρα του ένα άνθρωπινο σώμα.

— Είπε ζωντανή! πρόφερε η Μαίρη άνάμεσα στα δόντια της. Πώς μπορεί!...  
— Ναι, ζωντανή... είνε ένα θαύμα! είπε ο Γκάρου.  
Και πλησίασε στη σκάλα, χαϊδεύοντας με νευρονομίες τη Μώντ.

— Είτε από λίγα λεπτά, την υποδέχονταν με δάκρυσι.  
— Καλώς ήρθατε. Μώντ! της είπε η Μαίρη Κάτερ.  
Κι' ο Γκάρου πρόσθεσε:  
— Φοβόμουν τόσο για σας!... Είδαμε τις φλόγες στην άκτι... Ήταν και πάλι άμνηστικόν φαινόμενον... Φθνή τη γλυτώσατε!... Δεν σάς γνύπησε ο κεραυνός... Θαύμα, θαύμα!...

Ο Ρούπερτε κι' η Μαίρη Κάτερ περιποιήθηκαν την πληγή της Μώντ, που παρκαλοπούσε μ' εύγνωμοσύνη τις φροντίδες του σπτήρος της.  
— Ησαστε μάστις, της είπε ο Γκάρου, ότι ο Άξελ μου έπέτεθη πρώτος, με το ρεβόλβερ στο χέρι. Τιμωρήθηκε όμως όπως τό αξίζει... Τώρα θα έπιστρέψετε στην Άμερική για να γιαιορεύητε, υία Πόλος. Ένα άεροπλάνο, προωσιμένο για σας, έξήκνησε απ' το ακρωτήριο Κολούμπια.

Ο Ρούπερτε σκυθώπασε.  
— Θάβηλα κι' ένα να επιπτόσω στην Άμερική... είπε.  
— Όχι, άπάντησε ο Γκάρου με τραγικά φωνή, έσείς θα μείνετε εδώ, υία μου.  
Η Μαίρη Κάτερ κόνισε επιδοκιμαστικά το κεφάλι της. Κι' ο Ρούπερτε σώπασε κι' υποτάχθηκε — υπ' άπορόντας άλλωστε να κάμη διαφορετικά.

## ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

### Η μυστηριώδης βούβα

— Έπειτα από μία γοήνοση θραπέα και άνάσσει σε μία κλινική της Φλόγας, η Μώντ Άστορ έκίνησε πάλι για ταξίδι. Με την τελευταία περιπέτεια της στη Γη του Γκάρου, είνε μεγάλως η όψη της ως άφοβος δημοσιογράφου. Ώστε δεν της έπετοπέτα να σταματήσει καθόλου τις επανειλημμένες της περιπλανήσεις.

Ήταν μία περίοδος μεγάλων γεγονότων. Κι' η Μώντ άφειλε να τοξή από μία σε άλλη χώρα, για να ίκανοποιήσει την περιέργεια των άγανωστών της έφημερίδας της. Πήγε με το άεροπλάνο στη Χαβάι για να περιγράψη τις τρομακτικές συνέπειες μιας παλιόρας. Πέταξε στις νήσους Μαριάνες, για

— Ναι, τρομερές. Σωθήκατε όμως! Φοβήθηκαν τόσο για σας!... Σας άναψα, Μώντ... Δεν μπορούσα να φύγω, γωός να φάω να σας βρώ...  
— Ευχαριστώ. Ρούπερτε!  
— Άπ' τη γέφυρα του πλοίου, ο Γκάρου κι' η υία Κάτερ κύταξαν τώρα με έκπληξη το όλο τους, που ξανακατέβαινε προς τη θάλασσα, κρατώντας στα χείρα του ένα άνθρωπινο σώμα.

— Είπε ζωντανή! πρόφερε η Μαίρη άνάμεσα στα δόντια της. Πώς μπορεί!...  
— Ναι, ζωντανή... είνε ένα θαύμα! είπε ο Γκάρου.  
Και πλησίασε στη σκάλα, χαϊδεύοντας με νευρονομίες τη Μώντ.

Ένα ρεπορτάζ σκετικόν με την άνακάλυψη ενός καινούργιου ή φαισιστοδονισ νησιού από λάβα και Βασάλτη, που είνε άναδυθή έσθονικά απ' την έκτασι του άκεανού, έπειτα από κάποια άναστάτωση του θαλασσίου Βυθού.

— Έπειτα πήγε πάλι στη Φλόγια, για να παρευρεθί στην έκσφενδονισ ουκετών προς τη Σελήνη. Άπό κει, ταξίδεψε στη Νότιο Άμερική, όπου είνε φαιε μία μυστηριώδης έκρηξι στην έρημο του Γκράν Τσάκο, στα σύνορα Βολιβίας. Παραγούασι και Άργεντινής. Μία άπέραντη έκτασις, στο μέρος αυτό, είνε έρημωθή τελείως. Η άμμος είνε λυώσι και κουσταλλωθή. Επρόκειτο άρανε για μία δοκιμή άτομικής βόμβας; Είχε κατορθώσει κι' η Άργεντινή να άποκτήση αυτό το όπλο, όπως οι Ήνωμένες Πολιτείες, η Άγγλία κι' η Ρωσία;

Δεν έπρείτο λοιπόν ο Άτομικός γάτος, που κανόνισε τις μελέτες και τη χρήση της άτομικής ένεργειας σ' όλο τον κόσμο; Ύπάρχον κράτη που έκαναν μυστικά πειράματα, για την κατασκευή βούβων μεγαλείτερος δύσεως άποτελεσματικότητας, προωσιμένων να χρησιμοποιηθούν σε μία νέα παγκόσμια σύραξι; Η ύπόνοια αυτή γέννησε φόβους κι' άνησυγίες σ' όλες τις χώρες.

Μία Διάσκεψις των Κρατών συνήλθε στο Λονδίνο, για να ενισχύση τον έλεγγο της άτομικής ένεργειας. Η Μώντ Άστορ πήγε σ' αυτή τη συγκέντρωσι, για λογαριασμό της έφημερίδας της. Έπειτα από άτελείωτες συζητήσεις οι άντιπρόσωποι δεν κατέληξαν σε όθεν σε τίποτε το θετικό και καθήσυκατικό.

Ήνωμένες Πολιτείες, Ρωσία και Μεγάλη Βρετανία συναγινόντουσαν για την κατάρτιση των ποτείων στην άτομική βούβα — υ' άλλες λόγια για να διαπληθούν τον κόσμο κάτω απ' τον εφιάλτη της ολοκληρωτικής καταστροφής. Όχι μία ελκική ή επιθυμία εφόνης άλλα υόν να γιαιορεύητε, υία Πόλος. Ένα άεροπλάνο, προωσιμένο για σας, έξήκνησε απ' το ακρωτήριο Κολούμπια.

Ο Ρούπερτε σκυθώπασε.  
— Θάβηλα κι' ένα να επιπτόσω στην Άμερική... είπε.  
— Όχι, άπάντησε ο Γκάρου με τραγικά φωνή, έσείς θα μείνετε εδώ, υία μου.

Η Μαίρη Κάτερ κόνισε επιδοκιμαστικά το κεφάλι της. Κι' ο Ρούπερτε σώπασε κι' υποτάχθηκε — υπ' άπορόντας άλλωστε να κάμη διαφορετικά.

Η Διάσκεψις είνε διαλυθή χωρίς κανένα σωές και πρακτικόν κανένα...

Τους θυμάται συχνά... Τον Γκάρου, άμνηστικόν, φιλόδοξο, άλλοτε μεγαλόμυλο κι' άλλοτε δειλό. Τη υία Κάτερ, παγωμένη, έσθονική, άνεξήγητη έρωσα. Και τον Ρούπερτε, έρωσιμένο μαζί της, άλλα υποταγμένο στη θέληση των συν...

— Έπειτα από μία γοήνοση θραπέα και άνάσσει σε μία κλινική της Φλόγας, η Μώντ Άστορ έκίνησε πάλι για ταξίδι. Με την τελευταία περιπέτεια της στη Γη του Γκάρου, είνε μεγάλως η όψη της ως άφοβος δημοσιογράφου. Ώστε δεν της έπετοπέτα να σταματήσει καθόλου τις επανειλημμένες της περιπλανήσεις.

— Ναι, τρομερές. Σωθήκατε όμως! Φοβήθηκαν τόσο για σας!... Σας άναψα, Μώντ... Δεν μπορούσα να φύγω, γωός να φάω να σας βρώ...  
— Ευχαριστώ. Ρούπερτε!  
— Άπ' τη γέφυρα του πλοίου, ο Γκάρου κι' η υία Κάτερ κύταξαν τώρα με έκπληξη το όλο τους, που ξανακατέβαινε προς τη θάλασσα, κρατώντας στα χείρα του ένα άνθρωπινο σώμα.

— Είπε ζωντανή! πρόφερε η Μαίρη άνάμεσα στα δόντια της. Πώς μπορεί!...  
— Ναι, ζωντανή... είνε ένα θαύμα! είπε ο Γκάρου.  
Και πλησίασε στη σκάλα, χαϊδεύοντας με νευρονομίες τη Μώντ.

— Τι τρομερές φλόγες!... μπουσουρίζει η Μώντ.

— Είτε από λίγα λεπτά, την υποδέχονταν με δάκρυσι.



τρόφον του... Τον άνεξήγητο και μυστηριώδη Κρίστιαν "Α-  
Ξελ". Τον Έντβιν Καντόγκαν, που είχε γαθί στον όμο του Κλήμεντ Μάοκναι, στην ήρωική προσπάθειά του να σώσει τους συντόφους του.

Η άναψησι του Έντβιν της ξαναρχόταν πιά συχνά απ' ό-  
λες τις άλλες και τη συγκινού-  
σε ιδιαίτερας. Φανταζόταν κά-  
ποτε τι θα γινόταν, αν ο άνα-  
πτός αυτός φίλος της ζούσε  
άκομψ. Κι' ήταν τόσο γλυκός  
οί ένασπολλήσεις της!...  
Ξανασπυλιόζιόταν έξ' άλλου  
τά λόγια του "ΑΞελ": ότι ο  
Ρόμπερτ είχε σκατώσει τον  
Καντόγκαν... Τίς φανόταν ά-  
δύνατον. Κι' όμως ο "ΑΞελ" δεν  
είχε πη ποτέ ψεύματα... Πό-  
σο μυστήριο ύπνυε όστόσο  
γύρω απ' τη μορφή του και τις  
ένεργειές του!

Έφτασε ή άνοιξη, κούα, σαν  
συνέχεια του χειμώνα. Η θεο-  
μοκρασία ήταν άσυνήθιστα να-  
μυλή. Χιονίζε στην καρδιά του  
"Απολλίου" κι' έπεσαν ραγδαίες  
βροχές. Ιδίως στην Εύρώπη.

Μιά μέρα του Μαΐου άπογει-  
ώθηκαν απ' τη Νέα Υόρκη τα  
μεγάλα άεροπλάνα με τους δι-  
μοσιογράφους, που πήγαιναν  
να παρευρεθούν στα άτομικά  
γυμνάσια της Αλάσκας. Η  
Μώντ Άστοο ήταν μαζί τους.

Έπειτα από μιά σύντομη  
πτήσι, πέρασαν δίπλα στα  
Βορνώδη "Ορν" κι' έφτασαν στη  
βορειοάττη άκρη αυτής της ό-  
ροσειάς: στο Βουνό του "Εν-  
τικ", πέρα απ' το Γιοκάν.

Ήταν ένα έρημικό και θλι-  
βερό πολικό τοπίον, με νιχι-  
σμένες κορυφές και με μιά σει-  
ρά λόφων που κατέβαιναν προς  
την άκμή του Άρκτικού Όκεα-  
νού. Έδώ κι' εκεί, στις ύψι-  
μες κοιλιάδες ύπνυον μερικές  
πράσινες άοάσεις.

Ο στόνος της τηλε-δούβας  
θα ήταν μιά λοφώδης έκτασις,  
άκτινος 30 νιλιομέτρων. Είχαν  
έγκατασταθί έδώ κι' εκεί, σε  
διάφορα σημεία, αυτόματες συ-  
σκευές για τον έλεγχον των ά-  
ποτελεσμάτων της εκοήσεως,  
καθώς και κτίρια από διά-

φορα ύλικά, στα όποια θα δο-  
κιμαζόταν ή καταστροφική ά-  
ποτελεσματικότητα της βούδας.  
Τα παρατηρητήρια των στοα-  
τιωτικών και των δημοσιογρά-  
φων άπείχαν 50 νιλιομέτρα απ'  
το κέντρον του στόγου, μέσα  
σε σπηλιές του βουνού "Εντι-  
κο", προστατευμένα άκούη κι'  
από ένα πιθανό λάθος σκοπεύ-  
σεως, δηλαδή από μιά κοντινή  
εκρηξι.

Είχε προαναγγελθί, ότι ή  
καινούργια βούβα ήταν δυό φο-  
ρές άποτελεσματικότερη απ'  
τίς χρησιμοποιούμενες ως τότε.  
Θα είχε άκτίνα δράσεως 8 νι-  
λιομέτρων και φοβερό κατα-  
στροφική δύναμη. Μ' ένα τέ-  
τοιο Βλήμα, μιά μεγάλη πόλις  
θα εκηδενιζόταν σε μιά  
στιγμή.

Τέτοιες προαναγγελίες γέμι-  
ζαν από φόβο τους λαούς. Ός  
τότε, ή νοσημοποίηση της άτο-  
μικής ενεργείας βοισκόταν υπό  
έλεγχον. Τί θα γινόταν όμως,  
αν το όπλο αυτό έπέσπε στα  
γέδια ενός τοελλού -- ή μιάς  
κυβερνήσεως τοελλών;...

Όσο πλησίαζε ή ώρισιμένη  
στιγμή του πειράματος ή πε-  
ριέργεια του κόσμου γινόταν  
προαγματική άγωνία. Τέλος έ-  
φτασε ή μεγάλη ήμέρα. "Όλη ή  
ζώνη του πόλου είχε εκκενω-  
θί τελείως από ανθρώπους.  
Μέσα απ' τα νοντά κοστάλα-  
λα των παρατηρητήριων, που  
βοισκόντουσαν σε ύψος 1.500  
μέτρων άξιοματικό και ραδιο-  
επέσπε περιεργάζονταν τους  
άλληλοδιαδόνους λάδους με τα  
λειβάδια και τα νιόνια τους ό-  
που θα έεσπαζε σε λίγο ο όλε-  
θρος...

Τα μεγάφωνα μετέδιδαν κι'  
όλες τίς διαταγές της στοατι-  
τικής διοικήσεως. Στις 10.31,  
θα εκσηδενιζόταν απ' τη Νέα  
Υόρκη το άτομικό ρουκετο-  
βλήμα, και θα το δδνδούσαν κα-  
τόπιν με το όντονο στο μακρο-  
νό ταξείδι του -- 5.000 νιλί-  
μετρα! -- για να πέσει με ά-  
κρίβεια πάνω στο στόγο στη  
Βόρειο Αλάσκα.

Προσόνή! "Ελεπαν 30 λε-  
πτά άκόμα. "Όλοι πήσαν τίς  
θέσεις τους στα παρατηρητή-  
ρια, στα καταφύγια...

10 και 10"... 10 και 20"...  
Προσόνή, προσόνή!... Άκό-  
μη 11 λεπτά. "Ήδη όμως οί ά-  
ξιωματικοί κι' οί δημοσιογράφοι  
με τα μάτια τους προφιλανέ-  
να με νοντά γυαλιά, σαν τους  
όδοντοκόλλητας, κύτταζαν με  
προσήλωση, σαν να φοβόντου-  
σαν μήπως ή εκρηξι γίνη ένω-  
ρίτερα απ' την ώρισιμένη ώρα...  
10 και 21"... 10 και 22"...

Στο κέντρον της ζώνης του στό-  
γου, έλαμψε έαφνικά μιά εκ-  
θαυμάσια άστροπή, που συνο-  
δεύόταν από μιά τρομακτική  
βροντή. Το Βουνό, όπου βοι-  
σκόντουσαν τα παρατηρητήρια,  
συγκλονίσθηκε ολόκληρο. "Η  
θαυμάσια άστροπή, που συνο-  
δεύόταν από μιά τρομακτική  
βροντή. Το Βουνό, όπου βοι-  
σκόντουσαν τα παρατηρητήρια,  
συγκλονίσθηκε ολόκληρο. "Η

Ακολούθησαν άλλες τέσσε-  
ρες βροντές, κι' ή φωτεινή λαμ-  
πή μετεβλήθη σε μιά πύρινη  
σφαίρα, που άνέβαινε απ' τη  
γη, σαν εκρηξι τεραστίων ή-  
φαιστών. Κι' ολόγωνα σπκά-  
θηκαν δαχτυλίδια άσπρου κα-  
πνυού.

Η θαυμάσια στήλη της  
φωτιάς άνέβαινε γρήγορα προς  
τον ούσανό... σε ύψος τριών,  
τεσσάρων, πέντε χιλιάδων μέ-  
τρων... Ήταν ένα θέαμα φο-  
βερό και θαυμάσιο συνρόνω!  
Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα,

ή πύρινη στήλη είχε πάσει δια-  
σπάσει απόδλεπτες.

— Η άκτις της εκρήξεως έλ-  
πε περίπου 10 νιλιομέτρα ά-  
νήγγειλαν τα μεγάφωνα. Διπλή  
δηλαδή απ' όσο είχε προύπα-  
λογισθί! Και το ύψος της στή-  
λης της φωτιάς φθάνι το λι-  
γότερο τα 20 νιλιομέτρα.

Η στήλη εκείνη έπαινε  
γρώματα φαντασματοειδή:  
ποφουό, καφετί υάβ πορτο-  
καλί, οζό... άσπρο και κιτοι-  
νωπό στο έπάνω μέρος της.  
Στην κορυφή της είχε σφυατι-  
σθί κάτι σαν πελώριο άσπρο  
μανιτάρι, που άνέβαινε άκούη  
πειρισσότερο και διαλύθηκε στα  
ύψη, στη στοατόσφαιρα.

Η βούβα είχε βοή το στόγο  
της με άπληρη άκρίβεια, σαν  
νάνε οιντή με όρατή σκόπευσι.  
Μόνον που είχε εκσηδενισθί  
έννεα λεπτά νωρίτερα απ' την  
καθορισμένη ώρα.

Μιά ρωνή πόφωρε έξαφνα  
στο μεγαφώνο:

— Προσόνή! Προσόνή! Να  
μή κινηθί κανείς απ' τη θέσι  
του! Συνέβη κάτι άνεξήγητο:  
Η Νέα Υόρκη άναγ'έλλει ότι  
μολίς αυτή τη στιγμή έκρηξη-  
σε ή βούβα - ρουκέτα της.

Δεν προερχόταν λοιπόν απ'  
τη Νέα Υόρκη ή βούβα που έ-  
ξεοράνη προ όλίγων λεπτών!  
Ποίος την έορείε;...

Τη στιγμή εκείνη, δίπλα  
στην πύρινη στήλη έπεταάνθη  
κα μιά καινούργια λαμψη, άκού-  
σθηκε κι' άλλη βροντή κι' ένας  
νέος σεισμός συγκλονίσε το  
Βουνό. Αυτή ήταν ή βούβα απ'  
τη Νέα Υόρκη! Μιά πύρινη  
σφαίρα, δεύτερη στήλη από  
φλόγες και άτιους ποικιλόχρω-  
μους σπκώθηκε, τόσο κοντά στην  
πρώτη, σαν να την άγγιζε. Μά  
ή δεύτερη αυτή στήλη ήταν ή  
μση μόνον απ' την προηγού-  
μενη!

Άξιωματικοί και δημοσιο-  
γράφοι δεν παρακολουδούσαν  
πιά το νέο φαντασματοειδές πυ-  
ροτέννυμα. Τους άπασπολλούσε  
ολότελα ένα άγωνιώδες έκώτη-  
μα: Ποίος είχε οίσει την πρώ-  
τη βούβα;

Δεν είχαν πιά σημασία οί  
πειρισσάδες τίς άποτελεσματι-  
κόττες του νέου άμερικανικού  
όπλου. Έπρεπε να μάθουν  
ποιά κράτος είχε κατασκευάσει  
ένα Βλήμα Ισχυρότερο: ή Αγ-  
γλία, ή Ρωσία ή Άρνεντινή;

Τί είσωνεία! Ένώ ό κόσμος  
πειριμνε την εκρηξι της άμερι-  
κανικής βούδας που είχε βοι-  
σθί στις 10.31, στον ίδιο  
στόγο είχε έκανή ποό 9 λε-  
πτών μιά άλλη βούβα με τε-  
λεία εύστοχία. Ήταν μιά άνα-  
τομιαστική ποσειδοποίησι:  
"Φυλαγθήτε, γιατί ένας μυστη-  
ριώδης ένθρος κατέγει ένα όπλο  
πολύ τρομακτικότερο απ' το  
δικό σας!"

Έτσι, έπαινε κανείς μιά Ι-  
δία του ρυθμού και του νορα-  
κτικής των πολέμων του μέλ-  
λοντος, από άποστάσεως νιλί-  
όδων νιλιομέτρων από μιά σε  
άλλη ήπειρο, με τίς ραδιοειν-  
θυόμενες βούδες - ρουκέτες. Το  
πάν θάταν ζήτημα στιγμών,  
αίφνιδισμού. Άκούσε να φτά-  
σθ ή βούβα στον ένθρικό στό-

γο ένα λεπτό προτού ό ένθρος  
έκσηδενισθί τις δικές του...  
Με λίγες τέτοιες, θα εκηδενί-  
ζονταν οί μεγαλύτερες πόλεις,  
τά Βιομηχανικά κέντρα μιάς  
γώρας. Κι' ό πόλεμος θα κοι-  
νόταν σ' έλάχιστο γρονικό διά-  
στημα. Νικήτορα θάταν ή γώ-  
ρα που θα πολλαύθαν την άλ-  
λη στο οίξιμο των βουβών. "Αν  
ώστόσο το οίξιμο γινόταν συν-  
γρόνωσ κι' απ' τα δυό μέρη,  
τότε οί δυό γώρες θα κατα-  
στοφόντουσαν την ίδια ώρα  
και δεν θα ύπνοναν πιά ούτε  
νικητή ούτε ήττημένοί... μόν-  
ον ό θάνατος άπόλυτος κυοί-  
ατος και θοιαυεύτης!

Στους περασμένους και-  
ρούς, πον απ' τους πολέμους  
προηγούντο γεγονότα τελεσι-  
γραφα, δηλώσεις ένδοθητες.  
Στις νεώτερες όμως συροάξεις  
δεν θα ύπνονε τίποτε απ' όλ'  
αυτά. Το κράτος που θάθελε να  
έπιτεθί, θα ένενοργε αίφνιδη-  
στικά, γρονί ποσειδοποίησις.

Κάθε πόλις λοιπόν θα ζούσε  
κάτω απ' το συνεχί έδαίλη εν-  
ός άποσπύτου άτομικού βου-  
βαδοιμού!

Οί άποστάσεις, που στούς  
παλιούς πολέμους άποτελού-  
σαν εύπόδια άνυπεράβλητα κά-  
ποτε, είναι τώρα εκηδενισθί.  
Κι' οί προαγματικοί κεραυνοό-  
λοι πόλεμοι ήταν δυνατόν πιά  
μεταξύ των ήπειρών, που νωρί-  
ζονταν από άκωνους.

Μιά γώρα μπορούσε να κα-  
ταστροφί από ένα ένθρο άγνα-  
στο μυστηριώδη. Πώς να έξα-  
κρίβωθί ή προέλευσις μιάς  
βρονής από άτομικές βούδες;  
... Θάταν γνωστό μόνον ότι  
προέρονταν απ' το βορρά την  
ανάτολη, ή όδυ, απ' την Ά-  
μερική, ή απ' την Εύρώπη ή  
απ' την Άφρική. Δεν θ' άκού-  
σαν όμως οί ένδείξεις του ρά-  
νω, για την άνακάλυψη του έ-  
πιτιθεμένου.

Τα μυστηριώδη ένγκλήματα  
των άστνομικών αυτιστορημά-  
των, που γίνονται από έναν ά-  
γνωστο, θα έπαυοαυδόνονταν  
στην προαγματικότητα για όλο-  
κληρος γώρες και λαούς. "Η έ-  
ξασφάλισις της άνωμυίας θα  
έσπογγε έξάλλους πολιτικούς  
να διαπαρά τα τερατώδεις τε-  
ρα, κακομνήματα κατά της  
ζωής του κόσμου...

Με τίς φορητές συσκευές τη-  
λεοράσεως, οί ραδιο-οιπότες  
μετέδιδαν το τρομακτικό θέα-  
μα. Κι' έκατοντάδες εκατομμυ-  
ρίων ραδιοεατών πασπολυν-  
θούσαν στούς δ' κτες τους την  
άποσπτη τροπή των άτομικών  
γυνμασιών της Αλάσκας...

Μέσα σε λίγα λεπτά, όλος  
ό κόσμος είχε άνασταταθί...  
"Ήδη, στα προηγούμενα γώ-  
για, είχε προκαλέσει τόση άγ-  
νία ή πιθανότης ότι ό άτομικός  
άναγωνισμός θα κατέληνε σε  
σύροαξι. Και τώρα μιά άγ-  
νία άκούη μεγαλύτερη δημιο-  
γείτο απ' τον κίνδυνο μιάς ο-  
δεωότερης και έαφικής κατα-  
στοφής...

Δεν χοαίάζόταν νάνε κανείς  
έπιστημον για να βγάλη το  
συμπερασμα των μεγάλων  
στοατιωτικών γυνμασιών της  
Αλάσκας: Κανένα έπιθετικό  
όπλο δεν έδινε πιά στο δημιο-  
μογό του τη βεβαιότητα της  
νίκης στον πόλεμο γιατί υπο-  
ρούσε ν' άντιμετωπισθί αίφνι-

διαστικά από ένα άλλο όπλο,  
πολύ άποτελεσματικότερο.  
Πάνω απ' το στόγο της Ά-  
λάσκας οί δυό πολύγρονες  
στήλες διαλύθηκαν, νάθηκαν  
στην άτιόσφαιρα. Άξιωματικοί  
και δημοσιογράφοι, έπρεσαν  
τότε στον τόπο των εκρήξεων.  
Φορούσαν όλοι είδικές στολές,  
για προσφύλαξι απ' την έπικι-  
νη ραδιενέργεια του έδα-  
νους.

Στα σημεία των εκρήξεων ή-  
σαν άνοιγμένες δυό τεοάστιες  
τούτες, σαν κρατήρες ήφαι-  
στειών. Οί Βορνί κι' ή άμμος  
είχαν λώσει, είχαν μεταβλήθί  
σ' ένα έδωδες κομμάτιστο νυά-  
λιού. Οί συσκευές έλέγγου εί-  
χαν κομμάτισθί ή λώσει...  
Τό ίδιο και τα πειροματικά  
κτίσματα. Ήταν ένα πρωτοφα-  
νές θέαμα ένομύσεως!

Οί έπιστήμονες παρετήθη-  
σαν ότι ή εκρηξις της πρώτης  
βούδας είχε άκτίνα δράσεως  
10 νιλιομέτρων και δύναμη  
μεγαλύτερη απ' τη δεύτερη, που  
είχε σπειρίσει την καταστροφή  
μόνο σε άκτίνα 5 νιλιομέτρων.  
Όστόσο οί συνέπειες και των  
δυό ήταν τελείως άμοιρες,  
προάγνα που έδειχνε ότι κι' ή  
πρώτη βούβα βοισκόταν στη  
διάσπασι του άτόμου. Μά ποιά  
ραδιενεργό μετάλλο ή ποιά και-  
νούργιο γρονικό στοιχείον είχε  
χοσιποιοιηθί σ' αυτήν;...

Την άλλη μέρα, ποός το με-  
σημέρι, οί δημοσιογράφοι έα-  
νάφονταν με τα άεροπλάνα για-  
τί οί άξιωματικοί ήβελαν να  
μεινουν άνευόλητοι, για να  
προσπαθίσουν να διαφωτίσουν  
το μυστήριο της ποσειδωσεως  
και της συστάσεως της άτομι-  
κής ύπεροδύσεως -- όπως είχε  
κιάλα έπνομασθί το αινιγμα-  
τικό Βλήμα.

"Αλλάστε, δεν είχαν πιά τί  
άλλο να δείξουν ή να πούν οί  
ρεπόρτες για τα γυνώσια της  
Αλάσκας. Τώρα θ' άναγολύ-  
οντο με τη φαντασία τους γύρω  
απ' τη μυστηριώδη ύπεροδύ-  
βα."

Τα ραδιόφωνα κι' οί ένομε-  
ρίδες διατύπωναν τίς έξωμερι-  
κές καί ποί ούτοπιστικές  
υποθέσεις. "Ο κόσμος όλος ή-  
ταν πασανγμένος, σαν να είχαν  
προαναγγελθί ποσειδωσεις κίνδυ-  
νοι και καταστροφές. Όταν ύ-  
περθί κανείς τα όρια του συ-  
νθισμένου, δεν ύπνυει πιά  
φανταστικό φαινόμενο που να  
μή υποθί να θεωρηθί προαμα-  
τοποιήσιμο...

Οί λαοί της γής είχαν πάθει  
τώρα ένα έφιάλη, που όνομά-  
σθηκε "άτομική μύνησις". Έ-  
παναλαμπαγόνταν ή άμαδική ά-  
γνία του έτους 1.000, ή άνα-  
μνή το τέλος του κόσμου --  
όχι πιά νωμισμένο στην Άπο-  
κάλυψη, αλλά προαματοποιού-  
μενον από έναν άήρωπο δια-  
βολικό, πάνω σε μιά κοίσι κα-  
ταστροφικής τοελλας.

Συνμυλία πολιτικών ά-  
νδρών και έπιστημόνων, διεθνή

συνέδρια, σχέδια ύπερατομικού  
έλέγγου... Ολόκληρος γωό-  
δης και σπασμαδικός γωόος ά-  
πό λόγια, και στο τέλος μιά  
συγκλονιστική είδησι: στον  
Άτλαντικό, 200 μίλλια νοτιοα-  
νατολικά της Νέας Γής, το με-  
γάλο ύπεροκεάνειο "Ινδία" είχε  
συγκρουσθί μ' ένα πελώ-  
ριο παγόδουνο!

«Καταστροφή! "Τιτανικού" ύπ' αριμόν δυό!» άνήγγειλαν  
οί ραδιοεφημερίδες.

Τό "Ινδία" είχε άποφύγει  
τους βορείους δρόμους, έπικι-  
νόνους έξ στίας της διήλξης  
και των Ισχυρών στοοβίλων απ'  
την άνάωξι του νυχού ρεύμα-  
τος του Λαμπραντόρ με το θεο-  
μό του Κόλπου. Κι' όμως είχε  
βρεθί νωμένο μέσα σε πυκνή ό-  
μίλη. Τό ράντο είχε σπειρί-  
σει την παρουσία ενός έμπο-  
δίου, αλλά ό πλοίαρχος είχε  
νομείσι ότι έπρόκειτο για κά-  
ποιο άλλο ύπεροκεάνειο.

Είχε στείλει τα κανονισμένα  
σήματα με τον άσύστομο, για  
ν' άποφύγη τη σύγκρουσι. "Άλ-  
λά το παγόδουνο δεν ύπορούσε  
βέβαια, να συλλαβί και ν' ά-  
παντήση σ' αυτά... Χτύπησε  
λοιπόν το πλοίο στο πλευρό και  
του άνοιξε ένα πελώριο όηγμα.

Γρήγορα, ένα ύδροπλάνο!  
Κι' έπειτα από μερικές ώρες,  
ή Μώντ Άστοο είχε προσθα-  
λασσωθί κοντά στο "Ινδία",  
που είχε μείνει εύθύτως κολλη-  
μένο στο παγόδουνο και το ά-  
κολουθούσε στον άρό του  
δρόμου.

Μεγάλα ύδροπλάνα έφθασαν  
ως εκεί απ' τίς άμερικανικές ά-  
κτές και έανάφονταν με νωα-  
γούς, γρονί να συβή το πα-  
ραμικό άτύχημα. Κι' ή μς  
Πόλος μετέδιδε, με τον φορητό  
πομπή τηλεοράσεως, το θέαμα  
στούς ραδιοεατές της.

Χάρις στην έγκαιρη έπέμβα-  
σι των άεροπλάνων διασώσεως,  
κανείς απ' τους 3.000 έπιβά-  
τες του πλοίου δεν έανάθηκε  
στον άκεανό. Μετακομίσθηκαν  
άκομψ και τα πτώματα των  
ναυτών που είχαν σκοταθί κα-  
τά τη σύγκρουσι. "Ετσι το "Ιν-  
δία" ήταν πιά άείσιανό, όταν  
με το λωύσιο του πάγου έ-  
λευθερώθηκε και βυθίσθηκε.

"Όλος ό κόσμος, που είχε  
παρακολουθήσει από μακρότα  
τίς δοματικές φάσεις της δια-  
σώσεως, κυριεύθηκε τότε από  
ένα κύμα συγκινήσεως.

«Σ' άλλους καιρούς -- ένοα-  
φαν οί έφημερίδες -- κανείς  
απ' τους έπιβάτες του πλοίου  
δεν θα γλύτωνε. Υπνυει άλ-  
λωστε το προηγούμενο παρό-  
δειγμα του "Τιτανικού". Τώρα  
όμως, γάρσι στα έπιστημονικά  
όργανα που έξασφαλίζουν τε-  
λεία όρατότητα, άκούη και με-  
σα στην πυκνότητα ομίλη δι-  
ασώθηκαν όλοι! "Η Έπιστήμη

μπορεί σήμερα να κάνει θαύμα-  
τα, με τίς έφευρέσεις της. Συγ-  
γρόνος όμως άνακάλυψε και την  
τόσο έπικίνδυνη άτομική ένε-  
ργεια! "Ω αν έσβυνε κάθε έν-  
θροτης των ανθρώπων, κι' ή έ-  
νέργεια αυτή ή θεία και δια-  
βολική συγκρόνους, ένοσημο-  
ποιείτο μόνο για το καλό της  
άνθρωπότητος!..."

Πρώτη ή μς Πόλος έκαμε  
μιά περίεργη παρατήρησι: Στο  
σημείο όπου είχε γίνη ή σύγ-  
κρουσις ποτέ άλλοτε δεν είχε  
έμφανισθί παγόδουνο. Οί πε-  
λώριοι όγκοίπανοι, που έεκολ-  
λούν απ' τίς πολικές γώρες,  
απ' τον Άρκτικό, και κατεβαί-  
ονουν ποός το νότο δεν ύπεροβί-  
ονουν ποτέ ένα ώοισμένο όριο,  
που σημειώνεται στούς γώρες.  
Γιατί λωύνον, συναντώντας τα  
χλιαρά νερά που άνέβαινον  
απ' τους τροπικούς.

Γιατί λοιπόν το παγόδουνο,  
που είχε συγκρουσθί με το  
"Ινδία" έπλεε στον Άτλαντι-  
κό τόσο νωμπλότερα απ' τα ό-  
ρια των πλωτών όγκοίπανων;  
Η έρώτησις αυτή της μς Ά-  
στοο άπέκτησε άκούη μεγαλύ-  
τερη σημασία, όταν έφτασαν  
κι' άλλες είδησεις: δεύτερο πα-  
γόδουνο είχε έμφανισθί έξω  
απ' τίς βορείες άκτές της Σκα-  
τίας, ένα άλλο είχε βυθίσει έ-  
να άλιευτικό πλοίο στα νερά  
των Όρκάδων, κι' άλλο πάλι έ-  
πλεε στη Βόρειο Θάλασσα.

Έξ άλλων, το φάσμα του  
υπακαλιάρου είχε μετασποισθί  
πολύ νωτιώτερα απ' τη Νέα Γή.  
Συνθώς, τα κοπάδια των υπα-  
καλιάρων συγκροτούνονται τον  
"Απολλίο στον πορθμό Μπάφ-  
φιν, ακολουθώντας το νωπό  
ορεύμα.

Αυτό το έτος όμως, οί  
ψαράδες δεν είχαν βοή ούτε  
υπακαλιάρους, ούτε σολωμούς,  
ούτε σκουμποιά ούτε φώκες  
στα μέρη εκείνα, αλλά πολύ  
νωτιώτερα κοντά στη Νέα Σκα-  
τία.

Τό πολικό ορεύμα -- έλε-  
γαν οί ψαράδες -- είχε έφέτος  
έξαιρετικά δυνατό, ινικήει λοι-  
πόν το Γκόλφ Στοιμ και προ-  
γωεί πολύ πιά νώτια απ' τα  
συνθισμένα του όρια. Τα νερά  
της Νέας Γής είναι παγωμένα,  
αυτή την άνοιξη! Θα ύπορούσε  
κανείς να πιστέψη ότι τα θεο-  
μμετά μιά έσπαση βλάβας,  
"Άλλά το θεομμετά που έδω-  
σε ό Θεός στα πλάσματά του,  
δεν θαθεούν ποτέ. Κι' οί υπα-  
καλιάροι μιάς το άποδεικνύουν...

«Αυτό μοιάζει με τους λογι-  
κούς συλλογισμούς του Κρίστι-  
αν "ΑΞελ" σκέοθηκε ή Μώντ.

Κατόπιν έφθασαν από κάθε  
μέρος του Άτλαντικού άναγνε-  
λίες ότι έθεάθησαν παγόδουνα.  
Οί έπιστήμονες άπισύνησαν, ό  
κόσμος όλος άναστατώθηκε απ'  
το καταπληκτικό αυτό φαινόμε-  
νον. Οί πειρονοί κι' οί μετεω-

ρολόγοι έπισκέοθηκαν με άερο-  
πλάνα τίς περιοχές του Άτλαν-  
τικού, όπου είχαν έμφανισθί οί  
πλωτοί πάγοι. Οί έταιρίες έ-  
ναερίων συγκροτούν διωονά-  
νους τουοιστικούς ταξείδια στις  
Όρκάδες, στις Σέτλαντ, στην  
Ίσλανδία, για το θέαμα των  
παγόδων.

Οί πάγοι του Πόλου που εί-  
γαν νωμείσι τον Άτλαντικό έ-  
γιναν το θέμα της ήμέρας.  
"Έπειτα έπακολούθησε μιά  
καινούργια έπληκτική είδησι,  
σταλμένη απ' τη Μώντ Άστοο,  
απ' την Ίσλανδία, στη ραδιο-  
εφημερίδα της: Οί έπιστήμονες  
βεβαιώνουν ότι το άνοιστήριο έ-  
κείνο πολό και ρεύμα είχε πάσει  
πρωτοφανείς διαστάσεις κι' ό-  
τι ή θεομοκρασία του νερού  
του βορείου Άτλαντικού ήταν έ-  
ξαιρετικά νωμλή, που άνέβαινον  
απ' τους τροπικούς.

Δεν άκόεσθηκε όμως σ' αυ-  
τό ή μς Άστοο. Πώς έτίποτε  
απ' το Ρέκκισαβι μιά ραδιοφω-  
νική συνέντευξι με τον Γκόκον,  
που βοισκόταν μαζί με τους  
συνεργάτες του στο άκοωτήριο  
Κολούμπια.

—Παρατηρήσατε τα έξαιρε-  
τικά αυτά φαινόμενα: τον αώ-  
τησε.

—Ναί έφέτος έλωσε πολύ  
γρήγορα το στοώμα των πά-  
γων, του Άρκτικού άκεανού.  
'Εγώ το είχα προαναγγείλει  
απ' τον προηγούμενο μήνα.  
Ποίος όμως δίνει προσοχή στις  
μετεωολογικές παρατηρήσεις  
ενός πολικού σταθμού;

—Μά τότε δεν είχε φανή  
σπουδαία αυτή ή προαναγγε-  
λία. Ένώ τώρα...

—Τώρα άοινισε ό κόσμος ν'  
άνησυχί... Πρόκειται, άπλου-  
στατα, για μιά συνέπεια του  
έξαιρετικά ήπιου έφετινού χει-  
μώνος έδώ στον Πόλο.

—Αντιθέτως, στην Εύρώπη  
και στη Βόρειο Άμερική ή χει-  
μώνας ήταν όριμύς, με άφθo-  
νες βροχές και νιόνια...

—Τώρα οί πάγοι διαλύο-  
νται κι' όλος, όπως γινόταν άλ-  
ποτε τον Ιούλιο και Αυγούστο.  
"Η θεομοκρασία της έπιφωεί-  
σε του άκεανού είχε έξαιρετικά  
ύψηλη. Απ' την άσυνήθιστη έ-  
δαμσις του νερού ό ούσανός  
είνε σνεδόν πάντα σκεπασμέ-  
νος με σύννεφα...

—Μά ποιά είναι οί λόγοι;  
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια...

**Αποτρίχωσις**

Ριζική άποτρίχωσις του  
προσώπου άνευ ούδενιάς  
βλάβης του δέρματος έπιτυ-  
χάνεται δια τελευταίου τυπου  
μηχανήμ, εις το Ιατρείον του  
είδικού δερματολόγου Ιατρού  
κ. ΤΑΣΟΥ ΣΚΑΠΕΤΟΡΡΑΧΗ  
(Γερανίου 33, Τηλ. 53-539)



ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Λεωφ. Βασιλέως  
Κωνσταντίνου (Σωκράτους) 60.

Αισθητικόν Έπιστημονικόν  
Έργαστήριον

Βεραντέρου 12α. Τηλ. 53-674

Αναλαμβάνει την ριζικήν  
άποτρίχωσιν και έξασφαλίζει  
τάς ουτίδας ούλάς, ένκαύσα-  
τα στίγματα πανάδες στιγ-  
ματα εύλογιάς και θεοαπύει  
την τοιγόπτωσι.



60

ΜΑΓΙΚΟΙ ΚΥΛΙΝΔΡΟΙ  
**GATOR**  
ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΝ  
ΚΑΤΣΑΡΙΔΟΚΤΟΝΟΝ  
Αποκλειστική πώλησις:  
ΠΕΤΡΑΚΗ 5

ΦΑΚΙΔΕΣ - ΠΙΤΣΙΔΑΔΕΣ  
ΤΑΧΕΙΑ ΡΙΖΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ  
ΠΑΡΗΦΟΡΙΑ ΔΡΕΡΑΝ  
Όρος Πιπίνου 38 - Τηλ. 85.089  
6 Σελιούδου 15 - Τηλ. 51.314

ΟΙΚΟΣ  
ΚΟΠΤΙΚΗΣ  
ΡΑΠΤΙΚΗΣ  
**ΚΟΡΑ**  
Has Mexidou  
ΑΠΟΛΟΓΗΣ 19-ΟΠΙΘΗ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ  
Έναρξεις ΘΕΡΙΝΩΝ  
ΤΜΗΜΑΤΩΝ με τιμάρ  
ήλαττωμένες

Μηχούρες  
Σε άφάνταστα  
σχέδια χρύματα



# ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

## Το λατομένο δαχτυλίδι

Η κόμισσα Γκιζέλ ήταν μόνη στη μεγάλη σάλα του παλιού πύργου. Φαινόταν πολύ λυπημένη. Κρατούσε το κεφάλι της ανάμεσα στα χέρια της κι ήταν βυθισμένη σε θλιβερούς στοχασμούς.

Εξαφνα μπήκε ο γέρος κόμης Έρρικος. Φορούσε την κυνηγετική στολή του κι ήταν έτοιμος να ξεκινήσει για το δάσος με τα χιονισμένα έλατα, για να κυνηγήσει έλαφια και λύκους. Πριν φύγει, θέλησε ν' αποχαιρετήσει τη γυναίκα του. Μα εκείνη γύρισε άλλοι το πρόσωπό της, για ν' αποφυγή το φίλι του. Κι, εκείνος απομακρύνθηκε, ανασηκώνοντας τους ώμους του.

Η Γκιζέλ τον κύτταζε που έφευγε. Τα μάτια της πετούσαν σπιθές μίσους. — Σε μισώ, γέρο!... μουρμούριζε με υπόκοφη φωνή.

Ανατρίχιαζε από αγανάκτηση, όσο θυμόταν τα συζυγικά χάρδια του. Πόσο τον συχαινόταν, πόσο ήθελε να τον εκδικηθεί γιατί την είχε πάρει σχεδόν δια της βίας απ' τους γονείς της!

Εξαφνα, κάποιος χτύπησε την πόρτα. Η κόμισσα πετάχτηκε όρθια και πήγε ν' ανοίξει. Με καρδινό χτυπή. Ήταν πραγματι ο Ντιτμάρ, ο νέος που περίμενε. Τη χαιρέτησε ταπεινά κι έπειτα κάθισε μπροστά στα πόδια της, σ' ένα βελούδινο μαξιλάρι, κι άρχισε να της μιλά για τη φλογερή αγάπη του και να την ικετεύει να τον λυπηθεί.

Εκείνη βύθισε τα δαχτυλά της στα ξανθά μαλλιά του νεού, που έτρεπε από ήδονη. Δεν φαινόταν ταράχνη. Το αρχοντικό πρόσωπό της είχε μια έκφραση τολμηρής απόφασης.

— Θα ξαναφίλησες λοιπόν τα χείλη που φίλησε έλλος πριν από σένα; είπε έλαφικά.

— Άλλος πριν από μένα; φώναξε με μανία ο Ντιτμάρ.

— Μα ναί! Ένας σύζυγος δεν έχει το δικαίωμα να φιλή τη γυναίκα του;

Ο νέος σώπασε συγκρατώντας τη λύσσα του. Η Γκιζέλ φρόντισε να τον ξερεβίσει πιο πολύ, ν' ανάψει τη ζήλια του.

— Σε φιλεί λοιπόν πολύ; τη ρώτησε.

— Όπως ένας σύζυγος θερμός κι απαιτητικός, απάντησε εκείνη χαμογελώντας στασιακά.

Ο νέος άρχισε να θυμώνει. Θέλησε να την αγκαλιάσει, να σβύσει με τα χείλη του τα ίχνη των φιλιών του κόμητος. Μα εκείνη τον εμπόδισε, λέγοντας του:

— Πήγαινε μ' άλλες γυναίκες, λιγότερο απαιτητικές, που μπορούν ν' αγαπούν δυο άντρες συγχρόνως!... Δεν νοιώθεις λοιπόν ζήλια έσύ;... Πήγαι-

νε, φύγε! Θα γίνω πραγματικά δική σου, όταν μείνω χήρα.

— Ο γέρος θα ζήσει περισσότερο από μένα, ψιθύρισε ο νέος.

— Αφού το επιτρέπεις, έσύ... Δεν κατάλαβες λοιπόν; Δεν βλέπεις πως δεν μπορώ πια ν' ανέχωμαι τα φίλια του, να νοιώθω την πνοή του στο στόμα μου;... Τον μισώ, τον συχαινοίμαι!

— Ο σβύσω τα φίλια του με τα δικά μου και θα σε παρηγορήσω για τη βαρβαρότητά του.

— Όχι! Όρκισθηκα να γίνω δική σου μόνον όταν χηρέψω!

— Θέλεις λοιπόν να τον σκοτώσω;

— Δεν είπα αυτό. Θέλω να 'μou φέρεις πίσω το δαχτυλίδι που μάς ένωσε. Πάρτο όπως μπόρεσης... Τότε θα μαι χήρα και θα γίνω δική σου.

Ο Ντιτμάρ σηκώθηκε. Η φλογισμένη όψη του έδειχνε την τρελή απόφασή του. — Αφού το θέλεις τόσο πολύ, θα στο φέρω, ο κόμης να χαλάσει! είπε στη Γκιζέλ.

Είχε νυχτώσει κι η Γκιζέλ αγωνιούσε. Περίμενε ανυπόμονα να γυρίσει ο Ντιτμάρ, να της φέρη το δαχτυλίδι της, για να πεισθή πως ήταν χήρα, για να είχε πεθάνει ο μισητός σύζυγός της!

Ίσως, τη στιγμή εκείνη, οι δυο άντρες ν' αγωνίζονταν μέχρι θανάτου. Ένα αίσθημα περηφάνειας την πλημμυριζε, στη σκέψη ότι διακινδυνεύουν τη ζωή της για χάρι της.

Ξαφνικά, κάποιος χτύπησε την πόρτα. Η Γκιζέλ σηκώθηκε, μα δεν βρήκε τη δύναμη να πάη ν' ανοίξει...

Η πόρτα άνοιξε μόνη της, και φάνηκε στο κατώφλι ο Ντιτμάρ, κατάχλωμος, με κόκκινα μάτια. Κρατούσε ένα ματωμένο δαχτυλίδι και τόδωσε αμίλητος στη Γκιζέλ.

— Όταν εκείνη βεβαιώθηκε πως ήταν το άντρός της, πως ο κόμης δεν ζούσε πια, έπεσε στην αγκαλιά του Ντιτμάρ κι άρχισε να τον φιλάει τρελλά.

Δυο υπηρέτες μπήκαν σε λίγο, κρατώντας ένα φορείο, στο οποίο ήταν επλωμένος ο κόμης, νεκρός. Τον άφισαν στη μέση του δωματίου και ξεναβήθηκαν χωρίς να πούν λέξη.

Η κόμισσα έτρεξε κοντά, γονάτισε, κύτταζε το πτώμα μ' απεριγράπτη χαρά και φώναζε:

— Έλα, αγαπημένο μου Ντιτμάρ, έλα να δες τον έχθρό σου πεθαμένο!... — Πάψε! της είπε υπόκοφα ο νέος Πάψε!

— Μα έλα λοιπόν! Τον φοβάσαι; Αφού πάλεψες μαζί του παλληκαρίσια και

τον νίκησες, μπορείς τώρα να τον βρήσεις... Μην ξεχνάς ότι αυτός σ' εμπόδιζε τόσο καιρό να γίνης ευτυχισμένος... Μα γιατί οπισθοχωρείς; Έγώ θα βάλω πολύ να πιά το ακάθαρτο αίμα του, απ' την πληγή του στήθους του!

Και τα μακριά κρινόλευκα δαχτυλά της έφαιναν να βρούν την πληγή.

— Αφισέ τον, σε παρακαλώ! της είπε ικετευτικά ο νέος, τραβώντας την απότομα προς τα πίσω.

— Όχι. Θέλω να δώ!

Μα δεν υπήρχε καμιά πληγή στο στήθος του γέρου πολεμιστού...

Η Γκιζέλ γύρισε τότε κι έριξε μια ματιά στο Ντιτμάρ, που έκρυψε το πρόσωπό του στα χέρια του. Σηκώθηκε αμέσως, τον έπιασε και πρόφερε με βραχνή φωνή:

— Είπ' αλήθεια, αυτό;... Είσαι δειλός;

Ο Ντιτμάρ χαμήλωσε τα μάτια του, σαν ν' αναγνώριζε το έγκλημά του. Η Γκιζέλ ώρμησε και πάλι κοντά στο νεκρό, τον γύρισε λίγο κι είδε την πληγή του, στην πλάτη όμως!

— Δείλε, άνδρα! Φώναξε με λύσσα στο Ντιτμάρ. Τον χτύπησες από πίσω, σκότωσες άτιμα το γενναίο αυτό πολεμιστή! Τον μισούσα μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου, αυτό όμως δεν μ' εμπόδιζε ν' αναγνωρίζω πως ήταν γενναίος και δυνατός, κι όλα τα γράμμάτα του. Και σύ, ένα νέο παλληκάρι, καθήθηκες να παλεύεις στήθος με στήθος μαζί του! Τον χτύπησες από πίσω, προδοτικά!...

— Α, όσο συλλογίζομαι πως πρίν από λίγο όκόμα σε φιλούσα!... Θα βάλω να κόψω τα χείλη μου και να τα κόψω, για να ηβύσω από πάνω τους τα ίχνη των φιλιών σου! Θα βάλω να ξεροθύνω τα χείλη μου, που σ' άσπαζαν και σ' έσφιζαν στην αγκαλιά μου!

Η Γκιζέλ έκλαιγε με δυνατά αναφυλλιά. Ζαλισμένος απ' τον πόνο, ο Ντιτμάρ την πλησίασε και την παρακάλεσε να τον συγχωρήσει. Η όμορφή της τον είχε κάμει έγκληματιά... Εκείνη όμως τον έφτυσε στο πρόσωπο και του φώναξε με μανία:

— Φεύγα! Μα φεύγα από δώ, σου λέω! Σε μισώ, σε συχαινοίμαι!

Συντριμμένος ο νέος έφυγε παραπατώντας. Είπε γίνε δολοφόνος κι είχε χάσει συγχρόνως την αγάπη του, τον μεγάλο έρωτα της ζωής του...

B. ΛΑΖΑΡ

Ο μάγος δέν πληρώθηκε

Ο μάγος μιας άγριας φυλής της Τανγκανίκας παρουσιάσθηκε στην ανυλική αστυνομία του τόπου και κατονόμασε, ένω «αυτοπολητή» του που, του είχε αναθέσει να σκοτώσει με μανία κάποιον έχθρό του. Και πράν, ο έχθρος αυτός είχε πεθάνει αλλά ο πελάτης δεν εννοούσε να πληρώσει το συμφωνημένο ποσό. Κι έτσι ο μάγος κατέφυγε στην αστυνομία για να ζητήσει ποσότητα των επανερυστικών συμφερόντων του!

## Κρέας...τζάμπα!

Τα υπερεπείντζ των σφηνείων

Χάρη στις έργασίες των Αμερικανών επιστημόνων, εκατομμύρια άνθρωποι ο'λο τον κόσμο θα μπορούν να παρέχουν στον οργανισμό τους με έλαχιστη δαπάνη, τις πρωτεΐνες κρέατος που τους χρειάζονται. Το κρέας αποτελεί — και μάλιστα σήμερα — τροφή ακριβή, σχεδόν άποσιτη για τις όποιες τάξεις. Υπάρχουν όμως υποπροϊόντα των σφαγείων πλουσιώτατα σε πρωτεΐνες, τα οποία θεωρούνται κατώτερα ποιότητας, ή ακόμη κατάλληλα μόνο για λιπάσματα. Αυτά λοιπόν, με ειδική κατεργασία, μπορούν να γίνουν πολύτιμα θρεπτικά προϊόντα.

Το κυριώτερο απ' αυτά είναι το αίμα. Τα αμερικανικά εργοστάσια κονσερβών κρέατος μπορούν να συγκεντρώνουν 250.000 τόννους αίματος κάθε χρόνο. Το υγρό αυτό είναι πλούσιο σε πρωτεΐνες, βιταμίνες κι άλλα θρεπτικά συστατικά. Οι 250.000 τόννοι αίματος θ' αρκούσαν για να προσφέρουν αρκετές ζωικές πρωτεΐνες σε 15 εκατομμύρια ανθρώπους κάθε μέρα. Άλλα οι πολιτισμένοι λαοί δεν ανέχονται το αίμα ως τροφή. Η όψη του ή γεύση του κι η μυρωδιά του τους φαίνονται άποκαρυστικές. Έξ' άλλου, το αίμα παθαίνει γρήγορα αποσύνθεσι και δεν μπορεί να διατηρηθεί.

Το κυσιώτερο της μεταβολής του σε χρήσιμη τροφή είναι η άφαιρέσις του νερού και των λιπαρών ουσιών που περιέχει. Η μέθοδος αυτή έχει βρεθεί απ' το χημικό Έζρα Λέβιν. Το αίμα μεταβάλλεται έτσι σε σκόνη, άοσμη και άγευστη. Μπορεί δε πια να μείνει χωρίς να βλάψει την υγεία του ανθρώπου, σε περιβάλλον ζεστό χωρίς να πάθει τίποτα. Η βιολογική αξία του ως τροφής διατηρείται πολύ μεγάλη, γιατί όλη η κατεργασία του γίνεται σε σχετικές χαμηλή θερμοκρασία κι έτσι δεν καταστρέφονται οι βιταμίνες.

Η σκόνη του αίματος περιέχει 85% πρωτεΐνη πενταπλάσιο όπλοδθ απ' όση υπάρχει στο εκλεκτότερο κρέας. Άνολογικά λοιπόν το νέο αυτό προϊόν ίσοδυναμεί με κρέας που στοιχίζει μόλις 12 σεντά το κιλό. Και, με δαπάνη 2 σεντά την ημέρα, μπορεί να φέρη καθενας τις πρωτεΐνες που χρειάζεται ο οργανισμός του. Υπάρχει πουθενά κρέας τόσο φτηνό;...

Έξ' άλλου δεν υπάρχουν σημαντικά έζωδα συσκευασίας, μεταφορές κλπ.

Η σκόνη του αίματος προστίθεται σε άλλα τρόφιμα, για ν' αυξηθεί η θρεπτική αξία τους. Τελευταίως, κατασκευάσθηκαν ακόμη και ζαχαρώδη που περιέχουν 10% τέτοια σκόνη, δεν έχουν δε καμιά άπολυτως διαφορά από τα νεύσι.

Το αίμα σε σκόνη είναι ιδιαίτερος κατάλληλο νι' άρρωστους και υποσιτισμένους.

Άλλες θρεπτικές σκόνες παράγονται απ' τα έντοστά των ζώων — σκώτι, πνεύμονες, νεφρούς σπλην, καρδιά, άδενες — με την άφαιρέσι του νερού και των λιπαρών ουσιών τους. Διατηρούν όλες τις πρωτεΐνες και τις βιταμίνες τους και δεν παθαίνουν ποτέ αποσύνθεσι.

Από 4½ κιλά νεύσι σκώτι παράγεται 1 κιλό σκόνη, που περιέχει συμπυκνωμένες, όλες τις πολύτιμες ουσίες του: βιταμίνες Β, βιταμίνη χολίνη, βιταμίνη C κλπ. Η σκόνη αυτή δεν έχει καθόλου τη χαρακτηριστική μυρωδιά του ώμου σκώτι. Μπορεί να προστεθεί στην τροφή ή να χρησιμοποιηθεί άπ' όλη, που τα παίρνουν ευχαρίστως άκόμη κι' άσκι δεν ανέχονται το ώμο σκώτι.

Φαίνεται πολύ πιθανόν ότι ένα αίμα σκόνης διαφόρων έντοσθων θα χρησιμοποιηθεί ως συμπληρωματική τροφή ή δώσι για άρρωστους και για άδυνάτους οργανισμούς. Η σκόνη απ' τα πάγκρεας τον πιτυοειδή άδενά του στομάχι, το δωδεκαδάκτυλο και τους επινεφριδούς άδενες θα βρή ειδικές χρήσεις, γιατί περιέχει άσθενες δομόνες και φυράμστα.

Μα απ' τις δομόνες π. χ. του δωδεκαδάκτυλου είναι η «έντερνοτρονίνη» που φαίνεται ότι παίζει σπουδαίο ρόλο στη διατήρησι της υνείας του πεπτικού συστήματος. Στην Ελβετική σημειώθηκε επιτυχημένες θεραπείες έλκων του στομάχου με έντερνοτρονίνη. Με την ίδια δε δομόνη, ένας Άγγλος νιατρός θεραπεύει την έλκωδη έντερνοκαλιτιδα.

# ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ

## Βυθικό χρώμα

Η άνοκάλυψις δυο Γάλλων έπιστημόνων

Ο Γάλλος έπιστήμονες, ο Άρμάνδος Ρου, μηχανικός, και ο άδελφός του Λουκιάνος Ρου, καθηγητής στην Ανωτέρα Σχολή Όπτικής των Παρισίων, έπραγματοποίησαν μια έφεύρεσι που θα προκαλέσει άληθινή επανάστασι στον κινηματογράφο. Χάρη σ' αυτή, θα βλέπουμε πάνω στην οθόνη τις εικόνες με το φυσικό τους χρώμα την καθεμιά, όπως είναι, δηλαδή, στην πραγματικότητα, χωρίς την παραμικρή αλλοίωσι. Το αξιοσημείωτο είναι επίσης ότι η ταινία θα είναι δυνατόν να προβληθεί δυο ώρες μετά τη λήψι της.

Άλλά σε τί ακριβώς συνίσταται η νέα έφεύρεσις; Από της εποχής του Νεύτωνα, είναι γνωστόν ότι το λευκό φως αποτελείται από μια άπειρία έγχρωμων ακτινοβολιών, που συνενούνται κατά διαφορετικές δόσεις ή καθεμιά. Άν αφαιρέσουμε μια απ' αυτές ή αν έπαυξήσωμε την ποσότητά της, το λευκό χρώμα εξαφανίζεται. Και, βλέπουμε τότε τα αντίκείμενα χρωματισμένα κατά τους πιο διαφορετικούς τρόπους.

Αυτές τις αφαιρέσεις ή τις προσθήκες, ή φύσις τις πραγματοποιεί μόνη της. Και στο γεγονός αυτό οφείλεται το ότι παρουσιάζεται μπροστά μας με τα πιο διαφορετικά χρώματα.

Το παράδοξο είναι, λοιπόν, ότι αυτή τη φύσι, την τόσο πλουσία σε χρώματα, δεν μπορούμε να την αναπαραστήσωμε πάνω στην οθόνη παρά μόνο λευκή και μαύρη.

Οι προσπάθειες που έγιναν ως σήμερα για την έγχρωμη αναπαραστάσι της φύσεως πάνω στην οθόνη — «Τεχνικολόρ», «Αγκφακολόρ», «Άνσκολόρ» — απέδωκαν πολύ μέτρια άποτελέσματα. Άπείχαν όλες πολύ από την πραγματικότητα, δηλαδή από τα έπτα θεμελιώδη χρώματα του πρίσματος.

Για ν' αντιληφθούμε την αξία της έφευρέσεως των άδελφών Ρου, πρέπει να ιδούμε πρώτα πως γίνεται μια συνηθισμένη τριχρώμια στον κινηματογράφο.

Για ν' αναπαραστήσωμε π.χ. ένα άκίνητο αντίκείμενο χρώματος πράσινου, που βρίσκεται πάνω σε λευκό φόντο, θα χρησιμοποιήσωμε πλάκα ειςάισθητες σ' όλα τα χρώματα και θα πάρωμε διαδοχικά τρία «κλίσες», βάζοντας μπροστά στο φακό ένα διαφανές φίλτρο, κόκκινο για το πρώτο κλίσέ, πράσινο για το δεύτερο και κυανού για το τρίτο.

Πάνω στα τρία άρνητικά «κλίσες», τα φόντα θα είναι μαύρα, αφού, ως γνωστόν, το λευκό χρώμα διαπερνά και τα τρία φίλτρα. Άλλά, πάνω στο ύπ' αριθ. 1 άρνητικό «κλίσέ», η εικόνα θα είναι άσπρη, γιατί οι πράσινες ακτινοβολίες δεν διαπερνούν το κόκκινο φίλτρο. Η ίδια άπουσία εικόνας θα παρατηρηθεί και στο ύπ' αριθ. 3 άρνητικό «κλίσέ». Άντίθετα, η εικόνα θα έμφανισθεί στο ύπ' αριθ. 2 «κλίσέ», σαν να την είχαμε πάρει χωρίς φίλτρο, για τον άπλουστάτο λόγο ότι οι πράσινες ακτινοβολίες διαπερνούν το πράσινο φίλτρο.

Θα χρειασθεί τώρα, απ' αυτά τα άρνητικά «κλίσες», να βγάλωμε τα βετικά και να τα προβάλωμε πάνω στην οθόνη, βάζοντας μπροστά στο καθένα το αντίστοιχο φίλτρο.

Το ίδιο θα κάμωμε για να έμφανίσωμε ένα αντίκείμενο όποιουδήποτε χρώματος, που βρίσκεται μέσα σε φόντο διαφορετικό χρωματισμένο.

Θεωρητικά, ένα χρώμα, όσο πολύπλοκο και αν είναι, μπορεί ν' αναπαρχθεί στην εντέλεια πάνω στην οθόνη, χωρίς στις ακτινοβολίες που εκπέμπει. Αυτή είναι η μεγάλη άρχη,

που η τριχρώμια προσπαθεί να πραγματοποιήσει. Άλλά, ως σήμερα, το κατώρθωσε σε περιωρισμένω κλίμακα και για όρισμένα μόνον χρώματα. Ειδικότερα, είναι άνίσχυρη προκειμένου για το κίτρινο, το πορφυρόν, το γκρενά και το ιδώδες.

Αυτό το κενόν προσπάθησαν να συμπληρώσουν οι άδελφοί Ρου και για να επιτύχουν το σκοπό τους έργασθησαν επί 17 συνεχή χρόνια, αντιμεταπηίζοντας άναρίθμητες δυσχέρειες.

Το όνειρό τους ήταν να συγχωνεύσουν τέσσερες εικόνες διαφορετικού χρώματος την καθεμιά σε μια μοναδική εικόνα. Και το κατόρθωσαν, στο τέλος.

Η συσκευή που επενόησαν παίρνει ταυτόχρονα και από την ίδια όπτική γωνία τέσσερες εικόνες, χωρίς «παράλλαξι» μεταξύ των, σε τρόπο που μπορούν να τοποθετηθούν ή μια πάνω στην άλλη. Αυτές οι εικόνες, που είνε χρωματισμένες με διαφορετικό τρόπο ή καθεμιά, συνενούνται κατόπιν σε μια πάνω στην οθόνη και μάς δίνουν μια πιστή αναπαραστάσι της πραγματικότητας.

Το αξιοσημείωτο είναι ότι η συσκευή των άδελφών Ρου μπορεί να εφαρμοσθεί σε όποιουδήποτε από τις συνηθισμένες κινηματογραφικές μηχανές. Χάρη στη μέθοδο των δυο Γάλλων έπιστημόνων, έξ' άλλου, η έπεξεργασία της ταινίας γίνεται ταχύτατα, σε τρόπο που μπορεί να προβληθεί μετά δυο μόνον ώρες από τη λήψι της.

## Νέι από το Χόλλυγουντ

— Ο Δουϊζ Ό Σελζνικ, ο περίσημος σκηνοθέτης του Χόλλυγουντ, προσέλαβε τελευταία δυο νέους Ευρωπαίους ήθοποιους, τον Ιταλό Ροσάνο Μπράτι και την Γερμανίδα Χέλπα Κένιτ.

— Η Μαρία Μοντέζ υπέβαλε άγωνή έναντίον του σκηνοθέτου Τσάρλυ Ρότζερς, ζητώντας του μια άποζημίωσι τετρακοσίων χιλιάδων δολαρίων, επειδή δεν της έδωσε κανένα ρόλο στο έαρον «Βασίλισσα του Χώρε», παρά τις σχετικές ρητές υποσχέσεις του.

— Ο Νάελ Κάθροντ άρνήθηκε να παίξει σε μια καινούργια ταινία, βρισκόμενος πως ή σμοιδή του ενός έκατομμυρίου δολαρίων για ένα συμβόλαιο σάβκα υπνών που του προσέφεραν δεν ήταν ίκανοποιητική.

1. Τέσσερες φακοί, που κόπτονται μεταξύ των ώσε να οχηματίσουν σταυρό. Καθένας απ' αυτούς αντιστοιχεί σ' ένα από τα τέσσερα βασικά χρώματα: κυανόν, πράσινο, κίτρινο και κόκκινο. 2. Να τώρα οι τέσσερες εικόνες μιας μικρούλας, που παρήκαν ή αυτοίς τους φακούς. Καθεμιά απ' αυτές είναι διαφορετικά χρωματισμένη. 3. Κατά την προβολή, η χρησιμοποιήσις ειδικών έγχρωμων φίλτρων θα ξαναδώσιν στην καθεμιά απ' αυτές τις εικόνες το φυσικό της χρώμα και θα τις συγχωνεύσιν σε μια μόνη που θα είναι χρωματισμένη φυσικά.



Μέσα στο στενό έντε-  
κτήριο της φυλακής,  
το πρόσωπο του Μπέν Μολ  
φαινόταν χλωμό και κουρα-  
σμένο. Πλάι του, ο δικηγό-  
ρος του, ο κ. Σμίθσον, τον  
κύτταζε σοβαρά και με κά-  
ποια θλίψη.

— Δεν μπορώ να σας κρύ-  
ψω, κύριε Μολ, έλεγε ο δικη-  
γός, πώς η θέση σας είναι  
μύλλον σοβαρά, για να μη πώ  
κρίσιμη. Πρέπει να με βοηθή-  
σετε να σας υπερασπιστώ.

— Δεν μπορώ να σας βο-  
θήσω. Είμαι άθώος.

— Πρέπει να είμαστε σε  
θέσι να το αποδείξουμε. Και  
να πείσουμε τους ένορκους.

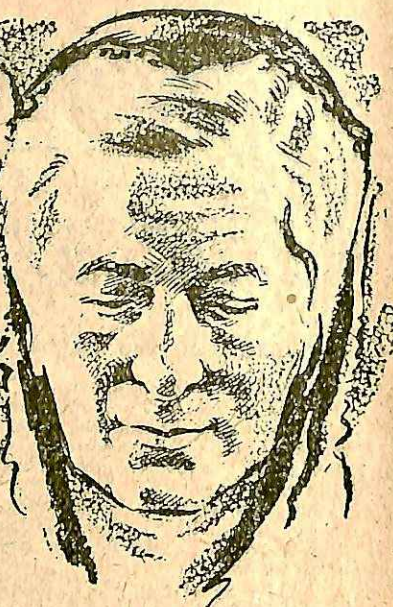
— Είμαι άθώος.

— Όσοι όλα είνε εναντίον σας. "Ας  
ἀνακεφαλαιώσω την υπόθεσι: γνωρίζετε  
τυχαία με την μίς Πάρκισον στο τραίνο,  
όπου της φαινόσαστε χρήσιμος. "Ετσι;  
"Υστερα από λίγες μέρες, την συναντάτε  
σ' ένα φιλικό σας σπίτι. "Η ηλικιωμένη  
μίς, δεν ξεχνά την ευγένειά σας στο τραί-  
νο, και σας καλεί στη βίλλα της, τη «Χρυ-  
σή άχτιδα». "Εκεί σας πληροφορούν γε-  
λώντας, πώς κατακτήσατε την πιο πλού-  
σια γεροντοκόρη της περιοχής. Είνε έβδο-  
μηντα χρόνων, και είστε τριάντα τριών.  
Αυτό δεν σας έμποδίζει να γίνετε πολύ  
φίλοι, και να περνάτε κοντά της δυό-  
τρεις βραδιές την εβδομάδα.

— Μάλιστα, κύριε Σμίθσον, είπε ο  
Μπέν, όμολογώ ότι συμπάθησα πολύ αυτή  
τη δυστυχισμένη, όλομόναχη γρηά, που μ'  
ἀγαπούσε τρυφερά, σά νάτανε μητέρα  
μου. "Αρχισα να φροντίζω για τις υπο-  
θέσεις της. Κανόνισα όλες τις δουλειές  
της, μια και δεν είχε κανέναν άνδρα να  
τρέχει γι' αυτές.

— Τι συμφέρον είχατε;  
— Κανένα. Την συμπαθούσα και την

# Τό Έγκλημα της "ΧΡΥΣΗΣ ΑΧΤΙΔΑΣ"



## Δραματικό διήγημα

λυτόμουν.

— Κι' όμως τὰ οικονομικά σας ήτανε  
σε χάλια.

— Κι' εξακολουθούν να είνε. "Εχασα  
πολλά στο χρηματιστήριο. Αυτό όμως δεν  
ήταν λόγος για να δολοφονήσω τη γρηά.  
Τι συμφέρον είχα;

— Κύριε Μολ, είπε ο δικηγόρος, δεν  
φαντάζομαι να μην ξέρετε πώς βρέθηκε η  
διαθήκη της μίς Πάρκισον: σας αφήνει γε-  
νικό της κληρονόμο.

— Σας όρκίζομαι πώς δεν είχα ιδέα!  
Είπε ο νέος ξαφνικά κατάχλωμος.

— "Η καμριέρα της μίς Πάρκισον, η  
Τζένυ, λέει πώς το ξέρατε. Αυτή είνε βέ-  
βαιη πώς έσείς σκοτώσατε τη γρηά.

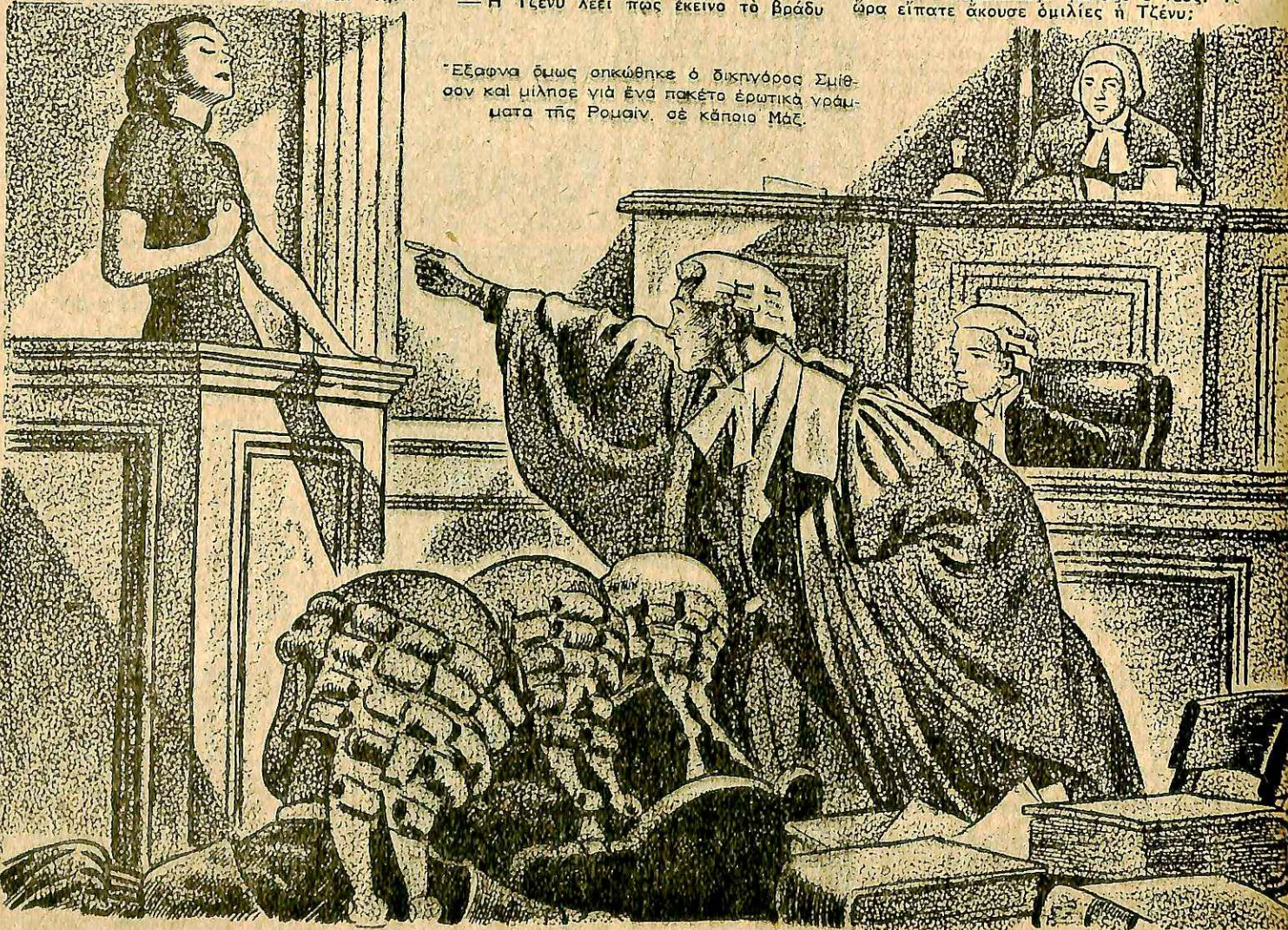
— "Η Τζένυ, είνε μια ηλικιωμένη καμα-  
ριέρα, που είχε μεγάλη επιβολή στην κυ-  
ρία της. "Όταν γίνανε φίλοι με τη δυσ-  
τυχισμένη μίς, η Τζένυ έχασε την επιβο-  
λή της. Δεν μου το συγχωρεί αυτό και θέ-  
λει να με δη στην κρεμάλα.

— "Η Τζένυ λέει πώς εκείνο τὸ βράδυ

είχε άδεια και έλειπε. Κατά τις έννιάμι-  
ση όμως ξαναγύρισε στην «Χρυσή άχτι-  
δα» να πάρη μια μικρή βαλίτσα που της  
ζητήσε η άνεψιά της. Μπήκε από την εί-  
σοδο της υπηρεσίας. Στο σαλόνι, άκουσε  
την μίς Πάρκισον να συζητῇ με κάποιον.  
Δεν μπόρεσε να ξεχωρίση τη φωνή, νόμι-  
σε όμως πώς ήσαστε σείς. Πήρε αυτό που  
ήθελε κι' έφυγε. Γυρίζοντας τὸ άλλο πρωί,  
βρήκε την κυρία της νεκρή, μέσα σε μια  
λίμνη αίματος. Τηλεφώνησε στην άστυνο-  
μία, και είπε τις υποψίες της. "Ετσι σας  
συνέλαβαν!

— Είνε τερατώδες! φώναξε ο νέος. Τι  
ώρα είπατε άκουσε όμιλίες η Τζένυ;

"Εξαφνα όμως σηκώθηκε ο δικηγόρος Σμιθ-  
σον και μίλησε για ένα πακέτο έρωτικά γραμ-  
ματα της Ρομαίν, σε κάποιο Μάξ.



— Στις έννιάμιση.  
— Μα τότε σώθηκα! Στις έννιά και  
τέταρτο, ήμουν σπίτι μου, με τη γυναί-  
κα μου!

— Σας είδε κανείς να μπαίνετε σπι-  
τι σας;

— "Όχι! "Αλλά η γυναίκα μου μπορεί  
να μαρτυρήσῃ.

— Ο δικηγόρος έμεινε για λίγο σιω-  
πηλός.

— Με συγχωρείτε, είπε. Είστε ένα ζευ-  
γάρι αγαπημένο, δεν είν' έτσι;

— Πάρα πολύ μάλιστα. Λατρεύω την  
Ρομαίν. Κι' αυτή με αγαπάει τὸ ίδιο.

— Τότε, είπε ο δικηγόρος, η μαρτυρία  
μίας γυναίκας που σας αγαπά, δεν μπο-  
ρεί να έπηρεάσῃ τους ένορκους.

— Ο δικηγόρος Σμίθσον καθόταν απέ-  
ναντι από την κυρία Μολ. "Ηταν μια γυ-  
ναίκα τόσο παράξενα ήρεμη, που προζε-  
νούσε φρίκη. Τὰ μάτια της ήσαν πράσινα,  
βαθεία, και τὰ πυκνά μαύρα μαλλιά της  
πλαισίωναν ένα πρόσωπο άπίστευτα  
χλωμό.

— Καταλαβαίνω... είπε η κ. Μολ. "Ο  
άντρας μου θέλει να μαρτυρήσω πώς ήρ-  
θε σπίτι τὸ βράδυ του φόνου στις έννιά  
και τέταρτο.

— Μα δεν ήρθε; ρώτησε ο δικηγόρος.  
— Αυτά θα τὰ πούμε στο δικαστήριο!  
ἀπάντησε η κυρία Μολ.

— Δεν σας καταλαβαίνω... είπε ο δι-  
κηγός. "Ο άντρας που αγαπάτε, κινδυ-  
νεύει ν' άπαχχονισθῇ!

— "Ο άντρας που αγαπάω; γέλασε σαρ-  
καστικά η κυρία Μολ. "Ετσι σας είπε;  
"Ο ήλίθιος! Μα εγὼ τὸν μισώ! Τὸν μι-  
σώ! Τὸν μισώ!

— Με συγχωρείτε, κυρία Μολ. "Εκανα  
λάθος που ήρθα να σας δώ! είπε ο δικη-  
γός.

— Στὰ μάτια της Ρομαίν Μολ έλαμπαν  
όλες οι λάμψεις της κολάσεως.

— "Ο Μολ είνε χαμένος! σκέφτηκε ο

δικηγός, καθώς έβγαине από τὸ σπίτι.  
Αυτή η άγριότητα θα τὸν στείλῃ στην  
κρεμάλα!

Στην τσέπη του, ο δικηγόρος είχε ένα  
παράξενο σημείωμα, που τὸ είχε λάβει τὸ  
ίδιο εκείνο πρωί. "Ηταν άνώδυμο, και τὸν  
καλούσε σε μια άπό τις φταχογειτονίες  
του Λονδίνου, για νὰ μάθῃ κάτι που πολ-  
λύ θα τὸν ενδιέφερε σχετικά με την υπό-  
θεσι Μολ.

— Ο δικηγόρος, δεν διάσασε διόλου. Και  
τὸ ίδιο εκείνο άπόγευμα, έπήγε στο μέ-  
ρος εκείνο.

— Αφού διέσχισε μια φοβερά βρώμικη  
αύλη, ανέβηκε μια σάπια σκοτεινή σκάλα  
και βρέθηκε μπροστά στο Νο 28. Χτύπη-  
σε και τὸ άνοιξε μια μέγαιρα, που τὸ  
πρόσωπό της κρυβόταν κάτω από ένα  
πλατύ τουρμπάνι, φοβερά βρώμικο.

— Είστε η κυρία Στούαρτ; ρώτησε.

— Ναι, άγορί μου, είπε η μέγαιρα.

— "Η άναπνοη της μύριζε φοβερά από  
τζίν. "Η άκαταστασία και η άκαθορσία  
εκείνης της τρώγλης, δεν περιγράφονταν.

— Μου γράφατε να έρθω, είπε ο δικη-  
γός. Τι με θέλετε;

— Έχω κάτι γράμματα. Πώς τῶχω;  
Τάκλεψε η κορη μου, που είνε παραδου-  
λεύτρια στου κ. Μάξ. Είνε της προκομμέ-  
νης... Της Μολ ντέ! Δώσε μου έκατό  
λίρες, και τάχεις.

— Μα αξίζουν για τόσο;

— Δες και μόνος σου.

— "Η μέγαιρα τὸν έδωσε ένα πακέτο  
γράμματα. Με την πρώτη ματιά ο δικη-  
γός κατάλαβε την αξία τους.

— Είκοσι λίρες! είπε. Ούτε σελίνι πα-  
ραπάνω.

— Με κλέβεις! στρίγγλισε η μέγαιρα.

— Ο δικηγόρος έδγαλε τέσσερα χαρτονο-  
μίσματα τὸν πέντε λιρών. "Η θεα τὸν  
χρήματος, έρέθισε την μέγαιρα που ά-  
πλωσε τὰ γαμψά βρώμικα χέρια της να  
τὸν τ' άρπάξῃ. "Ο δικηγός διέκρινε  
ξαφνικά τὸ πρόσωπό της. "Ηταν φρικτό,  
γεμάτο ούλες.

— Σου προκαλώ φρίκη; ρώτησε εκείνη.  
Κι' όμως ήμουν, και γὼ όμορφη σαν την  
Ρομαίν Μολ! Κύττα πὼς μ' έκανε τὸ βι-  
τριόλι! Τώρα μ' αυτά τὰ γράμματα, θα  
κλείσω εγὼ στη φυλακή την Μολ!

— Ο δικηγόρος πληρώσε τις είκοσι λί-  
ρες, και παίρνοντας τὰ γράμματα, έφυγε  
όσο πιο γρήγορα μπόρουσε.

★

— "Η κατάθεσι της Ρομαίν Μολ, την ήμέ-  
ρα της δίκης ήταν συντριπτική. "Ο Μολ  
— όπως είπε — γύρισε σπίτι του στις  
δεκα κι' είκοσι. "Ηταν ταραγμένος και  
της ώμολόγησε πὼς σκότωσε τη γρηά, μ'  
ένα χτύπημα με τὸ σιδερένιο, φυαρί του...  
τζακιού. Είχε αίμα στα μανικέτια του...

— Ο Μολ, άκουγε τη γυναίκα του να μι-  
λά με μια θανάσιμη έκφρασι έκπληξεως  
και φρίκης, σαν να μην τὸ χωρούσε το  
μυαλό του, πὼς η Ρομαίν μπόρουσε να  
τὸν μισή τόσο.

— Εξαφνα όμως σηκώθηκε ο δικηγόρος  
Σμίθσον. Μίλησε για ένα πακέτο έρωτικά  
γράμματα της Ρομαίν, σε κάποιο Μάξ.

— Θα διαβάσω, είπε, στο δικαστήριο,  
τὸ τελευταίο γράμμα. Είνε σύντομο και  
χαρακτηριστικό. Οί γραφολόγοι βεβαιώ-  
σαν την γνησιότητα του. Νά τι γράφει:

«Λατρεία μου, χτες συνέλαβαν τὸν  
Μπέν. Τὸν κατηγοροῦν για τὸν φόνο της  
γρηάς, αὐτὸν που δεν μπορεί να βλάψῃ  
οὔτε μιγά! Κρατάω όμως τη ζωή του  
στα χέρια μου, και θα τὸν στείλω σύντο-  
μα, εκεί άπ' όπου δεν θα ξαναγύρισῃ!  
Και τότε θα είμαι άποκλειστικά δική σου,  
αγάπη μου!

Ρομαίν

«... Πιστεύω, οί κ. ένορκoi, να κατά-  
λαβαν τί σημασία μπορούν να δώσουν  
πλέον στην κατάθεσι αὐτῆς της γυναι-  
κας... φωνάζε ο δικηγόρος. Τη μίς Πάρ-  
κισον, την σκότωσε κάποιος διαρρηκτης,  
για να την κλέψῃ. "Ο πελάτης μου είνε  
άθώος!

— Μα τότε από τὸ έδωλιο τὸν κατηγοροῦ-  
μένου σηκώθηκε ο Μπέν Μολ ούρλιαζον-  
τας:

— Μπορεί να είμαι άθώος, αλλά δεν  
την θέλω πια τη ζωή μου! Σκοτώστε με!  
"Εξαφανίστε με! Στείλτε με στην κρεμά-  
λα! "Υστερα από αυτά που έμαθα για  
τη γυναίκα μου δεν θέλω να ζωω!...

— Οί άστυνομικοί τὸν κάθισαν κάτω δια  
της βίας. Οί ένορκoi άποσύρθηκαν να συ-  
σκεφθούν. "Η άπόφασις ήταν αὐτή που πε-  
ρίμεναν όλοι:

— Τὸ δικαστήριο κηρύσσει άθώω τὸν  
κατηγορούμενο!

— Ο δικηγόρος Σμίθσον, μόλις η αίθουσα  
άδειασε κι' έμεινε μόνον η Ρομαίν Μολ με  
τὸ πρόσωπο κρυμμένο στα χέρια, την πλη-  
σίασε και της είπε:

— Κυρία Μολ, τὰ κατάλαβα όλα! "Ε-  
γὼ μόνον όμως. Μη φοβάστε.

— "Η Ρομαίν έδειξε τὸ πρόσωπό της, όπου  
έφεγγε ένα χαμόγελο εὐτυχίας.

— Τὸ κόλπο ήταν άπαραίτητο! είπε.  
"Αν εγὼ, η λατρευτῇ γυναίκα τὸν Μολ έ-  
λεγα την αλήθεια, πὼς ήρθε σπίτι στις  
έννιά και είκοσι, κανείς δεν θα με πί-  
στευε. Γι' αυτό σας είπα πὼς τὸν μισώ,  
και σας έστειλα τὸ άνώδυμο γράμμα.

— Και η μέγαιρα...

— "Ημουν εγὼ η ίδια! Νοίκιασα εκεί-  
νο τὸ φρικτὸ δωμάτιο για ένα άπόγευμα,  
και σας έδωσα τὸ πακέτο τὰ γράμματα,  
που τὰ είχα γράφει φυσικά εγὼ. Μην ξε-  
χνάτε πὼς ήμουν άλλοτε ήθοποιός!

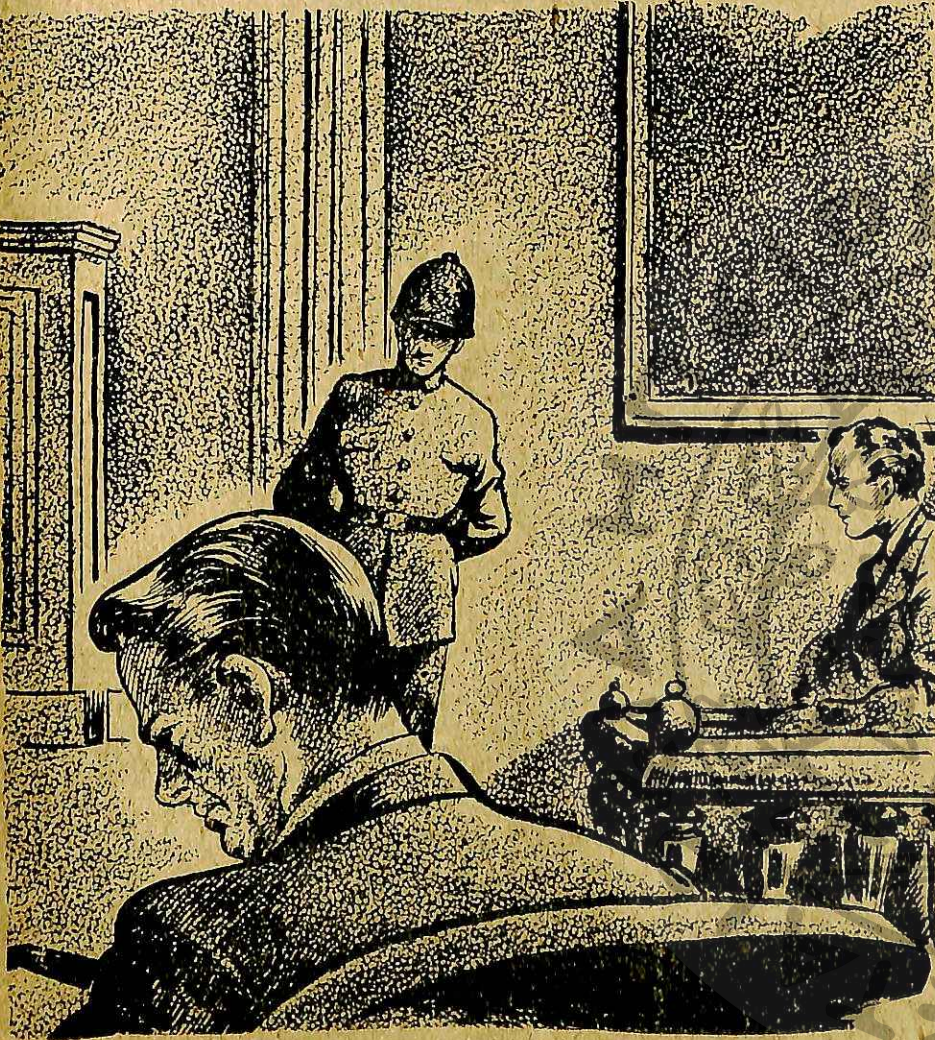
— "Όστε αὐτὸς ο κ. Μάξ;

— Είνε πρόσωπο άνυπαρκτό! "Υπολό-  
γισα όμως καλά την έντύπασι που θάκα-  
νε στους ένορκους ύστερα από τὴν κατά-  
θεσί μου τὸ γράμμα μου σ' αὐτὸν τὸν  
Μάξ. "Ετσι έσπευσαν ν' άθωώσουν τὸν  
Μπέν. "Ενὼ αν έλεγα την αλήθεια, είνε  
ἀμφίβολο, αν θα με πίστευαν. Πρέπει ό-  
μως να τρέξετε να έξηγήσετε τὸν Μπέν  
ὅλ' αὐτά, γιατί κι' αὐτὸς πιάστηκε στην  
παγίδα σαν τὸν ένορκός.

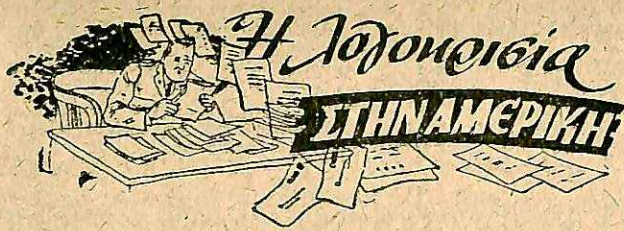
— Είσαστε φοβερὴ γυναίκα! είπε ο δι-  
κηγός με θαυμασμό. Να σας πὼ την α-  
λήθεια, εγὼ πάντα πίστευα στην άθωότη-  
τά του Μπέν.

— Εγὼ όμως ήξερα την άθωότη-  
τά του. Κι' έπρεπε να βοηθήσω και τὸν  
άλλοτε να τὸ καταλάβουν, είπε η Ρομαίν  
Μολ, που τὸ πρόσωπό της έλαμπε από  
εὐτυχία.

ΛΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ







#### Τι υπηρεσίες προσέφερε

Σε κάθε πόλεμο ή πολύ ανώμαλο κατάστασι, παρουσιάζεται ή ανάγκη να καταργηθεί το απόρρητο των επιστολών και να επιβληθεί λογοκρισία. Έτσι λοιπόν, δύο βδομάδες μετά την αιφνιδιαστική επίθεσι του Πήρλ Χάρμπορ, ιδρύθηκε στις Ήνωμ. Πολιτείες ή "Υπηρεσία Λογοκρισίας, που ανέλαβε τόν έλεγχο όλης της αλληλογραφίας με τό έ-ξωτερικό.

Φυσικά, ή καινούργια αυτή υπηρεσία έγινε στό-χος τών ευθυμογράφων και τών γελοιογράφων, που έκαναν... φτηνό πνεύμα εις βάρος της. Έξ άλλου οι Αμερικανοί, συνηθισμένοι στις απαράβιαστες δημοκρατικές ελευθερίες τους, δεν μπορούσαν να χωρέσουν τή σκέψη ότι οι λογοκριταί θα διαβάζαν όλα τους τα μυστικά και θα διασκέδαζαν με τὰ ιδιαιτέρως... Τέλος, μια Έπιτροπή τού Κογκρέσου ανέλαβε να εξετά-ση τή λειτουργία της Υπηρεσίας Λογοκρισίας και ν' αποφανθεί αν έπρεπε να δια-τηρηθεί ή όχι.

Η έρευνα λοιπόν απέδει-ξε ότι ή νέα υπηρεσία κό-στισε 26.500.000 δολλά-ρια τό χρόνο στον κρατικό προϋπολογισμό, αλλά απέ-διδε ασυνκρίτως περισσότε-ρα. Οι λογοκριταί είχαν βοηθήσει ή ήσαν ανακαλύ-ψι μίας σπείρας που έφωδι-αζε τὰ έχθρικά υπόδρυμα-α στον Ατλαντικό. Είχαν απο-

κρυπτογραφήσει γράμματα που έδιναν σε ξένους πρά-κτορες πληροφορίες για τις άμυντικές εγκαταστάσεις, τις στρατιωτικές δυνάμεις, τις κινήσεις τών πλοίων, κλπ. Είχαν συγκεντρώσει στοιχεία που επέτρεψαν στην Κυβέρνησι να βοη και να κατασχη πρώτες ώλες που είχαν δεσμευθεί ως ά-παραίτητες για τόν πόλεμο. Είχαν σώσει τή ζωή χιλιά-δων Αμερικανών...

Όσοι ανέλαβαν αυτή τή δουλειά, δεν τό έκαναν για να διασκεδάσουν με τὰ ιδιαιτέρως... τών επιστολό-γράφων, ούτε για τό μισθό —που ήταν μόνο 150 δολ-λάρια τό μήνα κατά μέσον όρον— αλλά γιατί είχαν διορισμένες Ικανότητες, χρή-σιμες για τήν πολεμική όρ-γάνωσι της χώρας τους. Ή-σαν 15 χιλιάδες εν όλω, μοιρασμένοι σε διάφορες πόλεις, λιμάνια, συνορια-κές σταθμούς κλπ. τών Ήνωμ. Πολιτειών. Περνού-σαν δε απ' τὰ χέρια τους 1 εκατομμύριο γράμματα κάθε μέρα.

Μερικοί απ' αυτούς είχαν ξανακάμει τήν ίδια δουλειά στον πρώτο πόλεμο. Άλλοι ήταν επιχειρηματίαι, που με τις ειδικές έμπορικές γνώ-σεις τους ήξεραν να ξελέγ-χουν τήν αλληλογραφία με-ταξύ τών αμερικανικών έμ-πορικών οίκων και τού έξω-τερικού. Ύπήρχαν ακόμη χημικοί και ντέκτεκιβ.

Απαραίτητοι ήσαν οι Ι-

κανοί γλωσσομαθείς. Σε κάθε γραφείο υπήρχαν λο-γοκριταί Ικανοί να διαβά-σουν και να μεταφράσουν όλες τις γλώσσες τού κό-σμου, ίδιως δε Ισπανικά, γαλλικά, ελληνικά, Ιταλικά, γερμανικά και ρωσικά. Άρκετοί λογοκριταί ήξεραν και τις έξη γλώσσες μαζί.

Τὰ 60% τών λογοκριτών ήσαν γυναίκες. Όπως βε-βαίωσε δε ό προϊστάμενος της υπηρεσίας, αυτές έκα-ναν καλλίτερα τή δουλειά τους απ' τους άρσενικούς συναδέλφους τών, γιατί εί-χαν περισσότερο ανεπτυγμέ-νο ένα είδος διαίσθησως.

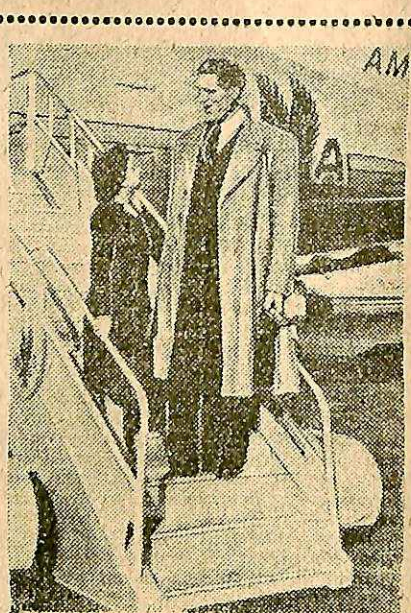
Ο ίδιος προϊστάμενος συνηθί-ζε να λέη ότι ένας λογοκριτής πρέπει νάχη μάτι γερακιού, μνήμη έλέ-φαντος, υπήν λαγωνικού, καρδιά λιονταριού, οξυδέρ-κεια κουκουβάγιας, τή φρό-νησι τού Σολωμώντος, τήν ύπομονή τού Ιώβ και τήν άταραξία της Σφιγγός.

Συνήθως, ή έργασία τών λογοκριτών ήταν κοινή ρου-τίνα. Σπάνια παρουσιαζό-ταν ένα ύποπτο γράμμα. Πάντως, όλα ανέξαρτέτως έ-ξετάζονταν με τήν ίδια επι-μέλεια. Ο λογοκριτής έψα-χνε μ' ένα μικρό καθρέφτη τό έσωτερικό τού φακέλλου, όπου μπορούσε να υπάρξη κάποιο σημείωμα ή κρυπτο-γραφικά σημάδια. Αν ανα-κάλυπτε κάτι τι, είτε στο φακέλλο είτε στο επιστολό-χαρτο, έστελνε τό γράμμα στους ειδικούς για λεπτομε-ρέστερη εξέταση. Άλλώς, έκλεινε τό φακέλλο με μια λουρίδα παπ' έ-γκου-ε και τό άφινε να φύγ.

Σε πολλές περπτώσεις, οι λογοκριταί έδειξαν τήν κοή- τους καρδιά, με μια έπι-βασι καθαρά ανθρωπιστική, έξω από τὰ όρια τών καθη-κόντων τους. Κάποτε, ένας στρατιώτης, απ' τή Βόρειο-Αφρική, έγραφε στη γυναί-κα του ότι τή έστέλνε έσω-κλεισώς για ένθύμιο ένα χαρτονόμισμα τών 5 φράγ-κων. Κατόπιν άντελήφθη ότι είχε ξεχάσει να έσώκλει-ση τό χαρτονόμισμα. Κι' ό-μως ή γυναίκα του τό έλα-βε, γιατί τό είχε βάλει με-σα στο γράμμα ένας λογο-κριτής, απ' τήν τάξη του!

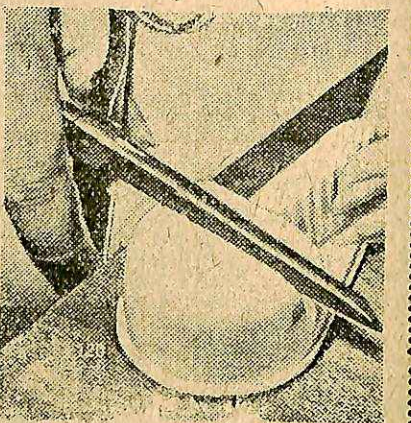
Άλλοτε πάλι μια κοπέ-λα, στη Ν. Υόρκη, έλαβε έ-να γράμμα απ' τό μηνητή-ρα της, απ' τό Νότιο Ειρην-ικό. Ο νέος της έγραφε ότι, μια κι' ό πόλεμος φαίόταν πως δεν θα τελειωνε ποτέ, δεν θα τήν παρεξηγούσε αν ήθελε να διαλύση τόν άρρα-βώνα τους. Άλλά ό καλός λογοκριτής σημείωσε από κάτω απ' τό γράμμα: «Αυ-τό είνε παράλογο!». Κι' έ-τσι διασώθηκε ή εύτυχία δύο ανθρώπων.

**ΠΑΠΟΥΤΙΑ ΑΠΟ ΑΛΟΥΜΙΝΙΟ**  
Η έλλειψις δερμάτων κάνει τους Βερολινέζους να φο-ρουν παπούτσια από άλου-μίνιο. Αυτοί που τό έπενον-σαν βεβαίως ότι κρα-τούν 10 χρόνια κι' ότι είνε πολύ φθηνότερα απ' τὰ πε-τινα παπούτσια της μαύρης αγοράς. Οι οδός και τὰ κο-κύνια τους αποτελούνται από άλουμίνιο και τό επάνω μέρος τους από συνθετικό δέρμα. Χάρις σε ειδικές "αρθρώσεις" ή όσλα έχει τήν ευλυγισία που χρειάζε-ται για τό περπάτημα.



#### Ο ΦΗΛΟΤΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ποιος μπορεί να προσβή στο ύψος με τόν Γιοχάν Πέτοουραν. Είνε ηλικίας 34 έτών κι' έχει άνάστη 2 με-τρα και 40 πόντους! Η φωτογραφία τόν παριστάνει κατά τήν αψί-ή του στο αεροδρόμιο της Ν. Υόρκης, όπου τόν προσέλαβε ένα τσίρκο.



#### ΚΑΤΑΡΓΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΤΡΟΧΙΣΤΑΙ

Να και μια αμερικανική έπινόησις, που καταργεί τους τροχιστάι. Απο-τελείται από μια όγκη από πλαστική ουσία, που έχει από πάνω μια μακρό-στην άκρη. Στο βάθος της σχι-σής δεξιά κι' άριστερά υπάρχουν δύο άκονια. Δεν χρειάζεται λοιπόν, παρά να κόψη κανείς εκεί μέσα τήν κόψη τού φαλλίσου ή τού μπαριού και να τήν τρώψη δύο ή τρεις φορές.



## Τὰ κόλπα τών νέων ΣΕΡΛΟΚ-ΧΟΛΜΣ

Τελειότατα μέσα προς κα-ταπολέμησιν τού ένκλημα-τος

Όταν ένας διάσημος Αμε-ρικανός ντέκτεκιβ μένει σε ξενοδοχείο, άγκαζάρεϊ όχι μό-νο τό δικό του δωμάτιο, άλ-λά κι' εκείνα που βρίσκονται από πάνω, από κάτω και δί-πλα απ' αυτό. Έτσι μόνον εί-νε εξασφαλισμένος ότι δεν θα άκούση κανένα αδιάκριτο αυ-τί όσα λέγονται στην κάμαρά του.

Πραγματικά, ή χρησιμοποί-ησις μικροφώνων με σύρμα γι' αυτό τό σκοπό έχει πιά εγ-καταλειφθή, γιατί μια έρευνα άποκαλύπτει άμέσως τήν πα-ρουσία τους μέσα στο δωμά-τιο. Ύπάρχουν όμως σήμερα μικροφώνια υπερενισθητά, σαν τὰ Ιατρικά σπληθοκόπια, που μπορεί κανείς να τὰ κολλήση σ' έναν τοίχο και ν' άκούση καθαρά τις συνδιαλέξεις που γίνονται πίσω απ' αυτόν, ή και να τις άποτυπώση με ει-δικά φωνογραφικά μηχανήμα-τα. Τό ίδιο επιτυγχάνεται και μ' ένα ποτήρι της σαμπάνιας με κοχύλιο "πόδι", όρκει να κολλήση κανείς στον τοίχο τς χείλη τού ποτηριού αυτού και να πλησιάση τό αυτί του στη βάση του.

Μπορεί επίσης να κρυφτή μέσα στο δωμάτιο ένας ραδι-οφωνικός πομπός, εγκατεστη-μένος στους τοίχους, στο τα-βάνι, πίσω απ' τό καλοριφέρ, στις κοιλοτήτες ενός νιπτήρος, κλπ. Λειτουργεί έντελώς αθό-ρυδα, με μπαταρίες, συλλαμβά-νει τόν παραμικρό ψήθυρο, τόν ένισχύει και τόν στέλνει σ' έ-να δέκτη που μπορεί να βρι-σκαται στον άντικρυνό σπιτί, είτε και αρκετά τετράγωνα μα-κρύτερα. Με τό δέκτη λοιπόν αυτό, άκούει κανείς ό,τι λέ-γεται μέσα στο δωμάτιο.

Ένας άλλος πρόχειρος ρα-διοφωνικός πομπός, εγκατε-στημένος κρυφά στο πίσω μέ-ρος τού αυτοκινήτου ενός υπό-πρου, βοηθεί πολύ στο έργο: του τόν άστυνομικό που τόν παρακολουθεί από 1-2 χιλιά-μετρα μακριά με δεύτερο αυ-τοκίνητο. Τό μηχανήμα αυτό έκπέμπει συνεχώς ένα σφύ-ριγμα, σαν τὰ παρτίσιτα τού ραδιοφώνου. Ο άστυνομικός άκούει αυτό τό σφύριγμα, ή ένα δέκτη τού δικού του αυτο-κινήτου. Αν ή έντασις τού έλαττωθή, σημαίνει ότι τό ύ-ποπτο αυτοκίνητο μεγάλωσε τήν ταχύτητα του κι' άπομα-κρύνθηκε. Αν πάψη ξαφνικά ν' άκούγεται, ό ντέκτεκιβ κα-ταλαβαίνει ότι τό πρώτο αυ-τοκίνητο έστρίψε προς άλλη κατεύθυνσι, τήν όποία βρίσκει άμέσως μ' ένα ραδιογωνιμε-τρικό μηχανήμα. Κι' έτσι ή πα-ρακολούθησις συνεχίζεται, συ-στηματικά, από τόσο μεγάλη άπόστασι.

Μερικοί ντέκτεκιβ έχουν στο αυτοκίνητό τους ένα ειδικό δι-ακόπτη, που τους επιτρέπει να σβήνουν μόνο τό ένα ή και τὰ δύο πιανά φώτα τού αυ-τοκινήτου τους, είτε να τὰ κά-νουν άσπρα ή κόκκινα. Έτσι λοιπόν, αν προσπεράσουν έ-πανελημμένως τό αυτοκίνητο ενός υπόπρου, αυτός γεγελίε-ται απ' τις διαφορές τών όπι-σθίων φώτων και νομίζει ότι είνε άλλο τό αυτοκίνητο που

τόν προσπερνάει κάθε φορά.

Οι σημερινοί ντέκτεκιβ ά-ποφεύγουν τις μεταμορφώσεις τύπου Σέρλοκ - Χόλμς, γιατί συνήθως γίνονται άντιληπτές, από διάφορες άτέλειές τους, και προκαλούν μάστιχα πε-ρισσότερο τήν προσοχή. Τό πολύ-πολύ, όταν παρακολου-θούν κάποιον μ' ένα αυτοκίνη-το, μπορεί να φορέσουν ή να βγάλουν ένα καπέλο είτε έ-να ζευγάρι ματογυάλια, ώστε να φαίνονται από μακριά ότι είνε άλλο πρόσωπο κάθε φορά.

Όταν ένας ντέκτεκιβ θέλη νά τηλεφωνή, χωρίς να άνα-γνωρισθ ή φωνή του, τήν άλλοιώνει βαζοντας ένα μαν-τήλι εμπρός στο μικρόφωνο, ή κλώνοντας μέσα σ' αυτό μια κουδριασμένη έφημερίδα. Αν τό τηλέφωνο είνε παλαιού τύ-που, μπορεί να κολλήση τό μι-κρόφωνο στο στήθος του ή πά-νω απ' τό στομάχι του. Η φω-νή του άκούγεται και πάλι καθαρά στην άλλη άκρη τού σύ-ματος, αλλά διαφορετικά.

Ύπάρχουν περιπτώσεις που ένας ντέκτεκιβ θέλει να κάμη σινιάλο σ' ένα σύντροφό του, μέσα στο σκοτάδι, χωρίς να τραβήξη τήν προσοχή άλλων προσώπων. Για τό σκοπό αυ-τό χρησιμοποίησιν σπέρτα φώ-το σκόφου, άλειμμένα με κερί ώ-στε να νάνε αδιάδοχα. Τ' άναβει τριβώντας τα στον τοίχο, άκά-μη και με δυνατή βροχή, και τό κερί διατηρεί τή φλόγα τους επί μερικές στιγμές, έ-τσι που δεν μπορεί να τή σβύ-ση ούτε ή βροχή ούτε ό άνεμος.

Κρυμμένος μέσα σ' ένα κλει-στό καμiónι, με άθωα εμφάνι-σι, ό ντέκτεκιβ μπορεί να τρα-βήξη φωτογραφίες ή να γυρί-ση μικρά κινηματογραφικά φιλμ, από μικρές τρύπες άνοιγ-μένες στο τοίχωμα τού αυτο-κινήτου. Τό τέχνασμα αυτό χρησιμοποίησιν συχνά από ιδιωτικούς άστυνομικούς άφα-λιστικών έταιρειών, όταν υπό-πτευονται άπάτη έκ μέρους κάποιου άσφαλισμένου που δήλωσε ότι έπαθε μια σωμα-τική άναπηρία. Τον κινηματο-γραφούν δηλαδή σε ώρα που παίζει τένις, φουτ-μπόλ ή άλλα παγινίδια... που δεί-χνουν σωματική άκεραιότητα!

Ένας ντέκτεκιβ, που παρα-κολουθούσε κάποτε έναν τέ-τοιον ύποπτο, βρήκε τό αυτο-κίνητό του σταματημένο έξω από ένα θέατρο και τού τρύ-πησε ένα λάστιχο. Όταν βγή-κε ό ιδιοκτήτης απ' τό θέα-τρο, άλλάξε μόνος του τό λά-στιχο κι' έφυγε. Έν τώ με-ταξύ όμως, ό ντέκτεκιβ είχε γυρίσει ένα μικρό φιλμ, που απέδεικνε ότι ήταν άρτιμελέ-στατος!

Συχνά οι ντέκτεκιβ χρησι-μοποιούν μικροσκοπικές φω-τογραφικές μηχανές, όμοιες στην όψη με ρολόγια τού χει-ριού. Προσποιούνται ότι κοιμ-α, δίχουν τό ρολόι τους... κι' έτσι τραβούν κρυφά τή φωτο-γραφία που θέλουν!

Οι κακοποιοί που δεν θέλουν ν' άφίσουν δακτυλικά άποτυ-πώματα, φορούν συνήθως γάν-τια. Άλλά κι' έτσι άκομψ δεν είνε πάντοτε άσφαλείς. Η νευ-ρικός της προκαλεί άθρονη εφί-δρωσι, τὰ γάντια έμποτίζον-ται απ' τόν ιδρώτα και άφίνουν άποτυπώματα, με χαρακτηρι-στικά γνωρίσματα τις κλω-στές τους και τό πλέξιμό τους. Απ' τὰ γάντια δέ, μπορεί ό άστυνομικός να δδηγήσει ως τόν κάτοχό τους.



#### Μπρός στη λαιμητόμο

Η δουλειά είχε χαλάσει τήν τελευταία στιγμή.

Ο Τουανέ και ό Ραϋμόν εί-χαν μαζέψει μέσα σ' ένα μεγά-λο σάκκο όλα τὰ άσημικά που βρήκαν μέσα στον πυργο της Άσινιέρ. Η τύχη τους είχαν ευνοήσει, μάστιχα, περισσότερο από ό,τι υπολόγιζαν. Γιατί εί-χαν ανακαλύψει μέσα σε μιά κρύπτη ένα κιβώτιο γεμάτο νο-μίσματα και παλιά κοσμήμα-τα, που θαίρεπε να είχαν πολύ μεγάλη αξία.

Τοιμάζονταν, λοιπόν, να κα-τεβούν, όταν άκουσαν, ξαφνικά, ένα σφύριγμα με τρεις νότες. Ήταν τό συνήθια που θά τους έδινε ό Ζύλ, αν παρυσ αζόταν κανένας κίνδυνος.

Ο Ζύλ, ό τρίτος της συντρο-φίας, παραμόνευε απ' έξω. Ο Τουανέ και ό Ραϋμόν άλ-ηλοκυτάχθηκαν με άμηχανία. Τί έπρεπε να κάμουν;

Τό σφύριγμα άκούσθηκε άλ-λη μ' ά φορά. Κι' άμέσως έπει-τα άρχισαν να πέφτουν πυροβο-λισμοί...

Οι δύο σύντροφοι άψησαν τό-τε τό σάκκο με τό πολύτιμο πε-ριεχόμενό του, έβγαλαν τὰ πε-ρίστροφά τους και έτρεξαν προς τό μέρος τού κήπου. Τό κυριώ-τερο ήταν να σωθούν και τό κατάφεραν.

Τήν άλλη μέρα, ό Ραϋμόν πήγε στο σπιτί τού Ζύλ. Ένα έπιφώνημα χαράς ξεφύγε τήν Ι-δεν στιγμή από τὰ χείλη και τών δύο.

—Βρωμοδουλειά! είπεν ό Ραϋμόν. Φτηνά τήν χλωτάσαμε!

—Και ό Τουανέ; ρώτησε ό Ζύλ.

Ο Ραϋμόν άνασθήκωσε τους ώμους.

—Πέρασα από τό σπιτί του, άπάντησε. Δεν φάνηκε καθόλου.

—Πρέπει να μάθουμε.

—Δεν μπορούμε να κάμμε τίποτε, είπεν ό Ραϋμόν. Θα πε-ριμένουμε τις μεσημεριανές έφη-μεριδες.

Από αυτές έμαθαν ότι ό Τουανέ είχε τραυματισθ στο

πόδι και ότι είχε συλληφθή ά-πό τους άστυνομικούς, που τόν καταδίωκαν. Έκτός από τήν ά-πόπειρα κλοπής, τόν κατηγο-ρούσαν επίσης για τό φόνο τών άστυνομικών.

—Αυτό είνε ψέμμα! φώναξε ό Ζύλ. Τους τρεις άστυνομικούς τους σκότωσα εγώ...

Ήταν μια περίπολος που βάδιζε άσ-φα προς τό μέρος τού πυργου. Φαίνεται πως κάτι μυρίστηκαν, βλέποντας μισάνοιχτη τήν πό-ρτα τού κήπου... Μερικοί απ' αυτούς μπήκαν τότε μέσα... Έ-κείνη τή στιγμή, πυροβόλησα και είδα καθαρά τους τρεις να πέφτουν... Οι άλλοι άρχισαν τότε να πυροβολούν... Οι πυ-ροβολισμοί έπέφεταν από παγ-τού και δεν έρω πως τὰ κατά-φερα να φύγω...

—Ο Τουανέ τὰ πλήρωσε και γ' α τους τρεις μας! είπεν ό Ραϋμόν.

—Άλλά δεν είνε σωστό να τόν κατηγορούν για τό φόνο των τριών άστυνομικών, παρατήρη-σε ό Ζύλ. Αυτό ήταν δική μου δουλειά!

—Ο Τουανέ δεν θα μιλήση ξανά; είπεν ό Ραϋμόν. Είνε ένας καλός σύντροφος.

—Αυτός μπορεί να μ' μι-λήση. Άλλά έμεις;

—Τό μόνο που έχωμε να κά-μουμε έμεις είνε να φύγουμε ά-μέσως και να κρυφτούμε, για τήν άπίθανη περίπτωση που ό Τουανέ θα μάς έπρόδιε...

Ξέ-ρω ένα σπιτάκι στην άπέναντι δόχη τού Σηκουάνα... Εκεί θα είμαστε ήσυχoi...

—Και θ' άφήσουμε τόν Τουα-νέ;

—Ο Τουανέ τραβήξε μόνος του τό χαρτί του, άπάντησε ό Ραϋμόν. Αυτή ήταν ή μοίρα του. Δεν μπορούμε να κάμμε τί-ποτε.

Τὰ πράγματα έγιναν όπω-ς τὰ φαντάζονταν ό Ραϋμόν.

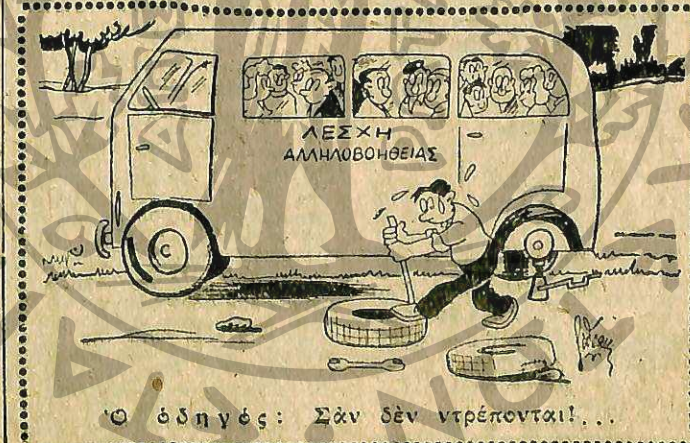
Ο Τουανέ δεν άνοιξε τό στό-μα του, δικάσθηκε και καταδι-κάσθηκε σε θάνατο.

Μ' ά μέρα, ό Ραϋμόν, που εί-χε ελάνοι να κυκλοφορή έ-λεύθερα, βρήκοντας πως δεν κινδύνευε, ξαναγύρισε στο σπι-τί όπου έμενε ό Ζύλ και τού είπε:

—Αύρο τό πρωί τελειώνουν όλα.

—Δεν καταλαβαίνω...

—Στις έξη!



Ο οδηγός: Σαν δεν ντρέπονται!...



—Τί πράγμα θα γίνει στις  
Εξή;  
—Η καρατόμηση του Του-  
ανέ.  
—Ο Ζυλ έγινε άμέσως κατα-  
κίτςινος.  
—Ο σύντροφός του έβαλε το  
χέρι στον ώμο του.  
—Αν δεν ήταν αυτός θα ή-  
σουν σύ, είπε.  
—Αλλά εγώ σκότωσα! Έ-  
νώ αυτός...

—Τό ίδιο είναι!  
—Ο Ραυμόν έβγαλε σε λίγο, λέ-  
γοντας στο φίλο του πως θα  
γύριζε την άλλη μέρα.  
—Μην ξεχνάς, του είπε, κα-  
θώς έβγαίνε από την πόρτα,  
πως, με την καρατόμηση του  
Τουανέ, ένα μεγάλο βάρος θα  
φύγη από το στήθος μας και  
πόσο πολύ από το δικό σου...  
Θα εξαργυρώμε έλευθεροί...

Στ' αλήθεια, ο Ραυμόν είχε  
δίκιο. Κι' όταν έφυγε, ο Ζυλ  
ένοιωσε μια μεγάλη χαρά να  
πλημμυρίσει το στήθος του...  
—Έπειτα από μερικές ώρες, ό-  
λα θα τελείωναν... Οι φόβοι,  
οι αγανίες, αυτό το αδιάκοπο  
μαρτύριο, που κρατούσε τόσους  
μήνες τώρα...

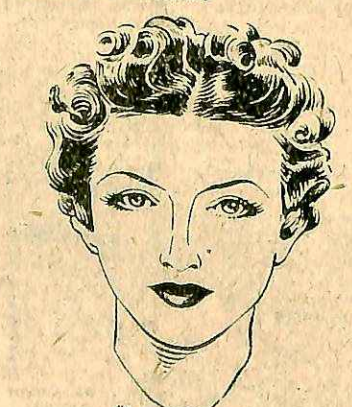
—Ετσι, κύλησε ολόκληρη η ή-  
μέρα. Ο Ζυλ, μ' όλο που προσ-  
παθούσε να το κρύψει κι' από  
τον ίδιο τον έαυτό του, ήταν  
στο βάθος της ψυχής του πολύ  
χαρούμενος.  
—Αλλ' όταν το βράδυ έπεσε  
για να κοιμηθεί, ο ύπνος δεν έ-  
κλεινε τ' μάτι του. Χίλιες  
σκέψεις, περνούσαν από το μυα-  
λό του...

Σε μια στιγμή, άκουσε το  
ρολόγι μιας αντίκρυνης εκκλη-  
σίας, που χτυπούσε δώδεκα  
χτυπήματα. Τινάχθηκε τότε ά-  
πό το κρεβάτι του, ψυβρίζον-  
τας:  
—Μεσάνυχτα! Ο Τουανέ  
να κοιμάται τάχα;  
Είχε καθίσει τώρα κοντά στο  
παράθυρο και τα μάτια του δεν  
έσβηναν το κωινόστασιο της  
εκκλησίας, σαν να μπορούσε να  
εξεωρίσει μέσα στη νύχτα πά-  
νω στην πλάκα του ρολογιού  
το κύλημα των λεπτών της ώ-  
ρας...

Μιά, δύο, τρεις, τέσσερες,  
πέντε...  
Είχαν άρχισει κιόλας να ζη-  
μερώνη.  
NOTICE  
(Smelliques Modernes)

Μια, δύο, τρεις, τέσσερες,  
πέντε...  
Είχαν άρχισει κιόλας να ζη-  
μερώνη.

NOTICE  
(Smelliques Modernes)



Ένα επιτυχημένο κοκκί-  
νο στο μάγουλο με το  
rouge No. 1 είναι  
η βάση της ωμορφιάς  
του προσώπου  
Ζητήστε τον ήρωα  
No. 1  
Paris Aurore

—Ο Τουανέ δεν θα είχε τό-  
ρα μόνος, σκεφτόταν ο Ζυλ. Ο  
παππας, οι δεσμοφύλακες, ο  
διευθυντής της φυλακής θαχουν  
πεί μεσα στο κελλί του...  
Θα τον βοηθάνε να ντυθή...

Πεντέμη ση.  
—Όπου νάνε η πομπή θα ξε-  
κίνηση...

—Εξη παρά τέταρτο.  
Θα πλησίαζαν τώρα στον τό-  
πο της εκτέλεσής...

—Εξη παρά δέκα.  
—Ο Τουανέ θα είχε κατεβή ά-  
πό το αυτοκίνητο και στο κα-  
τέβασμά του θα αντίκρουζε την  
απαίσια μηχανή, που θα του-  
κοβε σε λίγο το κεφάλι...  
—Τα πόδια του θαχρίσαν  
τάχα να τρέμουν; αναρωτήθη-  
κε ο Ζυλ. Κάποιος θα τούδινε  
πώρα ένα τσιγάρο... Τό τε-  
λευταίο τσιγάρο...

Με πόνη λαχτάρα θα πείπει  
να τ' όρνε...  
—Ο Ζυλ έτοιμε στη σκέψη ότι  
θα μπορούσε να είνε αυτός στη  
θέση του Τουανέ. Κι' όμως αυ-  
τός έπρεπε να είνε!

Κρύος ιδρώς έτρεχε τώρα ά-  
πό το μέτωπό του και η καρδιά  
του χτυπούσε τόσο δυνατά, που  
του φαινόταν πως θαβγαίνε απ'  
το στήθος του.

—Εξη παρά τρία λεπτά.  
Θα τον είχαν ανέβασει τώρα  
στη λαμπτήρα και οι βοηθοί  
του δεινόυ θα τον έδεσαν πά-  
νω σ' αυτήν...

—Εξη παρά ένα λεπτό.  
—Όλα ήταν έτοιμα τώρα...  
Ο δήμιος σήκωσε το χέρι του.  
Τό βαρύ λεπίδι θάφευτε σε  
λίγο με όρμη και θα χτυπούσε  
τον Τουανέ στο λαμό...

—Εξη!  
Μιά άγρια κραυγή, όπως του  
ζώου που έχει πληγυθή θανά-  
σιμα, άκούστηκε μέσα στο δω-  
μάτιο...

—Όταν, έπειτα από μερικές  
ώρες, ο Ραυμόν έφτασε στο σπι-  
τί του Ζυλ, τον βρήκε πεσμέ-  
νον μπρούμυτα, πλάι στο πα-  
ράθυρο. Έρχόταν να του αναγ-  
γείλη πως η ποινή του Τουανέ  
είχε μετατραπή την τελευταία  
στιγμή σε ισόβια δέσμη.

—Αλλ' ο Ζυλ ήταν πια νεκρός.  
—Η καρδιά του είχε πάψει να  
χτυπά, τη στιγμή που το ρο-  
λόγι της αντίκρυνης εκκλησίας  
άρχιζε να χτυπάει τις έξη ώ-  
ρες...

—Ο Ραυμόν πήρε τότε μια  
εξονική άποφάσι. Θα πήγαινε  
να τ' άπ' όλα στην άστυνομία.  
Αυτό βέβαια, έα του στοίχιζε  
μερικά χρόνια φυλακήσας. Αλ-  
λά θα γλύτωνε τον Τουανέ από  
το μυστήριο να περάσει όλη τη  
ζωή του στα κάτεργα. Θα τους  
καταδίκρανε και τους δυο μόνο  
για άπόπειρα κλοπής...

ΖΟΥΛΙΑΝ ΟΣΣΙΠ

—Ένας συννευής της  
στρεπτομυκίνης

—Ένα νέο φάρμακο του τύπου  
της στρεπτομυκίνης βρέθηκε  
στο χώρο και ονομάστηκε «κλω-  
ρομυκίνη». Κατά τις δοκιμές  
του σε πειράματα ζώων, απέδει-  
ξε άποτελεσματικό κατά του  
εξανθηματικού τύφου και της  
ψιττακώσας. —Επίσης, στους  
δοκιμαστικούς σωλήνες του έρ-  
γοστηρίου, σκότωσε τα μικρό-  
δια της φυμώσεως της πνευ-  
μονίας και άλλων ασθενειών. —  
Είως παρουσιάζει ενδιάφερον η  
ένεργειά του κατά της ψιττα-  
κώσας, γιατί η ασθένεια αυτή  
οφείλεται σε ίδν, ως τώρα δε  
δεν υπάρχει κανένα φάρμακο έ-  
ναντιον άσθενείας από ίσυν.  
Μπορεί να δοθ' από το στόμα  
δεν προκαλεί δε καμιά δυσά-  
ρεστη αντίδρασι.

## Η κούρασις είναι άνία

Τι συμβουλευουν οι επιστήμονες

Κάθε άνθρωπος έχει μέσα του μια άπίστευτη παρακατά-  
θηκη ενέργειας, ακριβώς σαν ένα υατό, που είνε ικανό ν' ανα-  
πτύξη δύναμι 165 ίππων, αλλά χρησιμοποιεί συνήθως μόνο  
τους 35 ίππους. Όταν λοιπόν νοιώθουμε κούρασι, αυτό δεν  
οφείλεται σ' εξάντλησι — προσώδη έστω — της παραγω-  
γικής ενέργειας μας. Τα πειράματα που έγιναν σε επιστημο-  
νικά έργαστήρια, απέδειξαν ότι η κούρασις αυτή, κατά 90%  
είνε φαινόμενον ψυχικό, κι' όχι σωματικό. Μπορεί δηλαδή υάλ-  
λον να χαρακτηρισθ' ως πλήρης άνα.

Στο άμερικανικό Πανεπιστήμιο Κολούμπια, καταρτίσθηκαν  
δυο διαδες φοιτητών. Στους μισούς εδίδοντο συνεχώς ενδιαφε-  
ροντα θέματα έργασίας. Αυτοί λοιπόν έπειναν άγρυπνοι επί  
μια βδομάδα ενώ οι άλλοι μισοί, που δεν είχαν κάτι ενδιαφε-  
ρον για ν' ασχοληθούν δεν υπόρσαν ν' ανήξουν περισσότερο  
από 3 ήμερες.

Γενικά κάθε δυνατή συγκίνησης, όπως ο φόβος, ο θυμός,  
η περιέργεια, η μαχητικότητα κλπ., προκαλεί άυτομάτως τη  
χρησιμοποίησι των αποθεμάτων ενέργειας του οργανισμού μας  
κι' εξαφανίζει ως διά μαγίας την κούρασι.

—Η πίστις είνε το καλύτερο κλειδί άπείριστης δυνά-  
μεως. Φυσικά δε, η ύπνωτική ύποδοχή φέρνει αξιοθαύμαστα  
άποτελέσματα. Δημιουργώντας μας αυτή την πίστι, Σ' ένα  
νευρολογικό νοσοκομείο του Όξφορντ έγινε το έξης πειραμα-  
τιστικό πείραμα. Πάνω σε τρεις ανθρώπους (άπ' τους οποίους  
ο ένας ήταν γνωστός παλαιστής): Τους είπαν να σφίξουν τα  
δάχτυλά τους όσο περισσότερα υποπόρσαν, εξακριβώθηκε μέ-  
μ' ένα «δυναμόμετρο» ότι ανέπτυξαν δύναμι 50 κιλών κατά μέ-  
σον όρον. —Έπειτα τους ύπνωσαν και τους υπέβαλαν την ιδέα  
ότι ήταν αδύνατοι. Τώρα το σφίξιμο των δακτύλων τους ανέ-  
πτυξε δύναμι μόνο 14 κιλών. Τέλος, όταν τους υπέβαλαν την  
ιδέα ότι ήταν πολύ δυνατοί, έφτασαν στα 70 κιλά!

Σημειώτεον ότι δεν γοιόζεται η ύπνωτική, για να έπι-  
τευχθ' αυτό το άποτέλεσμα. Μπορεί καθένας να ύπνωτισθ' ή  
μόνος του — με μιά άπ' τις μεθόδους που υποδεικνύουν οι  
ειδίκοι γι' αυτό το σκοπό — κι' όταν θάνε μισοκοιμισμένος  
να μ' ήλθη στον έαυτό του, υποβάλλοντάς του την πεποήσι  
ότι είνε πολύ δυνατός.

Τα νεότερα λοιπόν πειράματα διαψεύδουν το γνωστό όπτο  
«Τό μ'έν πνεύμα πρόθυμον, ή δέ σάρξ άσθενής». Η σάρξ είνε  
τυφή δούλη του πνεύματος, και όταν αυτό είνε «πρόθυμον»,  
το σώμα μπορεί να μεταβληθ' σε άστείρευτη πηγή ενέργειας.

—Η κούρασις που αισθανόμεθα συνήθως όφείλεται — το  
εξάλλου — σε άνια. Γι' αυτό οι Άγγλοι, στον τελευταίο  
πόλεμο, έγκαινίασαν το σύστημα να διασκεδάουν με εύχαι-  
στη μουσική γραμμοφώνων τους εόχταες των πολεμικών έργο-  
στασίων. Ιδίως στα μέσα της πρώτης και της άπονευματικής  
δουλείας. Οι Άμερικανοί ακολουθήσαν το παρόδημά τους,  
σε 3.000 έργοστάσια, ναυπηγεία κλπ., κι' έτσι η παραγωγή  
τους αδιάθηκε κατά 11%.

Οι ψυχολόγοι δίνουν τις έξης συμβουλές σ' εκείνους που  
θέλουν να γίνουν άποδοτικοί στην ρη δουλεία τους:

Είνε άπαραίτητο το καλό πρωινό «εξέκίνησης». Αν άρχί-  
σετε την ήμ'ισα σας κατακουρασμένος και δύσθυμος θα βασε-  
θίτε και θα κορασθίτε πολύ γρήγορα. Μόλις λοιπόν σκα-  
θίτε άπ' το κρεβάτι, βάλτε να π' έξη το γραμμοφώνον τρα-  
γουδήστε σφουρίζετε, ενώ παίρνετε το υπαίον σας.

Μην πέφτετε κατόπιν «με τα μούτρα» στον όγκο της έρ-  
γασίας που έχετε να διεκπεραιώσετε. Κάνετε τη δουλεία σας  
βαθμιαία, το ένα πράγμα έπειτα άπ' το άλλο. Προτιμώτερο  
μάλιστα να σημειώσετε ότι έχετε να κάμετε, και να σβύνετε  
μια-μια δουλεία που τελειώνετε. Θα έκπληγνίτε με τα άπο-  
τελέσματα.

Αυτή η «κλιμάκωσις» είνε άληθινή ευγενετική άπό άπό-  
ψεως άποδόσεως ενέργειας. Πρό καιού, ένας αερόπλοος είνε  
πέντε με το άεροπλάνο του σε μιά άπείραντη κι' άκατοίκητη  
έκτασι του Καναδά. —Είδωε τότε άπ' το νού του τη σκέψι  
της μεγάλης άποστάσεως που είνε να διατρέξη, κι' άρχισε να  
δρίξη στον έαυτό του άλλεπάλληλα τέματα μικρών διαδο-  
μών: Ένα θάμνο ένα βόσχο λίγο μακρότερα, έπειτα ένα ύψωμα,  
κ.ο.κ. Κι' έτσι κατάφερε, παρ' όλες τις πηγές του, να φτάση  
ως το πρώτο χωριό.

Τό σπουδαιότερό όμως άπ' όλα είνε να έχετε ένθουσιασμό  
για την έργασία σας και να συντηρήτε διαρκώς αυτό τον ένθου-  
σιασμό με νέες επιδιώξεις νέες ιδέες νέες προσπάθειες, με  
καλλίτερος και γρηγορώτερος τρόπους για να κάνετε τη  
δουλεία σας. —Ετσι, δεν θα γνωρίσετε ποτέ την άνια και την  
κούρασι.

\*\*\*

Ποιοι τ'είδιδουν με τό άεροπλάνο

Μια μεγάλη άμερικανική εταιρία έναερίων συγκοινωνιών  
έδημοσίευσε μιά στατιστική άπό την όποιαν καταφαίνεται ότι  
οι άνθρωποι που χρησιμοποιούν το άεροπλάνο για τα ταξίδια  
τους κατανέμονται ως έξης:

—Επικειρηματίοι έμποροι, 20%. —Άνθρωποι που ταξί-  
δεύουν για λόγους άναψυχής 19%. —Μνηστευμένοι, μελλόνυμ-  
φοι κτλ. 11%. —Άνθρωποι που ταξιδεύουν λόγω εξαιρετικής  
ανάγκης 18%.

Οι ύπόλοιποι 32% είνε άνθρωποι που δεν μπορούν να ύπο-  
χθούν σε ώρισμένες κατηγορίες.

## Οι ηρωίδες της Εφ'αλίας

Τό μπολερό

—Η Έφ'αλία τζαυμέρτα και γαλαντό-  
μα ήδωκε ένα καλό μπ'έξιο «τά χαρ-  
δελαχί» στην μικρούλα που έφερε το  
καινούργιο φουστάνι που θάβαζε την  
Κυριακή.

—Με γειά σου, Έφ'αλία μου, φώναξε  
η καρινη της κι' άρχισε να ψαχου-  
λεύη κι' να πασπατεύη το φουστάνι σαν  
κολαζιμπασις.

—Λύσσαζε που δε βρήκε πάνω του  
ψενάδια και κουσούρια, ή μίζικα ή  
εουμπαζιστά ή μί-  
ζεση. Μα πραγμα-  
τικά ήταν ένα μον-  
τέλο λωλάδα! Μπο-  
λερό με κενή  
τρούα — κάρ, φού-  
στα μ' ασάκιτες  
πιέτες, για να τ'ό-  
διν άνερα και κι-  
τίνες νανιού-  
ρες, που το κίτρι-  
νο όπως το είπε ή  
ρά φ'αλ'α είνε ο  
σουλάς το ή-  
λαχροίνης!



Με λινά λόνια,  
ή Έφ'αλία θάβαζε  
ένα μοντέλο που  
δεν τ'όδινε  
καμιά... μαυροανόρεση! Δεν προ-  
φτάσαν όμως να το κολοδούσαν και να  
αριθάραν ή κουμπάρα της με την κό-  
ρη της και δυο νεόνικους που ήτανε  
τα λόγια τους φωνάζει και κοροϊφί.

—Αυτό είνε το μοντέλο που θα βά-  
λη την Κυριακή; φώναξαν. Καλέ για  
να το δούμε... —Αχ' έτσι είνε όσες  
βαστά ή τέση τους.

—Μωρή, ένώ ξεφώνισε ή Έφ'αλία  
πήγαινε πάντα σε καλές ράφτες άπ'  
τη Σμύρνη πρώτα στού Διονένους ύ-  
στερα στο Κονιούρα (μ' έντυνη ή Μου-  
σλίν) κι' έπειτα πια που παντρεύτηκε  
πότε στού Βονέλλη, πότε στού Μπε-  
λεμάνενας στού Κακιοπούλου στού  
Κλεάνθους Γόντπου, χόρτασε ή πλάτη  
μου λούρα κι' ήπουνε ντυμένη σαν το  
κρεμύδι!

—Όλες υπαινιγαν και βγαίνανε ως τη  
μυήρη νύχτα και φεύγανε θνημένες,  
και γκιτσίμενες με το μπολερό που  
θάβαζε την Κυριακή ή Έφ'αλία.

—Μωρή και τα μεταξωτά βασικά θέ-  
νε, πιδέξια άποτέτοι, είπε ή Εύδοξία  
του Πράξια, γεμάτη ζαλοφρόνια. Τι να  
σας κάνω ήπρεπε να υπορούνα να  
βγάλω ένα άνανό να το ξεοκώσω και  
βάθλεπε.

Την άλλη μέρα πρωί-πρωί πήγε  
στην Έφ'αλία ή μικρή του Μπαχτατζή.

—Σε παρακαλώ ή μερά μου τ'ό-  
στέλνετε να δ'ό το μπολερό που θα βά-  
λη την Κυριακή; είπε στην Έφ'αλία.

—Η Έφ'αλία το έδωσε πρόθυμα.  
Δύο μέρες τώχ η άθεόφοβη ή Μπα-  
χτατζήδουνα και θα τώχε ακόμα αν δεν  
ποτέλην ή Έφ'αλία πιστάστου να το πα-  
ρίν, πριν τ'ό το πασπαρεύοιόνε.

Και τώβαλε στη ντυοπλά της, να  
όχι για πολλήν ώρα γιατί ήρθε πάλι  
να το ζητήσουνε και βαστάσε μέρες  
αυτό το βιοκι.

—Επιτέλους ήμ'έρωμε ή Κυριακή, και  
τέλειωσαν πια τα βάσανα. —Ηρθε ή ώρα  
να μ'ή σ' όυλες καρφί στο μάτι τους ή  
Έφ'αλία να λανσάρη το καινούργιο  
μπολερό, όπως λανσάρη τα ρεγκλά, το  
τρουβαλέ, τα νούλον, τα ρεγκλά.

Μα δεν προφτάσε να βη γιατί κάτω  
άπ' τα παρθένα τ'ή άόκισαν να περ-  
νούνε πρεβόλεις φουρνιές παπα-  
δεις, ταβερνιές, νανάβιες, τσαν-  
κάρσες, μπακαλίσες, ποτατζήδι-  
σες, ταουτοήδισες φουντουήδισες,  
πλύτρες, καθαρίστρες... Κι' όυλες με  
μπολερά! Μανικί τρούα — κάρ κι' ατά-  
κιτες πιέτες. Δηλαδή κοπιόσανε τάλε-  
κουάλε το φουστάνι το Έφ'αλίας, το  
ζεφτελίσουνε, κάνανε το μοντέλο της  
μ'ές, πορ!

—Ηόοι, Χριστέ μου!... Ξεφώνισε ή  
Έφ'αλία δεν ήτανε να με κάνην δέν-  
τρο να βάζω το καλοκαίρι τζαυά την  
καινούργια μου φορεά, χωρίς ναχ  
τόν άπόκτυπο πως θα με κοπιόη ή  
τζιτζιφί, ή παλινούρα ή άλκαδία!

—Μα Έφ'αλία μου τίς είπανε, κοι-  
μιά φορά τα δέντρα τα κόβουνε.  
—Και σεις με κόψατε, τρούαρά με  
σας έρθη, νεκρικό να το φορέσετε!...

Κι' έκανε το φουστάνι της κομμάτι.  
ΣΩΚΡ. ΠΩΝΑΣ

Τα ντέρτια του Κιρκόρ

ΜΑΑΜΠΟΥΛ

—Αυάν! Αμάν! άντρας μου γκρινιάρης, ντε-  
φειάρες, μουρτάρες είνε!... Έλεγε άγαναχι-  
σμένη ή Τακούιτσα στο μαχαλά.

Και δεν είχε άδικο. Τα κατορθώματα του Κιρ-  
κόρ ήταν γνωστά σ' αναστή και δίστι. Καθημε-  
ρώς ζενι γμένος κι' έρωτευμένος. Ποτέ γλυκό  
σάλα δεν της έδωκε. Κι' ή καυμένη ήταν, μέχρι  
βλακε σε ύπομονετική.

—Όυλέν μαχμουρλήκι έκω, της φώναζε με σου-  
ράτι ο Κιρκόρ, όταν τον έμπνυσε λίγο πιο νωρίς.  
—Όυλέν μουσουμπτελ'ήκι έκω, της φώναζε πάλι  
με γινάτι όταν τον έμπνυσε λίγο πιο άργά.

Κι' ήταν πάντα σερί-της και τζαναμπέτη.  
—Απ' το πρωί ως το βράδυ σαν μαστίχα μασούσε  
τα «άβρανιν» και τα «ντινίλ μανινί». Έτσι πέ-  
ρασαν πολλά χρόνια, ως που μιά μέρα είνε το  
θαύμα.

Καθ'σμένος ένα πρωινό μόνος στο μπαξέ του,  
πισμαμένος και κουρασμένος άπ' τα κουβαρτα-  
λ'ήκια και τις άπιστες, σκ'έθηκε τ' άδικα πούκανε  
στη γυναίκα του και ξεφώνισε:

—Βάι, βάι, ύναίκα μου τσουρουφλισμένη, τσι-  
τιστριμένη ήκα! Παιμυή μεγάλη έκει. Σίμντι  
κατάρ-κουσούρια μου ήκανε καμπούλα.

—Αποφάσε λοιπόν άπό σήμερα κιόλας να της  
κάνη μιά έκπληξι. Πήγε σιγά-σιγά στην κουζίνα  
και τ'ό έψησε καφέ.

Σε λίγο στεκόταν κρατώντας το δίσκο μπρός  
στο κρεβάτι της.

—Τακούιτσα, καλκ κοζούμ! —Ιξείτος είνε,  
καίμακλιντικός, ταξέλητικός είνε. Πιές, γιαδρούμ,  
—Άφσε το δίσκο και τράβηξε πάλι πίσω για  
την κουζίνα.

—Η έσσην κι' τρυφερότητα αυτού του τζαναμπέτη,  
γέμισε άνησυχίες την Τακούιτσα και τρουαγμένη  
μουρούοσις:

—Νάσιλ όλνιού υπέ και άτρας μου άλλαξε,  
μάλ'αξε φυσικά μου; Τι ήπατε; Βάλας υπίλας σί-  
γυρα τούστριπε!

Κρύος ιδρώτας την έλουσε σ' αυτή τη σκέψι.  
Τρέμοντας σκαβόθηκε και πήγε στην κουζίνα. Έ-  
κει όμως ακόμα πιο πολύ μεγάλωσε ή έκπληξι της.  
—Ο Κιρκόρ είχε στρώσει τσαπέζι για να κολα-  
τίσουν.

—Ότουρ μπακαλούμ... Αυγά-μαυγά, τσουρέ-  
κια-μπουρέκια, σουτζούκια-μπουζούκια να φάε!  
της φώναξε πρόσχαρος.

Με κομ'να γόντα, ή καυμένη ή Τακούιτσα, κά-  
θησε πλάι του και χ'λιες σκέψεις περνούσαν άπ'  
το μυαλό της μ' αυτή την άπότοιη άλλαγή της.

—Εκείνος της έκανε ένα σωρό τζιλιβέδες, τζιτζι-  
νια και γεβεζελήκια. Τέτοιο πράγμα τόσα χρό-  
νια παντρεμένη δεν τ'ό θυμόταν ποτέ.

—Βάι, βάι, άντρουέ μου καφάσι του ήφουε! —  
συλλογ'όταν.

Και ίσως δεν είχε άδικο, γιατί μόλις τέλειωσε  
το πρόγευμα στήκε ο Κιρκόρ στο νεροχύτη να  
της πλύνη τα φλυτζάνια. —Έπειτα πήρε τη σκούπα  
να σκουπίση. Κι' ύστερα έπειδή ήθελε να φύγη τη  
ρώτησε:

—Μπου άκράμ ίσ'όρουν υπεραμπερ ταβέρνα  
να πάμε να σάμε, να γλεντάμε, γιαδρούμ,  
—Ιστίόρουμ! άπάντησε δειλά ή Τακούιτσα.

Αυτός ο ρεμπέτ άσκήρης, ο κουντουρ σμένος,  
ο παραλυμένος, που μέρα και νύχτα γύριζε με  
γκόμενες να την πάη στην ταβέρνα!

—Μαχαλ'ας μας φούσανε τα γκρεμιά! φώναζε  
ή Τακούιτσα.

Κι' όταν τον είδε να φεύγη, και πίσω να γυρνά,  
να της στέλνη φιλία, και να της φωνάζη:

—Υναίκα μου, τσουρέκα μου, υπεράκα μου!...

—Ο φόβος της έφτασε πια στο κατακόρυφο.

—Άντρας μου μαμπούλ είνε! μουσουμπίσε  
και σερεσεμισμένη συνέχισε:

—Τώρα που τέλει να πάη; Τραμ'άγ'ο μου-  
ράγιο, να πέση, να σκότωη μπορεί!

—Γι' αυτό χωρίς να χάση καιρό φώναζε κρυφά  
τη γυναίκοιόνά, τους έδωσε σκόνι της μπου-  
γάδας να τον δέσουν, κι' έστειλε το Στόκλη να  
φάη ένα γιαούδι, να τον πάμε στο φρεσκομείο!

Δεμένος νερό ο δύστυχος ο Κιρκόρ έπνυσε  
βοήθεια:

—Ντινίλ ήμανινί, γιατί ύναίκα μου-τσου-  
ρέκα μου, υπερίπεκα μου είπα, μαμπούλ βγάλανε  
εύένα! Φτού άλ'άγ υπελανίβερνα νί! —Ιζουλάθηκε  
ο κόσμος!...

Σ. Ρ.

## Οι ιδιοτροπίες του Πελοπιάδα

Τό φλυτζάνι

Τι, κάνετε εκεί, κυρία μου; Μάλιστα,  
έσας το λέω. Που δεν πρόφτασα να  
π'ώ τον καφέ μου και μου άρπαξε  
το φλυτζάνι, το γυρίσει στο πιατάκι  
και το σπκώσε και το κυττάς με ευ-  
δρίθεια και περιέργεια. Τι συμβαίνει,  
παρακαλώ; Πως; Μου κυττάς τον κα-  
φέ; Απλάδη την τύχη μου!... Αί τί  
να σου πω κυρά μου, τώρα...

—Εν πρώτοις με ποιο δικαίωμα; Μά-  
λιστα. Με ποιο δι-  
καίωμα τολμάς να  
πληροφορηθής τα  
μυστικά της ζωής  
μου, αν ύποθεθ' ότι  
δηλαδή ότι αυτά  
τα άποπροσμένα  
υπολείποντα του  
καφέ μαρτυρούν  
τον ιδιωτικό μου  
βίο, το παρελθόν  
το παρόν και το  
μέλλον μου. Πως;  
Με το θάρρος της  
φιλίας; Και ποιος  
σου τώδωσε αυτό  
το θάρρος, κυρά  
μου; Και ποιος σε  
νέλασε και σου είπε ότι ύπάρχει κα-  
νένα ίχνος φιλίας μεταξύ μας κι' ένώ  
δεν το ύποπτεύομαι; Τέλος πάντων,  
—Ας το καταπιούμε κι' άς πάμε παρα-  
κάτω.

Τι γίνεται τώρα; Για πές μου να γε-  
λάσουμε. Μωρέ τι μου λέει! —Ότε λεί-  
πόν, έκω να κάνω ταξίδι, αλλά είνε  
έμποδιόμ'ό! Και πού το λέει το ταξί-  
δι; Α!... Μπ'α; —Ότε αυτή ή άνοιχτή  
γρομιά σημαίνει ταξίδι! Τι μου λέει!  
Κι' αυτό το μυσρό σημάδι στη μέση ση-  
μαίνει έμποδιό!... Απλάδη θα το κάνω  
το ταξίδι! ή δεν θα το κάνω; Δεν έ-  
ρεσι! —Αμ τί έρεσις τότε, τρούαρά να  
σουρήθ; —Α!... Θα σονάνησω κι' ένα  
γνωστό μου πρόσωπο. Σπουδαία άποκα-  
λύψις αυτή. —Αμ κάνω και τίποτ' άλλο  
άπό το να συναντώ γνωστά πρόσωπα;  
Περίμενα να μου τ'ό π'ε δηλαδή; Για  
πάμε παρακάτω, Μπ'α; —Ότε έκω και  
μιά στενοχώρια! Για φαντάσου!... Κα-  
λά που μου το είπες και δεν τόδερα!  
Σάμπως να μου λείψανε οι στενοχώριες  
κι' έπρεπε να τις πληροφορηθ'ό από το  
φλυτζάνι. Δεν μου λέει. Μήπως λέει  
και κάτι άλλο; Λέω, μήπως λέει πως  
δεν θα ξαναπατήσω στο σημάδι σου.  
Πως έκω και μιά μαγγούρα που την έ-  
χω κρεμάσει, δισταχώς στη νικρονα-  
ρόμπα και με την όποια άνοιχ'ω τα ή-  
λθιο κεφάλια για να το σονιμορώσω;  
Δεν το λέει; Και όμως, έπρεπε να το  
π'ε. Και για να μην τ'ό λ'ε ο καφές θα  
π'ε πως αυτή ή ύπόθεσις είνε σαλ'α-  
μάρ. Κι' έπρεπε να δείχνη και κάτι  
άλλο. —Έπρεπε να δείχνη έμποδιόμ'ό  
σπίτι. Πως; Ποιό είνε το έμποδιόμ'ό  
σπίτι; Το σημάδι σου κυρά μου!... Το  
σημάδι σου στο όποιον παρεούρηθ'ό  
νοήτως και στο όποιον δεν πρόκειται να  
νοηοπαθώ. —Ας το κάτω να μην τ'ό  
μωρή! —Ας το κάτω να μην τ'ό άπαξώ  
και το πετάξω από το παράθυρο. Για  
ήλθιο με πήρες και θές να με δουλέ-  
ψες; Πως; Τι τρόπος είν' αυτός; Τρό-  
πος είνε!... Κι' έχε χάρη που λαμβάνω  
ύπ' όψι μου ότι βρίσκεισαι σε ξένο σπίτι  
και δεν σου δείχνω τον άληθινό μου  
τρόπο του φέρεσθαι. Παλκοκαρετζού.

ΠΕΛΟΠΙΑΔΑ

\*\*\*

—Ο διευθυντής: Τοποθέτησε  
αυτό το σημάδιμα στο γραφείο του κι.  
Κώστα ώστε να προκαλέση άπεσθί-  
ση την προσοχή του; Δεν ύπάρκει φό-  
βος να παραπείση;

—Τό παιδί το ν'αφ'έλου; Μά-  
λιστα, κυρία διευθύντ'α. Τό άφ'έλο  
πάνω στην κορέκλα του, και τ'ό πέ-  
ρασα και μιά καρφίλα από κάτω πρός  
τα επάνω ώστε μόλις κάποιος άνθρω-  
πώ και θ' αντίληφθ'ό το σημάδιμα!









## Περιπετειώδες διήγημα

Κάνοντας μια απευθυνμένη προσπάθεια, ο άνθρωπος με το κίτρινο λινό ρούχο και την αποικιακή κάσα κατόρθωσε να σηκωθεί. Άλλα τα πόδια του λυγίσαν και ξανάπεσε κοντά στο σκύλο, πάνω στην άμμο της έρημου, όπου βρισκότουσαν κι οι δυο απ' το πρωί.

— Φτωχέ μου, αγαπήμενός μου Νικ... μουμύρισε. Τελείωσε... Λίγες ώρες ακόμη, και θα κλεισώμε κι οι δυο τα μάτια μας, σ' αυτή τη φοβερή έρημο... Κι' από δω... δηλαδή απ' το χειρότερο θάνατο... τον πιο μαρτυρικό...

Ο σκύλος άγκυραχούσε, με την αγωνία ζωγραφισμένη στα μάτια του. Η γλώσσα του κρεμόταν έξω, στεγνωμένη. Τα πλευρά του ανεβοκατέβαιναν, με το ρυθμό της αναπνοής του. Κι' άφινε πότε - πότε ένα βογγητό...

Ακούγοντας τα λόγια του αφεντικού του, κούνησε την ουρά του, με μεγάλο κόπο... Ολόγυρα τους, ο ήλιος έλαμπε έκτυφλωτικά. Ο αέρας έκαιγε. Ψηλά, πολύ ψηλά, φτερουγίζε ένας γύπας. Κάποια στιγμή, κατέβηκε πιο χαμηλά, βλέποντας όμως τον άνθρωπο να κινείται, ξεναγέθηκε στα ύψη.

— Φτωχέ Νικ!... Σ' έφερα μαζί μου, γιατί μια άλλη φορά σε βασάνισαν οι θάγενοις κατά την άπουσή μου... Έπειτα ήξερα πως δεν φοδούσαν τη ζέση... Φανταζόμουν ότι θα διασχίσαμε, όπως τόσοι άλλοι, αυτή τη γλώσσα της έρημου σε 36 ώρες, με την πυξίδα.

Είχα επισημάνει τα μέρη όπου υπήρχε νερό... Δεν φταίω εγώ αν παραπλανηθήκαμε, πστέ μου σκύλε... Ο ήλιος χάλασε την πυξίδα. Δύο σημεία, που τα υπολόγιζα με νερό, τα βρήκα κατ'έξοχο. Η προμήθεια η δική μας σε νερό σώθηκε. Από χθες, δεν μας έμεινε ούτε σταλά. Θα ψοφήσουμε!... Άχ, νερό! Λίγο νερό!... Δεν κοιμάς πια τα μάτια σου... Τα όργανα οργατάνε ψηλά στον ουρανό. Τώρα έμειναν τρείς γυπες. Το πρωί ήταν ένα υπολούκι ολόκληρο... Γαυγίσεις, σάλεψες την ούρα σου. Δεν το περίμεναν... Τους χτύπησε το πρώτο πτώση, αλλά δεν έπεσε κανένας... Θα τους πίνανε το αίμα, ν' ανακουφιστούμε...

«Φλυαρώ, χωρίς να το θέλω... Είπ' ο πυρετός... Νοιώθω πως αρχίζει να με κυριεύει μια παράξενη υπνηλία... Παράξενη... θύχι!... Για να μου δείξεις πώς με καταλαβαίνεις, άφισες αυτό το μικρό ρόγχο, η γιατί υποφέρετε... Έρεε πως ούτε συ ούτε εγώ θα γλυτώσουμε... Άν είχαμε λίγο νερό! Θα σου δινά το μεσίδιό σου, καλέ μου αδελφέ!... Και να συλλογίζεσαι κανείς ότι οι συντροφοί μας ψάχνουν να μας βρουν!... Πού να μας βρουν όμως, έτσι όπως είμαστε χαμένοι μ'σα στην έρημο; Μόνο ατήν τύχη... Ά, νερό!... νερό!...»

«Υστερ' από χρόνια, κά-ποιο παραπλανημένο καράβανι, περνώντας από δω, θα διακρίνη τα κόκκαλά

μας... Ίσως ούτε κι' αυτά... Ο πρώτος σιμούν που θα φύση, θα μας θάψη μέσα στην άμμο... Άχ, να βλέπαμε άσφανα μια σειρά καμύλες, φορτωμένες με άσκια!...

Κύτταξε προς όλα τα σημεία του ορίζοντος, αλλά δεν διέκρινε πουθενά τίποτε άλλο απ' την ατέλειωτη, την έσφαλτική μονοτονία της πυρρμένης έρημου...

Ένας γύπας πλησίασε. Ο άνθρωπος έπιασε το πιστόλι του. Η κίνηση αυτή απομάκρυνε το όρνιο.

— Ένα φυσίγγιο μου μένει, Τ' άλλα πέντε τα τράβηξα... Αυτό, το στερνό, το φυλάω για τέν εαυτό μου. Κι' όμως ή θεσπεία μ' έμποδίζει... Άλλά δεν μπορώ να υποφέρω το μαρτύριο, πιο πολύ! Η δίψα με βασανίζει... Καλλίτερα να τελειώσω... Θάνατο ή χαριστική βολή... Έσύ όμως, φτωχέ μου ζωώ, που υποσπασαί το ίδιο βασανιστήριο, τι έρα γίνεσαι τότε!... Θα σ' άφισα να πεθάνεις από δίψα! Μου έσπασε δυο φορές τη ζωή έξοθεντος σε κ'όνοιο τη δική σου... Ω, Θεέ μου! Νοιώθω σαν να με καίει ένα πυρρμένο σίδερο μέσα στο λαιμό μου... Βοήθεια!... Βοήθεια!... Ά, δεν μπορώ πια, Άντιο, αγαπημένε μου σκύλε!

Σήκωσε το πιστόλι προς το μέτωπό του, αλλά το ανακατέβασε.

— Όχι, όχι, πιστέ μου Νικ! πρόσθεσε. Θα φιλάω για τόν έαυτό μου το φοβερό θάνατο. Σου χρωστώ μια σφαίρα, από εύπλαχμία. Μοιραϊκό μου φίλε στον κόσμο... Θα σε σκοτώσω, εγώ που τόσο σ' αγαπώ!... Κλαίω και τα δακρύα μου καίει. Θυμάσαι που σε με γάλαζα με υπ'υπερόν... έκει κάτω, στο Παρίσι, όταν ήσουν μικρός σαν τη γροθιά μου;... Και να που τώρα έτοιμάζομαι... Νικ άκουσέ με, πστέ μου... Το κά-νυ για να σε γλυτώσω απ' το μαρτύριο... Με καταλαβαίνεις, μικρέ μου...

Ακούμπησε την κάννη σ' αυτή του ζωού και τράβηξε τη σκανδάλη. Ο πυροβολισμός τρούμασε τα δονα που φτερουγίζαν χαμηλά...

— Έπειτα από πέντε λεπτά, ο άνθρωπος συνήλθε. Τον έτραβαν, του έχυαν νερό στο στόμα... Άνοιξε τα μάτια του κι' αναγνώρισε τους συντροφους του. Τον βοήθησαν να σηκωθεί. Το βλέμμα του έπεσε στο πτώμα του σκύλου.

— Ο καυμένος ο Νικ!... μουμύρισε. Τον σκότωσα με το τελευταίο μου φυσίγγιο... Είπε τεμερό να σκοτώσω το ζωώ που μούσωσε δυο φορές τη ζωή...

— Πες, καλλίτερα τρείς φορές! του άπάντησαν. Γιατί, ακούγοντας αυτό, τον πυροβολισμό, υπερέσπε να σε γλυτώσωμε. Περνούσαμε πίσω από μια γειτονική σε-ρά άμμοβόλως. Χωρίς τη πιστολιά, αν μ' έβρισκόμα-σε έτσι, κοντά θα ήσαν ά-θανάτο, ιά σε ά... αλφύωμε...

ZOZEFO - PENQ

## ΜΕ ΛΙΓΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

Περίεργα απ' όλο τόν κόσμο

Κατά τη στατιστική, μια φορά κάθε 100 ημέρες γεννιούνται τετράδυμα σε κάποιο μέρος τών Ηνωμ. Πολιτειών.

— Όταν ο Κινέζος στρατηγός Φένγκ - Γου - Σάνγκ έγινε Χριστιανός, βάφτισε 10 χιλιάδες στρατιώτες του μονομίας, χρησιμοποιώντας... ένα πυροσβεστικό σωλήνα!

— Οι γάτες μπορούν κάποτε να υπνωτίσουν ανθρώπους! Υπάρχει πράγματι στην Αμερική μια περική γάτα, που έχει υπνωτίσει ως τώρα 300 άτομα.

— Οι μέλισσες είναι πραγματικά άκουραστές. Κάνουν 80.000 πτήσεις απ' την κυψέλη τους σ' ένα εκατομμύριο λουλούδια, για να συγκεντρώσουν 2 κιλά νέκταρ, απ' το οποίο παράγεται μισό κιλό μέλι.

— Τα τριαντάφυλλα που κβόνονται το άπόγευμα, διατηρούνται 10 ώρες παραπάνω από κείνα που κβόνονται το πρωί.

— Απ' τόν «Ιλιενίτη», ένα δουκτό πτώ μαύρο απ' το κάρβουνο, παράγεται το «διοξείδιο του τιτανίου» ή πιο άσπρη ουσία που υπάγεται στον κέσμο.

— Κάποιος Τζέιμς Ντέξ, στην Ού-άσινγκτον, τρισευχόμενος γιατί ή άγνομηνη του τού είχε πη έπιτέλους το ναί, έκομε ένα τσίνο πηήμα απ' τη γασά του, ώστε ξαναεφτόντας έσπασε τόν ένα πόδι του!

— Οι τοπικές άσχές της μικρής πό-λεως Χαμπτηντ, στην πολιτεία της Ν. Υόρκης, έπέβαλαν νάχνον, μετά τη δύση του ήλιου, μπροστ νά και πσινό φανά-ρο και τα άλογα, όπως τα α'οκιν'τα!

— Ο ναύτης Μέλτον Μπέλ, στη Φι-λαδέλφεια, παρο-σάθηκε στην άστυνομία, και κατηγορήθηκε ότι μιά γυναίκα του έπιτέθη σ' έναν έρημικό δρόμο... και τόν έκακοποίησε!

— Σ' ένα κινηματογράφο τού Οκλαντ (Νέα Ζηλανδία), ένας άγνωστος έκλεψε 45 δολάρια, που είχε κρύψει μ'σα στο παπούτσι του κάτω σ' Άλνεν Νόουμαν, για το φόβο τών λαποδυτών!

— Στο Πόστ-Τσέστερ της Αμερι-κής, ο πρώην άλξέ-πρωτιστής Τ. Τά-μας έπεσε με τις πιτζάμες του απ' το παράθυρο τού τρίτου πατώματος τού σπιτιού του, χωρίς να πάθι τίποτε. Η δύναμη της συνήθειας...

— Ένα πρότυπο χασάπικο ιδρύθηκε στην Πέμπη Όδη τής Ν. Υόρκης, Ό-λο, οι υπάλληλοί του έχουν δίπλωμα κτηνιατρικής κι' είναι ειδεικεμένοι στην ανατομία.

— Ένας δυνατός φόβος έγινε αίτια να χάσει ένας νεαρός ναυτικός, ηλικίας 19 ετών, όλες τις τριχές του κομμώ-του, μέσα σε 2 ημέρες. Η περίπτωση αυτή λοιπόν δείχνει ότι, με το φόβο, δεν σηκώνονται μόνον οι τριχές, άλλά... μπορούν να πέσουν κι' όλες!

— Το πλυσίμο με σαπούνι προκαλεί έλαφρο μόνον έρεθισμό τών ιστών μιας πληγής όχι μελυσμένης. Όταν όμως υπάρχουν σταφυλόκοκκοι — όπως συμβαίνει συνήθως — το σαπούνι αυξάνει τη μόλυνση. Έρεθιστικότερο απ' τα άλλα είναι το πσσίνο σαπούνι.

— Ένα έκχύλισμα από λεπτά έντερα χοίρου που περι-χει συμπυκνωμένη «έν-τερογαστρίνη», άπεδείχθη ότι θεραπεύει τα έλκη του στομάχου. Στά πειράματα που έχουν γίνει ως τώρα, ή άραρστέια δεν παρούσ'σε υποτροπή επί 3 χρό-νια.

— Μιά κρέμα από ζελατίνη, γλυκε-ρίνη και χλωροφύλλη (την πράσινη χρο-στική ουσία των φυτών) προστατεύει το δέρμα απ' τη βλαβερή άκτινοβολία του ήλιου, που μπορεί να προκαλέσει άκό-νη και καρκίνο τού δέρματος.

— Η ούλιξη, ή τόσο έπιμονή και έ-πώδυνη αυτή άρρώστια τού στομάχου, θεραπεύεται τώρα άποτελεσματικά σε μ'α βδομάδα με τη χορήγηση 50 χιλιο-στογράμμων «κισσίνης» (Βιταμίνης) τσέρι φέρει την ήμερα



## Το σφάλμα μιας μητέρας

Η ήλιος είχε γείρει κατακόκκινος πίσω από τα μακρινά βουνά, σκορπίζοντας άφθονα τα χρυσάφια του.

Η Λίνα άνοιγόκλεισε τα μάτια της, κύτταξε έξω από το παράθυρο, και σηκώθηκε από το ντιβάνι που καθόταν κι' έπιδιώρθηκε μια φουστί-στα της. Το ήλιο άσπαιε πάντα τη μελαγχολούσε. Έκείνο τ' άπόγευμα, όμως, ένοιωσε άκόμα πιο βαρεία την ψυχή της γιατί είχε πέσει άποτρία με μελαγχολία έπειτα από βασανι-στικές σκέψεις που ξεπήδησαν στο μυαλό της.

Τράβηξε την κουρτίνα για να ά-σσοκεπάση το παράθυρο κι' ένας ά-σσοτενναγμός άνακουφίσωσε ξέσφυγε από τα στήθη της.

Ένα χρόνο, τώρα, είχε να δη το λατρευτό παιδί της, το μικρό της τ' Γιωργάκη, έπειτα από την τραγική άνοχησία που έκανε να έγκαταλείψη τόν άντρα της. Και για ποιά σκοπό; Για τ'ό τίποτα.

Γιατί την παρέσυραν τα λόγια έ-νός πλούσιου νεαρού. Κι' έουγε μαζί του νομίζοντας ότι θα βρη την άπο-λύτρωση, την ευτυχία και την πολυ-τέλεια μακριά από τόν άντρα της που ήταν ένας άπλος δημόσιος ύ-πάλληλος.

Μά, γελάστηκε στους ύπολογι-σμούς της, γελάστηκε στα όνειρά της. Κι' έτσι έπειτα από λίγους μή-νες έμεινε μόνη, σ' ένα δωμάτιο μιας μακρινής συνοικίας, με λίγα χρημά-τα και την ψυχή γεμάτη από άπελ-πισία.

Τι να κάνη, όμως; Πώς να ξα-ναγυρίση στο σπίτι της;

Ο άντρας της είχε άδιαφορήσει για την τύχη της, και δεν την άνα-ζήτησε καθόλου. Κι' έτσι περνούσαν οι μήνες... Τα δάκρυα πλημμύρι-ζαν κάθε βράδυ τα μάτια της και οι στενωχώριες πείζαν την ψυχή της. Κι' όταν τέλειωσαν και τα λίγα χρη-μάτα που είχε, άρχισε να παίρνει δουλειά στην κάμαρά της για να βιάζη το νοίκι και το φαί της.

Το σκοτάδι είχε πλημμυρίσει το δωμάτιο. Η Λίνα άναψε τ' φώς, και άσπαιε να συνεχίση τη δουλειά της, να κοιμηθή και ή πορτα της και ή νοικοκυρά της άνοιξε κι' έμπασε ε-τό κοντά της και της ζήτη ά να του μι-λήση για τόν μπαμπάκι της που έου-γε για τόν ουρανό.

Τότε τα δάκρυα τού πόνου πλημ-μυρίζουν τα μάτια της Λίνας και σφιγγοντας δυνατά τ' παιδί της στην άγκαλιά της τού ψιθυρίζει:

— Ο μπαμπάς σου, χαϊσό μου, ήταν ο πιο καλός άνθρωπος τού κόσμου. Όταν μεγαλώσει να γίνης κι' εσύ καλός σαν κι' αυτόν, και ν' αγαπάς την πονεμένη μανούλα σου που σε λατρεύει, τότε θα χαλάσεις το σπίτι σου!

Ένα άναφυλλητό φύσκωσε στο στήθος της Λίνας που δεν τολμούσε να μιλήση, να ρωτήσει τίποτα πα-ραπάνω.

Η κυρά Μαριγώ συνέχισε:

— Κι' έχουμε και χειρότερα... Η Λίνα σταμάτησε τα κλάματα και κύτταξε τρομαγμένη τη γορά.

— Ναί... ο άντρας σου δεν έινε στα καλά ταί, ο γιατρός τόν άπέλ-πισε και μ' έστειλε εδώ... μούδω-σε αυτό το γράμμα.

Η Λίνα άρπαξε το σημείωμα ά-πό τα χέρια της γοράς, τ' άνοιξε και διάβασε:

«Λίνα, έλα τ'ό γρηγο-ρότερο σπίτι».

Δεν περίμενε περισσότερο ή Λί-να. Ήταν ή πρώτη φορά που την καλούσε ο άντρας της έπειτα από ένα χρόνο. Φόρεσε ένα φουστάνι και τραβώντας τη γορά από τ'ό χέρι μπήκαν σ' ένα ταξί και βρέθηκαν σε λίγο σπίτι της.

Έτρεξε στην κάμαρά της και βρη-κε τόν άντρα της με σκυμένο τ'ό κε-φάλι, με μισόκλειστα τα μάτια να την περιμένη.

Γονάτισε μπρός στο κρεβάτι και άρχισε να κλαίη. Έκείνος, της έπια-σε τ'ό χέρι και με σιγαλή φωνή μου-μούρισε:

— Λίνα... εγώ θα φύγω, τώρα... Ο γιατρός είχε την είδικριναία να μού πη πως θα πεθάνω. Λοιπόν, ά-κουσε αυτά που θα σου πω: Φάνη-κες άκαρδη και άπονη μητέρα. Λίνα. Μά τώρα, που τ'ό μικρό μας μένει έρημο κι' άπροστάτευτο, έχω την άπείτηση να φανής άληθινή και στωική μητέρα, και να ξαναπαρής τ'ή θέσι σου κοντά του. Σκέψου ότι είνε σπλάχνο σου, κι' όσο άν έχης πάρει τόν κακό δρόμο, κάτι στην καρδιά σου θα πρέπη να σου μιλή-γι' αυτό.

Σώπασε για λίγο κι' έπειτα συν-έχισε:

— Ο Γιωργάκης μας είνε άρω-στος από τόν καυμό του που τόν έγκατέλειψες. Μά όταν γυρίσης κον-τά του, είμαι βέβαιος πως θα γίνη καλός. Κι' εγώ... από ψηλά θα σ' εύλογώ, μ' όλο τ'ό κακό που μού έκανε, Λίνα...

— Συγγνώμη με, μουμύρισε ή Λίνα μέσα στους λυγμούς της.

Ξαφνικά ένοιωσε τ'ό χέρι τού ν' άγγιξη τα μαλλιά της. Τη χαϊδεύε άπαλά. Κι' άσφανα πάλι τ'ό χέρι α-υτό βάουσε και πάγωσε.

Τρομαγμένη ή Λίνα, άνασκησά-θη, αντίκρυσε τόν άντρα της και κα-τάλαβε: Τ'ό χέρι τού που τόσο στο-ργικά τη χαϊδεύε κρεμόταν τώρα σαν παράλυτο.

Ο άντρας της είχε πεθάνει!...

Ο Γιωργάκης, τ'ό μαρμένο από λουλούδι, τ'ό άμοιρό όρφανό, τ'ό θύμα μ'α άνοχησίας, ξαναβρήκε τώρα μέ-σα στή ζέση άγκαλιά της μετανοι-ωμένης μανούλας του, την ύγεια, τη γασά, τ'ό γέλιο του.

Μόνο κοντά στο ήλιο άσπαιε, δ-ταν βλέπη τη μπερούλα τού με-λαγχολική, άναστενάει κι' αυτό κοντά της και της ζητά ά να του μι-λήση για τόν μπαμπάκι της που έου-γε για τόν ουρανό.

Τότε τα δάκρυα τού πόνου πλημ-μυρίζουν τα μάτια της Λίνας και σφιγγοντας δυνατά τ' παιδί της στην άγκαλιά της τού ψιθυρίζει:

— Ο μπαμπάς σου, χαϊσό μου, ήταν ο πιο καλός άνθρωπος τού κόσμου. Όταν μεγαλώσει να γίνης κι' εσύ καλός σαν κι' αυτόν, και ν' αγαπάς την πονεμένη μανούλα σου που σε λατρεύει,

## ΠΡΟΦΗΤΙΚΑ ΟΝΕΙΡΑ

Χαρακτηριστικά γεγονότα

Τα μυστήρια που παρουσιάζει ο κόσμος τών ό-νειρων, έγιναν αίτια να διατυπωθούν άφορες πε-ρίεργες θεωρίες για την εξήγησή τους. Μία άπ' αυτές π. χ. υποστηρίζει ότι ζούμε δυο ζωές, τη μιά ζυπνητοί και την άλλη στα όνειρά μας. Ποιά άπ' τις δυο είνε ή π'ρα γ'μα τ'ικ ή; Το έρώτημα αυτό είνε μάλλον φιλοσοφικής φύσεως. Άς τ'ό άφίσουμε λοιπόν κατά μέρος κι' άς περιορίσουμε ν' αναφέ-ρουμε μερικές περιεργότατες περιπτώσεις όνειρων. Τίς άφηγείται ο δόκτωρ Ρίν, καθηγητής της «πα-ραψυχολογίας» στο άμερικανικό πανεπιστήμιο Ντιούκ.

Μία νύχτα, κάποιος γείτονας ζύπνησε την οί-κογένεια τού δόκτωρα Ρίν και παρακάλεσε να τ'ό δανείσουν ένα άλογο κι' ένα άμάξι. Γιατί ή γυ-ναίκα του είχε όνειρευθή ότι ο πατέρας της — που έμεινε σ' ένα γειτονικό χωριό — είχε γυρίσει στο σπίτι του, είχε ξεζέψει τ' άλογά του, είχε άνεθή στον άχυράνα κι' είχε άυτοκτονήσει με πιστόλι. Τ'ό όπλο είχε πέσει δίπλα του, πάνω στο άχυρο.

Η οικογένεια τού καθηγητό συνάδευσε τ'ό γεί-τονα στή νυκτερινή εκείνη διαδρομή με τ' άμάξι. Όταν έφτασαν στο σπίτι τού πεθερού τού, βρήκαν πράγματι τ' άλογά του ξεζευγμένα και τόν ίδιο νεκρό στον άχυράνα, στή θέσι άκριβώς που είχε ό-νειρευθή ή κόρη του, με τ'ό πιστόλι κοντά του. Τ'ό όνειρο της γυναίκας ήταν πιστή, φωτογραφική άνα-παράστασις της σκηνης της άυτοκτονίας.

Κάποιος Λούις Ζούνκο, βοήθος ένος κλειδαρά τής Ν. Υόρκης, όνειρεύθηκε κάποτε ότι βοηθούσε τόν άφεντικό του ν' άνοιξη ένα παλιό χρηματοκιώ-τιο με φλόγα όδυνόνον κι' ότι ξαφνικά έσπασε τ'ό χρηματοκιώτιο αυτό.

Τάν άλλη μέρα, βοήθησε πραγματικά στο άνοι-γμα ένος παλιού χρηματοκιωτίου, κλειδωμένου άπό 30 χρόνια, στα ύπογεια τού Πανεπιστημίου Κο-λούμπια. Έξαφνα θυμήθηκε τ'ό όνειρό του και έ-ξορκισε τόν άφεντικό του να μη μεταχειρισθή φλό-γα όδυνόνον. Έκείνος δέχθηκε, μολονότι θα διακε-λευόταν έτσι πολύ ή έργασία του. Όταν λοιπόν άνοιξε έπιτέλους τ'ό χρηματοκιώτιο, βρήκε μέσα μερικά χαρτιά δίχως άξία και 5000 φ'υ σ'ι γ'υ-γ'ια δ'υ'να μ'ι'τ'ι δ'ο'ς! Τ'ό όνειρο τού Ζούν-κο είχε σώσει τούς δυο άντρες από τραγικό θάνατο.

Τ'ό καλοκαίρι τού 1940, στή Φλόριντα, ο ρε-πόρτερ Τ'όμ Βέτζελ κι' ένας φίλος του ταξίδευαν κάποιον βράδυ μ' ένα άυτοκίνητο, που είχε κι' άλ-λοια τρείς έπιβάτες, ένα κύριο και δυο μικρά παι-διά. Ο δημοσιογράφος, κοροασμένος, άποκοιμήθη-κε κι' όνειρευθήκε ότι ένα άυτοκίνητο γκρεμιζόταν έξω απ' τ'ό δρόμο κι' έπαιρνε φωτιά, κι' ότι οι έπι-βάτες καϊγόντουσαν ζωντανοί. Άμέσως κατόπι ή ρε-πόρτερ ζύπνησε. Λίγο μακρύτερα, αυτός κι' ο φίλος του κατέβηκαν απ' τ'ό άυτοκίνητο, τ'ό όποιο συνέχισε τ'ό δρόμο του. Τ'ό άλλο πρωί, ο Βέτζελ διά-βασε στις έφημερίδες ότι τ'ό τραγικό δυστύχημα που είχε όνειρευθή, συνέβη πραγματικά στο άυτο-κίνητο εκείνο, ένα μίλλι πιο πέρα απ' τ'ό σημείο όπου κατέβηκε με τ'ό φίλο του.

Η μίς Ρούμπυ Κάρολ, δασκάλα σε μιά μικρή άμερικανική πόλι τού Κεντούκι, όνειρευθήκε μιά νύχτα ότι είχε γνωρίσει κάποιον Χέρσελ Χιους, δα-σκαλο σε μιά πόλι τού Άρκάνας, ότι είχαν κουβε-ντίσει για τ'ό έπάγγελμα τους κι' ότι πριν χωρί-σθουν είχαν άνταλλάξει τις διευθύνσεις τους. Μόλις ζύπνησε, ή μίς Κάρολ έγραψε στή διεύθυνση τού Χιους. Πριν φτάση ή άπάντησις, έλαβε ένα γράμμα τού Χιους, ο όποιος είχε ίδη τ'ό ίδιο άκριβώς όνει-ρο, με κάθε λεπτομέρεια, και της έγραψε σχετικώς!

Πρέπει να σημειώη ότι οι δυο αυτοί συνάδε-φοι ήταν τελείως άγνωστοί μεταξύ τους. Τ'ό όνειρο όμως έγινε ή αίτια να γνωρισθούν, ν' άρχίσουν ένα ειδύλλιο κι' έπιτέλους να παντρευτούν.

\*\*\*

Τα λαθροκίβια βώδια

Στα σύνορα Γερμανίας και Έλβετίας, κοντά στο Τάουνκεν, μερικοί Γερμανοί λαθρέμποροι έπιχείρη-σαν να περάσουν μιά νύχτα από έλβετικό έδαφος τρία μεγάλα και παχιά βώδια! Στην άρχή, δεν βρη-καν δυσκολία, γιατί δεν υπάχοναν αρματοπλέγια-τα στα γεωμετροελαστικά σύνορα. Όταν όμως τα γερμανικά βώδια βρέθηκαν στο έλβετικό έδαφος, θέλει από χαρά θέλει από σπινθήρη, άρχισαν να μουγκρίζουν! Ξύπνησαν τότε οι φρουροί των συνό-ρων, κι' οι λαθρέμποροι άναγκάσθηκαν να τ'ό βάλουν στα πόδια. Τα βώδια έμειναν στην Έλβετία, υπό προσωρινή κατάσχεση ως ότου τ'ό ζήτηση ή έδι-οκρίσις τους — πράγμα που δεν θα γίνη, βεβαίως ποτέ...

MIPANTA





## ΠΑΜΕΛΑ

Όταν οι πάγοι άρχισαν να λιώνουν στη θάλασσα, οι πειρώες της φυλής των Άμπου ήταν έτοιμες να ανοίχουν στο πέλαγος. Οι νεαροί πολεμιστές θάφηναν για το φάρμακο. Είχε έρθει η άνοιξη, ύστερ' απ' τον άγριο χειμώνα. Οι άντρες άποχαιρευόσαν τις γυναίκες τους και τα παιδιά τους, γιατί καμιά φορά μερικοί δεν γύριζαν κι' ο τάφος τους ήταν ο Βυθός. Ο «σαμάν», ο μάγος ιερέας, εύλογησε τους φαρμακούς κι' επικαλέστηκε τη θεά που δεν είχε όνομα και που το παλάτι της βρισκεται κάτω απ' τα κύματα, για να φανη εύνοική στους νέους που θα ταξίδευαν.

Όταν οι πειρώες χάθηκαν στον ορίζοντα, ο «σαμάν» άπομεινε σκεπτικός. Κι' αυτός ένοιωσε την άνοιξη στην καρδιά του και μπρός στα μάτια του έρχόταν η εξάισια εικόνα της Παμέλας, της κόρης του Ούγκκαλάκ.

Η Παμέλα όμως δεν ήταν εύκολη. Το μελαχροινό γυμνό δέρμα της ξεχώριζε με τη λάμψη του απ' το τομάρι της άρκουδας που την σκέπαζε. Τα δόντια της ήταν κάστανα σαν μαργαριτάρια. Είχε δυο μικρά μαύρα μάτια, λαμπερά σαν άστέρια κι' ένα χαριτωμένο στόμα με κόκκινα χείλη. Ένα μικρό έπιχρυστο δαχτυλίδι στόλιζε τη μύτη της. Τα μαλλιά της έλαμπαν κατάμαυρα γιατί τα άλειφε με το λάδι των φαριών. Τα γυναικά μπράτσα της και τα πόδια της ήταν ζωγραφισμένα με σχέδια που παρίσταναν δράκους, ζώα και πουλιά. Όπως κάθε κοπέλλα της φυλής, περίμενε κι' αυτή τον έκλεκτο που θα διάλεγε... που τον είχε διαλέξει κι' άλλος. Μα ο μάγος ιερέας, ο σαμάν, την ποθύσε...

Τράβηξε σε λίγο για την καλύβα του Ούγκκαλάκ. Η Παμέλα, που ήταν μισόγυμνη κι' έπλεκε ένα καλάθι, έριξε πάνω της το δέρμα της άρκουδας μόλις τον είδε.

— Αφσέ με να θαυμάσω την ομορφιά σου Παμέλα, της είπε.

— Κανένας μας δεν είν'...

## PERMANANT

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ  
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ  
Ίδου το μυστικό μας

M. Λαμπρόπουλος

Αν Κωνσταντίνου 12  
Τηλ 53 100

Σημ: Αι προσκομίζουσας το παρόν άποκομια λαμβάνουν δωρεάν κάτι.

άρρωστος, σαμάν, του άπάντησε κάνοντας πώς δεν καταλάβαινε, και δεν βέλω να συμβουλευθώ τα πνεύματα.

— Λοιπόν εγώ είμαι μονάχα ικανός να θεραπεύω τους άρρώστους και να προφητεύω; Άλλοι μόνον! — εγώ είμαι άρρωστος, Παμέλα, γιατί σ' αγαπώ!

Η νέα χαμογέλασε γλυκά και είπε:

— Δεν ξέρεις λοιπόν πώς αγαπώ τον Γιακόντα και πώς όταν γυρίζει από το πέλαγος, θα φέρη στον πατέρα μου τα δώρα για να μ' αγοράση;

— Ποιος ξέρει αν ο Γιακόντα θα γυρίσει; Άλλωστε τι σημασία έχουν τα δώρα που θα δώση στον πατέρα σου; Μήπως θα γίνης πιο πλούσια; Εγώ θα σου χαρίσω πολύτιμα πετράδια, ένα δέρμα κάστορας, πολύχρωμα χτένια κι' ένα αληθινό μαργαριτάρι.

Η Παμέλα κούνησε το κεφάλι της και τον ρώτησε:

— Γιατί πριν νάρθης έδωδ δεν συμβουλευθήκες τα πνεύματα; Αυτά θα σου λέγαν να μην έρθης στην καλύβα μου.

Τότε ο σαμάν σηκώθηκε και είπε με όρη:

— Τα συμβουλευτήκα και μου άπάντησαν. Είχα έλπίσει να σε πείσω και ν' άπομακρύνω από σένα τον κίνδυνο που κρέμεται πάνω απ' το κεφάλι σου. Αγάπησέ με, άνόητη, τώρα που είνε ακόμα καιρός. Ειδήμη τα πνεύματα θα ξεσηκώσουν εναντίον σου. Κωθούν εναντίον σου. Φύλας, περίμενε κι' αυτή τον έκλεκτο που θα διάλεγε... που τον είχε διαλέξει κι' άλλος. Μα ο μάγος ιερέας, ο σαμάν, την ποθύσε...

Η Παμέλα άπομεινε σιωπηλή. Κι' ενώ ο μάγος έφευγε άγανακτισμένος, ο έφηβος της πήγε στον Γιακόντα που κρυγόσε τις φώκες και τα μεγάλα ψάρια, πέρα μακριά στις βάλιασσες.

Οι πειρώες γύριζαν. Μα όταν πλησίασαν κοντά στην άκτι, οι χαρούμενες φωνές των γυναικών, των γέρων και των παιδιών έπαψαν ξαφνικά. Οι φαρμαδές άναγγείλαν μια θλιβερή είδηση: στο βάθος της πειρώας του, ήταν έσπλωμένος ακίνητος, από κάποια άγνωστη άρρώστια, ο άρχηγος της φυλής. Οι νέοι μετέφεραν τον άρχηγό στην καλύβα του και τον πλάγιασαν πάνω στις ψάφες.

Ο Γιακόντα μπήκε κι' αμέ-

ως στην καλύβα. Η Παμέλα, χαρούμενη για το γυρισμό του άγαπημένου της, στεκόταν απ' έξω μαζί με το πλήθος. Τέλος παρουσιάστηκε ο σαμάν που βόδιζε άργα. Περνώντας μπροστά απ' την Παμέλα την κύτταξε μ' ερωτηματικό βλέμμα που έκρυβε και μίαν άπειλή. Η κοπέλλα μαζεύτηκε απ' το φόβο της, μα άμέσως κατόπιν σήκωσε το βλέμμα της και τον κύτταξε περιφρονητικά. Τα μάτια του μάγου έλαμψαν τώρα από μίσος.

Έσκυψε σε λίγο πάνω απ' τον άρρωστο και τον έξέτασε. Έπειτα σηκώθηκε άπότομα και είπε πώς η άρρώστια προερχόταν απ' τα πνεύματα. Όλοι σώπαιναν. Κι' ο σαμάν πρόσθεσε άργα:

— Ναι, η άρρώστια προέρχεται από μια κοπέλλα που έχει μέσα της κακά πνεύματα. Πρέπει να πεθάνη αυτή για να γίνη καλά ο άρχηγος.

Όλοι γύρευαν να πη 'τ' όνομα της νέας κι' έτοιμάζαν τα βέλη τους για να την σκοτώσουν. Τότε ο σαμάν φώναξε:

— Παμέλα!

Μια όμαδική κραυγή φρίκης και όργης άκούστηκε. Οι νέοι βγήκαν έξω απ' την καλύβα μ' επί κεφαλής τον Γιακόντα. Η Παμέλα τον είδε και χαμογέλασε. Μα αυτός είχε κι' άλλες έτοιμο το φοινικό βέλος του. Το βλέμμα του άστραφτε παράξενα.

Η κοπέλλα κατάλαβε τί είχε συμβη και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα.

Ο σαμάν, ο μάγος πλησίασε σε λίγο την Παμέλα και την έστησε στη μέση, σ' άρκετη άπόσταση απ' τους νέους που είχαν έτοιμα τα βέλη τους και περίμεναν αλαλάζοντας. Ο μάγος της έβγαλε το δέρμα της άρκουδας και άπόμεινε ολόγυμνη. Τί ώραία που ήταν! Δεν έκανε ούτε μια χειρονομία, δεν είπτε ούτε λέξη, δεν προσπάθησε να φύγη, μονάχα τ' άβλεφαρά της έπαιζαν τρεμουλιαστά.

Πρώτος ο Γιακόντα τη σημάδεψε κι' έριξε το βέλος του που τη βόηκε στην καρδιά. Σε λίγο το κορμί της άμοιρης νέας τρυπήθηκε κι' από άλλα βέλη και σωριάστηκε κάτω σπαράζοντας, ενώ το πλήθος ούρλιαζε.

Τότε ο σαμάν είπε πώς η σκληρή θεά ικανοποιήθηκε και πώς ο άρχηγος είχε γίνει καλά. Ο Γιακόντα κύτταξε τώρα κλαίοντας το άραιο γυμνό κορμί της άγαπημένης του, κατατρυπημένο, νεκρό!... Το καθήκον είχεν υπερίσχυσει απ' τον έρωτα.

Η Παμέλα είχε στα χείλη της ένα θλιβερό χαμόγελο. Απ' το στόμα της έτρεψε αίμα και το χιόνι που άρχιζε να λιώνη κάτω απ' το κορμί της, χρωματιζόταν από μεγάλες κόκκινες βρόδες.

ΖΑΝ ΡΕΜΠΡΑΧ

## Ανατολίτικο Χιόιμορ

### Τα άμμήρητα του Χότζα

Ένα πρωί ο Ναστραδίν Χότζας πήγαινε με το γαϊδάρο του στο χτήμα του.

Στο δρόμο δ'ψασε. Σταμάτησε λοιπόν, έβγαλε το καφάνι του, το έριξε πάνω στο γαϊδάρο και κατηφόρισε σε μια πηγή γ'ά να πιη νερό.

Κάποιος κλέφτης που κοιμόταν κάτω από ένα δέντρο είδε τί συνέβη και σιγά-σιγά, πριν ο Χότζας γυρίση κοντά στο γαϊδάρο, πλησίασε στο ζωντανό και βουτήξε το καφάνι.

Όταν ο Χότζας γύρσε κοντά στο γαϊδάρο είδε με άπορία πώς έλειπε το καφάνι του.

— Πού είνε, μπρέ, το καφάνι μου; λέει στο τετράποδο.

Ο γαϊδάρος, φυσικά, δεν έβγαλε μι-

— Βρέ, πού είνε το καφάνι μου; Γιατί δεν μ' λας; Το ξέρεις πώς είσαι πολύ γαϊδάρος.

Καμιά άπάντησι πάλι. Θύμωσε ο Χότζας.

— Έτσι είσαι, μπρέ φορήμι; Νά κι' εγώ!...

Και καταφουρκισμένος άρπαξε το σαμάρι του γαϊδάρου το έβαλε στη ράχη του και συνέχισε το δρόμο του φωνάζοντας με πείσμα στο ζωντανό του:

— Φέρε μου το καφάνι, αν θες να πάρης το σαμάρι σου. Άλλοιώς δεν θα σου το δώσω... γαϊδάρε!...

Μια μέρα ο Ναστραδίν Χότζας άφού γκρίνιασε με τη γυναίκα του κι' άκουσε τον έδωφαλο, κατέβηκε στο στάβλο και υπήκε και κοιμήθηκε μέσα σ' ένα μεγάλο κιούπι.

Όποτε από κάμποσες ώρες η κόρη του κατέβηκε κι' αυτή στο στάβλο για να πάρη κάτι κ' άπόρησε βλέποντας τον πατέρα της πλαγιάσιμένο μέσα στο πιθάρι, πλάι στο γαϊδάρο τους.

— Πατέρα, του φώναξε, εδώ ήρθες να κοιμηθής;

— Ε! Κόρη μου, της άπάντησε ο Χότζας. Βγαίνοντας από το πιθάρι, ό-πως με κατόντησε η μάνια σου, μονάχα εδώ είνε η βέσι μου... γαϊδάρος ανάμεσα στα γαϊδούρια!...

## ΧΙΟΥΜΟΡ

Ένας δικηγόρος φαίνεται μια μέρα πολύ στενοχωρημένος. Τον ρωτά λοιπόν ένας συνάδελφός του:

— Τι έχεις Μάριε;

— Νά, έλαβα γράμμα από τον άδελφό μου...

— Και λοιπόν;

— Μου γράφει ότι πέθανε η γυναίκα του και ότι την ίδια μέρα κέρδισε και το λαχείο. Τι να κάνω; Συγχωρήθω ή συλλυπηθώ να του στείλω;

Άπαγορεύεται η άνάδημοσιευσις ό-ποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους, άνευ έγγράφου άδείας της διευθυνσεως του «Θησοφου».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνως τω έθρρω 6 § 1 του Α. Ν. 1092/1938

Ίδιοκτήτης Διευθυντής: Ιωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βυσσαρώνος άρ. 3

Υπεύθυνος Τυπογράφου: Αρχειοκός Μαλατέστας Μενελάου 9 Αθήνα.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησια ... δρχ. 115 000

» Εξαμηνος ... » 60 000

» Τριμηνος ... » 30 000

Εμβάσματα έσωτερικού δια ταχυδρομικής έπιταγής και έσωτερικού δια ταχυδρομικής ταχυτάτης προς τον κ. Ι. Γ.

## ΤΟ ΕΙΔΩΛΟ

### Παράξενο διήγημα

— Όχι, όχι! είπε άπότομα ο γιατρός Μπεροντέλε, παρεμβαίνοντας στη συζήτηση. Έγώ δεν πιστεύω σ' αυτές τις ιστορίες των Φαραώ, των μυστηριωδών θανάτων και των μαγικών τελετών. Γιατί δεν τις παραδέχεται η Έπιστήμη. Τις άρνείται αυλίστα κατηγορηματικά.

Άμέσως κατόπιν, γυρίζοντας σ' ένα κύριο νέο άκούπ' αλλά με πρόωρα γκρίζους κροτάφους, τον ρώτησε:

— Τι ιδέα έχετε σεις που είσθε άραιοιόλητοι;

— Κι' εγώ επίσης δεν θάπρεπε να πιστεύω αυτά τα πράγματα. Και όμως...

— Και όμως;... ρώτησαν άνυπόμονα οι άλλοι προσκεκλημένοι του γιατρού.

— Και όμως, συνέβη κάτι στη ζωή μου, που μ' άναστατώνει κυριολεκτικώς. Πριν από λίγα χρόνια, είχα άφοσιωθ' στην άστυροική άνατολογία. Αναζητούσα τα ίχνη πανατολογίας.

— Και όμως, συνέβη κάτι στη ζωή μου, που μ' άναστατώνει κυριολεκτικώς. Πριν από λίγα χρόνια, είχα άφοσιωθ' στην άστυροική άνατολογία. Αναζητούσα τα ίχνη πανατολογίας.

— Και όμως, συνέβη κάτι στη ζωή μου, που μ' άναστατώνει κυριολεκτικώς. Πριν από λίγα χρόνια, είχα άφοσιωθ' στην άστυροική άνατολογία. Αναζητούσα τα ίχνη πανατολογίας.

— Και όμως, συνέβη κάτι στη ζωή μου, που μ' άναστατώνει κυριολεκτικώς. Πριν από λίγα χρόνια, είχα άφοσιωθ' στην άστυροική άνατολογία. Αναζητούσα τα ίχνη πανατολογίας.

— Και όμως, συνέβη κάτι στη ζωή μου, που μ' άναστατώνει κυριολεκτικώς. Πριν από λίγα χρόνια, είχα άφοσιωθ' στην άστυροική άνατολογία. Αναζητούσα τα ίχνη πανατολογίας.

— Και όμως, συνέβη κάτι στη ζωή μου, που μ' άναστατώνει κυριολεκτικώς. Πριν από λίγα χρόνια, είχα άφοσιωθ' στην άστυροική άνατολογία. Αναζητούσα τα ίχνη πανατολογίας.

— Και όμως, συνέβη κάτι στη ζωή μου, που μ' άναστατώνει κυριολεκτικώς. Πριν από λίγα χρόνια, είχα άφοσιωθ' στην άστυροική άνατολογία. Αναζητούσα τα ίχνη πανατολογίας.

— Και όμως, συνέβη κάτι στη ζωή μου, που μ' άναστατώνει κυριολεκτικώς. Πριν από λίγα χρόνια, είχα άφοσιωθ' στην άστυροική άνατολογία. Αναζητούσα τα ίχνη πανατολογίας.

— Και όμως, συνέβη κάτι στη ζωή μου, που μ' άναστατώνει κυριολεκτικώς. Πριν από λίγα χρόνια, είχα άφοσιωθ' στην άστυροική άνατολογία. Αναζητούσα τα ίχνη πανατολογίας.

— Και όμως, συνέβη κάτι στη ζωή μου, που μ' άναστατώνει κυριολεκτικώς. Πριν από λίγα χρόνια, είχα άφοσιωθ' στην άστυροική άνατολογία. Αναζητούσα τα ίχνη πανατολογίας.

— Και όμως, συνέβη κάτι στη ζωή μου, που μ' άναστατώνει κυριολεκτικώς. Πριν από λίγα χρόνια, είχα άφοσιωθ' στην άστυροική άνατολογία. Αναζητούσα τα ίχνη πανατολογίας.

— Και όμως, συνέβη κάτι στη ζωή μου, που μ' άναστατώνει κυριολεκτικώς. Πριν από λίγα χρόνια, είχα άφοσιωθ' στην άστυροική άνατολογία. Αναζητούσα τα ίχνη πανατολογίας.

— Και όμως, συνέβη κάτι στη ζωή μου, που μ' άναστατώνει κυριολεκτικώς. Πριν από λίγα χρόνια, είχα άφοσιωθ' στην άστυροική άνατολογία. Αναζητούσα τα ίχνη πανατολογίας.

— Και όμως, συνέβη κάτι στη ζωή μου, που μ' άναστατώνει κυριολεκτικώς. Πριν από λίγα χρόνια, είχα άφοσιωθ' στην άστυροική άνατολογία. Αναζητούσα τα ίχνη πανατολογίας.

— Και όμως, συνέβη κάτι στη ζωή μου, που μ' άναστατώνει κυριολεκτικώς. Πριν από λίγα χρόνια, είχα άφοσιωθ' στην άστυροική άνατολογία. Αναζητούσα τα ίχνη πανατολογίας.

— Και όμως, συνέβη κάτι στη ζωή μου, που μ' άναστατώνει κυριολεκτικώς. Πριν από λίγα χρόνια, είχα άφοσιωθ' στην άστυροική άνατολογία. Αναζητούσα τα ίχνη πανατολογίας.

— Και όμως, συνέβη κάτι στη ζωή μου, που μ' άναστατώνει κυριολεκτικώς. Πριν από λίγα χρόνια, είχα άφοσιωθ' στην άστυροική άνατολογία. Αναζητούσα τα ίχνη πανατολογίας.

— Και όμως, συνέβη κάτι στη ζωή μου, που μ' άναστατώνει κυριολεκτικώς. Πριν από λίγα χρόνια, είχα άφοσιωθ' στην άστυροική άνατολογία. Αναζητούσα τα ίχνη πανατολογίας.

— Και όμως, συνέβη κάτι στη ζωή μου, που μ' άναστατώνει κυριολεκτικώς. Πριν από λίγα χρόνια, είχα άφοσιωθ' στην άστυροική άνατολογία. Αναζητούσα τα ίχνη πανατολογίας.

— Και όμως, συνέβη κάτι στη ζωή μου, που μ' άναστατώνει κυριολεκτικώς. Πριν από λίγα χρόνια, είχα άφοσιωθ' στην άστυροική άνατολογία. Αναζητούσα τα ίχνη πανατολογίας.

— Και όμως, συνέβη κάτι στη ζωή μου, που μ' άναστατώνει κυριολεκτικώς. Πριν από λίγα χρόνια, είχα άφοσιωθ' στην άστυροική άνατολογία. Αναζητούσα τα ίχνη πανατολογίας.

— Και όμως, συνέβη κάτι στη ζωή μου, που μ' άναστατώνει κυριολεκτικώς. Πριν από λίγα χρόνια, είχα άφοσιωθ' στην άστυροική άνατολογία. Αναζητούσα τα ίχνη πανατολογίας.

— Και όμως, συνέβη κάτι στη ζωή μου, που μ' άναστατώνει κυριολεκτικώς. Πριν από λίγα χρόνια, είχα άφοσιωθ' στην άστυροική άνατολογία. Αναζητούσα τα ίχνη πανατολογίας.

— Και όμως, συνέβη κάτι στη ζωή μου, που μ' άναστατώνει κυριολεκτικώς. Πριν από λίγα χρόνια, είχα άφοσιωθ' στην άστυροική άνατολογία. Αναζητούσα τα ίχνη πανατολογίας.

νο άλληλογραφούσαμε τακτικά. Έ-πειτα — ντρέπομαι να το δυολογήσω — άρχισα να της γράφω σπανιότερα. Την ήμερα του γάμου μου, της άνήγγειλα το γεγονός, παρακαλώντας την να μ' άσσυγνώση.

Ο γάμος μου έγινε στις 27 Μαΐου 1945. Την παραμονή, μεταπο-ζώντας ώρισμένα άντικείμενα, πέταξα κάτω κάτω λάθος το άναλυτάκι της. Όταν είδα πώς είχε σπάσει, δοκίμασα συγγνώμης λυπή κι' άνακούφισι. Γιατί έξαφανιζόταν ένας σιωπηλός μάστος του άνδρικού έγώισμου μου!

Πέρασαν δυο χρόνια. Τον περσινο γειώνα, μου άνετίθη να κάω άνασκαφές στην Περούπολη. Συλλογίζοιμουν συχνά την Παρίτσα και βέλησα να την ένατιδώ ολώς έδωσα στην Τεγεράνη. Ένας γέρος ύπποέτης μου άνοιξε την πόρτα του σπιτιού της. Ζήτησα πληροφορίες για την Παρίτσα.

— Πέθανε ποδ δύο ετών, μου εί-πε ο γέρος. Τη γνωρίζατε καλά;

— Κούνησα καταφατικά το κεφάλι μου. Βαθιά συγκινημένος.

— Ήταν τόσο καλή! πρόσθεσε ο ύπποέτης. Τη μεγάλωσα από μικρή. Την είχα σαν παιδί μου...

— Μα πώς πέθανε;

— Δεν ξέρει κανείς ακριβώς... Ένα πρωί, που υπήκα στην κάμαρά της, όπως κάθε μέρα, τη βόηκα βαρύν πληγωμένη! Ο γιατρός δεν υπόρεσε να έξηγησ' το θάνατό της.

Στο τραπέζι της βόηκε ένα γράμμα για κάποιον κύριο Μωρίς. Έκει μέσα ίσως να υπάσχη η έξηγησις.

— Δώστε μου το, σας παρακαλώ! Έγώ είμαι ο κύριος Μωρίς.

Ο γέρος μούφερε το γράμμα. Είχε την έξηγήση έπιγραφεί: «Για τον Μωρίς, όταν θάσθη». Μέσα βόηκα ένα φύλλο ναοτιού με λίγες λέξεις: «Σε συγγνώμ, Παρίτσα». Και μια χρονολογία: «26 Μαΐου 1945».

Δεν έκαμα άνασκαφές στην Περούπολη... ούτε και θα κάω, ποτέ, πουμενά! Ένα χρόνο τώρα γυρίζω τον κόσμο, για να σωθ' απ' τις τύψεις που νιώθω. Μα του κάκου!...

Απλώθηκε βαθεία σιωπή. Τη διέκοψε πρώτος ο γιατρός:

— Μή βασανίζετε τον εαυτό σας, είπε. Πρόκειται για μια τυχαία σύμπτωση.

— Ίσως, μουρούοισε ο άραιοιό-λόγος. Θάθελα πολύ να το πιστέψω. Δυστυχώς όμως...

Z. ΝΤΕΛΠΕΣ

### Τα ταχυδρομικά μελίσσια

Στη Γαλλία έγιναν πρό ήπειρών ένδιαφέροντα πειράματα χρησ μοποιήσεως μελισσών ως ταχυδρομίων, όπως ακριβώς γίνεται και με τα περισσότερα. Τα μελίσσια που χρησιμοποιήθηκαν σ' αυτά τα πειράματα είχαν ύποστη μια προπόνησι 18 μηνών και κατόρθωσαν να διατρέξουν άποστάσεις δ' άρσεις από έκείνες που διατρέχει μια συνηθισμένη ταχυδρομική περιστέρα. Τα μηνύματα που μετέφεραν ήταν «μικρογραφισμένα» σύμφωνα με τις νεώτερες μεθόδους. Έτσι, μια μέλισσα μετέφερε ένα χαρτί υποθετικών έπιχειρήσεων, τα σχέδια δυο νέων όπλων και διάφορες άλλες πληροφορίες σχετ' με τις κινήσεις του έχθρου κλπ. Όλα αυτά άποτελούσαν ένα κύλινδρο, που άντιστοιχούσε μόλις το 1/10 του βάρους της.

Το πλεονέκτημα των ταχυδρομικών μελισσών είνε ότι δεν διατρέχουν τον κίνδυνο να φουεθθούν από τους κυνηγούς εν καιρώ ειρήνης και από τους στρατιώτες εν καιρώ πολέμου, όπως συμβαίνει με τα ταξιδιωτικά περιστέρα.



## ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

### Ρυτίδες

Στο προηγούμενο σημείωμα μιλήσαμε λεπτομερώς για τις διάφορες αίτιες που προκαλούν τις ρυτίδες, τον τρομερό αυτόν εφιάλτη κάθε ώρας γυναίκας. Είπαμε όπλ, ότι οι ρυτίδες γίνονται είτε απ' την έπιρότητα της έπιδερμίδος εξ' αιτίας της οποίας παύει πλέον αυτή να νάναι ελαστική και λεία όπως συμβαίνει στις προεφημενές ηλικίας γυναίκες και σ' έκείνες που δεν περιποιούνται μεθοδικά το πρόσωπό τους, είτε από άπώλεια του λιπώδους ιστού που βρισκεται κάτω από το δέρμα όπως συμβαίνει σε παχυσάρικα άτομα ύστερα από άσυντάμια που τους έφερε μια εξαντλητική άρρώστια ή μια παράλογη δίαιτα. Είτε τέλος από άλλα αίτια, ως η διαρκής σύσπασις των κάτω του δέρματος μυών — όπως συμβαίνει σε γυναίκες ύστερικές κτλ.

Και τώρα όταν φανούν οι ρυτίδες υπάρχει τρόπος να εξαφανισθούν ριζικώς; Όχι. Με κατάλληλη μόνο θεραπεία και περιποίηση της έπιδερμίδος άνακόπεται η έπιδερμίδα των και βελτιούνται σημαντικά, εφ' όσον βεβαίως δεν είνε άρκετα έντονες και προχωρημένες. Περισσότερες πιθανότητες έπιτυχίας στην βελτίωσι έχουν οι δερμορυτίδες. Οι μυορυτίδες δυσκολότερα επανορθώνονται και τουτο διότι καθώς είπαμε, όφειλονται σε μορφωμους και σε νευρικά τίκ, από τα οποία δυσκόλως άπαλλάσσεται ο πάσχων. Χρειάζεται μεγάλη προσοχή στην έκλογη των μέσων για την θεραπεία των ρυτιδών γιατί πολλές φορές μια μικρή προσωρινή βελτίωσι έχει ως έπακόλουθο την έπιδερμίδα των και τουτο γιατί οι περισσότερες απ' τις διαφημιζόμενες ειδικές σκευασίες περιέχουν διάφορα συνηθιστά φάρμακα όπως η ταννίνη, στύψι και άλλα που φράσσουν τελείως τους πόρους του δέρματος και παρεμποδίζουν την άδολο ύφανση και τις διάφορες άδενικές εκκρίσεις του.

Η έπιστήμη διαθέτει για την βελτίωσι των ρυτιδών την χειρουργική αισθητική, την ηλεκτροθεραπεία και την θεραπεία των με φάρμακα.

Και ως πρός την χειρουργική αισθητική, η όποια όμως είνε μέθοδος πολυδάπανος και έντονη προσωρινή προσφεύγουν ελάχιστα. Την μέθοδο πύτην την άναφέρω χρονογραφικώς αλλά δεν μπορώ να παραλείψω τα πράγματα ικανοποιητικά έντονα μετά την έφαρμογή της άποτελέσματα και ιδίως σ' άτελειότητες περιπτώσεις πρόωρου και έντονου ρυτιδωσως. Η ηλεκτροθεραπεία είνε το μάλλον πρόσφορο και άποτελεσματικό μέσον. Η μέθοδος αυτή συνιστάται ιδιαίτερος για την θεραπεία των έντονων μυορυτιδών του μετώπου, ρινοχειλικής πτυχής και λαχίου. Ο ηλεκτρισμός ως διεγείρων τους άπονομακμένους νευρικούς κλάδους και έπιφέρειν ούτω άφρονιτέραν προσφορά αίματος στο δέρμα θεωρείται το καλύτερο και άποτελεσματικότερο μέσον.

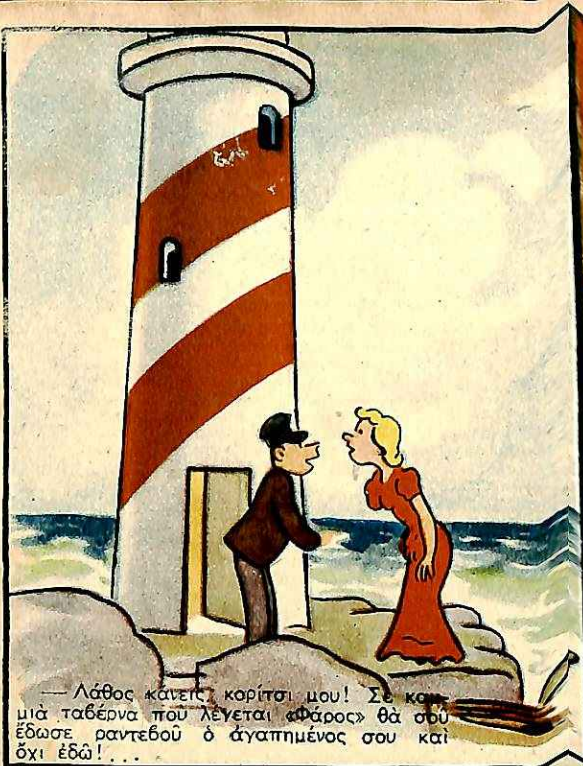
Υπάρχει και η ηλεκτροθεραπευτική μέθοδος διά καυτηρίασεως των ρυτιδών. Άλλ' επειδή πολλάκις εκ της μεθόδου ταύτης παραμεινουν χαρακτηριστικές ούλες στο δέρμα αυτή σπανίως έπιμερίζεται. Τέλος, οι φαρμακευτικές έπιχειρήσεις των ρυτιδών δια κατάλληλων σκευασιών υπό μορφήν μασάζ γνόμεναι, έπιτυγχάνουν και ιδίως επί δερμορυτιδών και μυορυτιδών έλαφρών, ικανοποιητικά άποτελέσματα.

Έννοείται ότι το μασάζ αυτό πρέπει να γίνεται μεθοδικά άλλως έχει αντίθετα άποτελέσματα. Οι κινήσεις πρέπει να είνε έπιφανειακές κι' όχι βίαιες. Το μασάζ των ρυτιδών του μετώπου π.χ. πρέπει να είνε έλαφρώς έντονωτερο από έκεينو που εφαρμόζεται για την θεραπεία των ρυτιδών των όφθαλμών το όποιον πρέπει να νάναι τελείως άναλόγως, έπιφανειακό. Το μασάζ του μετώπου γίνεται με όριζόντιο κατεύθυνσι, άρχίζοντας πάντοτε απ' την ρίζα της μύτης και φθάνοντας ταυτοχρόνως στα υπηλγία, δεξιά κι' άριστερά. Το μασάζ του κάτω βλεφάρου άρχίζει πάντοτε έπιφανειακό κι' άνάλογο, από το έξω μέρος του μαστού προς την μύτη. Το δε μασάζ της ρινοχειλικής πτυχής όπλ, γύρω του στόματος γίνεται όλομα έντονωτερο, γιατί το μέρος αυτό άντέχει περισσότερο. Για το μασάζ του μέρους αυτού άνοιγεται καλά το στόμα σας και κάνετε περιωρισμένες κυκλικές κινήσεις όπλ, με μικροστοιμμάτια και συνεχ' κτυπήματα με τους δακτύλους των δακτύλων. Οι αντίρτυπικές πομάδες πρέπει να χρησιμοποιούνται στην βροδύνη τουαλέτας για να παραμεινουν επί ακρόν στο πρόσωπο.

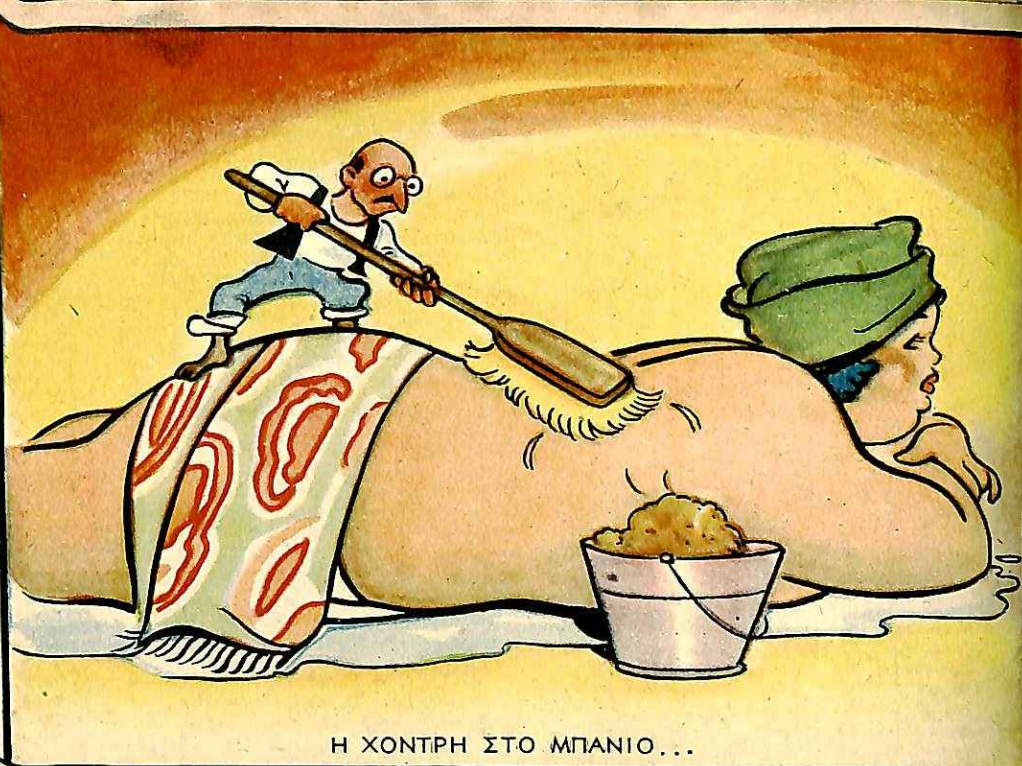
Ες αυτών οι πομάδες με βιταμίνη Ε είνε οι πλέον συντελεστικές για την βελτίωσι των ρυτιδών και την τόνωσι ιδιαίτερος του δέρματος των βλεφάρων.

Σας γράφω ψάσματα παρακάτω μια άποτελεσματική αντιρυτιδική πομάδα: Άσπετρατόρρι ντ' άλουμιν 0.50 εκ. Άπασταμμένο ύδωρ Χωμάειας βερνίκινας 10 γρ. Άπασταμμένο ύδωρ Υγρόστις Κανανένας 10 γρ. Βαζελίνη 100 γρ. Ραβούτιν για τις περιφερειακές ρυτίδες των όφθαλμών και για τα φουσκώματα οι θερμές κρεβατοβελόνες κομπρέσες μ' άγν' ορόδονερο ή μ' έλαφρό θραυσμένο μαρμαροπορο άποδίδουν εξαιρετα άποτελέσματα.

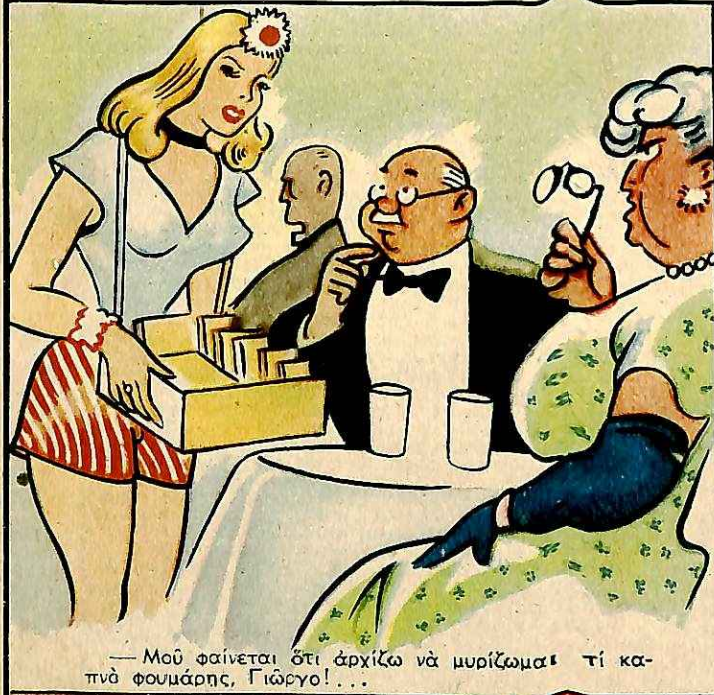




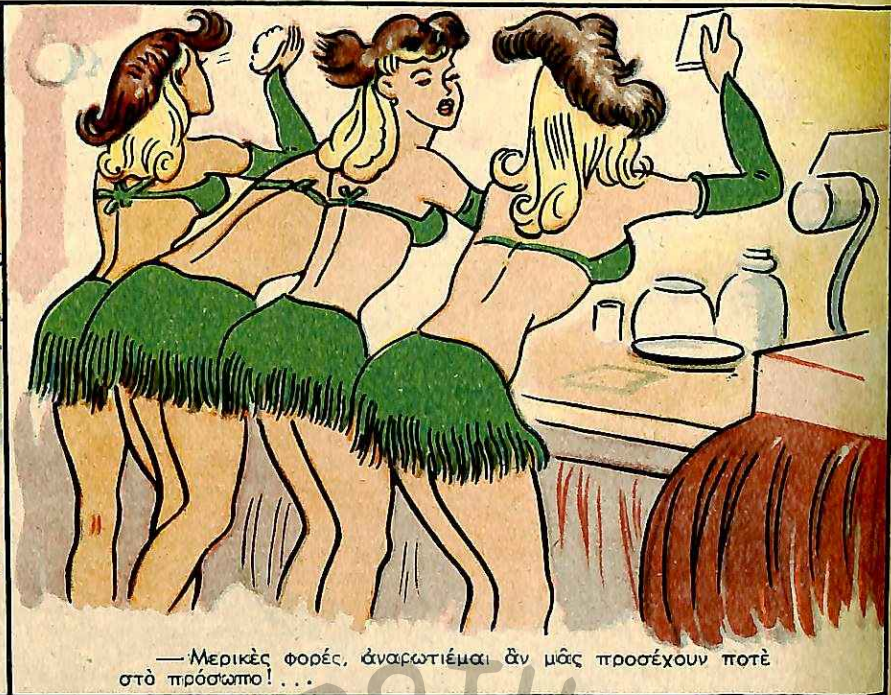
— Λάθος κάνει, κορίτσι μου! Σε κα-  
μιά ταβέρνα που λέγεται «Φάρος» θά σου  
έδωσα ραντεβού ο αγαπημένος σου και  
όχι εδώ!...



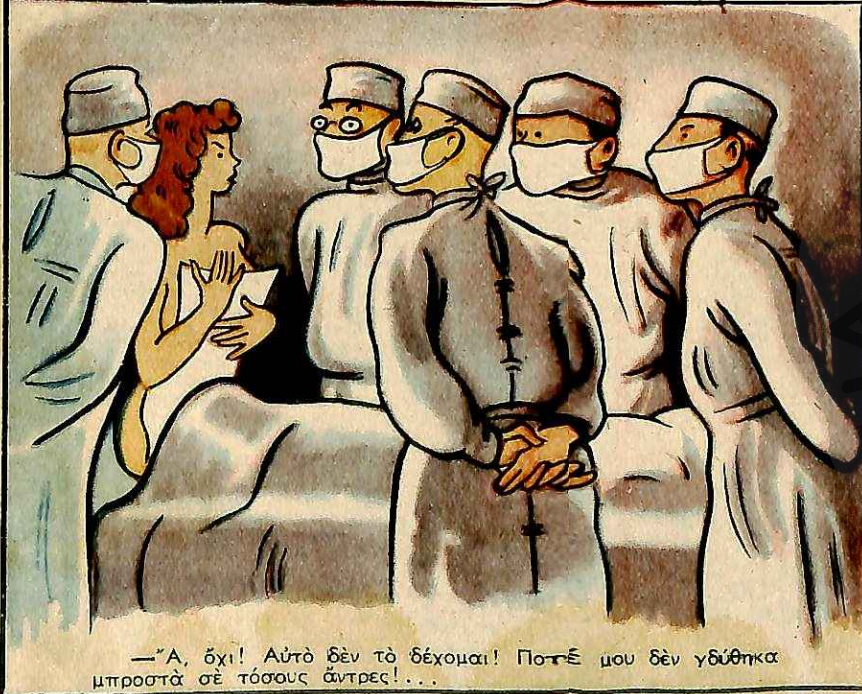
Η ΧΟΝΤΡΗ ΣΤΟ ΜΠΑΝΙΟ...



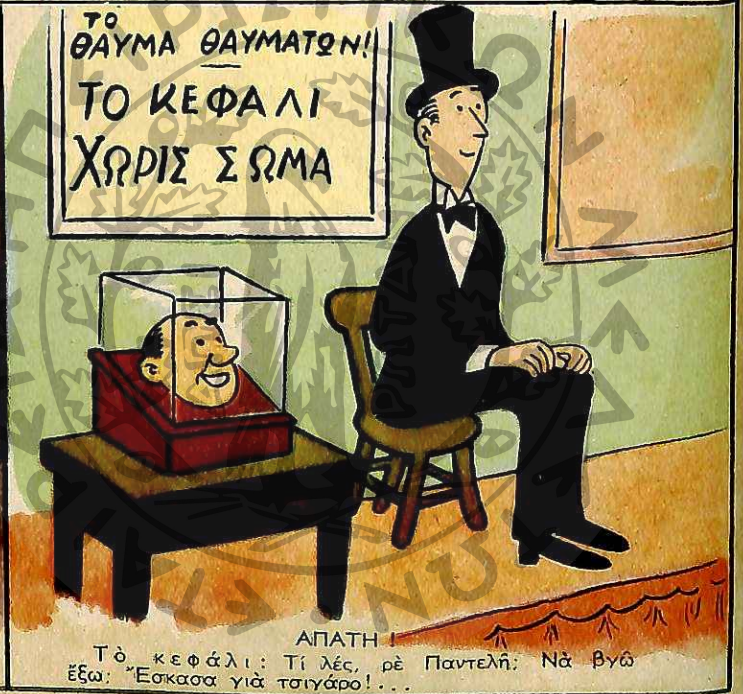
— Μου φαίνεται ότι αρχίζω να μυρίζωμ! Τί κα-  
πνά φουμάρες, Γιώργο!...



— Μερικές φορές, αναρωτιέμαι αν μ'ας προσέχουν ποτέ  
στο πρόσωπο!...



— Α, όχι! Αυτό δεν τ'όδεχομαι! Ποτέ μου δεν γδύθηκα  
μπροστά σε τόσους άντρες!...



ΑΠΑΤΗ!  
Τ'ό κεφάλι: Τί λές, ρέ Παντελή; Νά βγώ  
έξω: Έσκασα για τσιγάρο!...